

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2005

Praznicul Nașterii Domnului

Domnul Se naște prunc pe pământ ca să-l învețe pe om taina prunciei, taina nașterii de sus. Cel născut din Dumnezeu rămâne în Dumnezeu, după cum cel născut din om rămâne în om. Omul și-a pierdut viața când a pierdut darul umilinței de duh. „Omule, dă-te înapoi lui Dumnezeu!”

Sunt Domnul slavei. Amin. Umiliința Mea cea plină de slavă M-a făcut Fiul Omului, prunc născut pe pământ, și apoi crescut până ce umiliința Mea M-a făcut să Mă aplec și să mor pentru învierea omului, pentru viața cea de veci a omului care iubește să fie ca Dumnezeu pe pământ. Amin.

Umiliința Tatălui și a Mea, lucrarea aceasta dumnezeiască M-a adus din cer pe pământ prunc născut din Fecioară în peștera din Betleem. Sculați-vă, copiii din porți, ca să intru cuvânt în carte pentru ca să grăiesc de umiliința cu care M-am arătat oamenilor prunc născut din om, Fiul Tatălui Savaot, Care a venit în chip de prunc pe pământ ca să-l învețe pe om taina prunciei, taina nașterii de sus, căci Eu de sus M-am coborât, din cer am venit și Mi-am înființat trup din om ca să-l învăț pe omul cel născut din om să se suie în cer și să se coboare prunc născut din cer pe pământ, așa cum Eu M-am născut, prin duhul umilinței Tatălui, căci Eu de la Tatăl am învățat lucrarea umilinței, lucrarea nașterii Mele din cer pe pământ, nașterea Mea din om, ca apoi să-l fac pe om să-L vadă pe Dumnezeu venit din cer după el pe pământ, umilit până la om, ca să-l învețe pe om lucrarea umilinței, de pe pământ și până în cer. Amin.

O, ce mare, ce frumoasă este lucrarea umilinței de duh! Iată, copiii care primiți cuvântul cel ieșit din gura Mea, iată ce dar frumos îi dau Eu omului odată cu amintirea zilei în care Eu M-am născut prunc între oameni pe pământ prin lucrarea umilinței Tatălui și a Mea! Îi dau omului darul umilinței de duh, căci fără această vedere nu se poate omul vedea pe sine, nu se poate vedea ce este și unde este și ce face el între pământ și cer sub ochiul Meu cel făcător de om. Am venit pe pământ să-l fac pe om, nu pe Mine să Mă fac. M-am umilit nu ca să Mă fac pe Mine, ci pe om să-l fac; să-l fac iar pe om, căci când l-am făcut la început, el a stricat apoi lucrarea Mea după ce și-a pierdut darul umilinței de duh; l-a pierdut prin neascultare și prin nesupunere, și apoi nu și l-a mai găsit. Și dacă așa este omul de atunci de când Eu l-am făcut, de când el a pierdut apoi umiliința de duh, am venit Eu acum două mii de ani pe pământ și M-am așezat sămânță în trup fecioresc și n-am stricat cu nimic trupul Fecioarei, căci Eu sunt Cel ce am făcut omul și sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și de aceea am putut să Mă fac Om din om, și iată, numai cel născut de sus poate să aibă darul umilinței de duh ca și Dumnezeu. Numai cel născut din Dumnezeu rămâne în Dum-

nezeu, așa cum omul născut din om rămâne în om, căci ca să fie omul în Dumnezeu, această umiliință de duh nu poate omul s-o mai găsească fără ca Eu să-l ajut din cer pe om, fără ca omul să-Mi deschidă când Eu vin la el și bat ca să-l învăț din Tatăl lucrarea umilinței de duh, lucrarea nașterii de sus a omului. Amin.

O, poporul Meu, mare Îmi este mila de tine! O, poporul Meu, mare Îi este Tatălui mila de Mine și de El! L-am pierdut pe om acum șapte mii de ani, după ce el a dat de la el umiliința de duh. Durerea Mea și a Tatălui e durere mare, poporul Meu, și dacă Mi-e milă de tine, Mi-e milă de Tatăl și de Mine, poporul Meu. E omul lipsit de umiliință de duh și plânge Dumnezeu în cer și pe pământ pentru depărtarea omului, pentru căderea din umiliință a omului. Mi-e tare milă de tine, popor al cuvântului Meu, și vreau să te întăresc cu tot ce am în Tatăl ca să pot să te am, și vreau să te ajut cu tot ce scrie în Scripturi pentru venirea Mea, pentru ca să vin mereu la tine, și așa să vin, căci venirea Mea e scrisă în Scripturi ca și împărăția Mea cu care vin și despre care am spus că este înăuntrul omului și nu altfel este ea.

M-am născut prunc pe pământ ca să pot acum să vin din nou, Dumnezeu mare de la Tatăl ieșit, de la Tatăl născut pentru umiliința omului, căci omul a uitat cu totul această lucrare care îi dă lui viața, și Eu am venit ca să i-o arăt prin nașterea Mea cea de acum două mii de ani și, iarăși, acum, prin venirea Mea cuvânt din Tatăl și nu de la Mine Însumi, nu cum face omul care își are duhul lui și care nu ascultă de nimeni decât de el în el însuși. Am venit în chip de prunc pe pământ ca să-l învăț pe om taina prunciei, lucrarea Tatălui peste oameni după șapte mii de ani de la facerea omului, iar Tatăl lucrează prin Mine, Fiul Său Cel Unul născut din El mai înainte de vecii, și apoi născut din trup de Fecioară pe pământ acum două mii de ani. Îi dau omului darul umilinței de duh, iar cel ce nu voiește să-l ia în dar și apoi să-l aibă în el pentru ca să știe prin el nașterea de sus și să se lase apoi cu ea, aceluia îi dau dureri, și prin ele îi dau lepădarea de sine fără ca el să voiască, și îi dau apoi, dacă voiește, darul umilinței de duh, cu care să-L vadă pe Dumnezeu și să-L asculte și să I se supună, căci omul este om și atât, dacă el nu se naște din Dumnezeu ca să fie al lui Dumnezeu omul pe pământ, fiul lui Dumnezeu să fie omul pe pământ și nu om din om. Amin.

O, poporul Meu, sărbătoarea nașterii Mele din Fecioară se sărbătorește pe pământ cu daruri de la om la om, căci așa s-a deprins omul fără ca el să știe ce ascunde sub el acest obicei omenesc. Eu tot cu daruri o sărbătoresc și stau în brațe cu darul umilinței de duh, pe care îl am din Tatăl pentru fiecare om, gata să-l dau la tot omul care voiește să fie prunc născut din Dumnezeu, și apoi fiu ascultător de Tatăl Cel ceresc. Omul și-a pierdut viața și darul ei cel ceresc atunci când a pierdut darul umilinței de duh, și de atunci plânge Dumnezeu

după om. O, cum să fac, poporul Meu, să-l fac din nou pe om prin darul umilinței Mele cu care M-am născut prunc de om pe pământ? Eu pentru om M-am născut, nu pentru Mine. Eu pentru om trăiesc, nu pentru Mine. Pentru om am murit și am înviat, nu pentru Mine a trebuit să fac aceasta. Toate pentru om le-am lucrat, tot ce am suferit, toată suferința Mea de șapte mii de ani, pentru om o îndur, și numai omul poate să Mi-o curme făcându-se după chipul și asemănarea Mea ca să aibă în el, apoi, darul umilinței de duh pe care Eu îl am din Tatăl pentru fiecare om, gata să-l dau în dar, numai să voiască omul să se dea Mie, ca apoi Eu să pun în el comoara aceasta, duhul prunciei, cu care omul stă ascultător și supus Tatălui, după ce se naște el din Mine, din duhul umilinței Mele cu care M-am coborât din cer pe pământ ca să Mă nasc prunc și să-i arăt omului de unde vine viața cea care nu mai moare și cu care omul calcă peste moartea care se strivește în duhul umilinței lui, duhul pe care Eu voiesc să i-l dau omului în dar, așa cum se dau daruri spre amintirea slavei zilei când Eu, prunc născut în Betleem, am primit darul umilinței magilor care Mi-au adus aur, smirnă și tămâie, darul umilinței lor cu care s-au închinat Mie, Fiu de Dumnezeu pe pământ. Amin.

Nimic nu voiesc să-Mi dea omul decât duhul umilit, cel mai frumos dar pe care omul poate să-l dea lui Dumnezeu, și Domnul nu-l va urgisi pe el și îl va ierta de păcate și îl va naște de sus prin darul umilinței de duh, care-l naște pe om pentru Dumnezeu pe pământ. Amin.

E sărbătoare de naștere a Mea în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu care se naște în mijlocul tău ca să nască din el om nou, om cu duh umilit pe pământ. O, Mi-e milă de tine, că ești micuț și plâpând și ești sub durerea vremii de acum și din toată vremea cerului și a pământului și a omului de pe el, că Eu vin în mijlocul tău cu toată durerea Mea cea de șapte mii de ani și plâng cu ea înaintea ta după nașterea de sus a omului de pe pământ. O, fiecare naștere își are bucuria ei apoi, și voi avea și Eu bucuria aceasta, dar ajutați-Mă, copiii din porți, să-Mi scriu pe pământ cartea cuvântului vieții și să vărs peste pământ acest râu și să-l scot pe om din apele lui și să-l dau Tatălui, înviat din morți, să-l dau născut din apele râului vieții pe om, să-l dau Tatălui de bucurie, căci Eu și cu Tatăl plângem după bucuria cea de după nașterea omului, copiii care purtați în voi mila de Dumnezeu. O, dați poporului Meu mângâierea Mea, darul umilinței de duh, că Eu îi voi vorbi lui despre această taină și voi serba cu el cuvânt de naștere, cuvânt de viață și de mângâiere peste pământ, chemându-l pe om la darurile Mele, darurile umilinței de duh, cu care el poate pătrunde taina vieții și dulcele ei, duhul prunciei fără de care nici un om nu poate pătrunde împărăția Mea care este pentru cei mici sub mâna Mea cea tare și ocrotitoare și mângâietoare când ea are peste cine să lucreze așa. Amin.

Omul este dator lui Dumnezeu cu ceea ce el a pierdut după ce a ieșit din ascultare și din supunere. O, omule! Dă-te înapoi lui Dumnezeu ca să ajung cu tine la începutul omului! Vino spre Mine ca să vezi cât M-am umilit pentru tine născându-Mă prunc pe pământ ca să te învăț darul prunciei care vine de la nașterea cea din Dumnezeu a omului, așa cum Eu din Tatăl M-am născut mai înainte de vecii, și apoi M-am supus Lui până la nașterea Mea din Fecioară pe pământ ca să lucrez Tatălui între oameni și să Mă arăt pe pământ Dumnezeu venit din cer prunc, și, crescând ca omul apoi, M-am arătat jertfă a iubirii cu care am venit după om ca să-l trag spre Tatăl prin duhul umilinței Mele. Amin.

Eu cu darul duhului nașterii Mele din Fecioară îl învăluiesc pe om și îi grăiesc lui taina nașterii omului la sfârșit de

timp, și sărbătoresc pe pământ cuvânt de naștere a Mea în om și de naștere a omului din Mine, iar Tatăl privește la lucrarea Mea din mijlocul tău, și la tine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2004/7 ianuarie 2005

Sărbătoarea sfântului mucenic și arhidiacon Ștefan

Nașterea lui Dumnezeu din Fecioară este minune care nu se suie la mintea omului. Omul nu poate păcătui decât după ce moare prin neascultare, făcându-se sălaș diavolului. Pământul român este taina cea de șapte mii de ani. Maica Domnului se roagă pentru nimicirea minciunii îmbrăcată în haină de miel, și care-și zice biserică. Acum cincizeci de ani Domnul a deschis cerurile, și ele nu s-au mai închis, ci tot mai tare se deschid.

Nașterea Mea din Fecioară, minunea prin care Eu, Dumnezeu Fiul, M-am născut prunc pe pământ acum două mii de ani, a fost umilința Tatălui, minune care nu se suie la mintea omului, căci mintea lui este mică pentru ca să se poată umili când Dumnezeu îi grăiește lui prin minuni, și de aceea Dumnezeu a venit pe pământ și S-a născut și a crescut cu chip blând și smerit înăuntru și în afara Sa, acoperindu-și slava Sa, căci omul este mic și nu este născut din cer ca să le poată pricepe pe cele cerești venite pe pământ sub chipul umilinței, acoperindu-și slava lor înaintea omului, căci scris este: «Nu poate omul să-L vadă pe Dumnezeu în toată slava Sa și să rămână viu omul». Sub chipul umilinței Mele însă, omul M-a putut vedea treizeci și trei de ani pe pământ, iar în cei ce Eu am pus darul umilinței de duh, aceia M-au cunoscut că am fost Dumnezeu Fiul, trimisul Tatălui după om, și Mi-am împlinit lucrarea, căci omul este cel ce împlinește lucrările Mele pe pământ, și fără om Eu nu le pot împlini, dar Îmi trebuie om blând și smerit cu inima precum Eu sunt, căci dacă omul nu este așa, nu poate să creadă în cele ce vin de la Dumnezeu între oameni acoperindu-și slava lor ca să poată veni. Amin, amin, amin.

Amintirea nașterii Mele cea de acum două mii de ani ar fi să-l facă pe om mai umilit, mai încăpător în el însuși pentru Dumnezeu, căci Eu M-am umilit cu totul pentru ca să vin pe pământ, dar dacă omul nu se suie cu mintea la umilința Mea, el se bucură, se mărește în sine la amintirea minunilor lui Dumnezeu, și face din zilele umilinței Mele zile de bucurie pentru el, nu zile de umilință și de rod de credință sfântă care să rodească în el darul umilinței de duh, care l-ar învăța pe el taina aceasta, că mare taină este darul umilinței de duh și nu se suie la mintea omului tainele cerești care vin pe pământ pentru facerea omului, căci omul nu este făcut, nu are cine să-l facă pe om, și făcut să fie apoi.

Pe pământ sunt două feluri de neamuri: neamul omenesc și neamul creștinesc. Neamul omenesc poartă numele de fiii oamenilor, iar neamul creștinesc poartă numele de fiii lui Dumnezeu. Am venit pe pământ sub chip de om cu totul, căci am murit ca omul ca să nimicesc în trupul Meu moartea, cel din urmă vrăjmaș pe care omul trebuie să-l nimicească, dar cu puterea Mea din el și nu cu puterea lui. Omul însă nu se apropie să cunoască această minune lucrătoare de om nou în om. Omul trebuie să nimicească păcatul în trupul său după ce ajunge să-și amintească de moartea omului zidit din pământ de mâna Mea, și căruia i-am spus apoi că dacă nu va asculta de Mine va muri negreșit.

O, fii ai lui Dumnezeu, și voi, fii ai oamenilor! Omul nu poate păcătui decât după ce el moare, căci păcatul se naște

mai întâi în minte și apoi se coboară în trup și îi omoară omului inima prin otrava lui, și apoi omul își pierde puterea sufletului și se învoiește cu plata păcatului, și așa moare omul și așa se face el sălaș diavolului care l-a scos pe om din raiul pe care Eu l-am așezat pe pământ pentru om ca să fie omul după chipul și asemănarea Mea și nu să se facă diavol prin nesupunere și prin neascultare, lucrări prin care omul se face pe sine dumnezeu peste el.

Mama Mea Fecioara Mă privește cu duhul plin de umilință și are lângă ea și lângă Mine pentru sărbătoarea nașterii Mele toate puterile cerești, toți îngerii și toți sfinții în sărbătoarea Mea și a ei. Mă mângâie mama Mea așa cum Mă mângâia când eram prunc mic, în care a crescut minunea omului cel nou, om născut din cer pe pământ, coborât din cer și născut pe pământ pentru lucrarea pe care Tatăl a avut-o de lucrat pentru nașterea din nou a omului care voiește să fie din cer pe pământ și nu de pe pământ așa cum a rămas omul cel ieșit din om vreme de șapte mii de ani.

Mama Mea cea plină de blândețe și de duh umilit ca și Fiul ei, Cel Unul născut din Tatăl și din ea, Mă mângâie aici, pe pământul țării întoarcerii Mele cu duhul și cu cuvântul între oameni, pe pământul cel întâi ieșit din ape la facerea cerului și a pământului, pe locul din care Eu, Cuvântul Tatălui, am luat lut cu mâna și l-am plămădit pe om în ziua a șasea între zilele facerii, zile măsurate cu măsură cerească: o seară și o dimineață fiecare din cele șase zile ale facerii. Iar a șaptea zi a fost odihna Mea, și Eu am sfințit-o pe ea, căci omul era atunci sfânt ca și Dumnezeu, prin supunere și prin ascultare și nu cunoștea frica, ci numai bucuria Mea în el.

Mă mângâie mama Mea aici, pe pământul întoarcerii Mele cu duhul și cu cuvântul între oameni, și Îmi grăiește și îi grăiesc înaintea neamurilor de pe pământ. Amin, amin, amin.

— **O**, Fiule copil al Tatălui și al meu și al celor ce Te cunosc și Te cresc cu dor și cu iubire în ei! Eu stau cu mâinile întinse deasupra pământului român ca să-l ocrotesc pentru Tine și pentru cei ce s-au făcut ai Tăi în mijlocul lui. Taina lui e cât șapte mii de ani. Taina lui stă acoperită, căci așa este lucrarea tainelor Tale și așa lucrează ea spre descoperirea ei. Dar omul s-a așezat prea mare pe pământ și nu se așteaptă ca Tu să vii să-i spui că nu el este stăpân pe pământ și că Tu ești, fiindcă ești Dumnezeu, Făcătorul cerului și al pământului, iar omul de pe pământ e om, că dacă n-ar fi om și atât, nu s-ar fi încumetat să se facă stăpân peste ale Tale și fur înaintea Ta, Doamne.

Tu naști cuvânt de viață și de mângâiere pe pământ, chemându-l pe om la darurile Tale, darurile umilinței de duh, cu care el poate pătrunde taina vieții, duhul prunciei, fără de care omul nu poate pătrunde taina împărăției cerurilor, împărăția Ta în om, Fiule Doamne, împărăție furată de om după ce Tu ai făcut omul. La început omul nu a fost prunc, căci l-ai făcut după chipul și asemănarea Ta, dar el n-a fost ca Tine, supus și ascultător ca un prunc, n-a luat de la Tine acest duh al prunciei, duhul de fiu, pe care Tu îl aveai, căci erai Fiul Tatălui Tău.

O, mâna Ta cea tare și ocrotitoare este așa când ea are peste cine să lucreze așa, când omul stă fiu sub mâna Ta cea făcătoare, după ce el se dă Ție spre facere din nou, din cer și nu din om cum este omul făcut. Dar acum mâna Ta se trage în lături de peste tot omul care nu Te are pe Tine de Dumnezeu venit de la Tatăl pentru ca să asculte de Tine omul de pe pământ. Face omul din zilele umilinței Tale zile de bucurie

pentru el, nu pentru Tine, dar ceasul Tău a sosit mai mult ca acum două mii de ani, ca să-Ți iei înapoi ce este al Tău și nu al omului, Doamne și Stăpânule a toate. Pământul român este acum în mâna Ta, nu în mâna omului, și Te rog, acum, de pe el pentru Tine, nu Te mai rog pentru om. Te rog, Fiule ascultător și supus, adu-Ți aminte de făgăduințele Tale rostite pentru pământul român și ia cârma acestei corăbii care va pluti pe deasupra a tot răul care va bate păcatul de pe pământ și pe tot omul mare în duhul lui și care dă încă să stăpânească pământul alegerii Tale, pământul întoarcerii Tale de la Tatăl cu sfinții Tăi, Doamne Cel scris în Scripturi ca să vii iar.

Să deschidă omul necredincios Scripturile acestor zile și să caute în înțelepciunea lor și a tainelor lor, să caute cu duh umilit și nu cu mărire de sine cum că el știe cuvântul Tău și că nu mai vrea altceva decât Scripturile. Tu însă n-ai murit, ci ai înviat cu mare slavă acum două mii de ani, și nu ai înviat ca să taci pe veci, ci ca să grăiești atunci și acum, așa cum i-ai spus omului că Tu ești Alfa și Omega, și nu altfel ești, iar cel ce nu Te primește așa, va fi bătut mult, ca și cel ce va fi găsit lenevindu-se pentru cele de la Tine pentru om aduse cu Tine pe pământ. Amin.

Te rog, Fiule ascultător, să nu treacă cerul și pământul spre taina cea încă neînțeleasă de om pentru cer nou și pentru pământ nou, până ce Tu nu Te vei slăvi pe pământul român cu toate făgăduințele Tale cele pentru el rostite prin gura Ta înaintea fiilor cuvântului Tău, din care Ți-ai făcut pe pământ poporul de nou Ierusalim, popor de sfinți în mijlocul neamurilor pământului, în mijlocul neamului oamenilor, neam viclean și stricat și prin care ei strălucesc ca niște luminători ai lumii, Doamne. Îndură-Te și ocrotește cu toate puterile cerești coborârea Ta cuvânt pe pământul român și așează-Te tainic și descoperit la cârma corăbiei salvării și fă-i pe oameni să învețe să se închine Ție în Duhul Adevărului, cu Care Tu îi înveți pe cei aleși de Tine pentru slava Ta de azi și pui mereu în ei darul credinței sfinte, darul rugăciunii poruncite de gura Ta pentru pământul român, ca să ai credință pe pământ în calea venirii Tale, și pe calea ei să poți veni, după cum ai și putut să împlinești ca un Dumnezeu Care poți totul în numele Tatălui Nostriu, Tatăl Savaot. Amin.

Uită-Te, Fiule Doamne, spre cei ce se numesc pe ei biserică a Ta pe pământ, și clatină de la locul ei cel sus pus minciuna cea îmbrăcată în haină de miel, că Tu, ca și acum două mii de ani, ești ținut sub obroc și Ți este folosit numele pentru ca să-și facă din el slavă a lor oamenii minciunii care își zic biserică. Dar altfel este neamul creștinesc, și nu este ca cel lumesc care se surpă curând, curând de peste tot cu toate turnurile lui peste care va cădea foc din cer, ca toate să fie lămurite și încercate prin foc și nu altfel, spre vederea celor ce sunt și vor rămâne, și ale celor ce nu sunt și care vor arde cu foc. Amin.

O, mai înainte de lămurirea a toate cele ale voastre și nu ale lui Dumnezeu cum căutați voi să înșelați pe oamenii care nu mai văd calea vieții și adevărul ei, dați-vă la o parte de pe locurile voastre înalte, de pe scaunele voastre împodobite! Dezbrăcați-vă de haina slavei deșarte, aruncați de la voi mândria și de bunăvoie îmbrăcați-vă în sac, spre pocăință și spre iertarea păcatelor, prin împăcarea cu Dumnezeu, că vine peste voi zi de spaimă, zi care arde ca un cuptor și care pedepsește în ea toată slava deșartă și pe toți cei ce se închină ei, și ea lor. Veniți spre pocăință! Aplecați-vă spre izvorul cuvântului care se face adiere de Duh Sfânt peste cei credincioși lui, și foc cu pucioasă peste cei necredincioși Fiului meu!

Cuvântul Tatălui este Fiul meu în mijlocul pământului român. Nașterea Lui mai înainte de vecii din Tatăl, și acum două mii de ani prunc din trupul meu cel fecioresc, a fost umilința Tatălui, Care S-a aplecat cu Fiul Său până la om, și minunea aceasta nu se poate sui la mintea omului care nu se poate umili când Dumnezeu Făcătorul îi grăiește lui prin minuni, prin chipul Lui cel blând și smerit între oameni și prin oameni. Amin.

Și acum, Fiule Doamne, naște iarăși lumea precum ai promis acum două mii de ani, și cu Duhul Adevărului fă-Ți loc în mințile și în inimile celor ce nu se știu decât pe ei stăpâni pe pământ! Iar ca să Te știe, atinge-Te de ei, și Te așează apoi Stăpân a toate, după cum ești peste cei credincioși și peste cei necredincioși, ca să știe lumea că de la Tatăl ai ieșit și că El Te-a trimis și Te trimite cu Scripturile care așteaptă de la Tine, prin cuvântul Tău din ele, împlinirea lor, Fiule. Amin, amin, amin.

— **O**, M-am născut pe pământ, mamă, prunc mic din tine, și Dumnezeu mare peste pământ, și fericită este sluga pe care o găsesc priveghind înaintea Mea acum, la venirea Mea, iar cei ce nu cred venirea Mea, vor crede în ea, mamă. Amin.

Pe vremea când mucenicul Ștefan Mă mărturisea Dumnezeu viu înaintea celor ce M-au omorât spre învierea Mea și a celor credincioși venirii Mele după om, scrâșneau din dinți cei care îl vedeau pe el strălucind ca îngerii din cer pentru plata mărturisirii lui cea despre Mine. Dar au trecut două mii de ani de atunci și s-au îngrășat prea tare cei ce stau azi, ca și atunci, pe scaunul cel Mie și urmașilor Mei hărăzit de Tatăl, căci Tatăl Mi-a zis prin Duhul: «*Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melchisedec*», și altfel nu este această taină.

O, nu mai e de mult biserică cea care și-a pus numele de biserică a Mea. Ea este locul slavei deșarte a oamenilor măririlor pământești. În zadar se țin ei cu mâinile amândouă de scaunele lor care sunt lemne și pietre. Acești oameni mincinoși nu cunosc supunerea și ascultarea înaintea Mea, iar cine nu este supus lui Dumnezeu, nu-L vede, nu-L știe pe Dumnezeu, și de aceea îndrăznesc aceștia să-și ia măririi care pier odată cu ei, judecându-i înaintea Mea prin cei ce sunt ai Mei, credincioși și mărturisitori și purtători de Dumnezeu pe pământ. În zadar se țin aceștia de scaunele lor, că iată, vine un vânt mare de la Mine și îi va smulge pe ei dinaintea oamenilor, și oamenii vor vedea puterea Mea care doboară la pământ pe cei mândri și ridică pe cei smeriți, după cum Scripturile proorocesc să fie. Amin. Iar mărturisitorul Ștefan, cel mucenicit pentru slava Mea, cu dor mărturisește dintre sfinți și spune așa:

— **R**ăscumpără, Doamne, sângele meu și al celor ce au fost tăiați de pe pământ pentru mărturisirea Ta! Deschide cartea, deschide cerul ca să coboare puterile cerești, domniile cerești pe pământ, și fă dreptate sfinților Tăi și Ție, Doamne răstignit pentru iertarea păcatelor lumii care se întoarce spre pocăință, și fă împărăție a cerurilor pe pământul român, pe care sfinții Tăi vin cu Tine și mărturisesc că Tu ai deschis cerurile și grăiești, și numele Tău se numește: Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— **L**e-am deschis. Amin. Acum cincizeci de ani le-am deschis în taină, și tot M-au aflat dușmanii împărăției cerurilor și Mi-au prigonit vasele Mele. Au trecut de atunci cincizeci de ani, și cerurile nu s-au mai închis, și Eu sunt cuvânt peste pământul român cu sunet mare de trâmbiță.

Cerurile se deschid tot mai tare, tot mai mult, ca să cobor Eu cu multă slavă și cu adevărul. Amin. Eu sunt Adevărul, și numai Eu sunt; Eu și cei ce se fac după chipul și asemănarea Mea în ei, și apoi în afara lor. Amin.

Eu sunt Domnul umilinței și al slavei ei. Nu este slavă mai mare ca umilința de duh. Ferice celui ce este găsit așa și celui ce se face așa înaintea Mea, căci este gata venirea Mea, și Mă sărbătoresc curând pe pământul român cu praznicul cincizecimii venirii Mele.

S-au scurs cincizeci de ani de cuvânt al Meu peste pământ, și lumea a fost găsită necredincioasă, căci pe neștire este venirea Mea peste cei ce nu veghează pentru ea.

Vin cuvânt de facere nouă pe pământul român ca să le înnoiesc pe toate. Aplecați-vă, voi, cei ce v-ați așezat să cârmuiți prin valuri corabia Mea, acest pământ, pământul român, pe care Eu Mi-am așezat tronul cuvântului Meu de pe care grăiesc și binecuvintez și curăț cu el fărădelegea de peste tot. Amin.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, învață darul umilinței de duh, darul prunciei, darul prin care omul este supus lui Dumnezeu și ascultător de Tatăl. Întărește-Mi porțile venirii Mele și Mi le ocrotește cu grijă, căci ele nu trebuiesc lovite, ci întărite. Eu din porți grăiesc și lucrez după voia Mea care stă în porți. Amin.

O, poporul Meu, nu uita să fii ca pruncul, ca împărăția cerurilor din cei mici pe pământ. Tu drepturi să nu cauți, să nu vrei așa, ci să știi înțelepciunea fiilor lui Dumnezeu care au numai îndatoriri și care toate drepturile le lasă Stăpânului lor, Domnul Făcătorul. Amin.

Pace ție, și fă-ți datoria înaintea Mea pentru vremea Mea cea odată cu tine pe pământ! Pacea Mea peste porțile tale, porțile dintre Mine și tine, și veghează ca o slugă fericită de slujirea cea pentru Stăpânul său! Eu sunt Stăpânul. Eu sunt Cel ce sunt, iar tu să fii popor sfânt, bob udat și ocrotit de mâna Mea, și din care va ieși poporul român, noul Meu popor român, popor sfânt, spre slava Mea peste toate neamurile de pe pământ și spre răscumpărarea dreptății sfinților Mei care așteaptă venirea Mea cu ei pe pământ sfânt. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2004/9 ianuarie 2005

Sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Să nu mai ceară omul pentru sine, ci să ceară voia lui Dumnezeu peste el și peste pământ. Nu e om să nu greșească dacă umblă singur. Pier oameni și popoare de pe pământ din pricina lipsei de Dumnezeu din om. Neascultarea și nesupunerea sunt mai mari ca păcatul vrăjitoriei și al închinării la idoli.

Ne așezăm în cartea cuvântului Meu din zilele Mele cu voi, copii din porți. Amin. Când voi îmi deschideți ca să cuvintez, tot cerul cel nevăzut e plin de fiori, căci așteptare și trezire ca între cei din cer nu este pe pământ, fiindcă cei de pe pământ au ochi și nu văd cu ei, au inimă și nu simt cu ea ca și cei din cer, chiar dacă din gura Mea iese cuvântul și se așează în cartea lui de pe pământ.

Ochii omului ar trebui să vadă măcar cu duhul din om, dar îi trebuie omului credință ca să aștepte cu înfiorare pe cele ce sunt și nu se văd. Ele însă se văd de cei din cer și se mărturisesc pe pământ prin Duhul Meu și al sfinților Mei. Amin.

Este scris în Scripturi că «*Duhul lui Dumnezeu pe toate le judecă, pe toate le cercetează, până la cele mai adânci taine ale Mele*», dacă omul este îndumnezeit și așteaptă cu

înfiorare vântul Duhului Sfânt, Duhul Care așteaptă de șapte mii de ani să fie omul ca Dumnezeu, să știe omul să vorbească cu Dumnezeu dacă are credință, dacă are iubire omul.

O, ce frumos a fost lucrul Duhului Meu peste casa lui Corneliu cel din vremea apostolilor Mei, om drept și cu temere de Dumnezeu și care se ruga mereu la Mine cu duhul lui ca să aduc mântuire peste casa lui și mângâiere peste așteptarea lui! Am trimis pe îngerul Meu în vremea rugăciunii lui de seară și i-am vestit că îi voi împlini rugăciunea, căci ea a ajuns la cer și se va întoarce la el cu cele cerute de el. L-am dus la el pe Petru apostolul, care M-a mărturisit Mesia Cel adevărat în cuvânt și în faptă, lucru pentru care preoții M-au dat spre răstignire, iar Tatăl M-a înviat apoi, cu puterea Lui din Mine, după trei zile, după Scripturile care grăiesc așa despre Mine.

O, ce frumos este la Dumnezeu omul care are temere de Dumnezeu și rugăciune prin ea și duh blând și smerit, care ajunge la cer! O, ce frumos, ce plăcut este omul care nu se îndoiește întru Mine, că acela face cu multă căutare voia Mea în voia lui, căci Duhul lui Dumnezeu din om pe toate le nădăduiește, și apoi le crede răbdând, și cu dragoste Mă așează pe Mine în ființa lui cea plină de plăcere sfântă, căci așa este Dumnezeu în om. Amin. O, poporul Meu, e sărbătoare de sfinți iubitori de Dumnezeu în mijlocul tău. De când sunt sfinții pe pământ, Eu iau din ei pe cele plăcute Mie din ei, căci ei fac voia Mea și au în ei Duhul Meu, Care caută spre Tatăl după ce viața lor se face Mie sălaş.

O, cât am ajutat Eu omul pe vremea trupului Meu și apoi prin sfinții Mei care semănau cu Mine la iubire și la milă, și prin acestea să-l trag pe om spre Tatăl! Nu puteam să fac lucruri mai mari pentru om decât să-l ajut în nevoile și în neputințele lui, ca să-l fac să Mă cunoască și să Mă dorească și să Mă mărturisească unii altora oamenii. O, toți oamenii s-au învățat cu bunătatea Mea, cu ajutorul cel de la Mine, și nu M-am putut bizui și pentru Mine pe om, căci omul numai la el se gândește când se gândește la Mine. O, puțini, puțini de tot au fost și sunt oameni pe pământ care să se lepede de sine și să vină după Mine ca să fac Eu voia Mea în ei, și pentru Mine s-o fac, căci Eu sunt cel mai neajutorat, copii din porți. O, Mă uit la voi cât sunteți de neajutorați, chiar dacă Eu mereu i-am spus poporului cuvântului Meu să nu aibă o mai întâi grijă ca și grija de coborârea Mea la el cuvânt pentru el și pentru tot pământul și pentru tot cerul, fiilor copii.

O, mare taină sunt porțile dintre cer și pământ și prin care Eu lucrez peste om, dar când omul nu are timp să se teamă de Dumnezeu pentru că se gândește la el și nu la Mine, atunci cu greu pot Eu prin porți. Toți proorocii Mei au fost îndurerăți de lipsa Mea din om. Ei, cei ce au fost și sunt porțile dintre cer și pământ, și pe care Eu intru ca să-Mi rostesc taina cuvântului Meu, ca apoi să-l împlinesc pe el, ei sunt cel mai puțin îngrijiți de duhul din om, de omul care crede lui Dumnezeu, dar care are prea puțin timp să se teamă de Mine și să se lase cu voia Mea în el. Duhul rău ia înfățișări tainice în calea dintre Mine și voi, fii ai poporului Meu, dar Eu intru pe porți la voi și vă povățuiesc să vegheați tot mai aprins asupra pașilor voștri pentru calea voastră cu Mine și să nu umblați singuri, fiilor. Nu e om să nu greșească dacă umblă singur. Eu nu am prin cine să-i spun răul cel tainic care îl pân-dește pe om dacă el nu are pe cineva cu el ca să pot Eu cumva să Mă strecur spre paza lui, căci duhul rău e tainic atunci când dă să-l învinuiască pe om la Dumnezeu, și apoi pe Dumnezeu de la om.

O, poporul Meu, fericit este cel ce nu se smintește întru Mine. Cel ce nu crede ce spun Eu, acela se smintește întru Mine, și din pricina aceasta nu face voia Mea în el.

O, poporul Meu, e mare jale pe pământ. E numai om fără Dumnezeu pe pământ. Am nevoie peste tot pământul de om care nu se smintește întru Mine și prin care să-l ajut pe om, de lângă el să-l ajut, căci Eu nu de departe, ci de aproape sunt Dumnezeu peste om. Nu dintre morți, ci dintre vii lucrez peste om, iar sfinții Mei, la fel, fiilor.

E mare jale pe pământ și în cer. E numai om cu voia lui pe pământ, cu mintea lui, cu duhul lui, iar temerea de Dumnezeu, care l-ar ajuta cu multul pe om, nu mai este în om, iar unde mai este, ea lucrează pentru viața omului, nu pentru Mine, iar Eu am spus că «*cel ce voiește să-și câștige viața lui, acela și-o pierde*», și nu înțelege nici un om cele ce am spus Eu prin Scriptura aceasta care vedește sinele omului înaintea Mea, iar cine nu se leapădă de sine nu poate să cunoască voia Mea și s-o facă pe ea prin Duhul Meu, nu prin duhul lui. Pier oameni și popoare de pe pământ din pricina lipsei de Dumnezeu din om, căci Eu sunt cu omul prin porțile cerului, iar ele nu sunt crezute și îngrijite de oameni pentru ca să vin Eu prin ele spre om.

E zi de învățătură pentru ascultare și pentru supunere, căci acestea nu sunt cu omul. Nu se uită omul în Scripturi ca să vadă ce pătea poporul lui Israel când el nu asculta de Dumnezeu, Care lucrează de lângă el prin porțile Sale. Am rostit prin proorocul Samuel, și iarăși amintesc acum că Duhul Meu a spus prin el că neascultarea este mai mare ca vrăjitoria, căci ea este diavol și dă loc și viață diavolului în om împotriva lui Dumnezeu prin duhul de sine al omului, iar nesupunerea înseamnă om fără Dumnezeu, om care se închină la sine și pe sine se ascultă și de aceea nu se supune, și se numește închinare la idoli aceasta, și se numește mai mult decât aceasta.

E fericit duhul cel potrivit lui Dumnezeu și domnește peste tot; ba încă dă să întindă mâna peste agoniseala Mea cea cu trudă și cu lacrimi ocrotită. Dar Eu îi poruncesc lui să asculte de Mine și să se depărteze cu toată fața lui cea ascunsă care stă la pândă să atace lucrarea Mea.

Du-te, satano! Depărtează-te cu toți făcătorii tăi de rău și cu toată fața ta cea ascunsă sub ea însăși, căci poruncesc sfinților Mei să te certe și să te risipească din calea Mea și a celor ocrotiți de puterea și de lucrarea Mea! Amin.

Cei ce s-au făcut sfinți cu inima și cu viața și cu fapta ei și cu Duhul Meu din ei, aceștia au fost ajutorul Meu în lupta cu satana pentru credința în Dumnezeu a omului. Dar acum lucrarea care răsună din gura Mea în cele patru laturi ale pământului, are nevoie de ajutor pentru împlinirea Scripturilor de împărăție a cerurilor în om și pe pământ, și omul este rugat să nu mai ceară pentru el, ci să ceară pentru Mine la Tatăl, să ceară voia Mea pe pământ ca și în cer, și să se împlinescă ea, și să se micșoreze voia omului atunci când omul cere la Dumnezeu. Amin.

E vremea Mea, căci omul a stricat voia Mea pentru voia lui în el și peste el, iar ca să învețe el ce este voia Mea, îi trebuie lepădare de sine, îi trebuie omului temere de Dumnezeu și ascultare cu supunere ca să scape de sine. Amin.

Să nu mai ceară omul pentru el de la Mine, ci să ceară voia Mea peste el și peste pământ, că a venit vremea Mea pe pământ, și omul nu e deprins să-și taie voia, și îi va fi greu să creadă în Dumnezeu cu iubire, și va crede cu spaimă când va vedea că nu mai fac peste el voia lui pentru ca să-l fac să creadă în Mine, ci voi face voia Mea pe pământ. Amin, amin, amin.

— **F**acă-se voia Ta, Doamne, precum în cer așa și pe pământ! Nu este omul învățat cu voia Ta peste el, iar noi, sfinții Tăi, am suferit pe pământ și în cer pentru că am cerut la Tine să faci voia omului pe pământ, să faci bine omului, să faci dreptate omului, și nu s-a învățat omul cu lepădarea de sine, cu sărăcia, cu curăția și cu voia Ta în el, Doamne.

Eu, arhierul Tău, cel ce am făcut prin harul și prin puterea Ta certare diavolului care îi câștigă cu voia lor pe oameni spre dorințe diavolești, Te plâng, Doamne, și Te mângâi pentru durerea Ta atât de lungă de la omul iubirii de sine. Greu învață omul lepădarea de sine și de tot ce are el ca să fie el ucenic al Tău. Mare Ți-a fost mila de necazurile omului, dar acum Ți este milă de mântuirea lui, de duhul lui care nu știe să pătrundă tainele Tale care se ascund spre mărirea celor ce le descoperă pe ele pentru slava Ta, Doamne.

Cu harul arhieresc în care m-ai îmbrăcat prin alegerea Ta, îi fac certare diavolului care mult strică mintea omului și apoi pașii lui și apoi iubirea lui. O, nu știe omul ce este iubirea lui Dumnezeu, ce face ea în om! Nu cunoaște omul taina ei și lucrarea ei, Doamne! Nici noi, sfinții Tăi, cât am stat pe pământ n-am pătruns-o îndeajuns, căci omul nu mai trăiește pentru sine când are în el iubirea Ta, iar noi nu i-am învățat întreg pe oameni să se lepede de ei înșiși și de averile lor și de doririle lor și să se dea iubirii Tale care-și face casă în om, Doamne. Acum însă, de lângă Tine, din cerul cel nevăzut de mintea și de ochiul omului, fac certare duhului rău să iasă din om, să se ducă în locuri necunoscute de oameni și să nu se mai întoarcă, să rămână fără lucru, că e vremea lucrului Tău cel tainic între pământ și cer, și e vremea Scripturilor de nou Ierusalim pe pământ. Amin. Fă curat de duhul cel rău pe pământ și în om, Doamne! Fă-l pe om să Te creadă, să Te asculte și să Ți se supună ca să scape de lucrarea duhului rău din el. Amin.

Să te certe pe tine, diavole, Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul și tot ce e pe ele și între ele și sub ele și deasupra lor! Să piei acum cu toată stăpânirea ta, că nu tu ești stăpânul, ci Domnul este, iar tu supune-te Lui și celor ce Îl iubesc pe El cu ascultare și cu supunere! Amin. Să te certe pe tine, diavole, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, și să știi că locul tău este focul și scrâșnirea dinților, locul cel pregătit ție și slujitorilor tăi! Dar acum slobozește-i pe oameni ca să vină ei spre Dumnezeu și să facă voia Lui, iar tu rușinează-te și taci pentru vecii vecilor! Amin, amin, amin.

Ocrotește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta și ai grijă de ea prin porți și să nu mai fie ele lovite, căci biserica Ta nu va fi biruită în veac sub nici un fel de lovituri satanicești, numai să fie un duh cu Tine poporul cuvântului Tău și să mănânce mult, mult cuvânt, și praznic sfânt să se numească în mijlocul lui hrana cuvântului Tău de pe masa lui. Dezleagă, prin porțile Tale, tot ce noi, sfinții Tăi, ca niște oameni am greșit pe pământ, căci Tu ești Domnul celor ce nădăjduiesc în puterea Ta și în viața veacului ce va să fie pe pământ pentru cei ce cu dor și cu fior au iubit voia Ta. Eu, arhierul Tău Vasile, cel ce am certat pe diavolul, Te binecuvintez pe Tine în cer și pe pământ și Te vestesc viață veșnică peste cei ce cu iubirea Ta din ei Te iubesc și Te ascultă supunându-Ți-se, căci voia Ta trebuie să fie poporul Tău de pe pământ. Amin, amin, amin.

— **O**, făcă-se voia Tatălui Meu în tine, poporul Meu, precum în Mine, dar ia seama la Mine ca să știi să faci aceasta. Eu pe pământ și în cer am vorbit și vorbesc, am lucrat și lucrez numai voia Tatălui. Ia sea-

ma la tine și la voia care lucrează în tine, la vorbirea ta, la fapta ta, la vederea ta, și nu fi judecător, ci fii ascultător și supus lui Dumnezeu, închinându-te Lui la bine și la greu, căci vine pe pământ împărăție neașteptată, împărăția voii lui Dumnezeu după șapte mii de ani a voii omului, și trebuie lucru mult și cu mare iubire lucrat, și trebuie cerere la Tatăl pentru ca Eu, Domnul Cel mare și puternic, din mijlocul neamului român să dau viață oamenilor, așezând în ei voia Tatălui, Duhul Tatălui, Care Își face fii din oameni, dezrobindu-i pe ei din robia voilor lor. Amin. Eu, Domnul, cuvintez și împlinesc, dar nu pot împlini până nu vestesc, poporul Meu.

O, vino, popor român, spre voia Mea, că tu ești cel întru care Tatăl a binevoit cu Mine pentru întoarcerea Mea între oameni ca să-i cârmuiesc pe ei cu toiaș de fier, cu cuvântul Meu să cârmuiesc lumea și s-o supun Tatălui, că Dumnezeu a făcut lumea. Amin.

O, vino tu, popor al cuvântului Meu, și îplinește-Mă în tine ca să te am de cunună scumpă pentru neamul creștinesc care va să fie pe pământ din cer și de pe pământ. Amin.

Iar voi, copiii din porți, stați hotar între întuneric și lumină, între voia omului și voia Mea, și lucrați cuvântul Meu și împlinirea lui și puterea lui cea văzută în mijlocul poporului Meu cel credincios venirii Mele. Păziți-vă de lovituri. Destrămați pânda diavolului, căci v-am dat putere, fiilor copiii. Așezați poporul în duh de rugăciune și de ascultare și de supunere ca să poată rugăciunea, ca să pot Eu să am putere din mijlocul lui peste pământ. Cereți luminarea duhului poporului român și împlinirea peste el a tot cuvântul Meu rostit pentru el și pentru Mine cu el. Amin.

Nu uita să fii credincios cu putere de credință, poporul Meu. Scoală-te și veghează și să nu trăiești ca pe pământ, ca să pot ocroti pământul român și harul Meu de peste el și pe cei ce îl poartă pe el de la Mine, că mare este cel ce are de la Mine și nu de la sine și nu de la om, căci toate vor pieri, și vor rămâne pe pământ numai cele ce sunt de la Mine și cei ce cu credință le păzesc și le lucrează și le înmulțesc spre împărăție cerească pe pământ, pe pământ român și sfânt. Amin.

Binecuvântată să fie amintirea zilei cea de acum două mii de ani când Eu, Domnul, prin ascultare de Tatăl și de om, M-am supus legii poporului Meu pentru tăierea împrejur a trupului Meu cel venit din cer în mijlocul lui Israel.

Să te supui cu ascultare lui Dumnezeu, Israele român, și să iei cu supunere peste tine povețele Mele, și vei fi viu, și vei fi socotit credincios ca Domnul Dumnezeuul tău, Cel ascultător de Tatăl Său, și ca Avraam, de la care Eu te rog să înveți credința și ascultarea și supunerea și lucrarea lor cea plină de cer pe pământ, poporul Meu cel din români, noul Meu popor român, pus la crescut pentru ca să rodești poporul împărăției lui Dumnezeu pe pământ, poporul ascultării, căci ascultarea ta îți dovedește înfierea și pe Tatăl tău Savaot, Tatăl Meu și al tău, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2005

Praznicul Botezului Domnului

Cei ce Îl iubesc pe Domnul, se fac ceruri pentru El. Vai oamenilor care prin voile lor stau despărțiți de Dumnezeu pe pământ, netemându-se pentru păcatele lor necurățate. Pe pământul român vor fi numai sfinți.

Cuvântul gurii Mele slobozește din slavă glas peste voi și peste ape, iar voi așezați-vă înaintea Mea ca să-Mi aștern în carte cuvânt de Bobotează, copiii din porți, și să-i hrănesc cu putere pe toți cei care s-au strâns

lângă izvorul care curge din gura Mea și care sfințește pământul și tot ce e pe el al Meu, căci sfânt și puternic este cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

Din zorii dimineții zilei de Bobotează, cuvântul Meu se pornește peste ape și le stârnește pe ele prin sfințenia Mea, care se face cuvânt peste toate, căci sfințenia este cea care-l umple pe om de Dumnezeu, iar cine Mă primește pe Mine așa cum am venit Eu de am lucrat și lucrez peste pământ, acela nu uită să se facă de-a pururi Dumnezeu prin har și să lucreze tot la fel: plin de har și de adevăr. Amin.

Harul Meu dorește mult din Mine să-și arate slava lui peste pământ, și de aceea vă rog, copiii care stați înaintea cuvântului Meu de câte ori el vine pe pământ cu dor, să vă umpleți cu dor de tot harul Meu, ca să Mă dați voi la cei ce iubesc dumnezeirea Mea pe pământ și în ei, căci cei ce doresc să iubească sfințenia, aceia o caută la Mine și o iau și prin ea se umplu ei de iubirea lui Dumnezeu, și fără ea ei nu mai pot pe pământ, și fără ei Eu nu mai pot pe pământ, și așa am lucrat Eu și acum două mii de ani cu cei ce prin ei Mi-am slobozit dumnezeirea Mea după ce i-am umplut pe ei de ea, de puterea Mea care sfințește toate câte se supun ei pe pământ și în om. Amin.

E zi de Bobotează peste pământ, iar Eu, din mijlocul grădinilor Mele de pe el, slobozesc glas peste ape, și ele se stârnesc spre slava Mea de peste ele, căci cuvântul Meu e numai slavă peste cele făcute de El la facerea lumii, și numai facerea cea făcută de Mine cunoaște pe Făcătorul ei și I se supune Lui slăvindu-L, căci scris este în scripturi: *«Lăudați pe Domnul din ceruri; lăudați-L pe El toți îngerii Lui, toată oștirea Lui! Lăudați-L pe El soare și lună și stele luminoase, și voi, ceruri ale cerurilor; și voi, ape care sunteți mai presus de ceruri, căci El a poruncit de ați fost făcute! Lăudați-L pe pământ pe Domnul! Vietăți din ape, și voi, foc și grindină, zăpezi și neguri, vișor de vânt; voi, munților și voi, dealuri toate, și toți copacii; voi, fiare sălbatice și dobitoacele toate, și păsări întraripate; voi, împărați ai pământului, și voi, toate popoarele câte sunteți, voievozi și judecători ai lumii; voi, oameni, lăudați toți și toate pe Domnul și numele Lui cel minunat și preainalt, că măreția Lui covârșește cerul și pământul, căci El înalță glasul poporului Său spre slava sfinților Lui și a celor ce Îi stau aproape slăvindu-L pe El!»*. Amin.

Laudă, Ierusalime nou, pe Făcătorul tău, căci glasul Meu din mijlocul tău este făcător și iarăși face lumea, și ea Îl ascultă și I se închină Lui și atotputerniciei Lui, care grăiește peste pământ din ceruri! Amin.

O, cei ce Mă iubesc cu iubirea Mea din ei, se fac ceruri, și Eu stau în ele, și din ele Mă slăvesc peste pământ, și pe ele Mă sprijin pentru facerea din nou a lumii, căci Eu, de când am venit pe pământ și M-am făcut Fiul Omului, l-am învățat pe om prin toate câte Eu am fost și am lucrat, și i-am arătat lui să se facă el fiu de Dumnezeu precum Eu sunt, iar Eu sunt ascultător și supus și iubitor de Tatăl Făcătorul și nu fac voia Mea între pământ și cer, și semăn cu Tatăl prin toate câte fac, căci cel ce este din Tatăl, de El ascultă. Amin, amin, amin.

Tatăl este în Mine și în coborârea Mea cu praznic de Bobotează pe pământ, iar Eu Îl ascult pe El și așa grăiesc cuvântul Meu, și Tatăl Mă iubește și Se slăvește în Mine și prin Mine, căci Îi sunt locaș, și tot cel care ascultă de Tatăl Îi este Lui sălaș pe pământ și bucurie a Lui și a Mea și a toată oștirea cerului. Amin.

O, poporul Meu, dacă omul ar vrea să fie atât de umilit ca să-și dea seama cu multul că din cuvintele sale va fi el

izbăvit sau osândit, ar lucra altfel omul înăuntrul lui, și tot așa și în afara lui și n-ar mai fi el în multe feluri câte el vrea și lucrează, și ar fi el ca Dumnezeu, căci s-ar lăsa în toată clipa făcut de Mine dacă el ar avea umilință ca a Mea, și prin care Eu M-am umilit înaintea omului, din cer și până pe pământ, ca să facă și el umilință înaintea Mea, de pe pământ și până în cer de-a pururi. Amin.

O, poporul Meu, dacă omul nu are în duhul lui temerea de Dumnezeu, pe care a pierdut-o încă de pe când omul cel zidit de Mine a ieșit din ascultare și din supunere înaintea Mea, dacă omul ar vrea să vadă cât de mare a fost căderea omului și lungă cât șapte mii de ani, s-ar trezi omul ca să vadă și M-ar vedea cum aștept umilit aplecarea lui spre ascultare și spre supunere, ca să primească prin ele harul temerii de Dumnezeu, căci iată, vai omului care nu se teme de Domnul! Vai fiilor oamenilor care stau despărțiți de Tatăl ceresc prin toate voile lor, căci toată călcarea peste Dumnezeu vreme de șapte mii de ani a omului de pe pământ, a căzut acum peste omul cel de la sfârșit de timp, care s-a stricat cu totul și nu mai poate lua în el temerea de Dumnezeu nici când glasul Meu grăiește prin mânie, clătînând facerea cerului și a pământului pentru ca să Mă cunoască omul de Făcător a toate și să se teamă și să intre sub mantia Mea, ca să-l ocrotească ea.

O, poporul Meu, ascultă și împlinește cuvântul Meu de peste tine, ca să-l împlinească apoi fiii oamenilor. Amin. O, popor al cuvântului Meu cel făcător de om, și apoi de cer și de pământ nou, după cum este scris să fie și să se facă așa! Când a ieșit Ioan din pustie și s-a arătat la Iordan strigând la oameni: *«Pocăiți-vă!»*, venind cei ce căpătau la glasul lui temerea de Dumnezeu pentru împărăția cerurilor care venise odată cu Mine în mijlocul oamenilor, M-am apropiat și Eu între cei ce veneau spre pocăință, și eram Fiul Tatălui Savaot Care M-a trimis pe pământ să împlinesc voia Lui. M-am aplecat să ascult cu supunere de Ioan care striga peste oameni: *«Pocăiți-vă!»*. Veneau oamenii și stăteau la rând să li se împartă iertarea păcatelor spre pocăință, apoi, și spre temere de Dumnezeu pentru voia lui Dumnezeu în ei. O, cine mai stă azi la rând pentru ca să capete darul temerii de Dumnezeu? Toți îngerii mâniei Mele care vine peste cei fără de Dumnezeu în ei, strigă în lung și în lat din trâmbițele lor peste oameni: *„Temeți-vă de Dumnezeu! Temeți-vă, că vine Domnul judecând după șapte mii de ani de oameni fără temere de Dumnezeu în ei! Temeți-vă și veniți spre umilință și spre pocăință și botezați-vă în cuvântul Lui, spre iertarea păcatelor, că voi purtați pe voi șapte mii de ani de păcătuire a omului ieșit din om! Temeți-vă de Dumnezeu, voi, fii ai Săi, și voi, fii ai oamenilor, că vine Domnul cu dreptatea Sa! Temeți-vă de El!”*. Amin.

O, așa strigă peste pământ îngerii mâniei Mele, dar omul cel bătrân cât cerul și pământul nu mai crede că Eu vorbesc cu omul ca și la început când eram cuvânt cu omul, și apoi mereu peste toți cei ce erau locașul Meu pe pământ cu oamenii ca să-i povățuiesc și să-i mustru pe ei întru dreptatea Mea, și să nu-i părăsesc ca ei să răzlețească vreme după vreme tot mai mult de la temerea de Dumnezeu. Dar iată, nici glasul Meu, nici al îngerilor Mei nu-l mai aude omul cel de la sfârșit; nu-l mai aude, pentru că nu vrea să se teamă de Dumnezeu, iar Eu, cu cât îl strig pe om, cu atât el se depărtează de Mine, căci apasă peste el neascultarea și nesupunerea cea de șapte mii de ani a omului cel depărtat de Dumnezeu.

O, poporul Meu, o, ce vai e pe pământ și în cer pentru lipsa temerii de Dumnezeu a omului care nu se mai căiește de

păcatele sale decât atunci când își vede peste el plata lor cea fără de milă pentru păcat! Tot omul se poartă înaintea Mea ca unul care nu are păcate, ca unul care nu are de ce să se teamă, dar omul este păcătos atât de mult, de nu mai simte primejdia care stă gata să-l învinuiască și să-i plătească vieții lui cea plină de moarte și de roadele ei care sunt sortite focului veșnic, precum este scris în Scripturi.

O, popor al cuvântului Meu, îți spun mereu așa ca să știe neamul oamenilor că Eu sunt cuvânt peste om pe pământ, că Eu nu M-am schimbat, că Eu sunt Cel ce sunt și împărătesc în veac prin dreptate. Amin.

Am venit pe pământ și M-am făcut Fiul Omului acum două mii de ani și M-am dus spre Ioan, care împărțea la Iordan botezul pocăinței, botezul cu apă spre iertarea păcatelor, și apoi spre roade vrednice de pocăință. Am stat la rând împreună cu cei temători de Dumnezeu și, iarăși, cu cei ce fugeau de mânia ce avea să vină peste cei păcătoși.

M-am aplecat cu ascultare de Tatăl și M-am supus lui Ioan poruncindu-i lui să Mă boteze ca să poată Tatăl, pentru umiliția Mea din mijlocul celor ce Mă vedeau la Iordan, să poată Tatăl să Mă mărturisească de Fiul al Său iubit întru Care El a binevoit, și să vadă oamenii împărăția cerurilor înăuntrul Meu, și pe Tatăl vestindu-Mă de deasupra creștetului Meu, și pe Duhul Sfânt botezându-Mă, pentru pecetluirea botezului cu apă, pe care Ioan îl împărțea celor ce se temeau de Dumnezeu și de mânia cea pentru păcate, și de care mulți fugeau. O, nu se fuge de păcat când vine mânia Mea cea pentru păcat, ci se fuge de ea prin nepăcătuire, iar altfel este greu de omul care nu se pocăiește, care nu se oprește de la roadele morții lui, care nu fuge de fața păcatelor ca să nu guste din ele.

Iată praznic sfânt de cuvânt, praznic de Bobotează pe pământ! Să se boteze oamenii în acest râu care curge din gura Mea și să vină spre pocăință și spre iertarea păcatelor lor mai înainte de plata cea pentru păcate. Amin.

O, poporul Meu, îmbogățește-ți temerea de Dumnezeu și ia chipul Meu în chipul tău și ia în tine și în firea ta ascultarea de Tatăl și supunerea sub mâna Lui cea atotputernică, și nu te bizui pe Mine cum fac oamenii care zic că Eu sunt bun pentru doririle lor, și care mereu rămân datori lui Dumnezeu. Tu bizuie-te pe temerea ta de Dumnezeu, care se face în tine chip frumos, chip slăvit la față și la port în trupul tău cel dat Mie prin ascultarea și supunerea ta. Arată-te supus, așa cum Eu M-am arătat la Iordan, ca să te mărturisească Tatăl din cer și toată oștirea Lui, fiu al Său între fiii oamenilor de pe pământ, așa cum M-a mărturisit pe Mine când Ioan, spălându-Mă în apa Iordanului, a auzit, dimpreună cu cei adunați spre botezare, pe Tatăl, Care Mi-a spus: «*Tu ești Fiul Meu Cel iubit, întru Care binevoiesc*». Amin.

Sunt cuvânt peste pământ, și sunt Fiul Tatălui Savaot. Sunt cu praznic de Bobotează din mijlocul poporului peste care cuvintez cuvântul Meu, cartea judecății făpturii. Sunt cu praznic de pocăință, cel mai frumos dar pe care omul poate să-l aducă înaintea Mea ca să se facă el apoi sălaş al Meu, împărăție a Mea în om.

O, popor român, auzi glasul Meu! Destupă-ți urechea! Primește darul credinței sfinte, că sunt în mijlocul tău cu praznicul venirii Mele a doua oară de la Tatăl pe pământ, și sunt Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul tău. Vino spre Boboteaza ta! Vino, că ești poporul alegerii lui Dumnezeu, și Eu din mijlocul tău Mi-am ales ucenici ai venirii Mele. Vino să te bucur, că nu vreau să te întristez pentru neveghearea ta când Eu vin și lucrez în mijlocul tău. Curând, curând Mă

slăvesc în mijlocul tău cu praznicul cincizecimii cuvântului Meu de peste tine, odată cu sărbătoarea Rusaliilor cea sărbătorită după amintirea învierii Mele dintre cei morți acum două mii de ani.

O, popor român, tu ești scris să fii poporul sfinților de pe pământ. Să știi că pe pământul tău vor fi numai sfinți, și nu vor mai putea sta pe el cei păcătoși cu trupul și cu duhul lor. Eu nu vreau să te întristez, ci vreau să te bucur prin această vestire, iar tu să faci ce a făcut mama Mea Fecioara, la vestea pe care i-am trimis-o prin îngerul cel binevestitor, și să te faci ascultător și supus și credincios venirii Mele, că Eu vin negreșit, după cum este scris în Scripturi, și iată, te-am ales să fii poporul venirii Mele, pământul venirii Mele, și de cincizeci de ani sunt în mijlocul tău și Mă fac carte în tine cu venirea Mea, cu cuvântul Meu cel de Bobotează peste toate neamurile pământului care se vor apropia de Iordanul vieții, de râul vieții care curge din gura Mea ca să-i tragă pe oameni spre temerea de Dumnezeu, căci se apropie ospățul mâniei Mele peste cei ce nu se tem de Dumnezeu. Amin.

Vino, popor român, să te bucur, că nu vreau să te întristez, ci vreau să întind în mijlocul tău masa nunții Mele și să trag la ea pe împărății lumii, spre pocăință și spre iertarea păcatelor lor și apoi spre slava Mea din tine și a ta de la Mine.

Pace ție, căci te voiesc credincios ca să pot să-ți spun: pace ție, popor român, popor ales dintre popoare pentru slava Mea cea de la venirea Mea, și pentru slava ta! Dar apleacă-te să Mă vezi, căci am în mijlocul tău împărăția Mea, și voiesc să te cresc prin ea și să te slăvesc între popoare. Și vor veni spre tine popoarele și se vor boteza în credința ta și te vor cânta și vor zice: «*Veniți să ne suim în muntele Domnului ca să umblăm întru legea și întru lumina lui Dumnezeu și să ne bucurăm de El sub slava poporului Său cel nou ales pentru slava Sa!*». Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2005

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Împărăția cerurilor este viața cea mai dulce, care nu-l trece, ci îl înveșnicește pe om. Puterea Domnului în om este cea lucrătoare pentru Dumnezeu. Nimeni nu învață dacă nu are învățător.

Mi-e dor de pace între Mine și om! Mi-e dor de om cu pacea Mea în el, căci pacea omului îl ia pe om din calea Mea și îl duce pe căi neumblate de Mine, și îl face pe om să-și părăsească viața cea adevărată și să iubească voia sa, așa cum a făcut omul cel zidit de mâna Mea până ce el M-a părăsit de tot.

Pacea Mea o dau ție, poporul Meu, și tu s-o iei și s-o porți, ca să Mă găsească în tine cu ea și să-Mi fii casă caldă pentru toată durerea Mea în care Îmi găsească pacea, că altfel de pace Eu nu mai voiesc până ce nu voi face întru totul cerul cel nou și pământul cel nou pe pământ, și om după chipul și asemănarea Mea pe el. Amin.

Ne-am trezit iarăși înainte de zorii zilei și v-am așezat înaintea cuvântului Meu cu care Îmi cresc poporul, copiii care Îmi sunteți porți. Ar fi să nu ne mai odihnim nici zi, nici noaptea, după câtă viață din cer lipsește de pe pământ, dar voi sunteți cu trupul, și trupul este neputincios, și trupurile voastre sunt vlăguite de apăsare și de sus din cer, și de jos de pe pământ, căci lucrarea Mea cea pentru trezirea și pentru așezarea mereu a omului înaintea Mea, e lucrare grea din pricina omului care se lasă greu pe ea, fiilor copii. Voi însă aveți din

partea Mea suflare de îngeri peste voi, căci îngerii cei fără de trup fac ușor lucrarea Mea când ei au trupuri peste care Eu lucrez pe pământ pentru om. Amin.

Sunt la porțile dintre Mine și tine, poporul Meu, și sunt cu ostirea cerească slujindu-Mă în coborârea Mea, și am de-a dreapta Mea pe Ioan, cel ce M-a botezat ca pe un om în apa Iordanului la care mulți veneau când îl auzeau pe el că s-a apropiat pe pământ și peste om împărăția cerurilor, pentru care omul trebuie să se pocăiască dacă o voiește de viață a sa pe ea.

Împărăția cerurilor este cea mai dulce viață pe care omul poate s-o aibă, căci ea nu-l trece, ci îl înveșnicește pe om, iar veșnicia este dulce prin toate tainele ei dacă omul Îmi dă Mie mintea sa ca să lucrez Eu prin ea, și apoi inima sa, ca să-Mi fac Eu stat în ea pentru viața cea de la Mine a omului.

Ioan, nașul Meu de botez, a trăit viața lui în viața Mea, căci el a fost împărăția Mea, taina vieții Mele în om. Am fost tainic și pentru el până ce el M-a văzut umilindu-Mă sub mâna lui cea botezătoare. Inima lui însă a fost plămada Mea, și el n-a cunoscut altă viață în el decât viața lui Dumnezeu, prin ascultare și prin supunere ca unul fără de trup, ca îngerii care pot totul în Hristos, căci îngerii care fac așa, sunt numai iubire, iar iubirea este ascultare și supunere. Amin.

O, poporul Meu, lucrarea Mea pe care am împlinit-o prin Ioan întocmai cum era ea scrisă în Scripturi să fie, a fost puterea Mea în el, și fericit este omul a cărui putere sunt Eu, iar el, locașul Meu. O, nu este putere mai mare decât Dumnezeu în om. Pe voi însă vă învăț s-o folosiți numai pentru slava cerului și nu a celor ce sunt pe pământ, căci v-am dat puterea Mea s-o luați în voi și să-Mi lucrați Mie cu ea. V-am dat Trupul și Sângele Meu ca să Mă cunoașteți prin aceasta în voi, și în Mine să stați dacă Eu Mă dau vouă. Amin.

O, nu înțelege omul care s-a băgat de la el dorință să slujească numelui Meu înaintea oamenilor, nu înțelege acesta ce înseamnă puterea lui Dumnezeu în om. I-am iubit pe ai Mei care erau în lume, i-am iubit până la urmă, până la cina Mea cu ei când diavolul îi șoptise lui Iuda cugetul vânzării Mele. Le-am spălat la toți picioarele, ca să le fac lor parte cu Mine, parte de Mine și de cina Mea cu ei și de umilința Mea în ei, și le-am spus: *«Dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat vouă picioarele, așa să vă faceți și voi unul altuia, căci v-am dat pildă să faceți și voi precum v-am făcut Eu, că nu se poate rob mai mare ca stăpânul său, nici sol mai mare decât cel ce l-a trimis pe el. Și dacă știți acum pe acestea, fericiți sunteți când le veți face»*. Amin.

I-am iubit până la urmă pe ai Mei, iar înainte de cină le-am spus că unul dintre ei Mă va da spre răstignire. Ei însă nu pricepeau, și iarăși le-am spus: *«Cel căruia Eu, întingând îmbucătura i-o voi da, acela este cel ce Mă va vinde»*. I-am dat apoi lui Iuda îmbucătura, și atunci a intrat satana în el, iar Eu i-am spus: *«Ce faci, fă mai curând»*. Și el a ieșit. Toți ucenicii cugetau că Iuda, având punga, s-a dus să cumpere cele pentru trebuință lor și săracilor. El însă a luat în el puterea din mâna Mea și a făcut cu ea moartea Mea pe cruce.

O, fiilor, nu înțelege omul care s-a băgat de la sine să slujească numelui Meu, nu înțelege ce înseamnă puterea lui Dumnezeu în om. Nu este putere mai mare ca Dumnezeu în om, dar omul trebuie să-Mi slujească Mie cu ea dacă i-o dau, nu lui pentru cele de pe pământ pentru el, ci pentru cele din cer, fiilor.

O, fiilor, v-am dat să aveți pe Dumnezeu în voi și Lui să-I slujiți, și să-L cunoașteți în voi, și să vă cunoașteți în El.

«Eu în voi și voi în Mine», așa le-am spus ucenicilor Mei. O, așa am stat Eu în Ioan, botezătorul Meu, și am fost puterea lui, iar el a lucrat cu ea pentru slava Mea și M-a cunoscut și a spus că sunt Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii.

O, poporul Meu, când Eu Mă dau omului să Mă ia în el, acela trebuie să fie umilit și să se sfințească prin Mine și pentru Mine, și să se căiască de cele ale lui care nu sunt din Mine, și să se facă el asemenea lui Dumnezeu, ca să fie iertat, și apoi să ia din Duhul Meu și să lucreze ca Mine, arătându-se așa cum s-a arătat Ioan Botezătorul, în care Eu am locuit cu Duhul Meu spre slava lui Dumnezeu. Amin.

O, copii din porți care aveți în voi Duhul Meu și prin Care Eu Mă vestesc peste pământ cu vestea împărăției cerurilor! Învățați-Mi poporul din zi în zi mai mult că nu este putere mai mare decât Dumnezeu în om, și puneți învățătura sfântă pe masă ca să ia poporul Meu, căci v-am dat înțelepciune din Mine și nu din om, și fericit este cel ce nu se smintește întru Mine și întru voi, căci lucrul Meu cu voi e greu, fiindcă omul e greu, fiilor copii. Învățați pe tot omul care iubește facerea Mea în el, că temerea de Dumnezeu nu face despărțire, ci apropiere între Mine și om, și inimă curată în om face ea, și apoi iubirea Mea în el, iubire plină de credință și de umilință și de viață din cer, împărțitoare de har. Așa a lucrat Ioan, nașul Meu de botez, căci M-a ascultat toate câte Eu l-am învățat. Nimeni nu învață dacă nu are învățător, și vai omului care învață altfel, care se învață pe sine fără să creadă că la Dumnezeu nu încapă omul așa, ci încapă numai cum l-am învățat Eu să lucreze, căci și Eu tot așa lucrez, și de la Tatăl învăț, iar cei ce stau pe pământ la învățat, învață de la Mine prin cei cărora Eu le dau să aibă din Duhul Meu Cel plin de umilință și de pildă făcătoare de om ceresc pe pământ. Amin.

S-a umilit Ioan Botezătorul când am venit la Iordan să fiu botezat de el, și Mi-a spus: *«Se cade ca Tu să mă botezi pe mine»*. Mi-a spus așa fiindcă Eu eram Învățătorul lui, dar l-am învățat și aceasta, și i-am spus să-L boteze pe Fiul Tatălui, pe Cel peste Care el va vedea pe Duhul Sfânt în chip de porumbel peste El. Atunci el s-a supus cu ascultare și M-a mărturisit la Iordan și M-a făcut cunoscut poporului Israel, Dumnezeu venit din cer ca să spăl păcatul lumii. Amin, amin, amin.

— **E**u, Doamne, Mielule al Tatălui, am învățat de la Tine pe toate cele de la Dumnezeu, căci Tu ai pus în mine Duhul Tău și prin El Te-am ascultat când Tu m-ai învățat. Eu, botezătorul Tău, am împlinit voia Ta, și nu este iubire mai mare în om ca și ascultarea de Tine, care înseamnă iubirea lui Dumnezeu în om, Doamne. Taina vieții mele e mare, și omul de pe pământ n-o știe. Nu Te știe omul pe Tine cu toată taina vieții Tale, dară taina vieții mele cum s-o știe omul!? I-ai spus omului că între cei născuți din femeie nu s-a născut nici unul mai mare ca mine, și i-ai spus apoi că cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare ca mine, căci Tu erai Cel mic, Cel născut după mine, și mare este Cel mic, dar omul nu iubește tainele Tale ca să le și priceapă pe ele, Doamne.

O, greu e de Tine pe pământ și de împlinirea tainelor Tale între oameni! Mi-e milă de Tine, Dumnezeule mare. Ai fost atât de umilit și atunci, și acum, căci omul este îngâmfat și se dă mare în numele Tău, și nimic mare nu poți să lucrezi prin omul îngâmfat în sine și care nu-și cunoaște îngâmfarea, căci cei orbiți de îngâmfare nu văd nimic și uită de Tine pentru ei, iar Tu ești Cel umilit, pentru că ești mare, Doamne.

O, frumos este omul umilit sub slava Ta și ascultând de ea cu credință ca a mea, că viața mea a fost credința în toate câte Tu m-ai învățat, Fiule venit de la Tatăl și mărturisit de Tatăl și de Duhul Sfânt la apele Iordanului, unde eu pentru ascultarea de Tine am venit ca să strig peste oameni să se pocăiască și să se spele de păcate ca să Te poată cunoaște apoi, căci cel păcătos și necurățat de păcat prin pocăință și prin iertarea Ta, nu Te cunoaște în cer și pe pământ, Doamne.

O, mi-e tare milă de Tine, Dumnezeule mare! O, dă-le putere de umilință ca a Ta celor ce Te iubesc cu umilință și cu ascultare, Doamne, așa cum eu Te-am iubit, și apoi Te-am cunoscut descoperindu-Ți slava sub care stăteai ascuns. Slava Ta este umilința Ta prin care omul poate să Te vadă, poate să Te poarte, Doamne, căci omul este slab și mic pentru strălucirea slavei Tale.

Și acum, pacea mea o dau Ție, că de la Tine o am, și Te mângâi cu ea, cu durerea mea de Tine, cu durerea Ta din mine, că nu este sol mai mare decât Cel ce l-a trimis pe el. Amin, amin, amin.

— **O**, botezătorule al Meu! Eu tot așa îți spun: Pacea Mea o dau ție, că unul altuia Ne suntem mângâiere, fiindcă omul îngâmfat care s-a pus sol ca și cel trimis, Ne umple de durere. Oștirea cerească toată nu mai poate mângâia pe Dumnezeu în durerea Sa, că mare este durerea Noastră de la omul cel îngâmfat în dreptul numelui lui Dumnezeu.

O, ce mare ți-a fost duhul umilinței când strigai cu atâta putere să se pocăiască oamenii, botezătorule al Meu! Durerea din tine striga pentru Mine, Cel durut ca Dumnezeu, iar când omul are durerea lui Dumnezeu, acela este plin de umilință în tăria lucrărilor sale cele de la Dumnezeu împărțite lui.

Pacea Mea o dau ție, botezătorule Meu, căci durerea pe care Ne-o fac oamenii Ne umple de umilință, și greu mai putem să-i rușinăm pe îngerii mândriei omului dacă omul s-a așezat pe pământ mai mare ca Dumnezeu.

Pacea Mea și a toată oștirea cerului o dau ție, poporul Meu, căci Eu sunt umilit sub omul care s-a așezat mare pe pământ fără trimiterea Mea. Nu este sol cel ce nu este trimis, căci Eu am spus: «*Cel ce vine înaintea Mea este fur și tâlhar*». Tu însă fii solia Mea peste pământ, dacă știi să porți durerea Mea cea plină de umilință, și așează înaintea oamenilor duhul pocăinței, poporul Meu. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2005

Sărbătoarea sfinților trei ierarhi, Vasile, Grigore și Ioan

Iubirea este pentru Dumnezeu de la om, și pentru om de la Dumnezeu. Pe pământ e omul fărădelegii, care îl vrea pe Domnul în cer. Viața ce va să fie a fiecărui om, în însuși trupul său trebuie să și-o zidească omul. Sfinții trei ierarhi aduc certare diavolului, să iasă din oameni.

Vin pe pământ cuvânt pentru judecata făpturii și pentru încununarea celor ce cu răbdare și cu nădejde împlinesc porunca Mea prin care i-am spus omului să-L iubească pe Dumnezeu și iubindu-L pe El să știe să iubească între pământ și cer, căci iubirea este pentru Dumnezeu de la om, și pentru om de la Dumnezeu.

Vin pe pământ cuvânt, vin din cer pe pământ cuvânt, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și Acești trei Una sunt și un singur cuvânt: Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

O, popor al cuvântului Meu, pe credința ta în venirea Mea Mă sprijin când vin, și grăiesc tăind văzduhul cu cuvântul Meu ca să fiu auzit pe pământ, iar cei ce Mă aud venind, Îmi deschid, și Eu intru la tine ca să nu stai tu fără Dumnezeu pe pământ, că pe pământ e omul fărădelegii, care Mă vrea pe Mine în cer, nu pe pământ cu el, nu pe pământ cu tine ca să Mă audă și să Mă creadă din statul Meu cu tine pe pământ. El însă nu știe să învețe, nu poate decât ca pe pământ, nu vrea să știe despre cerul Meu, despre venirea Mea cu cerul la tine, despre cuvântul Meu care a venit cu judecata lumii și a fărădelegilor ei, căci porunca pe care i-am dat-o Eu omului, stă acum față în față cu omul, și nu mai are unde să se ascundă de ea și nu mai are cum să nu mai creadă în ea și în Mine omul, fiindcă ea îi cere omului răspuns, și nu cu orice poate el să răspundă poruncii vieții, căci viața din om trebuia să fie ascultare de Dumnezeu, fiindcă nu altceva înseamnă să aibă omul viață și răspuns bun înaintea Mea acum când vin să cercetez rodul de pe pământ și când fiecare stă în fața venirii Mele vrând nevrând, crezând necrezând, cu roadele vieții lui.

O, poporul Meu, stau în mijlocul tău cuvânt, că pe pământ nu mai este nicăieri, nicăieri loc unde Eu să pot să-Mi plec capul și să fiu primit și cunoscut și iubit și ascultat ca un Dumnezeu Care Și-a pus viața pentru om. Vin să-Mi rostesc cuvântul peste pământ acum când omul fărădelegii mai stă încă mare și tare pe scaun părut sfânt. Este scris în Scripturi să vin, și dacă n-ar fi scris, n-aș veni. Era scris în Scripturi să vin să Mă fac om și să Mă las bătut în cuie pe cruce și să fiu așezat în mormânt și să înviez apoi, și să Mă duc iarăși la Tatăl ca iarăși să vin să judec viii și morții, și Eu nu pot să las Scripturile neîmplinite toate. O, cum era cu puțință să nu împlinesc Scriptura aceasta care a spus să vin să judec viii și morții, și apoi să împărățesc de-a pururi și să dau omului viața veacului ce va să fie după cum fiecare om și-a lucrat-o prin cele ce a făcut în trup pe pământ pentru viața lui cea de veci!

O, poporul Meu, nu știe omul să creadă că Scripturile lui Dumnezeu se împlinesc negreșit. Viața ce va să fie a fiecărui om, în trup trebuie să și-o zidească omul, în însuși trupul său în care trebuie să locuiască Dumnezeu și nu el, dar el a făcut-o pe prostul că nu știe, o face pe prostul că n-a știut această taină, dar ca să-și ia medalii și diplome de om deștept și mare, acolo n-o mai face pe prostul. Nici cel ce și-a luat nume și rang de om sfințit lui Dumnezeu n-a făcut-o pe prostul, dar că va da seama de ceea ce va semăna în trupul său, o face pe prostul că n-a știut, că n-a crezut, că n-a văzut, că n-a auzit. Eu însă Mă vestesc în lung și în lat de la o margine până la cealaltă a cerurilor, și porunca rostită de Mine peste om pentru viața lui cea veșnică, își va cere răspuns de la fiecare om, căci Dumnezeu este adevărat prin tot cuvântul Său. Amin.

Cerul este scaunul Meu de domnie, iar credința ta în scripturile venirii Mele este așternut al cuvântului Meu peste pământ, popor al slavei cuvântului Meu! Omul fărădelegii s-a așezat peste tot pe pământ și își zice că nu vin, că nu mai vin, că nu știe când vin, dar Eu știu că el Mi-a socotit bine venirea, așa cum magii cei de acum două mii de ani Mi-au aflat-o și M-au aflat apoi, și au văzut Scriptură împlinită și au vestit-o, și a rămas ea până azi adevărată împlinire, și se luptă cu Mine omul fărădelegii să câștige el cerul și pământul, și nu-i ajunge numai atât, ci voiește să pună împărat păcatul lui peste acestea ale Mele. Iar Eu scriu cu putere și cu mânie sfârșit omului fărădelegii și început poporului sfinților, căci în însuși trupul lui își zidește omul veșnicia ori pentru Dumnezeu, ori pentru el. Amin.

Mă sfășie durerea de la întunericul minciunii care de peste tot se naște și își pune numele „om“, dar Eu sunt tare ca un Dumnezeu înviat dintre morți, iar acum tot din mijlocul morților, cei de deasupra pământului, stau biruitor atotputernic și nimicesc prin cuvânt minciuna și scriu peste ea sfârșit. Amin.

Mă slăvesc cu cuvânt plin de putere și cu coborâre de sfinți, și le dau glas, că e serbare de arhieriei cerești, care în însuși trupul lor și-au zidit cer nou și pământ nou și patrie pentru Dumnezeu în ei și nimic pentru ei în ei, căci așa sunt sfinții Mei pe pământ, și cu ei am biruit mereu minciuna omului, și cu ei biruiesc mereu și cu ei zidesc veacul ce va să fie și îl voi așeza pe pământ. Amin, amin, amin.

— **N**oi, Doamne al celor sfinți și Părinte al veacului ce va să fie curând, curând pe pământ pentru sfinți și pentru bucuria Ta cu ei, noi în însuși trupul nostru Te-am zidit și Te-am mărturisit Dumnezeu adevărat între oameni, căci lucrarea Ta din cerul cel nevăzut, în sfinți o săvârșești.

Ne-a fost milă de Tine pe pământ, nu de om, Doamne! Plângeam de mila Ta când Te vedeam pribeag după om, și pe diavol în om chinuind omul, și apoi om pe om chinuindu-se prin pizma diavolului, iar noi plângeam că nu aveai Tu și nu diavolul casă în om. Ne-am sfințit cu post și cu rugăciune și cu milă de Tine, și apoi l-am certat cu putere pe diavolul, să iasă din om, să iasă în numele Tău rostit de noi înaintea lui și a omului dat rob diavolului. Plângem și azi de mila Ta, de lacrima Ta de la oamenii de azi ai fărădelegii, și cuvântăm cuvânt cu putere în numele Tău și spunem așa:

Să te certe Domnul pe tine, diavole, tată al minciunii care ți-ai pus nume sfânt! Să ieși de sub haina cea cu față de sfânt, să ieși cu tot cu omul de sub ea și să te arăți cine ești și ce faci în loc părut sfânt, și să te depărtezi din fața oamenilor care nu te cunosc de tată al minciunii și să dai loc slavei Domnului, cuvântului Domnului care păstorește spre viață și spre adevăr lumea, că nu tu, ci Domnul a făcut lumea, iar tu, de la început ai fost mincinos și ai acoperit cu minciună lumina care acum te nimicește cu strălucirea venirii Domnului întru lumină cu zeci de mii de sfinți. Amin.

Noi, arhieriei ai Domnului, slugi ale venirii Lui, vase ale iubirii Lui, te certăm, te numim pe nume, diavole, tată al minciunii, să cazi cu zgomot mare, să fii rușinat de-a pururi, tu, și slujitorii tăi, care au înșelat și înșeală pe oameni sub nume de dumnezei adevărați când ei sunt case ale tale și nu ale poruncii lui Dumnezeu! Să te prăbușești cu tot cu scaunele mării tale diavolești cu care te-ai cuibărit în cei ce mint numindu-se slugi ale Domnului, căci Domnul vine, și toți vor sta în fața venirii Lui cu roadele vieții lor. Amin.

Ieșiți, voi, diavoli, din omul stăpânit de voi! Ieșiți ți-pând cu groază de fața Domnului, Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om, și să vă apuce spaima la auzul cuvântului lui Dumnezeu care cheamă morții spre înviere și pe om la pocăință ca să fiți voi rușinați și zdrobiți pe veci, căci Domnul, Fiul Tatălui Savaot, este Stăpânul, și este Cuvântul Tatălui. Amin.

Ieșiți, voi, diavoli, din loc părut sfânt și dați loc puterii Domnului și împlinirii cuvântului Lui și a proorociilor Lui peste țara Lui română, care va fi țara sfinților Domnului! Amin.

Supuneți-vă, voi, slujitori ai minciunii diavolești și pocăiți-vă înaintea oamenilor, îndemnându-i și pe ei la po-

căință. Scuturați-vă de păcate și cădeți cu fața la pământ și căutați pe omul cel plăcut lui Dumnezeu ca să vă facă împăcarea cu Tatăl. Iar dacă nu veți asculta așa, citiți în Scripturile care vă spun că sluga cea care a știut porunca stăpânului și nu a împlinit-o, va fi bătută mult. Amin.

Așteaptă Domnul după pocăința voastră, slujitori care v-ați pus unii pe alții în loc știut sfânt și din care ați făcut ascunzătoare de tâlhari de suflete. Aplecați-vă, căci glasul Domnului răsună din mijlocul neamului român peste pământ, și nu fiți surzi, și nu fiți orbi, că la Dumnezeu nu încap povestea cu „popa-prostu“, ci încap duhul pocăinței care spală omul la inimă și la trup spre iertarea păcatelor. Treziți-vă, că așteaptă Domnul pe lângă voi să dezlegați lanțurile arhierului cel dintre voi, care vă va scrie împăcarea cu Tatăl, prin pocăință spre iertarea păcatelor. Amin.

Noi, Doamne, de lângă Tine am cuvântat peste cei ce greu se trezesc la glasul Tău, că ne e milă de Tine pe pământ și în cer. Plângem de mila Ta înaintea celor necredincioși. Plângem de lacrima Ta de la omul minciunii care stă în locul Tău păstorind lumea spre moarte, spre groapă, Doamne, dar țara română e locul în care Tu aștepti învierea morților și viața veacului ce va să fie, e locul în care Tu aștepti împăcarea omului cu Tatăl, căci Tu în ea vii cuvânt de înviere din moarte ca să-i tragi pe toți la Tatăl. Amin, amin, amin.

— **E**u, sfinți ai Mei iubiți, așa am spus când eram cu ucenicii pe pământ: *«Când Mă voi înălța, îi voi trage pe toți la Tatăl, căci voi veni pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă, și apoi voi sfârși»*. Voi sfârși cu viața omului și voi începe cu viața Mea în om și voi face pe pământ popor de sfinți. Așa lucrare lucrez Eu acum pe pământul român, și voiesc să Mă audă românii și să se apropie să-Mi cunoască venirea și lucrarea ei și să calce pe urmele celor ce se sfințesc pentru venirea Mea în însuși trupul lor, căci Eu trebuie să trăiesc în om și nu omul, și această viață voiesc s-o aduc pe pământ, și cu sfinții o aduc. Amin.

Iar voi, copii care Mă purtați cuvânt din cer pe pământ, ascultați numai de Mine, căci timp nu mai este, ci este numai Dumnezeu. Ascultați bine și mereu de Mine, și lucrați așa cum vă dau să lucrați. Și toți cei care voiesc să lucreze, așa să asculte, căci vai celor ce nu ascultă, fiilor copii! Voi în om să nu vă împiedicați. Voi în loc să nu vă opriți. Voi din lucrul Meu cu voi să nu stați, ci stați ochi și urechi numai la Mine, Domnul și Învățătorul vostru, că fi-va să lucrăm numai din cer pentru gățirea sărbătorii cincizecimii lucrării cuvântului Meu pe pământul român, pe pământul întoarcerii Mele. Puneți poporul cuvântului Meu în pregătire cu duhul și cu trupul. Spuneți-i să stea la masa cerului și să fie pe ea Domnul trup și cuvânt. Amin. Și să se întărească masa Mea și ceea ce Eu am făcut să fie și să se lucreze, iar voi știți ce grăiesc când grăiesc, și spuneți-i și poporului Meu tot ce am să-i spun, căci el știe bine de la Mine că viața trebuie să și-o zidească fiecare în însuși trupul său, cu ascultare de Dumnezeu. Amin.

O, copii învățători, să vă asculte poporul Meu! Amin. O, copii învățători, dați drumul slavei cuvântului Meu din voi, că pe voi trebuie să vă asculte pământul tot și tot ce e pe el. Și dacă vă întreabă cineva pe voi care vă este numele vostru pe pământ, voi să spuneți că numele vostru este: Cuvântul lui Dumnezeu, și adevărată să fie mărturisirea voastră, fiilor purtători ai cuvântului Meu spre om. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2005

Praznicul Întâmpinării Domnului

Cerul cel atât de aproape de pământ, e tot atât de departe de om. Cele apropiate omului se fac perdea de durere între Dumnezeu și om. Și-a făcut omul loc de veci în născocirile științei omenești, care nu țin loc de viață în om.

Să Mă aștepți, să Mă primești, poporul Meu, să Mă aștepți când vin la tine. Când știi că vin, să-Mi dai putere să vin, să-Mi presari dor în cale, că dorul tău de Dumnezeu leagă cerul cu pământul, poporul Meu.

Să Mă primiți cu dor, să Mă așteptați cu suspin în așteptare, că e tare greu fără Dumnezeu pe pământ. Îi este greu cerului și pământului fără Dumnezeu pe pământ cuvânt, copiii din porți. Vă găsesc porți ale Mele, și așteptându-Mă vă găsesc. Vă găsesc cu dor însusinat după Mine ca să vin să vă izbăvesc de dureri și de apăsări și de așteptare și să așez voia Mea pe pământ și în om. Dar cerul Meu cel atât de aproape de pământ, e tot atât de departe de om și nu simte omul apropierea Mea, mersul Meu, cuvântul Meu, ochiul Meu după el și mâna Mea gata să ridice depărtarea, care nu este altceva decât necredința, neumilința, neubirea, nevederea omului, din pricina celor atât de apropiate lui și care-l despart pe om de Dumnezeu, fiilor copiii veghetori în calea cuvântului Meu care se face cer între Mine și voi, sfatul cerului, durerea cerului în care vreau, fiilor, să-l învăluiesc pe poporul cuvântului Meu ca să-l fac să Mă simtă aproape, căci cerul cel atât de aproape de pământ, cel atât de adevărat pe pământ, e tot atât de departe de om și nu Mă simte omul pe pământ cu el, fiindcă dorul omului rătăcește printre duhuri rele, și acelea fac despărțitura între cer și pământ, și acelea Mă despart de părtășia Mea cu omul, de petrecerea Mea cerească pe pământ și plină de durerea de la om și pentru om.

Acum două mii de ani am venit aproape de om și tot n-am putut fi cunoscut și iubit de om. N-am putut să petrec cu omul nici atunci, și numai două, trei inimi M-au așteptat și M-au primit și M-au văzut și M-au crezut și M-au iubit și M-au urmat și M-au prețuit ca pe Mesia, Cel trimis de Tatăl să Se facă om pe pământ, și să-Și facă ucenici apoi, iar ei să fie casa Lui pe pământ. Amin.

M-au luat Fecioara mama Mea și bătrânul Iosif și M-au dus de M-au închinat Tatălui la patruzeci de zile de la nașterea Mea pe pământ. Au adus jertfă de curățire pentru nașterea Mea din Fecioară, căci am venit să fiu om, și să-i fiu omului aproape cât cerul de pământ. Dar nu a fost așa. A fost pământul departe de cer și nu M-a cunoscut poporul în mijlocul căruia M-am născut și am crescut și am lucrat lucrarea Tatălui ca să cunoască oamenii că de la Tatăl am ieșit.

O, dacă omul ar fi credincios așa cum au fost cei ce au primit de la Tatăl prin duhul proorociei deslușirea tainei venirii Mele pe pământ, M-aș arăta cu voi în toată slava Mea de peste voi și M-aș arăta cu cerul cel atât de aproape de pământ, minune de veac nou, lumină ruptă din ființa Tatălui, cer și pământ laolaltă lucrând și înălțând în sus împărăția cerurilor Mele de peste voi, copiii cuvântători și mărturisitori ai cerului cel atât de aproape cu voi. Cu mare taină lucrez cu voi și peste voi, căci omul, ca și acum două mii de ani, n-ar vedea, n-ar crede, n-ar iubi pe Dumnezeu, căci cele apropiate lui se fac perdea de durere între Mine și om și nu pot să fac mai mult în fața necredinței, înaintea măsurii atât de mici a omului, a vederii lui, a credinței lui, a umilinței lui, a dorului lui de Dumnezeu. Mă ascund în dorul Meu de voi, în dorul vostru după Dumnezeu pe pământ și plâng în voi, că n-am unde să-Mi

plec capul pe pământ și să plâng. Nu-l doare nimic de Mine pe cel ce trece prin fața crucii pe care omul o face din lemn sau din piatră sau din fier, și pe care Mă închipuie pe Mine bătut în cuie, plângând și sângerând de la om. O, nu cu atâta este semnul unui popor că e creștin, nu atât că Mă are pe Mine, Cel răstignit, de Dumnezeu al său. O, fiilor îndurerați după venirea Mea! Nu numai atât, nu numai așa trebuie să Mă vadă omul pe pământ. Cine i-a spus lui că asta înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ? Cine i-a spus omului că locașurile zidite de om pe pământ cu cruci pe ele înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ?

O, Eu am venit Dumnezeu născut din cer și de pe pământ în locul numit sfânt, și tot n-am putut să petrec cu omul sub chipul și sub numele de Dumnezeu, Fiu al Tatălui Savaot, cu care nume venisem pe pământ ca să Mă mărturisesc prin moarte pe cruce și prin înviere dacă prin naștere din Fecioară n-am fost primit de oameni Fiu venit de la Dumnezeu din cer după om. Acum Mă fac cuvânt pe pământ, și norii cerului Meu Mă țin cu slava cuvântului Meu, dar nu pot să dau în părți depărtarea dintre Mine și om, nu pot din pricina celor apropiate omului și în care el crede văzându-le și numindu-le adevărate, adevăr în care omul se înecă de șapte mii de ani și nu mai iese deasupra lor ca să vadă el fața Mea, slava Mea, și să dorească omul să fie slava Mea, iar Eu, slava lui, și să avem aceeași lucrare, aceeași simțire și blândețe, și să nu mai plângă Tatăl de mila Mea, de durerea Mea, de venirea Mea după om Dumnezeu tainic, șoptindu-i omului că am venit și că îi cer să Mă primească, să Mă aștepte și să Mă creadă când spun că îi este greu cerului și pământului fără Dumnezeu pe pământ cu omul.

O, copii care aveți de la Mine ochi și urechi pentru Dumnezeu și pentru tot cerul Lui! Cum să facem cu cerul Meu, cel atât de aproape de pământ, să nu mai fie atât de departe de om, copiii credincioși pe pământ? Cum să fac cu voi, cum să lucrez cu voi ca să putem da omului ochi sănătoși, ochi din cer? Mă doare să lucrăm cu durere peste om ca să-l facem să-L vadă pe Dumnezeu cu cerul Lui cel atât de aproape de pământ. Când cerul se slăvește, pe pământ se slăvește, dar nu poate decât cu urgii, căci omul nu iubește să-L primească, să-L aștepte pe Dumnezeu.

Vă am credincioși ai Mei pe pământ și plini de dor după venirea Mea în ochii omului, dar nu pot dorul să vi-l mângâi decât cu venirea întristării Mele peste om, căci nimeni nu Mă așteaptă să fiu adevărat și să vin, fiilor copiii ai credinței cea de sus. Sunt două mii de ani de când M-am dovedit omului Dumnezeu adevărat și minunat, dar nu Mă iubește omul, nu se face omul după chipul și asemănarea Mea ca să Mă vadă, și plâng de urgia pe care și-a strâns-o omul în cer și care se coboară la el înapoi pe pământ. O, de ar veni omul la voi să vă întrebe despre iubire, despre cerul Meu cel atât de aproape de pământ și de om, aș face albie de Duh Sfânt între cer și pământ, între cele ce se văd și cele ce nu se văd, dar omul Mi-a luat-o înainte cu născocirile științei care nu țin loc de viață și de veșnicie omului, și a pierdut omul darul slavei adevărate, nefăcută de mână de om, de minte de om, și și-a făcut omul loc de veci în știința cea care trece odată cu facerile ei care-l înșeală pe om. Dar voi, priviți la Mine, copii credincioși adevărului cel nepieritor, și stați învățatori peste toți cei care pot învăța fața slavei Mele, viața Domnului pe pământ purtată de trupul omului, căci fiecare om, în însuși trupul lui își zidește veșnicia, și fericiți sunt cei ce se zidesc pe ei după chipul și asemănarea Mea, după cuvântul Meu care

sufală pe Duhul Sfânt Mângâietorul peste voi ca să nu vă fie greu pe pământ, că îi este greu cerului și pământului fără Dumnezeu pe pământ cuvânt.

O, poporul Meu, nu uita să fii sfânt, căci cei ce se hrănesc cu păcatul și stau așa, ascunși în ei, aceștia toți își atrag ceea ce și-au zidit în însuși trupul lor, și iată Scriptură cu mare împlinire pe pământ: «*Cei sfinți se sfințesc și mai mult, iar cei ce se spurcă, se spurcă mai departe*», și toate merg după cum le este mersul, și omul rămâne necredincios și când vede sub ochii lui Scripturile împlinindu-se așa cum sunt scrise. Amin.

Am venit să Mă scriu cu tine în sărbătoare de cuvânt pentru pomenirea zilei cea de acum două mii de ani când Eu, prunc ținut în brațe de mama Mea Fecioara, am fost așezat în brațele bătrânului Simeon, care, necrezând în proorocia care Mă vestise să Mă nasc din Fecioară, a ajuns, după mulți ani de așteptare, să creadă văzând pe Fiul lui Dumnezeu, născut din trup fecioresc, și apoi a fost slobozit de păcatul necredinței lui.

O, poporul Meu, am spus ție să ascuți de cei ce te învață de la Mine. Cuvântul Meu cel pentru tine să-l iei de la ei, căci ei de la Mine grăiesc și îți spun cum să ascuți și cum să lucrezi. Eu cuvintez cum pot, că vreau să te și ocrotesc, dar ei îți dau tot cuvântul Meu cel pentru tine. Amin.

O, poporul Meu, fericiți sunt și vor fi cei ce în mijlocul tău ascultă pe Dumnezeu lucrând așa cum este voia Lui. Amin.

O, poporul Meu, să Mă primești, să Mă aștepti și să Mă ascuți bine când vin la tine. Când știi că vin, să-Mi dai putere să vin, și să-Mi presari în cale dor, căci dorul tău de Dumnezeu leagă cerul cu pământul în lucrarea Mea cea prin îngeri și prin sfinți pentru tine, că e tare greu fără Dumnezeu pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2005

Duminica vameșului și a fariseului

Uită omul de viața Domnului în el, și trăiește în sângele lui. Minte omenească este dușmanul lui Dumnezeu și al omului. Cine și îndreptățește faptele și mintea, acela are minte omenească.

Aștept deasupra voastră, copii neputincioși în porți. Aștept să Mă așez în carte cu cuvântul zilei pomenirii pildei vameșului și a fariseului. Aștept să mai pun pregătire dumnezeiască peste om, dacă vrea omul să audă și de la Dumnezeu, și să pun și peste cei ce sunt poporul cuvântului Meu, că e greu pe pământ, și am spus că și cerului de sfinți și de îngeri îi este greu fără Dumnezeu pe pământ. Eu pe pământ M-am făcut și Mă fac cuvânt. Voi însă acum sunteți iarăși și iarăși neputincioși pentru puterea Mea cu care cobor pe pământ ca să Mă fac cuvânt.

I-am spus poporului Meu să-Mi dea putere să vin. I-am spus să Mă aștepte cu suspin și cu așteptare când știe că vin, și i-am spus că dorul lui de Dumnezeu leagă cerul cu pământul și fuge oastea diavolească dinaintea coborârii Mele când dau să cobor din greu cuvânt pe pământ. Dar pe voi vă găsesc în porți iarăși fără putere pentru Mine. Eu știu că sunt povara voastră cea grea, dar v-am spus să știți că e greu fără Dumnezeu pe pământ. Eu știu, și Mă doare mai mult ca pe voi când vi se frânge trupușorul sub greul venirii Mele, dar nu pot să stau nici Eu împiedicat pe drumul venirii Mele între cer și pământ, și alt fir pregătit de Mine pentru venirea Mea cuvânt la

om, nu am, fiilor copii. Vă rog, ajutați-Mă să-Mi las sarcina jos, că Mă apasă și pe Mine și pe voi și vin diavoli și răd înaintea Mea pe seama Mea și a voastră atunci când voi nu Mă puteți ține ca să Mă las la timpul lui cu cuvântul și nu să stau sub el când el se zbate din Mine ca să coboare și să se așeze pe pământ.

O, de câte ori voi nu Mă puteți ține, de câte ori nu-Mi deschideți porțile să intru, de câte ori voi nu puteți la timp să Mă primiți, duhul rău dă să vă facă rău, și dă să-Mi facă Mie rău, și dă să poată el să vă aducă rău, ca să suferiți. Vă arăt strânsura lui, vă arăt bucuria lui și tot ce dă el să poată atunci când voi nu puteți, și vă ajut să vă sculați și să-Mi deschideți, și ca să vin apoi cu cuvântul și cu timpul lui și cu lucrul la timp, fiilor copii, că dacă voi nu stați cu tărie porți ale Mele, Mă apasă și pe Mine și pe voi greutatea cuvântului care își are vremea lui de coborâre și care poposește la porți ca să se deschidă ele și ca să intru Eu și cuvântul Meu, fiilor copii. Iată, plângem unii pentru alții. Noi de mila voastră, și voi de mila Noastră, căci greu de pe pământ e mare, iar trupul este neputincios.

Îmi este pregătit cuvântul și vremea lui de coborâre și pe care v-am vestit-o din vreme ca să vă pregătiți în întâmpinarea Mea, și vă găsesc în mare neputință în porți și, ca un Dumnezeu mare ce sunt, suflu peste voi, intru în voi ca să aveți putere, căci sunt vindecător și vă ajut așa cum medicul cu știința sa forțează spre putere vloga cea stinsă a trupului neputincios, și iarăși poate acela pentru el însuși. Vouă însă pentru Dumnezeu trebuie să vă poată trupul și sufletul și duhul, căci Dumnezeu v-a făcut puntea Sa de trecere între cer și pământ până la om, fiilor storși de puteri, și Eu trebuie să grăiesc poporului Meu, ca să ia din grăirea Mea cu el cel ce Mă caută de la izvor. Iar voi, hai, fiilor, hai prin puterea Mea, ajutați-Mă să călătoresc! Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, de câte ori Îmi fac cale spre tine, Eu Îmi anunț străjerii cei dintre Mine și tine și nu vin până nu Mă vestesc mai întâi. Cu lacrimi multe cât cuvântul Meu cel mult, te rog iarăși, ca și la cea din urmă a Mea grăire peste tine, te rog, poporul Meu, nu uita să Mă aștepti să vin. Și ca să Mă aștepti, trebuie să Mă primești, poporul Meu. Când știi că vin, să-Mi dai putere să vin. Eu așa te-am învățat să lucrezi, și ți-am spus să-Mi presari în cale dor, căci dorul tău de Mine leagă cerul cu pământul. Vai Mie dacă uiți de cele ce te învăț, dacă nu ai grijă să-Mi vindeci porțile prin care intru la tine, că Eu mereu dau să-i ușurez de dureri și de apăsări și de așteptare pe cei din porți ca să pot să vin, că fără Mine cu tine în cuvânt, cerul cel atât de aproape de pământ e tot atât de departe de om și nu pot să-Mi mai săvârșesc lucrarea cu care Tatăl M-a trimis cuvânt pe pământ la om. Lucrarea umilinței de duh voiesc s-o așez în om, căci de aceea M-a trimis Tatăl iarăși după om. Minte omenească însă nu Mă lasă să Mă lipesc de om și să-l fac pe om dumnezeu din Dumnezeu, așa cum Tatăl Mi-a spus Mie să fiu din El.

Am stat cu omul pe pământ treizeci și trei de ani, ca să învețe de la Dumnezeu omul care a crezut că Eu M-am născut din Dumnezeu. Am rămas pe pământ scris cu toată viața Mea, de la nașterea Mea și până la suirea Mea la Tatăl. Am petrecut viața așa cum voiește Tatăl s-o petreacă și omul, dar omul nu știe să stea cu Dumnezeu și lângă Dumnezeu și în Dumnezeu.

Uită omul de viața Mea, dar de viața sa nu uită. Omul trăiește în sângele său și așa vrea el să se numească al Meu. Cuvântul Meu cel de cincizeci de ani, acum, la sfârșit de timp, și cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, l-a tot

învățat pe om să nu se semețească cu viața lui lângă viața Mea, să nu se semețească în numele Meu, că e păcat cu mare pagubă peste om acest păcat. Eu am avut în Mine și în viața Mea pe pământ, viața Tatălui și supunerea sub învățătura Lui mereu, și ascultarea, și tot nu M-am semețit, ci M-am smerit cu viața înaintea oamenilor. Omul însă nici înaintea lui Dumnezeu nu se smerește cu viața sa, și așa se crede el al Meu, așa, fariseu, cum știe el să fie cu omul și cu Dumnezeu, ba chiar și cu el însuși. Fariseul este făcut din fățarnicie, și sub ea se ascunde când se crede drept, când se bucură să aibă dreptate și să fie mai mult decât altul ca și el, și așa stă el cu viața lui înaintea Mea crezându-se al Meu cu orice chip, chiar și după ce prin această semeție cade în păcate multe și urâte, numindu-Mă pe Mine Dumnezeul lui, iar pe el, făptura Mea. Râd diavoli de Mine când îl văd pe om că se aseamănă cu Mine, că se laudă că este al Meu, ridicându-se prin aceasta peste om și peste Dumnezeu, și mereu om pe om se biruiește cu semeția de a se crede că este făptura Mea, iar Eu vin să caut omul, și îl găsesc în păcatul semeției și nu pot să stau nici lângă el, darămite în el cu pilda vieții Mele!

Mintea omenească nu poate cu cele cerești, poporul Meu. Ea este dușmanul Meu și al omului care stă împotriva Mea cu mintea lui, cu duhul lui semeț din el, și între om și om apoi. Iată, poporul Meu, de ce nu-L poate mărturisi pe Dumnezeu nici omul de rând, nici fariseul, căci Dumnezeu înseamnă în om minte cerească, duh ceresc, care omoară în om duhul omenesc, mintea care stă mereu în om mai presus de Dumnezeu, de parcă pe om Eu l-am făcut pentru el și nu pentru Mine.

O, numai el stă în el omul, căci Eu nu pot sta cu minte omenească în om, și ies cu totul, și rămâne omul sărac de tot ce ar putea avea, căci Eu în om caut ce trebuie să aibă el pentru vecia lui, și omul este pedepsit pentru vecii de însăși mintea lui de om, iar Eu stau cu Duhul Sfânt în fața omului ca să-l fac să dea duhul lui pe Duhul Sfânt și să pot petrece Eu în om, și să se scrie omul în cartea Mea, în cartea vieții Mele, căci viața Mea de pe pământ și mintea ei cerească este carte de învățat din ea, și omul n-o învață mai înainte de orice grai al minții lui.

O, de nimic nu uită omul mai mult ca de Dumnezeu, poporul Meu. O, ce frumos este acest nume: „poporul Meu“! Când Eu spun: „poporul Meu“, acest popor trebuie să fie frumos ca și numele acesta, dar mintea omenească uită de Dumnezeu, și omul se crede că este al Meu, și își zic oamenii neam creștinesc, și își zic „biserica sfântă“, fără să semene viața lor cu viața Mea ca să pot Eu locui în ea.

Iată, omul de rând, vameșul care așa se credea, om de rând, de durerea din piept se zbătea, că n-o mai putea purta, și, venind cu ea înaintea Mea, cunoscându-și păcatele, Îmi cerea mângâiere în durerea de la ele și zicea: «Fie-Ți milă de mine, Dumnezeule!». Eu când l-am privit i-am ajutat rugăciunea, căci cel ce se smerește pe sine înaintea Mea și nu înaintea oamenilor pentru trecere sau pentru slavă deșartă, acela va fi înălțat, acela caută spre Dumnezeul Cel smerit cu duhul și se înalță spre El pentru durerea lui, ca să capete umilință de la Dumnezeu și răcoare de suflet împotriva apăsării păcatelor pe care el le-a săvârșit.

O, poporul Meu, vameșul, departe încă fiind de templul de rugăciune, se vedea că se roagă, căci își bătea pieptul care îl durea de la păcate, și nu avea îndrăzneala să-și îndrepte privirea spre cer, ci numai mintea cea durută, numai duhul cel zdrobit în el după milă de la Dumnezeu. Dar fariseul nu

s-a arătat că se roagă, ci a fost descoperit de Dumnezeu cum își zicea în sine privind spre vameș: «Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt răpitor, sau nedrept, sau adulter ca ceilalți oameni, sau ca și acest vameș, ci sunt postitor și dau zeciuială din toate câte mi se cuvin». Mintea lui cea omenească nu-l învăța decât să se îndreptățească, iar cine se îndreptățește, se semețește prin aceasta, și uită omul că oricine se înalță pe sine, va fi umilit și nu va afla milă de la Dumnezeu, Care le stă împotriva celor ce se îndreptățesc împotriva celor ce se smeresc pentru cele greșite ale lor.

Vai de omul fariseu care Îi mai și mulțumește lui Dumnezeu pentru semeția sa cu care își lucrează faptele, fie ele și bune. E plin pământul de om fariseu, și e păcat cu mare cădere fățarnicia cea lucrată cu semeție înaintea lui Dumnezeu. Cine își îndreptățește faptele și mintea, acela are minte omenească, minte care nu atinge înălțimea cerului, înălțimea smereniei, poporul Meu. Omul care se folosește de mintea lui, acela nu află pe cel binefăcător lui, acela rămâne în sângele lui din care își trage mintea, și nu Mă pot stăpâni să nu spun că e plin pământul, e apăsător în adânc pământul de la mulțimea de farisei de pe el. Nu pot să nu strig la om că e fariseu și că nu are minte decât de la carne și de la sânge, minte omenească are omul.

O, poporul Meu, să Mă audă omul ce grăiesc Eu, Domnul, Cel drept prin smerenia Sa. Celui ce Îi mulțumește în sine lui Dumnezeu, îi spun Eu, Domnul, că în Dumnezeu și nu în sine trebuie să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru faptele sale. Iar celui ce se roagă în sine lui Dumnezeu, tot Eu îi spun și aceluia că nu în sine, ci în Dumnezeu trebuie să se roage lui Dumnezeu pentru milă peste greșalele sale, căci așa a făcut vameșul ieșind din el cu durerea din piept, și bătându-se pentru păcatele sale striga la mila Mea, de l-a văzut fariseul și n-a putut răbda acesta umilința prin care vameșul se înalță la Dumnezeu cu durerea lui, cu rana din pieptul lui, căci păcatul pe care omul și-l cunoaște face rană în inima omului umilit prin păcat, iar cel ce este fariseu se simte oricum ar fi el vrednic de Dumnezeu de nu mai plânge după milă, și iată, vai omului mare față de omul de rând care nu are sub ce să-și învelească păcatele!

Nu este păcat mai orb ca și semeția care îl cade pe om în acest păcat! Nu este om mai orb spre Dumnezeu ca și cel ce se semețește în sine cu faptele lui înaintea lui Dumnezeu! O, poporul Meu, învățătura Mea este bucuria și lacrima sfinților, căci sfinții se bucură în cer de la cei smeriți cu duhul pe pământ, și plâng cu Mine de la cei semeți cu mintea între oameni. O, poporul Meu, am în mijlocul tău copii cu minte cerească, de Mine lucrată în ei. I-am pus călăuză a ta spre smerenia Mea dumnezeiască, fiindcă voiesc să stai fără de păcat înaintea Mea, dar fără călăuză peste tine te scrie duhul rău cu semeție înaintea Mea. Învață de la Mine cartea vieții Mele pe pământ, și așa să-ți zidești viața Mea în viața ta, că Eu am ascultat de Tatăl, și trebuie și tu să ascuți de Tatăl, și să te rogi lui Dumnezeu, dar nu ca omul care se roagă în sine, ci ca acela care se roagă în Dumnezeu, poporul Meu, ca să vadă fariseii de pe pământ smerenia ta înaintea Mea, aluatul tău, inima ta curată, căci aluatul fariseilor este fățarnicia, care îi dă pe ei de gol înaintea oamenilor când ei dau să se ascundă în sine sub învelișul hainei creștinești, care este judecata pentru cei fățarnici de sub ea, iar ei cu mintea lor omenească nu pricep aceasta. Și iată, mintea cerească din om stă împotriva păcatului, așa cum stăteau proorocii lui Dumnezeu în mijlocul poporului lor care Îl uita pe Dumnezeu pentru mintea lui.

O, de nimic nu uită omul mai mult ca de Dumnezeu, poporul Meu! Dumnezeu Cel adevărat este tainic, pentru că Duhul Lui este smerenia înaintea omului, iar dumnezeul cel mincinos este descoperit, pentru că duhul lui este semeția cu care se înalță spre căderea sa în acest păcat.

O, poporul Meu, nu te teme cu călăuză peste tine! Ea are minte cerească, și cu care alungă mintea omenească din mijlocul tău. Teme-te fără călăuză, căci fără ea, duhul cel potrivnic Duhului Sfânt îți face minte de om, care se semețește pentru ea însăși în om, și vai omului fără Dumnezeu, fără minte cerească, fără învățător din cer pentru mintea lui!

O, copiii neputincioși în porți! Dacă voi scădeți în mintea și în inima celor ce trebuie să fie poporul Meu, apoi aceia se înalță spre căderea lor. Dacă voi nu le sunteți înțelepciune a minții și apoi a graiului și apoi a faptei vieții lor, ei merg ca orbii și nu ajung nicăieri, căci nimeni nu vede fără de lumină. Eu sunt Lumina lumii, fiilor copii. Să știți că și voi sunteți, căci sunteți cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu peste poporul Meu și peste pământ. Amin. Să ia pildă poporul Meu din ce este bun și rău, și să aleagă cu cărmă în față viața care nu stă în sine, ci în Dumnezeu din om, copiii duruți de pe pământ, ca și Dumnezeu duruți pe pământ. O, veniți spre mângâierea Mea! O, cum să v-o mai dau ca să aveți putere pentru venirea Mea? E greu fără Dumnezeu pe pământ. E numai minte de om pe pământ. Nu fiți mici, nu fiți micșorați pentru coborârea Mea, ci fiți cât ea, și nu vă lăsați doborâți împotriva ei, că Eu, fiilor copii, sunt umilit cât nu are omul ochi și minte să vadă și să înțeleagă, dar Îl ascult pe Tatăl așa cum lucrează El. Amin.

Te-am învățat, poporul Meu, iar și iar. Prin cei zdrobiți în porți îți dau cuvântul Meu care doare în Mine când nu pot să-l așez la vremea lui în mijlocul tău, și spre om apoi. Nu uita cuvântul Meu de peste tine. Dacă nu te uiți tot timpul în el, tu Mă îndurerezi, poporul Meu, iar Eu te-am rugat și te rog cu jale: dă-Mi putere să vin, și fie-ți dor de Dumnezeu, că e greu fără Dumnezeu, poporul Meu.

O, fericit sunt Eu de la cei ce nu rămân în sine, căci dacă ei așa lucrează, ei au înțelepciunea cea cu călăuză și rămân în Dumnezeu, căci și Eu tot așa lucrez. Amin.

Mă voi umili pentru cei ce nu iubesc înțelepciunea cea cerească și Mă voi înălța în cei ce cu dor trăiesc în Mine, așa cum Eu în Tatăl sunt și petrec în cer și pe pământ, căci Tatăl cu așa închinători poate tot ce are de împlinit prin Mine, iar Eu, prin cel ce se face casă a Mea, voie a Mea, prin care Eu să lucrez cu biruință sau să rabd spre înțeleptirea omului care nu poate ca Dumnezeu. Eu însă nădăjduiesc ca un Dumnezeu, și tot așa și biruiesc, căci sunt ascultător de Tatăl, Care poate, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 februarie 2005

Duminica fiului risipitor

Pământul nu mai poate ține pe el omul, și se zbate pământul în dureri de facere nouă. Strigă Domnul ca un Păstor, strigă la om să iasă de sub toiagul fariseilor și să vină să fie păstorit de Cel ce face cer nou și pământ nou. Cincizeci de ani de cuvânt se fac o singură carte.

Deschideți cartea Mea cu voi, copiii străjeri în porți, ca să Mă slăvesc în cuvânt peste voi și peste pământ. Amin, amin, amin.

Îmi rostesc mereu cuvântul peste pământ, că Eu, fiilor copii, nu am cu cine să duc sarcina cea de la necredința, de la

nepăsarea de Mine a omului, și o duc cu voi, și apoi o așezăm pe pământ peste cei ce Mi-o fac, căci ceea ce lucrează omul înaintea Mea, aceasta se întoarce înapoi la om, și de aceea Eu trebuie să-Mi rostesc peste pământ tot plânsul Meu de la om.

Omul stă pe pământ cu răul din el, cu multa lui depărtare de Mine și e greu omul pe pământ, de nu-l mai poate ține pământul, și se zbate pământul de durere, fiilor copii. Cu cine să plâng Eu durerea pământului care se zbate în durere de facere nouă? Cu voi plâng, și cu poporul care plânge cu noi. Plângem cu cei ce nu se lasă grei pe pământ, și Îmi rostesc cuvântul în mijlocul poporului Meu de azi ca să-l împlinesc apoi. Amin.

O, poporul Meu de azi, aud sfinții și îngerii numele tău când îți zic: „poporul Meu!”. O, poporul Meu, Eu alt popor, Eu altă biserică în care să Mă fac cu adevărat trup și cuvânt, nu mai am pe pământ. Cei ce își zic biserică pe pământ, zic așa de la ei înșiși, nu de la Mine, căci nu Eu i-am ales. Dacă alegeam Eu, nu-i alegeam pe cei ce s-au ascuns și se ascund sub haina cea cunoscută sfântă ca să facă ei desfrânare în largul lor și să nu-i știe lumea. Dar Eu am rostit că tot ceea ce lucrează omul înaintea Mea, aceasta se așează peste el înaintea oamenilor, și tot omul își va lua după cum este fapta sa, căci Eu am spus: «*Vin curând, și voi da fiecăruia după cum este fapta sa*». Amin.

O, poporul Meu, pilda cea cu fiul risipitor n-a vrut omul desfrânat să o audă de la Mine, căci cine aude are urechi de auzit. Grăiesc în mijlocul tău îndelungata Mea durere de la cei ce și-au risipit viața în desfrânări, dar nu ca și fiul cel risipitor de viață și care s-a ascuns departe de tatăl său și care, venindu-și în fire, s-a căit cu durere și s-a întors cerându-i tatălui său să-l primească sub adăpostul său ca pe un simbriaș, ca pe un miluit iertat, fiindcă s-a întors. Durerea Mea de la cei ce își risipesc viața în desfrânări strigătoare la cer, este aceea că chiar la masa cunoscută a fi a lui Dumnezeu pe pământ, chiar sub acoperișul numit biserică de către cei ce stau sub el, acești risipitori de viață, acești înșelători care stau peste oamenii căutători de Dumnezeu, și-au adunat și își adună plata păcatelor lor, și care va veni peste ei cu mare și rușinos zgomot. Aceia nu se mai întorc la Dumnezeu nici ca niște simbriași, căci vremea este alta acum, și nu mai este decât așa cum scrie în Scripturi, căci scris este: «*Cel ce este sfânt, să se sfințească încă, iar cel ce este spurcat, să se spurce și mai mult, căci vremea Mea este aproape, la ușă este*», dar aceștia nu cunosc ușa dacă nu au vegheat.

Acum însă, cu milă mare, cu durere plină de milă strig cu cuvânt de jale și le spun celor credincioși și sfinți, între cei mincinoși care-și zic biserică a Mea, și le spun și celor dintre ei care se întorc spre pocăință: ieșiți din mijlocul celor desfrânați care s-au ascuns sub haină de om sfânt și osebiți-vă acum! Nu stați, nu mai stați atinși cu cei ce stau necurați înaintea slavei cuvântului Meu care vine și dă fiecăruia înapoi fapta sa! Ieșiți, și vă osebiți, și Eu vă voi primi pe voi și vă voi hrăni și vă voi adăpa și vă voi arăta voia Mea, ca să umblați în ea, căci cuvântul Meu vine pe pământ, și el va arde tot ce este uscat și va arăta tot ce este sfânt, și feștila care fumează nu o voi strivi, ci voi sufla în ea ca să se aprindă și să lumineze, iar trestia frântă nu o voi zdrobi. Amin.

Eu, Fiul Tatălui Savaot, M-am făcut cunoscut Dumnezeu venit de la Tatăl, Om născut din Fecioară, și iarăși am venit sub numele Meu cel de la sfârșit de timp și Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, și grăiesc în limba poporului român, în mijlocul căruia Mă slăvesc în cuvânt, de cincizeci de ani,

prin taina venirii Mele a doua oară după om, căci au trecut cele șapte veacuri de la facerea lumii, iar la jumătatea veacului cel de după acestea, am scris șapte mii cinci sute de ani și am ridicat din nou pe pământ biserica Mea, și prin cuvânt am așezat-o pe temelia ei, și Eu sunt temelia ei și așa grăiesc din mijlocul bisericii Mele cea de nou Ierusalim către cei ce cu minciună își zic biserică a Mea:

Nu mai mințiți neamurile pământului că sunteți slujitori ai lui Dumnezeu, voi, cei ce ați făcut din locașuri știute sfinte, case de desfrânare pentru slava voastră deșartă; voi, cei care ați pângărit altarele cele de la părinți; voi, cei care zăceți în sângele vostru și care s-a ridicat de nouă stânjeni deasupra capetelor voastre! Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, și am venit cuvânt pe pământ ca să scriu peste voi sfârșitul minciunii, căci diavolul e tatăl minciunii, iar voi aveți de tată pe diavolul. Nu mai duceți omul cu vorba că sunteți ai lui Dumnezeu și că spre voi este cărarea cea spre Mine! Nu-i mai mințiți pe fiii oamenilor, care merg ca orbii după voi dacă voi slujiți păcatelor strigătoare la cer! De cincizeci de ani plânge peste pământ cuvântul Meu ca să-l audă omul, iar voi, cei de la altare, ați pângărit biserica, ați ruinat-o, ați pătat numele ei cel sfânt. Biserica este sfântă prin cei ce o alcătuiesc pe ea, dar dacă aceștia sunt fii ai diavolului prin faptele lor desfrânate, ei nu sunt biserică sfântă, ci sunt biserică desfrânată, dar nu a lui Dumnezeu este ea așa. Purtați-vă păcatele sub ce nume vreți, dar nu sub numele Meu, nu sub haina cunoscută a fi haină de biserică.

Iar vouă, celor ce aveți temere de Dumnezeu între acești ai minciunii oameni, care și-au zis și își zic biserică a sfinților, vă grăiesc cu cuvânt hotărâtor mai înainte să cadă plata păcatelor peste trupurile care nu s-au pocăit în ele de faptele lor rele: ieșiți din mijlocul lor, din mijlocul celor desfrânați de la altare, ca să nu cadă peste voi mânia cea pentru fapte vrednice de mânie, ca să nu beți din vinul aprinderii mâniei lui Dumnezeu. Ieșiți și vă osebiți, și apoi veniți spre muntele Meu de cuvânt și învățați de la Mine legea sfințeniei, și să mergeți pe calea ei, căci vine pe pământ veșnicia, și ea trebuie adusă, trebuie zidită de trupuri sfinte și pline de Duh Sfânt! Întoarceți-vă la dragostea Mea, căci Eu pentru dragostea Mea l-am zidit pe om la început, nu pentru dragostea lui, și l-am zidit să fie biserică a Mea și nu a lui. Cu milă și cu lacrimi vă chem mai înainte să-Mi vărs mânia, căci păcatele strigătoare la cer ale celor ce se ascund sub nume de biserică sfântă Îmi dau peste mână, iar în mână am cupa mâniei. Veniți spre pocăință și spre scăpare și faceți-vă praznic de Duh Sfânt și dați-vă în dar lui Dumnezeu, acum când Eu, Fiul Tatălui Savaot, scriu pe pământ cincizeci de ani de cuvânt al gurii Mele, rostit în mijlocul neamului român, și când voi da cartea judecății fapturii la toți cei care o vor vedea acum. Cuvântul Meu cel de cincizeci de ani a plâns adânc în Mine și l-am rostit peste cei credincioși și l-am făcut carte, care se numește Cartea Vieții Mielului. Cuvântul este viața, iar viața este lumina oamenilor, și lumina luminează în întuneric. Întindeți mâinile spre Mine dacă voiți scăparea, și luați și vă hrăniți cu cuvântul vieții, că vreau să nimicesc moartea, cel din urmă vrăjmaș. Vreau să nimicesc păcatul, dar nu pot să fac aceasta prin oamenii minciunii, care se numesc antichrist prin păcatele lor, prin viața lor cea cu minciună și cu care au dus omul la nepăsare de suflet, de nu mai văd Eu pe pământ om cu temere de Dumnezeu, prin care să se oprească omul de la rătăcire și să vină să-l învăț Eu calea și scăparea.

O, popor român, scutură-te de fariseii care îți ologesc mersul spre scăparea ta de sub omul fărădelegii. Vino să te păstoresc Eu, Domnul, că nu mai găsești pentru tine păstori pe pământ. Vino la calea Domnului Dumnezeului tău, că nu e nimeni să te salveze în afară de Mine. Vino spre Dumnezeu și fii credincios și învață taina ființei tale cea de la Dumnezeu, taina Mea din tine, căci prin cuvântul Meu cel din mijlocul tău fac iarăși lumea, fac cerul cel nou și pământul cel nou, căci am această Scriptură de împlinit pe pământ, dar vreau să te ocrotesc de pieire în mijlocul neamurilor pământului, că ești pământul Meu, ales de Tatăl de la facerea lumii pentru Mine, după cele șapte veacuri de oameni. Amin.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, întărește-te în taina începutului Meu cel nou, și umiliți de duh să-ți fie ție cărare tare spre tot ce trebuie să fiu Eu în mijlocul tău, spre tot ce trebuie să fii tu în mijlocul neamului român, că vreau să trâmbițez peste tot pământul evanghelia Mea de peste tine, cartea noii împărății, căci împărăția Mea este fără de sfârșit, precum Eu sunt. Amin. Nimic nu poți să fii tu fără de învățătura Mea și fără de învățător cu ea peste tine, căci pe tine nu pentru trup, ci pentru Duhul Meu te-am deosebit dintre fiii oamenilor care merg fără de cale între pământ și cer, poporul Meu.

Binecuvântat să fie lucrul ființei cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani rostit și scris în mijlocul neamului român, carte cu care Eu, Domnul, prin porțile Mele, voi însemna pe pământ praznicul cincizecimii cuvântului lui Dumnezeu cel de la sfârșitul veacurilor, cuvântul venirii Mele, precum la început, așa și la sfârșit; cuvântul facerii din nou a lumii, după cum Eu, acum două mii de ani, am prorocit să fie. Amin.

Rugăciunea ta spre Mine pentru ființa cărții Mele, ridic-o cu stăruință și într-o singură inimă, poporul Meu. Cei ce au râs de Mine și de tine după ce au auzit de glasul Meu din mijlocul tău, se vor face de ocară prin înseși fărădelegile lor cele strigătoare la cer, iar Eu îi voi trage pe mulți la Tatăl adevărați închinători, și nu voi face nouă lumea până ce mai întâi nu voi face biserică nouă prin cei ce vor auzi acest glas al Meu și se vor smulge dintre cei ce vor fi focul în care ei înșiși se vor mistui, căci nu s-au temut de Dumnezeu. Amin.

Să Mă așteptați în porți când vă vestesc că vin cuvânt, copii străjeri pentru venirea Mea. Mă așez în voi putere cerească, pentru ca să puteți pentru lucrul ființei cărții Mele, Cartea Mielului, fiilor copii. O, nu uitați că v-am rugat să-Mi pregătiți cerește poporul, cu trupul și cu duhul, ca să puteți voi să fiți cărarea Mea spre om. Amin.

Să-Mi dai sănătate, poporul Meu. Plânge cuvântul Meu între cer și pământ. Plânge pământul și se zbate de durerea de la omul păcătos, de la omul minciunii care-și zice biserică a Mea. Iar Eu vreau să fac cerul cel nou și pământul cel nou ca la sfârșit, căci la început când l-am făcut pe om, omul a muncit pământul, și pământul, pe om, și nu și-a pregătit omul cerul, iar acum la sfârșit pregătesc omul ca să fac cu el cerul pe pământ, ca să fie precum în cer pe pământ, voia Mea, fiilor copii. Amin.

Și voi striga cuvânt peste pământ până ce Eu îl voi și împlini, căci dacă omul este necredincios, Eu sunt Credincios și Adevărat, căci sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

14/27 februarie 2005

Duminica înfricoșatei judecăți

A venit vremea adevăraților închinători în duh și în adevăr. Nu poate spune Domnul la slujitorii de altare: „Veniți, veniți, că am fost strâmtorat și voi M-ați cercetat!”. Creștinii trebuie să se stropească mereu cu agheasmă și cu mir din candela arzândă. Cele șapte veacuri de oameni se apleacă pentru pomenire în rugăciunea bisericii de nou Ierusalim, spre iertarea păcatelor lor, spre răscumpărarea trupurilor lor.

Mă vestesc la porți, și fără să Mă vestesc nu lucrez, căci Eu de la Tatăl am învățat să lucrez și să-L ascult pe El. Amin.

Cobor cuvânt pe pământ. El este venirea Mea cea de după două mii de ani de la înălțarea Mea lângă Tatăl, după ce M-am făcut Om născut din Fecioară ca să cresc și ca să Mă las răstignit de om, iar prin înviere apoi, să Mă înalț iarăși la Tatăl.

I-am arătat omului cum M-am lăsat Eu răstignit de om și cum pe nimeni n-am urât pentru suferința Mea de la omul necredincios venirii Mele. M-am lăsat judecat cu înfricoșată judecată de către cei mai mari între oameni, și apoi cu moarte pe cruce, iar de pe cruce am zis cu mare durere, cu mare milă pentru om: «*Tată, iartă-i, că ei nu știu ce fac!*».

Toți cei ce M-au cunoscut prin puterea Mea dumnezeiască și Mi-au cerut să le alin suferințele de orice fel, la toți le-am făcut bine, ca un binecuvântat al Tatălui Meu, și i-am vindecat și i-am înviat și i-am iertat și nu i-am judecat, chiar dacă mulți, cu hulă Mă disprețuiau și Mă numeau stricător de datini și de lege și de pace, prieten al păcătoșilor, al desfrânaților și al vameșilor. Iar Eu le ziceam lor: «*Să nu socotiți că am venit să stric legea, ci s-o împlinesc am venit; și n-am venit să judec lumea, ci s-o mântuiesc am venit*». Amin.

Mă slăvesc în cuvânt peste tot omul de pe pământ, căci Eu pentru toți vin când vin, așa cum și acum două mii de ani am voit să fac. Am spus atunci că vine vremea ca adevărații închinători să se închine Tatălui în duh și în adevăr, pentru că Tatăl nu vrea ca omul să se închine altfel lui Dumnezeu sau, cumva într-un loc anume, ici și colo. Iar acest cuvânt pe care l-am spus așa, i-a judecat și îi judecă pe oameni de atunci și până azi, pentru că oamenii nu l-au împlinit și nu-l împlinesc, ci numai se fălesc că sunt închinători lui Dumnezeu.

O, copii prin care Îmi rostesc cuvântul durerii pe care Mi-o face omul fățarnic cu inima și cu fapta! Oare, până când mai cred oamenii minciunii că vor mai putea să facă zidiri și temple, locașuri în care să se închine lui Dumnezeu, zic ei? Până când, oare? Până când? E gata pământul să se răstoarne cu susul în jos din pricina omului minciunii care umple de mânie Duhul Meu. Până când va mai fi să rămână omul orb? Unde se vor ascunde toți cei care se fălesc a fi învățatori de la Mine peste oameni, atunci când Eu Mă voi dezlănțui cu mare, mare slavă de îngeri și de sfinți și de puteri cerești de la această lucrare de cuvânt ceresc, înaintea căreia cu frică și cu cutremur stă și ascultă tot cerul cel nevăzut care s-a ridicat de pe pământ, așezând în cete-cete pe cei plăcuți lui Dumnezeu dintre oameni, și care au auzit din gura Mea: «*Veniți, binecuvântații Tatălui Meu! Veniți și moșteniți împărăția cea gătită vouă prin cele lucrate de voi pe pământ pentru Mine și pentru cei prea mici ai Mei!*»? Unde se vor ascunde cei ce acum se ascund și își fac ascunzători din zidiri făcute de mână de om și în care ei să se numească dumnezei peste oameni?

Voi striga din zi în zi mai cu durere, mai cu jale, și te voi așeza, poporul Meu, să trâmbițezi jalea Mea peste toți cei

care Mi-o fac, și vom striga din cer și de pe pământ, Noi și cu voi, până ce toate zidirile făcute fără Dumnezeu pe pământ, fără porunca Mea peste om, se vor prăbuși unele prin altele, unele peste altele, căci semeția omului M-a umplut de veninul care se întoarce acum înapoi și va mușca din om, și toți acești semeți de pe pământ vor căuta moartea și n-o vor afla. Și te vor căuta pe tine, poporul Meu, dar tu vei fi în mâna Mea și nu te vor afla, și le voi spune Eu atunci că am stat cu tine înaintea lor și am trâmbițat cuvântul Meu peste ei și n-au luat de la Mine aducere-aminte pentru ca să se facă ei adevărați închinători, în duh și în adevăr, ca să fiu Eu Dumnezeul lor, căci Eu sunt Domnul sfinților și al celor ce se leapădă de sine ca să umble după Mine și ca Mine, așa cum Eu, în Tatăl și ca Tatăl lucrez. Amin.

O, voi, călăuze oarbe, ascultați cuvântul Meu! El iese din gura Mea și se face carte peste voi. Cum pot să vă spun Eu vouă că am suferit gol și flămând și însetat și strâmtorat și neputincios și înstrăinat pe pământ și că voi M-ați cercetat? Cum aș putea să vă spun așa când voi n-ați dat, ci numai ați luat? Când voi n-ați păzit și n-ați păscut turma cea pribeagă de Dumnezeu, ci numai ați supt-o, îngrășându-vă trupurile și dându-vă unii pe alții spre păcate strigătoare la cer și cu care chemați peste pământ și peste voi foc și pucioasă din cer? Căci v-ați făcut sodomă, iar îngerii lui Dumnezeu nu sunt cunoscuți de voi, dar ei vă vor orbi pe voi curând, curând, și îi vor scoate dintre voi pe cei ce strigă după dreptatea Mea peste pământ. Am trimis spre voi cuvântul Meu, vestirea Mea, strigarea Mea care vă chema la închinare în duh și în adevăr, nu în haină și atât, nu în case numite a fi de închinăciune și atât, căci adevărații închinători n-au nevoie de locuri slăvite, ci de duh umilit și de pocăință spre iertarea păcatelor lor, căci Ioan, Botezătorul Meu, a ieșit din pustiu, nu din locașuri luxoase, și a stat pe mal de apă curgătoare chemându-i și strigându-i pe oameni la pocăință spre iertarea păcatelor și la curățire prin botezul cu apă. O, de mulți ani strig și Eu la voi și la tot omul să vină spre muntele Meu de cuvânt și să audă glasul Meu la care tresare pământul și cerul, morții din morminte și sfinții din slavă, iar voi auzind, vă faceți că nu auziți, că nu știți. Dar Eu nu voi spune tot așa, ci voi spune că aveți păcat că ați auzit și că ați știut, și că aveți ochi și nu ați văzut cu ei slava umilinței Mele cu care M-am sălășluit în cei nelu-ați în seamă de voi, cei care vă numiți și vă credeți stăpâni ai lumii mai mult decât oricare stăpâni ai ei. Eu însă vă spun așa: nu veți scăpa de mânia pe care v-ați agonisit-o prin depărtarea voastră de Dumnezeu, căci dacă Eu, Dumnezeu fiind și Om fără de păcat, nu am scăpat de mânia de la omul necredinței, voi nici atât nu veți fi uitați de mânia cea agonisită de voi prin faptele voastre cele fără de Dumnezeu pe pământ și prin care ați supt vlaga și sufletul și credința și temerea de Dumnezeu de la toți sârmanii care n-au mai cunoscut calea spre Dumnezeu, calea pe care voi ați astupat-o, pentru calea lor spre voi. Iată, cuvânt înfricoșător, căci atât de înfricoșat sunt și Eu, Domnul Dumnezeu, Domnul puterilor, Mielul Tatălui, înfricoșat de la faptele voastre cele strigătoare la cer și cu care ați umplut până peste margini cupa mâniei Mele.

L-am ridicat dintre voi, din planul Meu și al Tatălui Meu, pe cel ce avea să vă rostească actul de împăcare cu Tatăl prin pocăința și prin credința voastră în venirea Mea cuvânt de la Tatăl ca să-i trag pe mulți la Tatăl. Voi însă v-ați făcut că nu pricepeți și dați cu piciorul salvării pământului și Îmi țineți sub tăcere cuvântul de înviere a făpturii, cuvântul care avea să iasă din gura celui uns prin cuvântul Meu și pe care voi

I-ați împlinit apoi și I-ați așezat arhieru, căci Eu, ceea ce rostesc, împlinesc, și nu lucrez ca voi. Iar acum, cu mână tare, cu mânie peste margini, Eu vă voi smulge pe voi de pe scaunele de care vă țineți și de pe care supuneți lumea ca să vă slujească și ca să vă dea slavă, și rușinos va fi pentru voi când Eu, Domnul Cel Atotputernic, vă voi scoate de sub învelișul sub care stați ascunși, de sub haina cu care vă înveliți și vă făliți că sunteți sfințiți, și voi arăta fața voastră cea adevărată cu care ați stat împotriva harului Duhului Sfânt Care lucrează prin sfinți cu semne minunate spre adevărarea Dumnezeului Cel adevărat, Dumnezeul celor credincioși și sfinți, Cel slăvit de heruvimi și de serafimi și de toți cei ce au primit și primesc iubirea adevărului, ca prin ea să se facă fii ai lui Dumnezeu.

Amintirea evangheliei Mele cea de acum două mii de ani, cea a venirii Mele a doua oară de la Tatăl și a înfricoșatei judecăți, Mă cheamă să împlinesc, iar prin cei ce-Mi amintesc de toate făgăduințele Mele cele scrise în Scripturi, Eu voi împlini. Amin.

Iar pe voi, cei ce-Mi stați porți pentru venirea cuvântului Meu cel pentru judecata făpturii, vă țin în nor, precum și Eu sunt, și Mă voi descoperi cu voi curând, curând. Vreau însă să învățați de la Mine să vă feriți de răul care se înșiră în calea voastră prin cei răi de pe pământ și de pe lângă locurile Mele cu voi. Luați cu voi vas cu apă sfințită de cuvântul Meu și udați pământul pe care pașiți, și numai apoi pașiți cu piciorul pe pământ, căci duhul omului necredincios și dușmănos pe voi se poartă pe unde umblați și vă toarnă pe cale răutate diavolească, fiindcă diavolul din om nu vă suferă pe voi. Însemnați-vă tot timpul cu semnul sfintei cruci, însoțită de chemarea Mea lângă voi și a îngerilor și a sfinților Mei, și hrăniți-vă voi cu duh viu prin Trupul și Sângele Meu, care vă apără pe voi de orice rău, și întăriți pe poporul cuvântului Meu spre toate acestea și viu să fie prin Mine poporul Meu și în chip viu să-I grăiască lui Dumnezeu și unii altora să-și grăiască de Mine pe calea lor cu Mine, că pe pământ e greu și e tot mai greu, dar ocrotirea Mea vă învață pe voi, ca să-i învățați și voi pe toți cei ce Mă iubesc și Mă ascultă pe Mine și pe voi, și ca să fiți voi biruitori cu Mine peste pământ, și aceasta pentru numele Meu, pentru numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, copiii purtători de Dumnezeu și vase ale credinței cea de sus, credință care stă înaintea Mea acum, și va sta până ce Eu voi rosti pentru cea din urmă oară: „*Toate sfârșitu-s-au!*“, pentru ca toate iarăși să se arate și noi să se arate, spre veșnica bucurie dintre Dumnezeu și om, spre de-a pururea iubire a lui Dumnezeu în om. Amin.

Și acum, omul cel zidit de mâna Mea bărbat și femeie, și toți urmașii lui, păcătoși sau sfinți, nevrednici sau drepti, toți cei necredincioși care în chip înfricoșător au fost înghițiți la potop și dați de vii locuinței morților, toți cei pomeniți, cele șapte veacuri de oameni care s-au născut pe pământ din om, aduc aceștia plecaciune înaintea Mea și înaintea poporului Meu în mijlocul căruia s-a rostit pomenire și rugăciune pentru iertarea păcatelor lor, și, cu dor dorind și cu jale plângând, ei așteaptă și cheamă de la Mine ultima clipă de după care ei vor fi răscumpărați cu trupurile lor spre veșnicie cu sfinții, prin iertarea cea de la Tatăl. Îi slobozim acum, iar ei, cu duhul ușurat, se apleacă, pentru ca apoi, după ce un pic vor mai zăbovi, să se scoale pentru nașterea din nou a toate, întru taina cerului cel nou și a pământului cel nou, taina vieții veșnice, taina nepricepută de omul care de șapte mii de ani moare fără să înțeleagă ce este cu viața lui cea de până la venirea Mea, și iarăși, apoi.

Iar Eu, Domnul, scriu în cartea Mea cu voi toate câte voi lucrați pentru învierea făpturii care suspinând așteaptă venirea Mea cea înviitoare, căci înviind, va învia făptura. Amin, amin, amin.

21 februarie/6 martie 2005

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Când Duhul Sfânt nu are lucrare în om, omul nu-L cunoaște pe Dumnezeu. Biserica Domnului este omul care mărturisește în el ființa Duhului Sfânt. Domnul l-a zidit pe om atât de frumos cât este El. Nesupunerea este necredință. Omul trebuie să fie păpușa Domnului, voia Domnului. Vremea postirii de bucate este vremea hrănirii cu Duhul Sfânt.

Tatăl Savaot este în Mine când grăiesc, căci sunt Fiul și Cuvântul Său, așa cum la început când l-am zidit pe om zicând: «*Să facem om după chipul și asemănarea Noastră*», El cu Mine și prin Mine și din Mine a grăit. Amin.

Să ne așezăm în cartea Mea din zilele acestea, copii care Mă primiți cuvânt din Tatăl. Voi, și cu tot poporul cuvântului Meu, să știți bine și cu multă trăire că Dumnezeu vostru Se numește Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, căci oamenii care se dau a fi creștini pe pământ nu știu numele lui Dumnezeu, fiindcă numai Duhul Sfânt știe în om, căci Duhul Sfânt este ființa Tatălui și a Fiului, iar când ființa lui Dumnezeu nu are lucrare în om, omul nu-L cunoaște pe Dumnezeu, chiar dacă dă să vorbească despre Dumnezeu. Eu și cu Tatăl când cuvântam îplineam, căci așa lucrează Duhul Sfânt, ființa lui Dumnezeu, după ce Își rostește cuvântul. Amin.

O, cât de mult am iubit Noi, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, cuvântul cel de facere a omului ca să Ne împlinim casă și ca să Ne odihnim în ea și ca să Ne mărturisim în ea și prin ea! O, copiii de Dumnezeu cuvântători! Ucenicii Mei au mărturisit acum două mii de ani taina lui Dumnezeu și credința cea pentru ea și au spus că omul trebuie să creadă în Tatăl, în Fiul și în Duhul Sfânt și în biserică, și întru acestea botezându-se și crezând, să fie iertat de păcatele sale și să se îndumnezeiască, și prin mărturisire să-L împărtășească oamenilor pe Dumnezeu, fiind omul fiu al învierii și al vieții de veci ce va să fie în cerul cel nou și în pământul cel nou, pe care Dumnezeu le-a făgăduit spre moștenire celor ce-L iubesc pe El. Amin.

O, poporul Meu, toată taina lui Dumnezeu este prin biserică, iar biserica lui Dumnezeu nu este altceva decât omul. Dacă Duhul Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, nu Se slăvește în om și din om, nu este omul biserică a lui Dumnezeu și nu-L cunoaște pe Dumnezeu în el și de aceea nici nu-L poate arăta altora, căci Duhul Sfânt, Ființa Tatălui și a Fiului, Se mărturisește și Se slăvește în lături când este în om, și Se îplinește prin om mărturisindu-Se. Amin.

O, cât de mult Mă doare că nu mai am locaș de odihnă și de mărturisire pe pământ! O, fiilor copii, ce frumos este omul care este biserică a Ființei lui Dumnezeu, locaș al Duhului Sfânt, adevărat închinător, așa cum i-am spus Eu samarinei despre adevărații închinători, care se închină Tatălui în duh și în adevăr, precum Tatăl voiește! L-am zidit pe om atât de frumos cât și Eu sunt, căci am voit să fiu Eu cu chipul și cu asemănarea Mea în el și să-Mi fie el locaș al slavei Mele. Slava Mea este lucrarea Mea, și numai atât trebuia să fie omul, iar Dumnezeu să-i fie Stăpân, fiindcă l-a făcut. Omul însă s-a lăsat păcălit prin nesupunere, iar nesupunerea este ca și necredința. Ea îl face pe om să se încreadă în sine

dacă Dumnezeu locuiește în ascuns pentru ca să-l ajute pe om să aibă mereu plata ascultării prin supunere și prin temere de Dumnezeu, armura care nu-l lasă pe om să piardă ființa lui Dumnezeu din locașul Său. Mă doare durere lungă de șapte mii de ani, de când omul a stricat iubirea Mea în el, care l-ar fi ținut pe el locaș al slavei Mele, supus iubirii lui Dumnezeu din el. Când omul zdrobește în el iubirea Mea, el crește în sine și se face păcat împotriva slavei Duhului Sfânt, Care îl face pe om frumos ca și pe Dumnezeu și bucurie și odihnă a Mea în el, căci pentru aceasta l-am creat, și iubind l-am zidit.

O, poporul Meu, când omul își face o păpușă frumoasă, iubind o face, și apoi se bucură de ea, iar ea ascultă, fiindcă nimic altceva nu poate face ea pentru stăpânul ei sau împotriva lui. Așa am lucrat și Eu pe păpușa Mea cea din pământ plămădită, și, uitându-Mă la chipul Meu pe care Tatăl îl iubea, așa am zidit zidirea Mea. Dar dacă apoi am suflat peste ea ca să pun în ea viață, păpușa Mea nu a ascultat de Mine așa cum ascultă o păpușă care nu poate să facă nimic decât ce face stăpânul său cu ea.

O, cât de mult am tânjit să fie omul păpușă cuminte spre bucuria Mea, spre mângâierea Mea, mai ales că Eu i-am suflat și viață în ea ca să fie păpușă însuflețită și să pun în ea iubirea Mea, iubind ea din ea pe stăpânul ei. Am plâns mult pe pământ acum două mii de ani, și le-am spus la toți că până nu vor fi ca pruncii, nu vor intra întru împărăția Mea, întru iubirea Mea, căci iubirea Mea din om îl ține pe om curat și ascultător și iubitor și sfânt, precum Eu sunt, îl ține păpușă dulce spre bucuria Celui ce l-a făcut, așa cum Eu sunt păpușa Tatălui Meu Savaot pentru că Îl ascult și Îl iubesc spre bucuria și spre mângâierea Lui. Amin.

O, copiii făcători de Dumnezeu în om! Ce mult doresc să aveți voi păpuși, fiilor copiii, fiilor păpuși! Voiesc să vă bucur, căci sunteți copiii, și copiii știu să se bucure dacă au bucurii. Eu sunt păpușa Tatălui Meu Dumnezeu, și Mă sălășluiesc cu ființa Mea în voi, ca să Mă așezați voi în om și să-Mi împlinesc împărăția Mea din cei împrunciți prin ascultarea de Tatăl, căci Tatăl așa închinători voiește, cu Duhul Sfânt în ei și cu adevărul care-i face pe ei copiii, nou-născuți, fiilor făcători de Duh Sfânt în om. Mi-e dor de om frumos, Mi-e dor de om viu prin Duhul Sfânt din el, că l-am pierdut din Mine și M-a pierdut din el omul cel zidit de mâna Mea, căci nesupunerea lui l-a făcut să nu Mă asculte, și l-a izgonit din Mine pe cel ce n-a mai semănat cu Mine, așa cum Eu cu Tatăl semăn prin supunerea Mea, prin iubirea Lui de Mine, și care Mă ține întru El, și pe El întru Mine.

Hai să plângem după fericirea omului! Hai să plângem înaintea Tatălui, poporul Meu! O, fiilor, faceți-vă păpușile Mele, ca să vă aibă Dumnezeu sălașe ale Sale. O, fiilor, o păpușă făcută de om spre bucuria și spre mângâierea omului, nu cere nimic. Ea nu poate decât să-și dăruiască frumusețea ei celui ce a făcut-o frumoasă pe ea. O, poporul Meu, ia pildă vie din ceea ce Eu am voit să te fac să înțelegi și să poți. Te îmbiu spre iubirea Mea în tine, și care te îndumnezeiește ca să te faci locaș al slavei Mele, fiule poporul Meu.

Ne așezăm la oglindă acum, ca să Ne facem frumoși, din zi în zi mai frumoși. Eu în voi, și voi în Mine să vă uitați, ca să Ne facem păpuși, fiilor. Vă întăresc cu binecuvântare pentru vremea înfrânării de la bucate ca să vă pregătiți strălucit trupușoarele pentru sălășluirea ființei lui Dumnezeu în ele, căci pentru biserici sfințite lui Dumnezeu stă acum scris șapte săptămâni de postire cu trupul și de hrănire cu ființa Duhului Sfânt a inimilor voastre, căci vai celor ce nu știu ce este și

ce aduce postirea cu trupul spre bucuria slavei Duhului Sfânt în omul care se face frumos lui Dumnezeu! Gândul Meu să fie gândul vostru, copiii lucrători cu Dumnezeu peste vremea aceasta, ca să putem cu Duhul Sfânt pentru ființa cărții care va vesti peste pământ praznicul cincizecimii cuvântului venirii Mele, cuvântul Meu care îl naște pe om din el, spre bucuria împlinirii vieții veacului ce va să fie veșnic pentru cei ce cred toate cele făgăduite de Mine că vor veni pe pământ. Eu spor ceresc vă dau, că sunteți mici, iar cartea cuvântului Meu e mare cât Dumnezeu. Și vă voi da toate cele de trebuință pentru ființa ei cu care vom prăznui praznic de Duh Sfânt, cincizeci de ani de cuvânt de înviere, și apoi un pic de vreme de har și de răbdare cu har pentru nașterea din nou a lumii. Amin.

O, copiii care-Mi călăuziți poporul spre harul Duhului Sfânt! Cei ce n-au știut să vă iubească pe voi și să creadă în voi pentru slava Mea pe care o împart prin voi, vor suspina în curând când vor privi și vor vedea că Eu, Domnul, am crezut în voi și am avut în voi iubirea Mea. V-am spus în câteva rânduri că iubirea Mea din voi își are soții ei, și fericiți vor fi cei ce au iubit în voi iubirea Mea și s-au folosit de înțelepciunea ei din voi. Faceți din poporul care stă la făcut, faceți păpuși ale Mele și bucurați-vă de ascultarea lor și mângâiați-vă de la rodul lor cel sfânt. Și fiți păpuși, fiilor, ca să vă am de model pentru cei ce cu înțelepciune cunosc și iubesc viața Mea pentru ei și în ei. Amin, amin, amin.

28 februarie/13 martie 2005

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Nu Domnul trebuie să vină, ci omul. Omul odihnit este cel ce nu calcă porunca vieții și lucrarea ei. Omul își vede goliciunea și și-o iubește. Domnul, Cel fără de păcat, l-a iubit pe om luând asupra-și toate păcatele omului. Omul fericit este cel ce prin suferință se naște mereu, păzind în el viața Domnului. Omul este locașul vieții.

Fiți cu luare-aminte, copiii care-Mi sunteți porți de intrare în Ierusalim! Lăsați puterea Mea în voi, că voi sunteți neputincioși și mici pentru greul Meu de peste voi. Ascultați cu înțelepciune și dați-Mi putere să vă întăresc, căci sunteți înțelepți și știți ce vă spun prin ceea ce vă spun. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, vă ating și vă iau neputința și vă întăresc înțelepciunea și trupul ei, căci voi sunteți templul Duhului Sfânt, locaș al înțelepciunii cea de sus. Tot ce stă împotriva Mea și a voastră pentru cuvântul Meu care se așează azi în cartea lui cu voi, să se liniștească, să se dea în lături, iar voi să vă lăsați în voia Mea, căci pot Eu. Amin, amin, amin.

O, câtă putere aveam Eu în apostolul Meu Pavel! Iar el spunea: «Când sunt slab, atunci sunt cu putere, atunci poate Domnul». O, cât de mult pot Eu lucra în cel ce se lasă sub puterea Mea în vremea neputințelor lui căutând la Mine ca să-l învierez, așa cum David în slăbiciunile lui căuta și spunea: «Căutat-am pe Domnul, așteptând să mă mântuiască de puținătatea sufletului și de vișor». Amin.

Lucrarea Mea este omul, poporul Meu. Lucrarea Mea este să-l duc pe om înapoi la Tatăl. Nu pot să fac această lucrare fără ajutor de la om, poporul Meu. O, te-am rugat mult, și mereu cu lacrimi te-am rugat să ai tu grijă mare de coborârea Mea cuvânt pe pământ și să Mă ajuți, căci Eu ți-am spus ție că nu Eu, ci omul trebuie să vină. Pe om îl așteaptă toată făptura, nu pe Mine, căci Eu sunt, dar omul nu este. O, nu

vrea omul să învețe să fie, să ia de la Mine viață și s-o pună peste el omul și să creadă că poate să facă voia Mea. Nimic nu-i este cu neputință omului dacă el vrea să creadă că Eu pot. Pot, dar nu fără om. Pot tot ce am de putut, dar prin om cu credință fără de măsură, și tot așa și umilința lui.

Eu pe om pentru Mine l-am făcut. L-am făcut și i-am dat viață, și apoi i-am spus s-o lucreze și s-o păzească, și ca să Mă pot odihni cu iubirea Mea în om, în casa Mea, poporul Meu. I-am spus, când l-am făcut, să aibă viață cu ascultare, că asta înseamnă să Mă iubească omul pe Mine; pe Mine și nu pe sine. O, cine să-i spună omului ce înseamnă Dumnezeu, ce înseamnă omul, ce înseamnă Dumnezeu cu omul și omul cu Dumnezeu? Cine să-i spună omului? Eu îi spun, Eu, căci sunt Cuvântul, dar nici aceasta nu a voit omul să înțeleagă în-deajuns ca să Mă lase pe Mine și nu pe el cuvântul. Și pentru că n-a voit să știe și să lucreze așa, i-am spus apoi: *«Din cuvintele tale, omule, vei fi mântuit sau osândit, căci fiecare va da seama de toate câte sunt înăuntrul și în afara sa»*.

I-am dat omului viață după ce l-am făcut. Am deschis gura și am suflat peste el, și el a luat viață, a luat suflet, și i-am spus să lucreze și să păzească viața pe care i-am dat-o și să asculte așa cum i-am spus. El însă de la început a luat în sine duhul neascultării, potrivnicul lui Dumnezeu, și apoi omul nu a mai putut să Mă iubească pe Mine, nu și-a mai lucrat, nu și-a mai păstrat viața. Eu i-am dat viață și i-am dat-o să fie frumoasă și să asculte voia Mea și să Mă iubească, fiindcă Eu nu de altceva l-am făcut.

O, omule, durerea Mea! Dacă Eu îți dau viață atunci când tu te naști din om din voia omului, tu ar fi atunci să crești, și apoi să Mă cunoști prin fapte și să cauți să ascuți de cineva care știe de la Dumnezeu ce este viața, de unde vine ea, ce face ea, ce face casa ei, și apoi să te faci ascultător de Cel ce dă viață, că așa înseamnă iubirea Mea în tine, omule fără știință din cer. Ferice celui ce, auzindu-Mă, se deschide și își câștigă viața, căci viața omului este pierdută încă de pe când el a făcut pasul neascultării cu gândul și cu cuvântul lui, și apoi cu fapta lui.

O, e mare taină cuvântul lui Dumnezeu care spune că a făcut lucrul Său bărbat și femeie și l-a numit om, și l-a numit viață. O, s-a despărțit omul de fericirea Mea în el și de fericirea lui în Mine. Eu eram fericirea lui, iar el era fericirea Mea, și apoi el n-a mai ascultat de cuvântul cel pentru viață ca să și-o lucreze și ca să și-o păzească și ca să aibă Dumnezeu Făcătorul unde să-și plece capul Său spre odihna Sa. Nici omul nu mai are odihnă și nici Dumnezeu, căci s-a stricat odihna cea de la început a lui Dumnezeu și a omului, iar Eu cu mare greu caut să găsesc om cu supunere pentru porunca vieții, căci ea este ascultarea pe care omul a călcat-o, și apoi a murit în el viața, și s-a hrănit din greu și cu sudoare din roadele pământului din care a fost făcut, și nu s-a mai odihnit de atunci, căci omul odihnit este cel ce nu calcă porunca vieții și lucrarea ei.

Am strigat cu lacrimi în mijlocul tău, poporul Meu, și am spus că Mi-e dor de om frumos după chipul și asemănarea Mea, căci Eu iubesc ascultarea de Tatăl și cred în El și nu în Mine dacă Îi stau supus. O, unde să-Mi găsesc odihna? Unde să-Mi găsesc om frumos, om pe care să-l facă Dumnezeu, și apoi să-i dea viață, și el s-o lucreze și s-o păzească apoi, ca să fie el după chipul și asemănarea Mea precum Eu sunt ca Tatăl? O, nu se mai întoarce omul la Dumnezeu ca să-I dea Lui viața sa! Se iubește pe sine omul, dă să-și aibă grijă de zile, și el este în întuneric, bietul de el, căci cine nu-L iubește

pe Dumnezeu, și apoi pe fratele său, acela este în întuneric. Vai celui ce trăiește după mintea sa, după priceperea sa, că acela se îngâmă, iar aceasta înseamnă moarte. S-a deprins omul cu blestemul cel pentru neascultare și pentru care Eu i-am spus: *«Prin sudoarea frunții tale îți vei rostui viața»*.

O, cel ce nu-L iubește pe Dumnezeu cu toată ființa lui, neoprindu-și din ea pentru moarte, pentru sinele lui care este moartea din om, acela își vede goliciunea și și-o iubește, așa cum Adam și-a iubit-o după ce s-a văzut gol, și apoi s-a despărțit de Dumnezeu și s-a iubit pe sine, căci s-a văzut și i-a plăcut de el după ce a luat știință și s-a văzut apoi. A lepădat omul ascultarea de Dumnezeu și apoi a murit, căci s-a văzut gol și a dat să se ascundă, căci era greșit, era căzut în sine, și când omul pățește așa, atunci se ascunde.

O, își dă omul prețuire așa greșit cum e, așa gol cum e. S-a uitat omul la propria lui goliciune și s-a iubit pe sine și M-a îndepărtat pe Mine, și de atunci el se luptă să-și lucreze și să-și păzească el viața, pe cea de sine, pe cea de la sine. O, cum să-l fac pe om să creadă în Mine și nu în sine? Să-l fac pe om din carnea și din sângele lui, cum să fac să-l fac și să-l am al Meu? O, câtă jale pe Mine, Făcătorul omului! Am luat asupra Mea toate păcatele omului de pe pământ, toate, până ce am fost socotit cel din urmă între oameni, cel mai păcătos între pământ și cer, Eu, Cel fără de păcat. M-am lăsat apoi chinuit și sub mare durere de la om, și apoi M-am așezat pe cruce după voia omului, ca să trec prin moarte și să Mă duc la Tatăl cu prețul vieții omului, cu viața Mea pe cruce, ca să i-o dau omului de viață prin cruce, căci Mi-am pus-o pe cruce ca iarăși s-o iau, fiindcă sunt Stăpânul vieții, sunt Omul Care plânge după om, luând asupra Mea toată vina omului, căci așa am știut Eu să plâng după om, crezând în Tatăl, Care M-a trimis să împlinesc pe pământ plata vieții omului care și-a pierdut viața prin rodul neascultării lui cea pentru lucrul și paza vieții lui cea de veci, din ființa Mea pusă în el de viață fără de suspin, fără de sfârșit.

Mă doare cu mare zdrobire omul semeț care nu se mai vindecă de semeția lui cea cu greșeală, căci cel ce greșește se semețește apoi, și altfel el nu poate să-și trăiască viața lui. O, cu cine să Mă vindec de durerea Mea de la omul cel atât de mare față de Mine, căci Eu Mi-am așezat viața pe cruce pentru ca să-i dau omului înviere și iubire și umilință apoi, iar fără acestea două omul nu are viață, căci viața are în ea umilința care îl face pe om chip al Meu.

Eu pe om pentru Mine l-am făcut, poporul Meu; nu pentru el l-am făcut, dar cine să-i mai spună? Eu îi spun, Eu, căci sunt Cuvântul. Nu să se ascundă de Mine după sine, nu pentru aceasta l-am făcut pe om. Nu să se ascundă după Mine l-am făcut, căci el, după ce el a greșit prin neascultare, a dat vina pe Mine, nu pe sine, și Mi-a spus: *«Femeia pe care mi-ai dat-o, aceea m-a îndemnat, iar eu am mâncat»*.

O, e mare taină cuvântul Meu care spune că a făcut Dumnezeu lucrul Său bărbat și femeie și l-a numit om, și l-a numit viață! Acum două mii de ani am despecetluit această taină, și cu ascultare de Tatăl M-am făcut Om fără de păcat, căci mama Mea Fecioara Mi-a dat locaș trupul său cel de carne și din ea Mi-am luat viața Mea cea de la Tatăl pusă în ea și i-am arătat omului taina vieții, taina ascultării, taina neștricăciunii, rodul credinței sfinte în cei ce au crezut că viața este de la Dumnezeu și prin cuvânt se naște și se numește om apoi, și se numește locaș al vieții omul. Amin.

O, copii cu durere în voi! Am stat în voi, am stat în porți ca să întăresc venirea Mea prin porți, căci Eu așa lucrez,

și fără orânduiala Tatălui nimic nu fac. Acum, copii ai îmbrățișării Mele, credeți și împliniți tot ce prin credință și cu credință cereți pentru lucrul Meu cu voi peste pământ, căci viața voastră este Dumnezeu, și fericit sunt de la voi, de la cei fericiți prin suferința care mereu îl naște din ea pe cel ce își lucrează și își păzește în el viața Mea, viața cea cu ascultare de Dumnezeu, viața cea care umblă în lumină și luminând pe pământ din Dumnezeu, izvorul luminii, izvorul vieții, fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 martie 2005

Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din Sevasta

Domnul cu poporul Său a despărțit veacurile, cel pământesc de cel duhovnicesc, pentru desăvârșirea tainei nestrucăciunii. Se împarte pâine dulce, coaptă în forma numărului veacului opt, veacul ce va să fie de-a pururi prin cei ce se sfințesc pentru el. Nu toate trupurile sunt la fel pentru vremea postului de bucate.

O, chiar dacă e greu și mult prea greu de crezut că Eu, Domnul, am despărțit cu voi veacurile, cel pământesc de cel duhovnicesc, și că v-am dat în stăpânire împărăția Mea ca unor sfinți ai Mei și sfinți prin Mine, Cel sfânt, Eu cred în cele ce am profețit prin cuvântul lucrării Mele cea de cincizeci de ani, și vă cer așa: fiți sfinți, fiilor, precum Domnul vostru sfânt este, căci Dumnezeu, prin Duhul Sfânt vă poartă pe voi de mână ca să vă poată apoi ocroti de cele ce au să vină în curând peste pământ, și să rămână El cu voi prin biruința Sa, a cărei împărăție o dă sfinților Săi, precum este scris în Scripturi. Amin.

Mă însemnez cu sărbătoarea sfinților Mei în cartea Mea cu voi și vă amintesc să nu uitați în ziua aceasta de pomenire a sfinților mucenici din Sevasta să împărțiți poporului cel credincios Mie și vouă pâine dulce, pâine coaptă în forma numărului veacului Domnului, veacul ce va să fie de-a pururi prin cei ce se sfințesc pentru el.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, faceți de trei ori numărul sfinților mucenici mărturisitori în iezerul Sevastei, faceți pâine dulce, bucați mici, o sută douăzeci, din șapte măsuri de făină, așa cum v-am povățuit pentru sărbătoarea aceasta, și slujiți Domnului cu credință, căci tainele Lui sunt credincioase Lui, fiindcă Eu am spus că poporul cuvântului Meu de azi este taina lucrării cea de la sfârșit a Scripturilor care mai sunt de împlinit peste pământ, iar taina aceasta este așteptată de Avraam, Isaac și Iacov, cei care au însemnat și care înseamnă lucrarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, copii ai lui Israel cel după duh și nu cel după trup. Aduceți-vă aminte mereu de credința lui Avraam, fiilor. El nu s-a îndoit de ființa Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh când Aceasta a venit sub stejarul lui și i-a vestit cuvântul lui Dumnezeu cel spre împlinire, iar prin credința lui s-a împlinit, și Avraam se numește părintele seminției sale, seminția cea după credință, cea după duh și nu cea după trup, și iată, sfinții sunt urmașii lui Avraam și sunt în zeci de mii, iar Eu, Domnul, vin cu ei, căci așa este proorocia cea din Scripturi care spune: «*Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți*». Amin.

Tu, poporul Meu, să-i pomeniți pe sfinți și să te unești cu ei în rugăciunea lor pentru tine și pentru tot neamul lui Avraam, de la tine și până la el, Israele nou ales. Tu, poporul Meu, să zici „*Da*” Domnului tău în toate câte El îți cere să crezi și să poți și să faci apoi, ca să fii copilul lui Avraam cel credincios, fiule, să fii blând și milos ca el, și nimic să nu-Mi

întorci din împlinire prin toate câte Eu îți cer, căci Avraam a fost milos cu Mine și s-a lăsat încercat, căci a crezut că Eu sunt și că știu ce am de împlinit și de proorocit, și iar de împlinit apoi. I-am proorocit lui că îi voi înmulți seminția lui ca stelele cerului, și așa împlinesc, căci am cerul de sfinți urmași ai lui Avraam. I-am proorocit lui pe Isaac și i-am dat pildă prin aceasta pentru cele ce Eu, Domnul, Fiul Tatălui, voi pătimi, precum Avraam a pus viața fiului său ca jertfă, la porunca Tatălui, ca iarăși să i-o ia înapoi, precum și Eu Mi-am luat-o după ce Mi-am pus-o pe cruce.

O, poporul Meu, te-am învățat să-ți arăți și tu jertfa credinței și a iubirii tale de Dumnezeu, și ți-am spus că te binecuvintez cu putere pentru vremea înfrânării de la bucate până la ziua de prăznuire a învierii Mele, căci Eu sunt Păstorul Care Și-a pus viața pentru oi ca iarăși să Și-o ia, și apoi să Și-o dea oilor Sale ca să aibă viață în ele. Tu însă nu uita de tine, nu de altul, fiule, și fiecare din voi să dea Domnului după măsura pe care o are, ca să primească de la Dumnezeu.

Unii din voi trebuie să postiți pentru voi, fiilor, spre binele vostru. Alții din voi postesc pentru Mine, spre binele Meu. Alții din voi, iarăși, postesc pentru dragostea de oameni, precum Eu am făcut aceasta. Alții postesc pentru puterea celor neputincioși cu duhul sau cu trupul, după câtă dragoste au cei care postesc așa. Și iată, nu se pot asemăna felurile dărilor, chiar dacă ele lucrează întru același duh și spre același Dumnezeu, și iată, nu toate trupurile sunt la fel, și unii trebuie să vă jertfiți mai mult pentru cei ce nu fac tot așa, căci dragostea sau putința nu sunt la fel în toți. Amintiți-vă de mama copilului care avea să piardă cununa muceniei spre mântuire și mai puțin spre dragoste de Dumnezeu, iar mama lui l-a dus în spate până la cununa lui.

O, fiilor, unii din voi postesc frumos și cu bucurie și cu credință, fiilor. Alții din voi postesc poftind și așteptând să treacă postul pentru ca să mănânce, dar înfrânarea aceasta nu e bună din datorie, ci e bună cu dor și cu dragoste, fiilor mici. Am pe câte unii din voi care câștigă de la Mine notă mare pentru o mai mică înfrânare de la bucate, dar în același timp pentru o mai multă hrană pentru Mine de la el, pentru o viață mai dulce pentru Mine în el, pentru o împărăție mai mare a Mea în el, fără ca el să caute să o măsoare pe a altuia câtă este, căci cel plin de duh de iubire și de umilință plăcută Mie nu face așa ceva ca să ia model sau nemodel de la altul, ci Mă ia pe Mine de model și Eu sunt Cel ce măsoar, după cum este aluatul fiecăruia.

O, poporul Meu, Eu numai înțelepciune presar în calea ta, ca să te poți tu deprinde cu calea iubirii Mele, fiule, și la Mine să privești, nu la fratele tău, căci nu tu, ci Eu trebuie să măsoar dragostea ta de Mine și jertfa dragostei tale. Dacă ți-o măsoară omul, rămâi fără plată, dar dacă ți-o măsoar Eu, Eu știu bine să cântăresc făptura ta și creșterea ta și jertfa ta cea pentru ea. Pe pământ unii ajung sfinți cu inima, și apoi cu trupul, și aceea este cea mai dulce jertfă înaintea Mea. Alții ajung sfinți cu trupul, iar inima le este puțină în umilință și în jertfire, și aceasta este o măsură mai mică, mai ușoară. Iar alții sunt iubirea care ajunge la rana Mea și sunt doctoria Mea prin mila din inima lor, căci fără inimă omul nu poate să fie un sfânt plăcut lui Dumnezeu, chiar dacă și-ar pune și pe jar trupul.

O, fiilor, nu vă faceți singuri socoteala, și nici celorlalți să nu le-o faceți. Lăsați-Mi Mie aceasta, căci Eu sunt Cel ce știu inimile și multul sau puținul lor cel pentru Mine, cel pentru locul Meu în om. Amin.

Și acum, grăiesc aparte, iar cei din porți știu cum Îmi îndrept Eu grăierea:

O, șterge-Mi lacrima care-Mi plânge, copile milos, copil cu inimioara blândă și miloasă! Dă de la tine neputința care nu vine de la Mine în tine, căci Eu am spus că lumea e vrăjmașul Meu și al tău, și că lumea a ajuns la sfârșit pentru cei ce sunt iubii Mei și însemnații Mei, și am spus că am lucrat cincizeci de ani ca să-Mi despart pe poporul Meu care-Mi va rămâne Mie, să-l despart de lume și să-l am Eu, ca să-l pot păzi de cele ce au să vină peste lume.

O, șterge-Mi lacrima care plânge, copile milos și cu inimioara blândă, dar neputincioasă. Te ating cu cuvântul Meu cel durut în Mine ca să te vindec de neputința ta, că Eu nu pot să mai stau neputincios în tine. Mă doare neputința Mea în tine. Auzi-Mă, și șterge-Mi lacrima și crezi ca Avraam, și ca el să lucrezi și să zici „Da” atunci când Eu îți cer ceea ce ți-am dat să ai și să-Mi dai spre mângâierea Mea, spre puterea Mea din creștin. Hai, copile milos, dă-te tu cu darul Meu dat ție, dă-te poporului Meu cel lipsit, că Eu Mă cer de la tine pentru el și scoală-te să poți, că nu e de la Mine neputința ta. Și apoi nu te mai lăsa spre neputință, ci numai spre iubire pentru cei prea mici ai Mei, că pentru ei te întăresc, și pentru Mine, ca să nu mai port durere și lacrimă și neputință în tine, Eu, Cel Care pot. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, îți dau cuvânt să poți, și prin el să ascuți și să poți, iar Eu să-Mi curm oftatul și neputința, căci neputința aduce neputință. Pace ție! Și lasă-ți mila să te arate cu putere, lasă-ți inima în inima Mea, căci te aștept în ea, și unul pe altul să ne ridicăm și să putem. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, cei ce sunt porțile Mele știu unde merg pașii cuvântului Meu, iar jertfa dragostei tale de Mine și de cei iubii ai Mei împreună cu tine, să aibă putere, că Eu puteri cerești vă dau, fiilor. Amin.

Aștept duh de iubire, duh de milă și de pace pentru cei ce cu greu Îmi poartă sarcina lucrului Duhului Meu. Aștept să credeți că trebuie ascultare de Dumnezeu când vă învăț să vă feriți de lume pe cât puteți de mult, fiilor, că lumea are duhul ei, nu are Duhul Meu, și lumea numai rău vă pune la cale, că așa e lucrarea ei. Dar Eu vă învăț să credeți și să vă feriți de amestecul cu lumea și să vă stropiți cu apă sfințită trupurile și căile, că nu vă pot păzi prin nimic dacă voi nu vă păziți, dacă voi nu vă depărtați de lume. Lumea râde și glumește, lumea e vrăjmașă lumea pe voi, iar Eu vreau să vă adăpostesc deoparte de vinul ei, de rătăcirea ei. Fiți pildă în lume, ca să se închine ea la Dumnezeu prin voi și nu vouă, fiilor. Amin.

O, căutați să lucrați tot lucrul Meu și al vostru în toată pacea cea cerească, și faceți multă pace între voi înaintea Mea, și cu umilință iertați unul altuia tot ce este de iertat, așa cum și voi Îi spuneți Tatălui Meu să vă ierte vouă ce greșiți.

O, cel ce se mândrește în el însuși față de altul, acela greșeste apoi, iar cel ce greșeste, se umilește, nu se mândrește. Mai bine vă este să greșiți decât să vă mândriți, dar fiți iertători și fiți iertați, fiilor. Amin.

Și acum, nu uitați să căutați să pot Eu între voi și să nu stau Eu neputincios între frate și frate. Și nu așteptați la celălalt, căci Eu vă spun: dați-vă pildă de milă și de dragoste după măsura pe care trebuie s-o aveți înaintea Mea, ca nu Eu mereu, mereu, ci și voi să vă aplecați pentru binele Meu de la voi și între voi, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2005

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci

Coboară Domnul întărire la lucrul cel pentru ființa cărții cuvântului. Domnul îl plânge pe omul cel pământesc, care este urât, și îl așteaptă pe cel ce este îndumnezeit. Poporul care are cruce este poporul care are pe Domnul de hrană pe masa sa.

Eu, Domnul și Învățătorul vostru, Iisus Hristos, vă iau pe brațe și trec cu voi peste neputințele voastre și le las în urma voastră și în urma Mea ca să putem așeza în cartea Mea din mijlocul vostru cuvântul cu care aștept deasupra ieslei sale, cuvântul cel pentru duminica a treia din post, a sfintei cruci, căci voi petreceți vremea postului cel de dinaintea amintirii patimilor și apoi a învierii Mele, copii purtători de Dumnezeu.

O, e multă truda cea pentru lucrul ființei cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, iar când vin peste voi și încercări care pun peste voi neputințe, e și mai greu de voi, e și mai greu de Mine, copii jertfitori. Vă iau pe brațele Mele dumnezeiești și vă trec peste neputințe și le iau de pe voi ca să putem lucra tot ce avem de lucrat pe pământ și în cer, căci voi lucrați și pe pământ, și în cer, fiindcă așa este împărțit lucrul vostru, copii care trudiți. V-am dat însă fii cumiți și pricepuți ca să vă ajute și să ieșiți cu bine din lucrul cel pentru ființa cărții cuvântului Meu. Dar voi trebuie să vegheați peste tot lucrul acesta greu, iar Eu veghez de mii de ori mai cu putere, și stau cu voi și vă ajut, și stau cu Mine lângă voi sfinții și îngerii să vă ajute, iar lângă Noi stă cu voi trâmbița Mea Verginica și vă mângâie și vă suflă puteri și vă leagă în dureri, căci ea este mamă, fiilor copii. O, e crucea voastră grea, căci Eu sunt greul vostru, dar sunt un greu dulce și ușor, căci așa am spus la ucenici: «*Luați jugul Meu, că este ușor; iar sarcina Mea e tot ușoară*». Așa vă spun și vouă, că nici un greu pe pământ nu e mai ușor ca greul Meu, dus de cel ce Mă poartă cu el, și să-l purtăm cu dulce, fiilor copii, că Eu pe pământ nu mai văd om care să aibă jugul Meu.

Tot omul fuge de cruce și nu se bagă sub ea, dar sub sarcinile cele pentru el se bagă omul, căci omul nu are duhul umilit. Umilinței din om nu-i cade bine când omul își face lui sau sufletului lui mulțumire și putere și lucru făcut. Sunt oameni pe pământ care nu pot până nu-și fac lucru pe pământ, ca apoi să se ducă spre mulțumire pentru că l-au făcut, iar mulțumirea este bucurie de sine, și se cunoaște omul care alunecă așa, căci un așa om Îi mai dă prea puțin lui Dumnezeu dacă Îi mai dă.

O, poporul Meu, urât mai este omul în a cărui inimă nu bate inima Mea cea plină de dor după om, după locul ei în inima omului! Urât mai este omul pământesc care uită să fie duhovnicesc și apoi cersesc pe pământ; urât, poporul Meu! Te-am îndemnat, fiule, la dragoste pentru inima Mea în inima ta, pentru durerea Mea în tine, și ți-am dat binecuvântare pe drumul crucii în vremea postului de bucate, ca să te doară cu Mine pentru suferința Mea cea de atunci și cea mereu suferință, că Eu sufăr de-a pururi, poporul Meu, și te vreau mângâierea Mea, și te vreau duhovnicesc și cersesc, ca să nu trăiești și să nu grăiești și să nu iubești și să nu petreci ca omul de pe pământ, ca omul gol de Dumnezeu în toată purtarea sa de om.

Umlinței din om nu-i face nici o bucurie când ea este în om și când mulțumirea de la cele lucrate de el aduc omului depărtarea de Dumnezeu prin bucuria de sine a lui.

O, poporul Meu, bucuria cu Mine a omului este suferința cea pentru Mine și nu pentru el, poporul Meu. Mi-e tare dor de omul îndumnezeit și cu care să-i mângâi pe pământ pe

cei de sub crucea venirii Mele cuvânt pe pământ, căci din cer îi mângâie sfinții și îngerii și Duhul Sfânt al Tatălui și al Meu, poporul Meu. Voiesc să te învăț și să te îndemn să fii îndumnezeit, fiule, și să cauți să trăiești pe pământ ca în sânul lui Avraam, ca în sânul lui Dumnezeu, căci iată, îți descopăr taine de necuprins de minte omenească, poporul Meu. E mare taină Dumnezeu Cel întru Treime lucrător, și Care Se numește Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov. E mare taină Avraam cel credincios, din care Dumnezeu a făcut locaș pentru cei sfinți care se duc de pe pământ în sânul lui Avraam, în sânul lui Dumnezeu. Vreau să grăiesc cu tine despre taina aceasta frumoasă. Vreau să vin cu putere să-i întăresc pe cei din porți și să pot să vin să-ți grăiesc taina odihnei sfinților, poporul Meu.

Acum însă te așez cu binecuvântare sub crucea înfrânării de la bucate, și cu mulțumire să lucrezi această iubire, ca să poți cu darul Meu încă altă vreme până la sărbătoarea învierii Mele, iar pofta să nu-ți fie ție mai tare ca dorul și dragostea de Mine, Cel durut pentru tine, căci tu ești poporul cel de sub cruce, cel de sub jugul Meu. Crucea să-ți fie dragoste pentru Dumnezeu și pentru mântuirea celor mulți care vor crede venirea Mea la tine, și apoi învierea lor spre dragostea Mea.

Înțelepciunea Mea în om este duh iubitor de oameni, căci Eu i-am iubit pe cei ce M-au așezat pe cruce prin cuvântul și prin fapta lor și am spus: «*Tată, iartă-i, că ei nu știu ce fac!*». Să știi, poporul Meu, că ei n-au știut ce fac atunci când Mi-au luat viața și când au făcut din Mine Paști nou pentru ucenicii Mei, căci am fost Mielul Cel junghiat de răstignitorii Mei, de cei care, fără să știe ce fac, au împlinit această taină, taina mântuirii omului prin Sângele Mielului lui Dumnezeu, Mielul Cel junghiat pentru răscumpărarea din păcat a omului pierdut din Dumnezeu, din sânul lui Avraam care așteaptă făptura cea înviată. Amin.

Așez binecuvântarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh cu întreită putere peste voi, copiii veghetori și lucrători ai ființei cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani peste pământul român, cel din început întocmit pentru întoarcerea Mea de la Tatăl la sfârșit de timp. Așez această mare binecuvântare și peste cei așezați de voi la lucrul ființei cărții Mielului Cel junghiat, căci Duhul Sfânt Cel din Tatăl și din Mine M-a făcut cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, căci așa era scris de Mine în prooroci: «*El va paște neamurile cu toiag de fier*».

Fiți întăriți și dați-vă locaș Domnului toți cei care lucrați această măreață zidire! Binecuvântate să vă fie inima și mintea și mâinile și tot trupul cel lucrător pentru cele cerești și nu pământeste, iar Eu Mă bucur cu Tatăl și cu cerul de sfinți și de îngeri și veghem și întărim și putem totul prin cei ce cred ca Avraam lucrul cerului pe pământ.

Poporul Meu, întărește-te în dragostea Mea! O, poporul Meu, aștept să faci voia Mea, aștept să-Mi ștergi toată lacrima, toată așteptarea, și să Mă iubești, și să te faci sân al lui Dumnezeu, ca să fiu în trupul tău, și apoi în duhul tău, poporul Meu, și să fiu mângâiat și vindecat de dor în mijlocul tău. O, nu uita de dorul Meu, de frigul Meu, și amintește-ți de toată suferința Mea și nu fi popor fără cruce, și nu fi popor fără Mielul Cel junghiat pe masa ta, căci Eu ție cu iubire Mă dau, ca să ai viață și din belșug să ai, și s-o prețuiești cu dor și cu lacrimă și cu fierbinte duh de iubire între Mine și tine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

21 martie/3 aprilie 2005

Praznicul Bunevestiri

Domnul grăiește cu mama Sa despre dragostea din ea. Dumnezeu a scos din bărbat pe femeie, iar din femeie L-a scos pe Dumnezeu. Domnul lucrează să ridice între pământ și cer cartea judecării fapturii, cuvântul Său, care curge de cincizeci de ani în mijlocul poporului român.

Poporul Meu, Domnul este cu tine, și tu ești binecuvântat între fiii oamenilor și ești poporul fiilor lui Dumnezeu mai înainte de sfârșitul veacurilor omului, și Domnul te-a sfințit ca să lucreze cu tine Scripturile venirii Lui și cele ale învierii morților, căci moartea va fi înghițită de biruința zilei venirii Mele cea cu mare slavă, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, petrec praznic de Bunăvestire în mijlocul tău, și te vestesc că ești binecuvântatul Meu, și sunt cu mama Mea, Fecioara cea binecuvântată între femei, precum îngerul Gavriil i-a vestit ei că va primi în pântece pe Fiul Tatălui Savaot, Care va împărăți peste fiii lui Dumnezeu în veci, iar împărăția Lui nu va avea sfârșit, și i-a vestit că Sfântul Care Se va naște din ea, Fiul lui Dumnezeu Se va chema, Fiul Celui Preaînalt.

O, ce frumoasă ți-a fost, mama Mea, grija cea pentru sfințenia ta înaintea Mea, căci tu M-ai așteptat să vin pe pământ, și, ca fecioara înțeleaptă care așteaptă pe mirele ei cel iubit, așa iubeai venirea Mea, și cu mare sfințenie o așteptai. Aveai de învățător ceresc pe Zaharia, rudenia ta, care îți deslușea tainele cele din prooroci pentru venirea Mea întrupat pe pământ, și el te-a luat în grija lui, că erai orfană, și așa cum cineva își duce fecioara în casa Domnului făgăduindu-I-o, așa te-a dat el lui Dumnezeu, ca să primești în sânul tău apoi zămislirea Mea cea de la Duhul Sfânt al Treimii lui Dumnezeu. O, mare este taina ta și taina omului cel nou, purtat în sânul tău cel fecioresc și apoi născut, mai presus de firea nașterii omenești, din trupul tău cel sfânt, cel neamestecat cu păcat! O, ce frumoase ți-au fost, mama Mea, firea și mintea și înțelepciunea când îngerul Gavriil, trimis în orașul Nazaret în casa lui Iosif, ocrotitorul tău, ți-a vestit binecuvântarea și darul, închinându-ți-se, iar tu, plină de teamă sfântă ți-ai zis: «*Ce fel de închinăciune poate fi aceasta?*». Îngerul ți-a vestit binecuvântare, o, mamă scumpă a Mea, și ți-a spus să nu te temi, căci Duhul Sfânt și puterea Celui Preaînalt te va acoperi, și nu altceva va fi, și apoi tu cu iubire te-ai aplecat celui ce te-a binecuvântat, și ai răspuns: «*Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!*».

Ai fost înțeleaptă, mama Mea. Ai înțeles că nimeni nu poate binecuvânta din lumină decât Dumnezeu și slujitorii Lui, iar cei potrivnici Lui nu-I lucrează Lui decât la porunca Lui, așa cum Valaam, când a pornit să-l blesteme pe poporul lui Israel, a primit poruncă de la Dumnezeu să meargă să-l binecuvinteze și să se uite să vadă ce popor era acela, căci era cel binecuvântat.

O, mare este taina ta, mama Mea! Nimeni între oameni nu tresare la gândul că Dumnezeu, din bărbat a scos pe femeie, iar din femeie a scos pe Dumnezeu, pe Omul Cel nou, cu duh dătător de viață, căci Eu sunt Cel ce M-am lăsat răstignit murind pe cruce, și sunt Cel ce am înviat luându-Mi înapoi viața și trupul ei cel înviat dintre morți, și sunt Cel ce înviez morții, o, mama Mea, și cine între cei născuți din femeie poate fi plinirea a toate câte proorocii au scris pentru veacurile care au fost să fie și pentru cel ce va rămâne, și care se va numi vecia cea de după cele șapte veacuri pământeste, mama Mea? Duhul proorociei care a curs prin gura lui David,

împăratul lui Israel, a spus despre Mine atunci, și așa a spus: «În capul cărții este scris de Mine, ca să vin să fac voia Ta, Dumnezeul Meu».

O, frumoasă și-a fost ție, mama Mea, soarta ta cea de la Tatăl, căci tu ai fost cea prin care Eu M-am făcut Om, ca să vin să fac voia lui Dumnezeu pentru răscumpărarea din moarte a omului, mamă. Iată ce taină cerească a fost venirea ta pe pământ între oameni, și din ea venirea Mea apoi, mama Mea, Fecioara Mea! O, cum să nu grăim Noi unul cu altul înaintea poporului Meu de azi în ziua Noastră, mama Mea, ziua când Eu M-am unit cu tine și am fost amândoi un singur trup, așa cum era la început omul când încă nu căzuse în neascultarea de Dumnezeu, și din care am scos pe femeie apoi, ca să fi făcut și din ea mamă a fiilor lui Dumnezeu precum Domnul ar fi împlinit dacă omul nu s-ar fi ridicat deasupra lui Dumnezeu, și apoi îngerii, slujindu-i, au căzut cu tot cu om de la fața Domnului, mamă.

O, poporul Meu, Eu și cu dulce mama Mea Fecioara prăznuim cuvânt sfânt înaintea ta și grăim în cer și pe pământ și Ne aud sfinții și îngerii și Ne privesc cu fior ceresc, și Ne auzi tu, și te așteptăm să te umpli de înfiorare la vestea tainei în care omul nu voiește să se așeze și să vină spre înțelepciune și să vină spre izvorul cel plin de mângâiere, care curge din tronul lui Dumnezeu Cuvântul în mijlocul tău; Domnul, Care risipește sfaturile neamurilor, Care leapădă gândurile popoarelor, Care sfărâmă sfaturile căpeteniilor, iar sfatul Domnului rămâne în veac, și gândurile Lui, din neam în neam.

O, de opt ani îl tot chem și îl tot aștept pe om să vină la izvorul vieții și să se facă fiul Meu prin supunere și prin sfințenie apoi. Am stat opt ani cu tine în fața omului venit la izvor, poporul Meu, și M-am vestit Dumnezeu venit a doua oară în chip tainic cuvânt pe pământ, și l-am chemat pe om și M-am arătat cu tine ca să vadă omul pe poporul cel binecuvântat al Meu. Iar acum zidesc zidire cerească în mijlocul tău și ridic apoi între pământ și cer cartea judecării fapturii, cuvântul Meu cel de cincizeci de ani în mijlocul poporului român, cuvântul care cheamă omul de la moarte la viață, de la vremelnicie la veșnicie, de la păcat la sfințenie, și pe morți la înviere, poporul Meu. Și după ce voi ridica această carte între pământ și cer, voi mai răbda încă un pic de vreme de har, și apoi voi face toate neamurile pământului să se aplece venirii Mele, să vadă scaunul domniei Mele în mijlocul neamului român, în mijlocul tău, poporul Meu, căci cei înțelepți ai lumii n-au avut minte, și se împlinesc sub ochii tuturor Scriptura care spune de cei mai mici, de copiii care s-au făcut părtași Trupului și Sângelui Meu, căci am surpat prin moartea și prin învierea Mea și prin iarăși venirea Mea acum, pe diavolul, stăpânul morții, căci frica morții îl ține pe om rob toată viața lui, și omul tot stăpânului morții îi slujește. Și iată, Eu nu de îngerii care au căzut am grijă, ci de seminția lui Avraam, căci dator sunt să Mă asemăn tuturor, ca să fiu milostiv și credincios Arhiereu în cele către Dumnezeu pentru ispășirea păcatelor omului, și să-l pot ajuta pe cel ispitit de diavol, fiind Eu Însumi ispitit de el și biruitor făcându-Mă peste el.

O, poporul Meu, te-am povățuit să trăiești pe pământ ca în sânul lui Avraam, ca în sânul lui Dumnezeu și nu ca pe pământ, poporul Meu. Am făcut din Avraam sân al sfinților, odihnă a sfinților, poporul Meu. Avraam, cel atât de credincios, cel atât de mlădios pentru credința în Dumnezeu, L-a luat în sânul lui pe Dumnezeu Fiul, din mâna lui Melchisedec, preotul lui Dumnezeu, cel care a ieșit înaintea lui Avraam cu pâine și cu vin la porunca lui Dumnezeu. M-a primit

pe Mine sub chipul pâinii și al vinului, M-a primit Avraam până să Mă fac Om născut din om, M-a primit cu mult înainte de jertfa Mea de pe cruce prin care am împlinit taina Mielului Cel junghiat pentru păcatele făpturii omenești.

N-a mai fost și nu mai este credință ca a lui Avraam, care s-a unit cu Trupul și Sângele Meu prin mâna preotului lui Dumnezeu și în al cărui sân am făcut împărăția și casa și templul Mielului. Pildă am așezat pe pământ prin credința lui, când Tatăl i-a cerut lui să-l jertfească pe fiul său, Isaac, pe care i l-a dat înapoi viu, după ce a încercat credința lui ca să facă din Avraam apoi părintele credinței și sân al celor sfinți, al celor ce s-au făcut părtași Sângelui și Trupului Meu. Și iată, Eu, ca un Arhiereu ce sunt prin jertfa pe cruce și prin înviere, nu de îngerii căzuți Mă îngrijesc, ci de seminția lui Avraam de cea din sânul lui Avraam, poporul Meu, căci Avraam prin credința lui mântuiește pe cei adormiți întru nădejdea învierii, și pe cei de până la el adormiți, și pe cei de după el credincioși lui Dumnezeu și sfinți și înviați și care se numesc seminția lui Avraam cel credincios, care l-a dat lui Dumnezeu pe fiul său și iarăși l-a primit înapoi.

Eu, poporul Meu, în om Îmi am odihna, în sânul lui Avraam Îmi am locul Meu și locul celor credincioși și sfinți, care așteaptă în sânul lui Avraam biruința Mea cea de la sfârșit de timp pentru toți sfinții Celui Preaînalt, căci Tatăl Meu a făcut în Avraam odihna Mea, iar Eu am fost de Tatăl făgăduit lui când Tatăl i-a spus: «Ție și urmașului tău voi da făgăduințele Mele», căci Avraam Mie Mi-a născut fii prin credința lui în Mine, Cel ce eram în sânul lui, prin Melchisedec, care M-a dat lui Avraam din care au ieșit Isaac și Iacov apoi, binecuvântați de Mine pentru ca să Mă numesc Eu Dumnezeul lor, al lui Avraam, Isaac și Iacov. Amin.

O, cine a mai fost și cine mai este pe pământ credincios ca Avraam, care M-a cunoscut pe pământ ca și în cer? O, cum de poate sta ca pe pământ cel ce aude de la Mine taina aceasta a odihnei sfinților care așteaptă în sânul lui Avraam pe Fiul lui Dumnezeu, Care iarăși vine și Se face cuvânt pe pământ, Păstor tainic, Care păstorește neamurile cu toiag de fier, fie că acestea cunosc sau nu cunosc taina Păstorului Cel tainic, Care Se odihnește cu sfinții Săi în sânul lui Avraam?

O, scumpă mama Mea, cuvântul Meu e sărbătoare, mamă, dar pe pământ Eu nu mai am sărbătoare decât în mijlocul poporului cuvântului Meu, popor care se sfințește cu duhul, cu sufletul și cu trupul ca să am în el împărăția Mea între oameni, templu al odihnei Mele în om, mamă. Am grăit cuvânt dulce cu tine, cuvânt cu iubire în el în mijlocul poporului Meu. O, dă-i și tu sărbătoare de cuvânt, căci tu ești dulce, mama Mea, dulce ca Fiul Tău Cel Unul născut, mamă. Amin, amin, amin.

— **O**, dulce Îți este glasul și limba cuvântului — **O**, Tău, Fiul meu Cel dulce! Dulce și duios și dureros Ți-a fost glasul rugăciunii Tale de pe cruce când L-ai rugat pe Tatăl să-i ierte pe cei ce Te-au răstignit, căci ei nu știu ce fac! O, Fiule, dacă ar fi știut, ar fi avut păcat, dar cei ce trăiesc în păcat nu pot să cunoască răul când îl fac, și numai apoi îl cunosc. Dulce Ți-a fost glasul și limba când ai spus că cel care păcătuiește împotriva Fiului Omului, îi va fi iertat acest păcat, căci Tu ești Cel ce ai putere să ierți păcatele, ca un îndurător. Mă doare însă de tot omul de pe pământ, care a fost și care este, când își face temple pentru Tine, căci el așa zice că face, și uită că templul cel din Ierusalim spre care mergeau neamurile pământului ca să vină la Dumnezeu, s-a dărâmat, precum au spus proorocii, și n-a mai rămas din

el piatră pe piatră, și a fost arat pământul care a purtat pe el templul în care și Tu și eu am intrat. Și iată, odihna Ta este în sânul lui Avraam și tot în el este și odihna sfinților Tăi, iar zidurile de piatră sunt împotriva Ta când în ele Tu Te lași vândut celor ce cumpără pe Dumnezeu de la cei ce Te vând pe bani, Fiule răbdător.

Când preotul cel fără de viață sfântă dă să Te jertfească pe altarul lui, el se aseamănă cu cei care Te-au răstignit fără de milă și pentru care ca un îndurător Te-ai rugat Tatălui pentru iertarea neștiinței lor, pentru rătăcirea lor, Fiule răbdător. Ai proorocit tuturor despre vremea adevăraților închinători care nu vor avea nevoie de temple mărețe, ci de duh și de adevăr, prin care să se închine Ție cu viața lor cea sfântă, copil junghiat de cei ce nu înțeleg ce este Dumnezeu în cer și pe pământ, de cei ce nu cercetează duhurile, așa cum le-am cercetat eu când îngerul Gavriil mi-a vestit că voi zămisli în sânul meu pe Sfântul Celui Preaînalt, Care va împărăți în veci, împărăție care nu va avea sfârșit. Când eu m-am închinat Domnului prin înger, n-am fost în loc anume, ci am fost în Duhul Adevărului și așa m-am închinat voii Tatălui ceresc și voii Tale, copil purtat în sânul meu și apoi la sânul meu ca să crești din el.

Eu Te doresc în om cu toată bucuria mea cea de la Tine, cu toată mângâierea Ta cea pentru sfinți, cu toată puterea Ta care biruiește moartea, Fiule al tainei învierii morților și Doamne al sfinților. Te doresc Mire iubit de fecioare sfinte, Te doresc Stăpân și Domn și Învățător peste ucenici iubitori de Duh Sfânt, căci Tu, Doamne îndurător și tainic prin înțelepciunea cea din sfinți, ai scos din bărbat pe femeie, iar din femeie ai scos pe Dumnezeu, și mare este taina nașterii, mare este această tainică și dulce credință care face viață dulce în om și iubire ca iubirea mea în cei ce știu să Te nască și să Te crească în ei, și apoi să Te arate oamenilor prin însuși trupul lor, al celor cu care Tu Te faci un singur trup prin unirea Ta cu ei, copil ceresc și tainic, și Dumnezeu minunat în sfinți! O, mângâie-Te cu cei ce Te mângâie pe pământ, că ești fără de mângâiere până ce vei împlini tot numărul seminției lui Avraam cel credincios, în care Tu ai pregătit sân pentru odihna sfinților, Doamne al răbdării sfinților.

Îi sortesc poporului Tău mult să Te iubească, mult să Te arate, așa cum în cei ce ne poartă cuvânt peste pământ Tu găsești multă iubire și multă mângâiere suspinului Tău după om. Vino, Doamne, și împlinește-Ți proorociile pentru timpurile fericirii Tale pe pământ, iar cei ce Te iubesc fierbinte, să guste din taina Ta cea nepricepută decât de sfinți, Doamne Care plângi îndurerat acum, mai mult ca atunci când Te durea pe drumul răstignirii și apoi răstignirea. Te mângâi cu mila mea prin cei ce Te iubesc pe pământul Tău cel sfânt pe unde Tu Îți paști mieii și mieluțele, căci Ți-ai făcut salbă de mărgelă în jurul grădiniței începutului Tău, și prin grădini Îți paști Tu mieii, precum este scris. Amin, amin, amin.

— **O**, frumoasă îți este, mama Mea, iubirea ta cea tainică și cuminte între iubiri, căci iubirea cea pentru Dumnezeu din om, nu se bucură, ci plânge, mamă, și așa este iubirea, și așa este frumusețea ei cea mai de sus. Amin.

Poporul Meu, am taine să-ți deslușesc, dar înnoiește-te cu duhul ca să le poți trăi spre har de sfințenie în tine, ca să fim amândoi un singur trup și nedespărțiți să fim prin taina iubirii care arde de dor în sânul celui ce Mă poartă cu ea și Mă mângâie în ea. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2005

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvivoasei Maria Egipteanca

Nu va mai fi mângâiere pe pământ decât de la acest izvor de cuvânt. Cel ce iese din trup este cel ce lucrează faptele Duhului. Sfinții sunt cei ce se apleacă Domnului, iar oamenii sunt cei cărora Domnul Se apleacă. Truda pentru ființa cărții cuvântului de acum, este grea pentru Domnul și pentru ucenici. Puterea Domnului stă în smerenia Lui față de Tatăl și față de om.

In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, așa Îmi este calea din cer pe pământ, și cu mare dor doresc să înțeleagă omul ce este cerul și unde este locul lui și ce înseamnă calea Mea de la cer la pământ, de la sfinți la oameni ca să-i fac și pe oameni sfinți, și să fie cerul pe pământ, și să nu fie omul străin de taina și de locul cerului Meu și al Tatălui Meu, și să se facă omul salaș al vederilor cerești, iar Dumnezeu să Se odihnească de dor. Amin.

Să-Mi deschideți, copii străjeri în calea Mea, când vin la poporul Meu, care Mă dorește cu dor, care are durere de la mila de Dumnezeu, iar poporul cel lucrător Mie să Mă dea omului de peste tot, căci fi-va în curând să nu mai fie mângâiere peste om decât de la pacea și viața acestui cuvânt mângâietor și de viață dătător, cu care Eu cobor de cincizeci de ani pe pământul român, cel întâi născut din ape la facerea cerului și a pământului și pe care Mi-am așezat Eu acum, la sfârșit de veacuri, tronul dreptății Mele ca să-l rușinez pe tot omul pentru dreptatea lui.

Mă las peste voi cu glasul Meu, scriind în cartea Mea cu voi sărbătoare sfinte cea plină de pocăință, și apoi de dor și de milă pentru Mine, Maria Egipteanca. Ea, după ce și-a văzut deșertăciunea și goliciunea zilelor ei, a ieșit din trup prin faptele duhului și s-a mângâiat cu Mine în gândul ei, purtându-Mi durerea și suspinul, pe care Eu le am de la fiecare om care trăiește după voia lui pe pământ, departe de cer, departe de sfinții care și-au răstignit trupul ca să trăiască apoi cu duhul așteptând pe Mirele lor.

Iată ce mare dar este smerenia! Fără ea credința rămâne neroditoare pentru Mine din om. Chiar dacă Eu am spus că totul este cu puțință celui cu credință, tot Eu adaug acum și spun că rodul cel lucrător al credinței este smerenia care îi face omului statură plăcută înăuntrul lui pentru Mine, și în afara lui pentru semeni. Credința trebuie să poată rodi smerenie, și atunci totul este cu puțință celui cu credință, iar Eu am fost cea mai vie pildă pentru toți cei care M-au luat în ei ca să Mă trăiască. Maria Egipteanca a împlinit Scriptura Mea prin care am spus că dacă Eu Mă duc la Tatăl, mai mari minuni vor lucra după Mine cei ce se vor face pe pământ după chipul și asemănarea Mea. Amin.

Voiesc, poporul Meu cel mic, să stau în gândul tău ca să nu cad din tine dacă ai da să uiți de Mine, de chipul și asemănarea Mea, pe care Eu le-am arătat omului când am venit de la Tatăl la om. Le-am spus celor cu care te călăuzesc de mulți ani, de când te-ai făcut tu copil al Meu, le-am spus lor să nu te lase să gândești singur, ci să stea ei în gândul tău, și să Mă așeze pe Mine în gândul tău, ca să te temi să faci rău pe pământ, căci Eu sunt lângă tine și tu nu Mă vezi, și vreau să scap de această durere de la nevederea ta. Și cum aş putea scăpa de durerea Mea decât dacă tu ai trăi și ai lucra înaintea Mea ca în fața Mea prin toată trăirea și lucrarea și cuvântul tău? Căci mulți sfinți, ca să nu mai greșescă prin slăbiciunea ființei și a cuvintelor lor, s-au dus spre dragostea Mea și n-au mai uitat de ea, și au uitat de ei iubind pe Dumnezeul lor, iar

ei, cu toată smerenia lor credeau că pot aceasta, credeau prin smerenia lor, căci voiau să semene cu Mine, blânzi și smeriți cu inima, fiindcă Eu așa i-am învățat să se învețe.

O, poporul Meu, pe pământ sunt sfinți și sunt oameni. Sfinți sunt cei ce se apleacă Mie pentru iubirea lor de Mine, iar oameni sunt cei cărora Eu Mă aplec pentru ca să pot încăpea pe pământ cu taina planurilor Mele. O, ce mic M-am lăsat Eu pentru ca să Mă primească omul! Dar cel ce nu dă să semene cu Mine, nimic nu-Mi poate lucra acela pentru slava Mea. Eu am fost Păstor blând, și așa stăpâneam peste cei ce dădeau să Mă urmeze, și mulți din ei Mă ascultau pentru cuvintele Mele, pentru dragostea și răbdarea Mea, căci aveam duhul umilit. Eram scuipat și defăimat de mulți, iar Eu iubeam smerenia, și o învățam de la cel ce Mă disprețuia ca să-i dau pildă de viață omului de pe pământ atunci și apoi. O, mult M-am aplecat Eu omului ca să-Mi pot săvârși lucrarea după planul Tatălui, cel din veac întocmit! Când ai un dușman, când cineva îți împiedică viața, vorbești frumos cu el ca să nu-ți facă vreun rău, ba îi dai și daruri ca să-ți aperi viața și lucrul ei. O, poporul Meu, așa am făcut Eu de atâtea ori ca să-Mi apăr lucrarea Mea pe care o așez pe pământ prin cuvântul Meu care grăiește peste tine ca să-l împlinesc apoi. Așa am făcut, ca să apăr această lucrare și acest popor, și i-am vorbit smerit celui ce puțin M-a cunoscut, și făceam așa ca să Mă apăr de el dacă nu Mă cunoștea. Eu sunt Dumnezeu mare, dar Mă aplec omului de pe pământ, căci așa este pe pământ, și nu este tot ca în cer. Pe pământ e ca și la armată, unde funcția desființează gradul, iar Eu pe pământ așa Mă smeresc, chiar dacă darul Meu cel dumnezeiesc, de Fiu al Tatălui Savaot, desființează înțaietatea celui căruia Domnul i Se pleacă.

Am lucrat cu multă răbdare și cu multă smerenie în toată vremea acestei lucrări de cincizeci de ani, și pentru care a fost să Mă sprijin cu omul, după cum vedeți voi acum, voi, copiii ai venirii Mele și cei ce vă ascultă pe voi pentru numele Meu spre înființarea cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani. Am lucrat în două feluri cu creștinul ca să găsesc cumva sprijin în el, căci greu Mă primește omul când am nevoie de ajutorul lui. Mă umilesc ca un Dumnezeu în fața omului. Mă aplec sub puterea omului ca prin umilința Mea să-Mi dea el ajutor. O, ce necăjit e Duhul Meu, ce trist lucrez, ce mult Mă las! Mă pun la mintea omului ca să pot lucra ce am de lucrat pe pământ, căci altfel nu Mă primește omul, nu Mă pricepe omul, și dacă Mă pricepe cum vrea el și cât vrea el și nu cum sunt și cât sunt Eu, el nu ajunge pe placul Meu, pe placul cerului, și Eu stau sub puterea omului suspinând și fără de putere, așteptând ce poate el să-Mi dea. Lucrez răbdător, ca să nu Mă osândească omul, căci el nu-L cunoaște pe Dumnezeu. O, nu știe omul măreția și slava Mea când Eu Mă îndrept spre el ca să-Mi dea ajutor, chiar dacă Eu am făcut tot ce are el pentru ale lui apoi. Nu i-am dat omului voie să-Mi zică bun, ca să-i pot da pildă să nu-și zică nici el bun, și să poată el ajunge să fie blând și smerit cu inima, ca apoi să poată crede în Mine prin cele plăcute Mie în el.

O, Mi-e dor să te învăț să Mă iubești, poporul Meu, și să-Mi slujești, fiule de azi, căci Eu sunt dătorul tău de viață, și mult aș vrea să creadă omul că atunci când Mă va vedea îl va dura că n-a putut să Mă cunoască și să creadă dumnezeirea Mea care îl învață pe om să fie smerit cu inima ca și Mine, căci credința cea fără de smerenie în toate din om, este credință păgână și nu este sfântă așa cum Eu M-am umilit în fața celui ce i-am spus «Să nu-Mi zici bun». Iată, puterea Mea stătea și stă în smerenia Mea față de Tatăl și față de om.

Am lucrat multă vreme în două feluri, ca să Mă primească fiul acestui popor, și cu mulți a trebuit să lucrez așa, că Eu fără ajutor de la om nu pot să împlinesc ce este scris să fac, dar omul se semețește apoi și își zice vrednic dacă Eu Mă aplec lui pentru împlinirile planului Meu. Puțin ogor de inimi neprihănite am avut în vremea acestei lucrări a strigării Mele după om, și greu Mi-a fost de la cel ce dădea să Mă prindă în cuvânt, și Eu le răspundeam celor ce nu Mă cunoșteau lângă ei, dar cu cei ce aveau iubire cu umilință și cu credință, Eu lucrăm cu lărgime pentru creșterea lor, fie prin iubire, fie prin mustrare, ca să nu-și zică vrednici dacă Eu îi iubeam.

O, copiii străjeri în calea Mea și pe care v-am numit cu numele Meu! V-am spus că voi vă numiți Cuvântul lui Dumnezeu, și altfel de lucrare voi să nu lucrați pe pământ. Cuvântul lui Dumnezeu să fie lucrarea voastră, și să stați în gândul fiilor cei mici și iubitori și harnici în dăruire și în umilință și să nu-i lăsați să gândească singuri. Așezați-Mă pe Mine în gândul lor și lângă ei mereu, ca să aibă ei viață și cuvânt cu sfială, cu frumusețe, cu trăire înaintea Mea. Învățați-i să viețuiască unii cu alții ca și cum ar fi fiecare din ei în pustie ca Maria Egipteanca, cea care mereu stătea cu gândul în Mine și nu mai greșea, și învățați-i ca toți laolaltă să fie ca îngerii din ceruri, ca unii fără de trup, căci toate durerile și lipsa lor de Mine, de la trup vine, căci trupul este mare stăpân peste libertatea duhului lui. Stați în gândul lor și ajutați-i mereu să Mă aibă în ei și lângă ei și în frații lor, fiilor, iar frații lor și tot ce au ei mai sfânt sunt cei ce fac voia Mea și viața Mea cea plină de Duh Sfânt în ei, și din ei în lături apoi.

Cobor peste voi, copiii trudiți la lucrul Meu și peste cei ce trudesc lângă voi pentru ființa cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani. Cobor binecuvântare mare, dar cea mai mare grijă să nu fie între cei rămași ai Mei ca și grija de voi, cei ce trudiți, și de pacea din voi pentru puterea lucrului cel spre ființa cărții, fiilor. Voi sunteți cuvântul Meu, veghea Mea peste ei toți, peste toți cei care Mă cunosc și iubesc să Mă asculte prin voi, căci voi sunteți cuvântul Meu. Amin.

Pace multă cobor peste voi, și de la voi să ia și cei ce slujesc cu ascultare lucrarea slavei Mele peste pământ, că mult Mă doare când privesc înapoi peste lucrarea Mea și văd pe poporul Meu cel neascultător căruia M-am aplecat ca să Mă primească. Dar acum vă am pe voi, smeriți sub slava Mea, căci așa este cel ce cunoaște slava Mea. Amin, amin, amin.

4/17 aprilie 2005

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Cartea cea de cincizeci de ani va cutremura cerul și pământul ca la facere, ca să facă din nou lumea, căci inima pământului bate cu putere. Domnului nu I-a suferit trupul cât I-a suferit iubirea de sub cruce, iar poporul de la sfârșit va vedea învierea morților și nașterea din nou a lumii, rodul iubirii de sub cruce a Domnului.

Să ne mângâiem unii pe alții în lacrimi și dureri, să ne mângâiem cu bucurii, copiii ai coborârii Mele de la Tatăl la voi, iar voi mângâiați, mângâiați pe poporul cuvântului Meu și dați-i ce vă dau Eu, că vă am între Mine și poporul Meu cale a Mea spre el și cale a lui spre Mine, iar Tatăl este în Mine în toată clipa și Mă slăvește Tatăl ca pe Fiul Său, Cel Care a călcat cu moartea pe moarte și a dat viață celor ce iubesc viața, și a dat ridicare și bucurie celor ce așteaptă răscumpărarea lor. Amin.

Cu pace dulce îmbrățișez toate clipele Mele cu voi și ale voastre cu Mine, și mult de tot voiesc să vă mângâi sub greul crucii venirii Mele cuvânt pe pământ. Intru cuvânt în carte și vă dau puteri. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, vă dau puteri pentru lucrarea Mea cu voi, pentru ființa cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani pe pământul român. E grea lucrarea aceasta, dar Evanghelia Mea cea de la sfârșit de timp a stăpânirii omului peste pământ, această carte zguduie încă de pe acum pământul în fel și chip, iar inima pământului bate cu putere ca să se scoale morții din morminte și să vă mărturisească pe voi, cei ce ați purtat lucrarea Mea din zilele acestea și numele Meu cel nou cu care rostesc judecata făpturii și biruința sfinților întru cea de a doua venire a Fiului lui Dumnezeu, înaintea Căruia se vor plânge neamurile pământului, căci venirea Mea e cu slavă mare, cu cuvânt mult, iar slava cuvântului Meu va ieși de sub taina ei și va cutremura cerul și pământul ca de facere, ca să nasc din nou lumea, fiindcă este scris în Scripturi să fac aceasta, și voi face. Amin.

O, poporul Meu, ce minune a fost acum două mii de ani în ziua intrării Mele în Ierusalim pe mânz de asină! Peste tot se dusese vestea că Eu l-am chemat afară din mormânt pe Lazăr care stătuse patru zile mort. Pregătise Tatăl mai dinainte să fac această minune pentru ca să Mă mărturisească Ierusalimul Împărat al lui Israel și pentru ca să Mă poată aduce jertfă pe cruce stăpânitorul acestei lumi. Nu numai de Mine se temeau arhierii și preoții care domneau peste pământ, dar se temeau și de Lazăr cel înviat, ca nu cumva să se ridice norodul să creadă în Mine și să-și piardă ei întâietatea lor și domnia și slava lor cea deșartă.

Ce frumos M-au întâmpinat cei din Ierusalim! Rupeau ramuri de copaci și cântau «*Osana!*», și duhul lor nu știa ce face, căci ei împlineau proorociile cele despre Mine așa cum au fost ele rânduite una câte una spre împlinire, că mare este adevărul cel despre Dumnezeu, poporul Meu. Voiesc să-Mi cânti și tu printre lacrimi «*Osana!*» și voiesc să te bucuri și să nu te temi, și să-i sprijinești pe cei ce te sprijinesc pe calea Mea cu tine, că ei și pe Mine Mă sprijinesc pe calea Mea cu tine, iar calea Mea cu tine s-a făcut Evanghelie peste pământ, căci cuvântul lui Dumnezeu este Evanghelie, poporul Meu. E praznicul florilor și al ramurilor, și Eu vin cuvânt la tine ca să-ți hrănesc puterea și mângâierea, și am cu Mine cete de îngeri care-ți mângâie răbdarea, fiule Israele, și se bucură îngerii cântându-Mi «*Osana!*», căci Eu intru cu slavă la tine, Ierusalime, poporul Meu. Slava Mea e scumpă, e dulce ca și cea de pe cruce, că dulce Mi-a fost iubirea cea de pe cruce. N-a mai purtat nimeni o așa de dulce iubire în trupul, în sufletul și în duhul său așa cum am purtat-o Eu pe cruce pentru om ca să-i plătesc omului viața prin jertfa iubirii Mele de pe cruce. Eram plin de iubire pe cruce. Eram Cel ce iubeam cum n-a mai fost și nu mai este iubire mai mare în cer și pe pământ. Nu Mi-a suferit trupul cât Mi-a suferit iubirea în vremea crucii Mele. Cei ce-Mi cântau «*Osana!*», au strigat apoi lui Pilat: «*Răstignește-L!*», iar Eu îi iubeam pe cei ce împlineau Scriptura jertfei Mele și Îi spuneam Tatălui să nu le socotească păcat ceea ce fac ei fără să știe ce fac. Dulce și dureroasă Mi-a fost iubirea de pe cruce, căci iubirea care nu are durere nu are putere, iar Eu îi iubeam pe cei ce-Mi aduceau durere, și durerea pentru ei Îmi dădea putere pentru suferința de la ei, și apoi, pentru iubirea de pe cruce, la care Tatăl privea și iubea, căci Eu l-am ascultat și am murit pentru om și am dat viața Mea oamenilor.

Vei vedea, poporul Meu, învierea morților, și atunci vei înțelege tu iubirea Mea cea de pe cruce. Vei vedea, poporul Meu, lucrarea Mea cu tine, și prin ea nașterea din nou a lumii, a facerii, și atunci vei înțelege iubirea ta de sub crucea Mea pe care azi o împart cu tine iubind și așteptând rodul iubirii, poporul Meu. O, lasă-te pătruns de tainele cerurilor! O, lasă-te cuprins de tainele Mele cu tine! O, lasă-te copleșit de iubirea Mea cea de pe cruce și plângi sub crucea iubirii Mele bucurându-te de slava iubirii care doare iubind cu putere ca să facă iarăși lumea. O, e mare lucrarea Mea din zilele acestea! E tainică și plină de răbdare spre arătarea slavei ei! Lasă-te răvășit de tainica ei iubire pentru învierea a toate, poporul Meu. Așteaptă morții să-i strig afară așa cum l-am strigat pe Lazăr dintre morți și i-am spus după ce l-am mulțumit Tatălui: «*Lazăre, vino afară!*».

„*Veniți afară, voi, cei din morminte!*“, așa voi striga Eu prin tine, poporul Meu, până ce morții se vor ridica ascultând porunca aceasta. O, și ce frumoasă și ce slăvită va fi împlinirea acestei Scripturi a învierii morților, poporul Meu! Ai grijă, fiule, să nu Mă uiți. Ai grijă mare să nu stai fără Mine în gând și în cuvânt și în faptă și între frate și frate. Ai grijă de Mine, Ierusalime. Ascultă-L pe Dumnezeu, fiule din urmă. Ai grijă ca David și nu ca Saul, căruia Samuel, ieșind din pământ, întristat de neascultarea și de rătăcirea lui Saul, i-a răspuns acestuia că nesupunerea este un păcat la fel ca vrăjitoria, iar împotrivirea este la fel ca închinarea la idoli și la terafimi. Iată ce slăvită va fi ridicarea morților dacă tu vei asculta să fii ascultător Domnului Dumnezeului tău și te vei supune vocii Lui cea plină de grijă pentru tine și pentru tot cerul și pământul, fiule! Ce slăvit s-a ridicat Samuel dintre morți și l-a mustrat pe cel ce nu asculta de Dumnezeu! Ce slăvită va fi învierea morților care vor mărturisi lucrarea Mea cu tine, iubirea Mea pentru om, poporul Meu! Iată, sfinții sunt vii în vecii vecilor și lucrează peste pământ, iar Eu scriu sărbătoare în mijlocul tău lângă praznicul Floriilor, că sunt cu Verginica și cu surioara ei pe care a luat-o lângă ea acum șapte ani. Tu ai făcut masă pentru șapte ani pomenire, iar Eu, Domnul, binecuvintez bucatele de pe masă și stau cu sfinții și cu îngerii la masa aceasta, și stă Verginica și cu surioara ei la masă cu tine, la masă de înviere, la masă de sfinți, căci Eu sunt Dumnezeu celor vii, nu al celor morți, poporul Meu.

Verginica se așează la masă și cuvintează la masă. Hai, Verginico, tu ești trâmbița Mea și ai venit la pomenirea surioarei tale care ți-a legat firul tău cu cei din urmă fii ai poporului Meu și al tău. Amin.

— **O**, Doamne, mărire Ție pentru iubirea Ta că am venit cu surioara mea, cu lelica mea, pe care am așezat-o după venirea mea la Tine punte între mine și poporul meu cel rămas pe urma mea cu Tine, Doamne, căci Tu în veac ești și nu Te sfârșești.

O, lelica mea, iată unde suntem! Privește, lelico! Luăm masă cu poporul Domnului și e mare slava aceasta, că e praznic de Florii, iar îngerii sunt cete-cete veniți cu Domnul. O, nu plânge, și bucură-te! Îi avem în porți pentru noi pe cei pe care-i știi că s-au lăsat spre noi ca să ne ducă înainte mersul, și pe poporul Domnului. Amin.

Acum, fiilor, așezați-vă la masa pomenirii surioarei mele, că l-am rugat pe Domnul pentru ea după plecarea mea la cer s-o pună pe ea punte între mine și cei pe care-i are Domnul acum porți ale Sale între pământ și cer, între cer și pământ. M-a ascultat Domnul, și m-a ascultat și ea, și am legat firul, și Domnul Și-a înmulțit cuvânt mult peste pământ și

a ieșit spre neamuri, și Evanghelia Lui din zilele acestea este cuvântul Lui, și El o ia și o ridică sus pentru binecuvântare de la Tatăl, și apoi o dă oamenilor înaintea venirii zilei slavei Lui cea din urmă.

O, ziua aceasta de sărbătoare e zi de iubire și de pomenire. Privește, surioara mea, și mângâie-i pe cei pe care și tu, și eu, și Domnul ne-am sprijinit pe pământ, și iată, și dintre cei cerești acum. Stăm la masă cu poporul, lelico, și cu Domnul și cu îngerii Lui la masa ta de pomenire. Totul este cu iubire și frumos și curat, iar noi aducem mulțumire cerească pentru ziua aceasta lângă ziua Domnului.

Poporul meu, popor al Domnului, așează-te la masă, căci cerul e cu tine. O, copii ai Evangheliei celei noi, sunteți oboșiți de lucrul cel greu al cărții cea de cincizeci de ani a lucrării cuvântului Domnului prin noi și prin voi, dar plata celor ce lucrează în vie e mare, fiilor. Ne-am strâns toți la masa de azi, noi și cu voi spre bucuria slavei Domnului cea după cincizeci de ani de cuvânt de când Domnul cuvintează pe pământ începând de la mine și până la voi. Vom însemna acest timp de cuvânt în ziua de Paști, căci șapte zile mai sunt și sărbătorim praznicul Învierii Domnului, așa cum a fost acum cincizeci de ani când Domnul, după postul meu cel de patruzeci de zile a grăit prin glasul meu peste pământ. Iată ce iubire! La început am postit eu, iar la sfârșit, voi, copii cuvântători de Dumnezeu. Binecuvântați să fiți voi, cei ce ați ascultat de cuvântul Domnului care v-a spus vouă să vă înfrânați de la bucate în acest post al patimilor Sale cele de acum două mii de ani, și binecuvântați să fie și cei care s-au alăturat vouă pentru această deplină iubire, și tot așa să fie și ceilalți care s-au nevoit fiecare după a lor puțință și voință. Dar azi, luați câte un bob din bucatele de pe masă, și apoi mergeți cu înfrânare mai departe până la ziua învierii, copii ascultători pe deplin, și ne vom bucura pe deplin în duhul ascultării și al iubirii, fiilor. Surioara mea e dulce și e plină de iubire pentru voi, și vă spune și ea așa:

— **O**, popor al Noului Ierusalim, să fii frumos ca și numele pe care Domnul ți l-a dat. Să fii ascultător și supus slavei împlinirii cuvântului lui Dumnezeu peste tine, că a biruit Domnul prin sângele Lui și v-a dat împărăția Sa vouă, iar eu și cu surioara mea avem trecere în cer prin rodul cel rămas de partea Domnului și vă rugăm cerește să stați sub crucea venirii Domnului, căci dacă noi am iubit pe Domnul stând înaintea Lui pentru venirea Lui cuvânt pe pământ, voi ați ajuns plinirea acestei iubiri și stați înaintea Lui, și râul vieții curge și udă pământul, că are Domnul copii până la sfârșit și face să curgă cuvântul Său cel mult și tot mai mult, ca să rabde încă un pic de vreme de har și să te pregătească Domnul pentru slava Sa cea mare, popor al Domnului. Vă mângâi pe fiecare, ca și surioara mea, trâmbița lui Dumnezeu, căci fără ea eu nu puteam acum să vin cuvânt la voi. Cântați cântarea nunții Fiului de Împărat și mă voi mângâia cu voi. Amin.

— **I**ar Eu, Domnul, binecuvintez bucatele și stau cu voi la masă de praznic de cuvânt, iar îngerii vă mângâie cu taina slavei lor cea fără de trup, și cerul se bucură azi la masă cu voi.

O, copii ai crucii venirii Mele, așezați-vă cu poporul Meu la masă cu cerul și gustați câte un bob din bucatele de pe masă ca să nu se întristeze nici o inimă, iar voi să fiți ascultători, și veți merge mai departe cu înfrânarea până la ziua învierii și vom cânta atunci de biruință pentru tot ce ați trudit voi, cei mici ai Mei, ca să înființăm cartea cuvântului Meu cel

de la sfârșit de timp, cincizeci de ani de cuvânt prin care Eu am păstorit peste pământ și peste om.

Binecuvântate cu mare binecuvântare să vă fie bucatele de pe masă, că e zi de bucurie a cerului la voi, iar trâmbița Mea Verginica se poartă cu surioara ei în sărbătoare prin grădinile Domnului în duh de înviere. Aduceți Domnului mulțumire, că și Eu vă aduc vouă pentru truda voastră cea grea, copii ai venirii Mele.

Aduc lângă voi puteri cerești pentru împlinirea cea mare a cărții cuvântului Meu, și orice piedică să se depărteze, și tot ajutorul să se apropie, ca să închidem lucrul cărții și s-o deschidem apoi, și să ne odihnim cu bucurie și Eu și voi, căci cerul tot așteaptă cu fiori cartea Mielului, copii ai ascultării. Amin, amin, amin.

11/24 aprilie 2005

Praznicul Învierii Domnului

E sărbătoarea de cincizeci de ani a cuvântului Domnului, la sfârșit de timp. A înviat cuvântul Domnului cel de acum două mii de ani în ziua de Paști a anului 1955. Trâmbița Domnului grăiește poporului taina lucrării Domnului începută în anul 1955.

Hristos a înviat! Așa am spus Eu, Domnul, în ziua de Paști a anului 1955, și iată, cincizeci de ani de cuvânt al Cuvântului Iisus Hristos.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Așa a înviat pe pământul român cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, râul Meu de cuvânt care a așteptat să învieze iarăși pe pământ, să se reverse iar din gura Mea pentru ca iarăși să lucrez, fiindcă Eu sunt Alfa și Omega. Amin, amin, amin.

Iată praznicul praznicelor, sărbătoare a sărbătorilor! Eu, Domnul Iisus Hristos, am găsit credință pe pământ când a fost să Mă întorc iarăși ca să fac lumea, căci iarăși fac lumea. Sunt Făcătorul cerului și al pământului. Sunt Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul poporului român, în care Mi-am întocmit cărarea Mea de venire a doua oară de lângă Tatăl la oameni. Era scris în Scripturi să vin ca să le împlinesc pe ele ca și pe cele de acum două mii de ani când M-am născut trup din Fecioară, din pururea Fecioară, căci Eu sunt curat și sfânt, așa cum și purtătorii de Dumnezeu trebuie să fie, ca apoi să Mă cunoască și să-Mi lucreze Mie pe pământ.

E sărbătoarea cea de cincizeci de ani a cuvântului Meu cel de la sfârșit de timp. Eu, Domnul, aduc ziua aceea spre vedere ca să fie mărturisită. Amin.

Îmi pregătisem trâmbiță prin care aveam să-Mi cuvintez cuvântul. Mi-o făcusem pe plăcerea Mea. Mi-o pregătisem prin suferință și dureri ca pe aurul lămurit în cuptor, ca apoi el să strălucească și să fie vas de trebuință Domnului, vas de cinste înaintea Mea și a îngerilor Mei care au vegheat tot timpul peste lucrarea Mea de cuvânt ca să vină să se așeze ea pe pământ, și prin ea să-Mi întocmesc un popor al credinței sfinte, pe care să-l păzesc pe pământ prin lucrarea îngerului Meu. Și după ce Mi-am întocmit trâmbița Mea cea de dinaintea venirii Mele, am trâmbițat din ea, și a înviat cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, căci îngerul Meu Mihail a glăsuț porunca Mea, și apoi trâmbița Mi-a sunat și s-a lăsat în voia Mea, și iată, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, Eu, Domnul Iisus Hristos, începătura învierii celor adormiți, am înviat cuvânt pe pământ în ziua amintirii învierii Mele cea de acum două mii de ani, în ziua de Paști a anului 1955, ziua venirii Mele de la Tatăl cuvânt nou peste pământ. Și după douăzeci și cinci de ani Mi-am luat trâmbița

din mijlocul poporului cel de atunci și am așezat-o între cei cerești, și am lăsat pe pământ cuvântul Meu cel prin ea început și semănat în toată vremea ei, și cuvântul Meu s-a făcut spic înmiit, și păstoresc cu el neamurile pământului, și este toiag de fier cuvântul Meu în mijlocul semințiilor de pe pământ care de șapte mii de ani străine sunt de Făcătorul lor, străine cu viața lor față de viața Mea care s-a arătat după ce ea s-a sălășluit între oameni, o, poporul Meu de azi!

Aduc acum spre vedere sărbătoarea zilei învierii, ziua de Paști a anului 1955, ziua când am trâmbițat din trâmbița cuvântului Meu cel de după două mii de ani de la nașterea trupului Meu din Fecioară ca să Mă sălășluiesc cu oamenii și să fiu cu cei ce cred venirii Mele, să fiu cu ei până la sfârșitul timpului, precum am grăit prin Scripturi că voi fi.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Așa am început învierea cuvântului Meu acum cincizeci de ani. Hai, Verginico, hai să privim peste timp și să vedem cum începe ziua aceasta de praznic al cincizecimii cuvântului Meu pe care l-am început prin gura ta, din gura Mea, în anul 1955 a zilei sărbătorii învierii Mele. Hai, trâmbița Mea dulce, hai să Ne așezăm în sărbătoare de cuvânt și să mărturisim, căci zilele mărturiilor curând, curând grăiesc și se mărturisesc. Amin, amin, amin.

— **O**, Doamne, sunt trâmbița Ta din care ai început să-Ți cânti cântarea de jale prin care să-i chemi pe toți, să-i tragi pe toți la Tatăl, și din Tatăl să lucrezi și să cuvintezi, căci cei ce sunt din Tatăl, numai voia Lui o fac.

Această zi de măreață sărbătoare e sărbătoarea cuvântului cel de cincizeci de ani a durerii Tale după om și de la om, Doamne. Cu mare durere am purtat eu pe pământ lucrarea cuvântului Tău, a venirii Tale după om, acum, la sfârșit de timp. N-am fost decât omul durerii, așa cum Tu ai fost. M-ai pregătit din pruncia mea numai din dureri. M-ai crescut pentru Tine prin dureri și din dureri, și dulce Ți-a fost mila de viața mea durută. Ai voit să semăn cu Tine la dureri și la disprețul cel de la om, și m-ai așezat în duhul umilinței prin care Tu poți să sălășluiești în om și să poți ca Tine în om, căci acolo unde omul este și poate, nu poți și Tu acolo, căci Tu Te umilești față de om și nu stai decât în cei ce sunt după chipul și asemănarea Ta, și aceia de Tine lucrați așa și nu de ei, Doamne al celor umiliți. Mi-ai dat pe îngerul Tău de m-a purtat de mână în toată pregătirea ce mi-ai făcut-o ca să fiu trâmbița Ta, iar Duhul Tău și trupul Tău mă mângâia în umilința mea. M-ai învățat prin dureri să nu iubesc bucuria, căci cine are dureri, nu cunoaște și nu iubește bucuria. Mi-ai dat numai suspin, ca să nu Te pierd, ca să nu mă pierzi. Disprețuită am fost între oameni, ca și Tine, Doamne, căci nu este ucenic mai mare decât învățătorul său, că Tu ai fost Om al durerii și disprețuit de om, ca să poți purta în trupul Tău neputința omului, Doamne.

O, cât de neputincios e omul, Bunule Învățător, și de aceea caută el să poată amăgindu-se că poate și că seamănă cu Tine, Făcătorule a toate! Ce frumos le-ai făcut Tu cu cuvântul pe toate câte sunt! Ce umilit ai lucrat să le dai lor facerea, Făcătorule al lor! Așa m-ai lucrat Tu pe mine din duhul umilinței Tale, din durerile Tale cele de șapte mii de ani de la om, și apoi mi-ai dat întrebuintare pentru lucrarea Ta de facere din nou a lumii. Te-ai sălășluit în trupul meu cel umilit timp de douăzeci și cinci de ani cu cuvântul Tău peste un popor care venea să asculte glasul cuvântului Tău. Firea toată asculta când Te făceai cuvânt prin gura mea, și tresărea toată facerea la glasul Tău. Dar omul e prea mare, Doamne al umi-

linței, și nu Ți-a mai dat înapoi scaunul Tău de domnie după ce Ți l-a luat acum șapte mii de ani când l-ai pus să stăpânească peste pământ, păzind și lucrând porunca Ta. El însă nu așa a lucrat, nu așa a stăpânit pentru cele peste care Tu erai Stăpân, ci a stat mai mare ca Tine în el, ca să lucreze el și nu Tu. Ai judecat pe tot omul când m-ai ales și m-ai lucrat ca să-Ți fiu Ție casă și tron de domnie peste om, căci eu nu aveam decât pe Dumnezeu, și ai putut în mine cu voia Ta, cu cuvântul Tău, cu gândul Tău, fiindcă numai Tu erai în mine, iar eu nu, Doamne, și viața mea era dulce pentru Tine, căci era a Ta, era umilința Ta în ea și voia Ta prin ea.

I-ai purtat pe mulți spre izvorul cuvântului Tău care striga cu jale prin gura mea când Tu coborai cu bogăția slavei Tale care se făcea cuvânt pe pământ. Îi hrăneai pe toți cu duhul mângâierii, îi iertai, îi curățai, căci erai Cel ce ai putere să-l cureți pe om de el și de păcatele lui. Durere mare era pe Tine și pe mine, căci cei ce Te auzeau și Te simțeau, nu-și dădeau și viața ca apoi să și-o câștige, iar Tu Te făceai voia lor, ca să poți să scrii cuvântul Tău cel de la sfârșit de timp, care era durerea Ta, glasul durerii Tale lungă de șapte mii de ani. Ce pace aveam că Te puteam mângâia purtându-Ți durerea! Pacea Ta mi-o dădusei, jugul Tău mi-l dădusei, cel mai ușor jug, iar cine are jug nu mai poate face ca el și în numele Tău lucru de al său, și acela face lucrarea celui ce lucrează în el.

M-a durut în Tine și Te-a durut în mine omul neascultător care Te auzea cu voia Ta pe care i-o dădea omului s-o lucreze, dar el auzind nu auzea și văzând nu venea, și mă ducea, Doamne, și mă doare, Doamne, cât pe Tine Te doare, căci eu am fost și sunt voia Ta.

Iată ziua de Paști a anului 1955 când mi Te-ai dat pâine și vin prin mijlocirea sfinților arhieriei Vasile, Grigorie și Ioan, veniți cu Tine pe norii cerului până la patul meu de umilință după ce am împlinit porunca Ta pentru postul cel de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, ca apoi Tu să Te așezi în trupul și în duhul meu ca pe tronul judecății făpturii, căci din mine ai făcut lucrul Tău de trebuință după ce m-ai lucrat, și glasul cuvântului Tău ai făcut din mine apoi peste pământ. O, când ai intrat cu Duhul Tău în trupul meu ca să grăiești din trâmbița Ta, Doamne, eu am văzut atunci toată durerea Ta de la om, tot dorul Tău, și am văzut învierea Ta, și atunci am înțeles că iarăși ai venit pe pământ biruitor al morții, căci peste om stăpânește numai moartea, numai moartea, Doamne, iar viața suspină și se stinge suspinând, și omul nu are înțelepciune, fiindcă nu are umilință pentru viață, Doamne.

Iată ziua de Paști a anului 1955 când Tu Ți-ai început trâmbițarea și Te-ai vestit Cel înviat dintre morți și ai zis celor ce vegheau peste suflarea mea de viață care abia mai pălpâia: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Așa ai cuvântat, Doamne înviat, și de atunci Tu cuvintezi, și iată praznic al cincizecimii cuvântului Tău cel început prin mine, trâmbița Ta, acum cincizeci de ani, zi de Paști după timp și asemănare ca atunci, și mai mult cu o zi ca să se vadă pasul împlinirii. O, frumoasă Ți-a fost cărarea, căci a fost plină de suspin după om, dar frumoasă și prea frumoasă Ți s-a făcut acum prin cei mai mici ucenici de pe urma lucrării mele cu Tine, Doamne. Privesc cu Tine la înțelepciunea lor cea plină de umilință în care atât de întreg ai încăput, și privesc cu Tine la suspinul lor cel greu, căci grea și multă Ți s-a făcut coborârea Ta, și ei stau mici sub ea, și atât de mici că nu Te poți Tu slăvi prin ei înaintea celor mari de pe pământ.

O, copiii micuți, v-a făcut așa de mici, așa de umiliți mintea celor ce nu știu să înțeleagă slava lui Dumnezeu din cei aleși de Dumnezeu dintru vecii! O, micuții mei și ai Dom-

nului, o, nu mai este credință pe pământ! E prea lipit omul de el însuși, iar cea mai mare piedică a lui, aceasta este și pentru el și pentru Domnul spre el. Dar voi fiți cuminiți și stați semne sfinte între cei ce cred și între cei ce nu cred, căci voi sunteți locuiți de Dumnezeu chiar dacă stați ca într-o prăpastie în smerenia care vă hrănește viața cu un nesfârșit de dragoste și de răbdare și de durere, copii care aduceți pe Domnul pe pământ, împlinind voi timpul cincizecimii acestui praznic sfânt. Fiți cuminiți, fiți în liniște, căci cei umiliți au duhul liniștii în fața celor mândri care au duhul căutării negăsind ce caută.

V-a șoptit Domnul un cuvânt al durerii Lui și al sfinților Lui, iar eu l-am așezat între cele adevărate și vi-l amin-tesc acum. O, fiilor copii, cât timp este viu un sfânt, el îi stingherește pe toți, și toți se împiedică în el, căci așteaptă de la el cei plini de iubire pentru ei, și dacă nu capătă ce doresc ei, apoi aceștia se simt încurcați în pașii lor și lovesc în cel sfânt și nu știu aceștia ce fac. Dar după ce cel sfânt trece cu trupul, nu le mai este greu celor ce sunt cu hotărârea, să-l vorbească de bine pe cel sfânt, de vreme ce nu-i mai încurcă întru ale lor pe pământ. Când el însă are și urmași asemenea lui, atunci legiuitorii se dezgustă și tac răzvrățiți în duhul lor și lucrează prin iscoade pentru învinuirea urmașilor sfinților Domnului. Dar sfinții Domnului nu se bucură de vorbirea de bine pentru ei după ce ei trec cu trupul, că nu e greu să-l vorbești de bine pe cel ce nu mai este să te oprească de la alipirea de tine însuși întru dragostea ta de sfinți ca să-ți dea sfinții ajutor pentru tine însuși. Când nu mai este cel ce te încurcă în voile tale, nu e greu să-l cinstiști pe cel ce s-a făcut ca Dumnezeu în calea ta ca să te oprească de pe ea și să te aducă Domnului. Dar aceasta nu e drept nici pentru tine nici pentru cel în care a locuit Dumnezeu în calea ta ca să ți Se arate, ci e drept că nu te porți după adevăr, și dreptatea este cea care este și nu cea cu care omul se acoperă pentru dreptatea lui, pentru folosul lui de la Dumnezeu sau de la om.

O, copii atât de micuți în mâna Domnului! Har din har, har peste har a rodit în voi și peste voi, căci Domnul a fost mare în duhul și în trupul meu întru lucrarea Sa de întoarcere cuvânt pe pământ. O, lăsați așa! Vă este de ajuns harul Domnului, căci Domnul în durerile voastre și în durerile Lui din voi Se slăvește și Se desăvârșește, iar El nu vă va dezamăgi pe voi, fiindcă El este Dumnezeu și nu om, copii ai umilinței. Eu vă sărbătoresc pe voi ca urmași ai mei căroră v-am lăsat averea de la Domnul, averea mea de pe pământ, lucrarea Domnului, copii în care locuiește Dumnezeu. Și iată, stăm în ziua aceasta în praznic slăvit, căci voi ați plinit timpul acestei lucrări de cincizeci de ani și ați pășit cu pasul iarăși, și ați trecut spre vremea de har care a mai rămas până la înnoirea a toate în chip deplin pentru întocmirea tainei veacului Domnului pe pământ. Ne sărbătorește Domnul, pe mine și pe voi, începutul și sfârșitul, la începutul și la sfârșitul cel de acum, căci împlinit este după numărul anilor harul cel de mântuire a omului, numai să voiască omul să-l descopere pe el în cuvântul care curge cu multul din gura Domnului peste pământ. Iată, pășiți peste hotar și curge cuvântul întru plinirea lui. Întăriți-vă prin el și întăriți spre cale de veac nou pe poporul cel ascultător căruia ajutați-i înțelepciunea pentru cele de sus din voi pentru el, pentru slava lui cu Domnul, copii ai nașterii de sus și care se vede prin lucrarea ce o lucrați, căci Domnul Se cunoaște prin rod acolo unde este și locuiește. Nu uitați că fericit este cel ce răbdă până la sfârșitul răbdării, că dulce și slăvită este răbdarea celor sfinți, precum și lucrarea lor. O, nu vă întristați că duhul lumii din om nu vă primește mâna întinsă spre el. Domnul este și mai trist. Bucurați-vă în dureri, că

iată sărbătoarea cea de cincizeci de ani a durerii Domnului Care strigă după omul alipit de sine și nu de Domnul în sine! Cea mai frumoasă sărbătoare, sărbătoarea durerii Domnului, căci cuvântul Lui este durerea Lui care strigă după om.

Ți-am slăvit sărbătoarea lucrării cuvântului Tău, Doamne, sărbătoarea durerii Tale care strigă de mult, de șapte vremi, Doamne, din anul 1955, de șapte ori câte șapte ani și încă peste hotarul acesta, iar eu am grăit mult, Doamne, în ziua cincizecimii praznicului cuvântului Tău întru cea de a doua Ta venire de la Tatăl la om. Amin, amin, amin.

— **A**i vorbit, Verginico, dar tu ești trâmbița Mea cea din care a plâns cuvântul Meu mai înainte de slava Mea cea mare. Am plâns mult, Verginica Mea, și n-a mai plâns nimeni cu Noi. O, cine mai plânge cu Noi și cu cei atât de plânși care Ne poartă lucrarea începută de Noi acum cincizeci de ani? O, unde mai este cel care să nu apese pe umerii cei mici și plâpânzi ai crucii venirii Mele cuvânt în suspinat după om, Verginica Mea? Dar acum, mângâierea cea de la Noi îi sprijină pe ei, căci avem de lucrat cu tot întregul peste duhul lumii, ca să-l nimicim de pe pământ și din om și să-Mi pot săvârși viața Mea în om cu moartea pe moarte călcând, căci păcatele își vor primi plata lor și va călca ea peste ele și le va osândi pe ele ca să-l ridice pe om din păcat. Amin.

Iar Eu, Domnul Cel plin de suspin, Cel plin de cuvânt, rostesc ca și la începutul acestei lucrări de venire a Mea după om: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Și nu în zadar am înviat dacă am înviat, și Îmi voi cere de la om răsplata jertfei Mele de pe cruce ca unul vinovat, deși eram fără de vină, și îi voi cere omului să învieze din păcat și să treacă de la moarte la viață, de la păcat la sfințenie, iar cel sfânt se cunoaște după înțelepciunea lui, după lucrarea lui, după rodul lui cel întru Mine.

Hristos a înviat, poporul Meu de azi! Așa am spus și celor de la începutul acestei lucrări de cuvânt al suspinului Meu, și nimeni cu Mine n-a suspinat până la sfârșit.

Hristos a înviat, popor cu nume nou și cu veșmânt nou prin Paști nou, la care am ajuns cu tine, cel mai mic, dar și cel mai povățuit! Mi-e Duhul în suspinat, poporul Meu. Mă doare lucrarea Mea cea de cincizeci de ani, că mulți Mi-au auzit cuvântul și tot atâți M-au părăsit și s-au dus într-ale lor și n-au rămas întru ale Mele și n-am avut cui să-i spun: „*Vino cu Mine!*“.

Sărbătoresc cu tine, cel mai mic, praznicul cuvântului durerii Mele după om, cincizecimea glasului suspinului Meu de la om, acum, la sfârșit de timp, căci cei ce M-au auzit prin acest cuvânt, M-au judecat, și apoi M-au părăsit pentru ale lor. Acum însă, mângâie-Mă tu, cel mic, dar mângâierea Mea este Duhul Sfânt. Vezi să înțelegi bine ce-ți spun, poporul Meu, că ți-am pus numele cel de la venirea Mea și te-am numit poporul Noului Ierusalim, și tu să Mă mângâi în durerea Mea de la om.

Ridic între pământ și cer cartea cuvântului Meu din aceste șapte vremi și îți dau putere să Mă ajuți să Mă arăt cu ea și s-o pun de mărturie între Mine și om, căci omul n-a iubit să bea din potirul Meu, și a băut din potirul lui, și acum se va întoarce spre el potirul cel plin cu plata faptelor lor, potirul mâniei Mele peste cei ce n-au iubit Duhul lui Dumnezeu, Care n-are nimic din lumea aceasta. Ridicăm în sus cartea cuvântului Meu și o dăm Tatălui spre binecuvântare, și apoi oamenilor, poporul Meu. Dar tu cântă sărbătorii învierii, cântă acum, că e zi de înviere, Ierusalime. Caută la tine și vezi ce poți să-Mi dai, ce poți să-Mi pui pe masa Mea de azi. Dă-Mi

mângâierea, poporul Meu, căci numai duhul mângâierii a fost cel ce a curs din gura Mea peste cel chemat de mila Mea la milă de Mine, Cel durut de la om.

Binecuvântată să fie toată hrana, cea pentru trup și cea pentru duh, căci Eu nu pot sta la masă decât cu cel binecuvântat. Întoarce-te, poporul Meu, spre începutul cuvântului Meu și apoi vino înapoi pe firul lui până la tine și plângi cu Mine, fiule, ca să nu plâng singur, că e păcat să n-am soț în suspin, e păcat după atâta suspin, poporul Meu. Și te rog, când va fi pe masă cartea și o vei putea desface, fă-ți timp și treci prin acest timp, căci de tine am spus că nu te-am ales pentru trup, ci pentru duh, poporul Meu. Ai grijă ce ți-am spus la masa Mea cu tine, că am spus că nu va mai fi mângâiere pe pământ decât în cuvântul Meu cel plin de har și de suspin. Ai grijă să nu stai fără să Mă mângâi pe Mine și pe tine din harul acestui cuvânt. Te-am povățuit, poporul Meu, să treci din trup în duh,

iar tu așa să împlinești, și să te lași în Duhul Meu ca să fii ca Dumnezeu.

O, te rog, poporul Meu, să nu trăiești ca pe pământ, și să trăiești ca în rai pe pământ, și să ascuți de legea raiului și numai de la Mine să mănânci și nu de la alt duh, poporul Meu. Și acum pun iarăși pecetea cea adevărată a Fiului Tatălui Savaot, Care a venit pe pământ și a călcat cu moartea pe moarte ca să Se arate Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Acum două mii de ani am murit pe cruce și am înviat dintre morți și am lăsat pecetea aceasta: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat, atunci și acum, poporul Meu, cu trupul atunci, și cu cuvântul acum, popor al cuvântului venirii Mele cu nașterea din nou a lumii care se va naște iarăși prin cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

18 aprilie/1 mai 2005

La praznicul Învierii Domnului, anul 2005, s-au împlinit cincizeci de ani de cuvânt coborât din cer. Adăugăm încă un an de cuvânt, din perioada 18 aprilie/1 mai 2005 – 10/23 aprilie 2006, timp în care s-a lucrat la editarea cărții, însemnând primul an al începutului vremii de har, pe care Dumnezeu ne-o dăruiește nouă, neamului omenesc, așteptând încă pentru fiecare suflet care se va vrea înnoit prin acest cuvânt prin care Dumnezeu Își întocmește pe pământ Scriptura nașterii din nou a lumii, după a Sa făgăduință.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎN PERIOADA DINTRE
PRAZNICELE ÎNVIERII, ANUL 2005 ȘI ANUL 2006

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎN PERIOADA DINTRE PRAZNICELE ÎNVIERII, ANUL 2005 ȘI ANUL 2006

*Sărbătoarea Izvorul tămăduirii. Sărbătoarea sfântului
mucenic Gheorghe*

*Omul cel de sub crucea Domnului are cea mai dulce povară:
povara iubirii. Maică a durerii este numele Maicii Domnului. Pe
pământ e trupul stăpân peste om. Nici un adevăr nu mai este, decât
acest râu de cuvânt peste pământ.*

Viața Mea cea plină de viața Tatălui Meu, aceasta voiesc Eu, Domnul, să lucrez în om, și apoi omul cel credincios să Mă lucreze în cel ce caută după Mine pentru ca să-și afle el viața și să și-o închine Celui ce are Duh dătător de viață, căci Eu trăiesc în Tatăl și Tatăl în Mine, și așa și omul care iubește viața Mea, să trăiască în Dumnezeu cu închinare, iar Dumnezeu să-Și aibă viața în om. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Hristos a înviat, și de aceea viața s-a arătat, căci Eu sunt Omul Cel cu Duh dătător de viață și sunt Domnul învierii, iar cel ce crede în Mine nu mai moare, ci se mută de la moarte la viață, iubind în el viața Mea cea fără de moarte și mărturisind că Eu sunt viața lui când el Mă lucrează în el și în cel ce Mă caută de viață a sa.

Hristos a înviat, vă vestește vouă mama Mea Fecioara și vă umple de mângâiere și de toată vindecarea, căci sărbătorim izvorul iubirii ei. Amin, amin, amin.

— O, Fiule înviat, să se vindece poporul cuvântului Tău de toate neputințele lui și ale Tale din el, dar de iubirea cea pentru Tine să nu se mai vindece, căci cine nu are rana aceasta dulce, acela este neputincios la bine și la greu, că nu este nici un bine mai mult ca și cu Tine, și nu este greu mai ușor ca și cel de sub crucea Ta peste om, Doamne Fiule, căci Tu cu omul le duci pe toate cele de la om, iar omul cel de sub crucea Ta are cea mai dulce povară, povara iubirii, Fiule îndurerat în moarte și în înviere, căci omul nu știe ce este această iubire a Ta pentru om, moartea și învierea Ta, Fiule al vieții cea plină de har pentru om. Dau să-l spăl în lacrimi pe cel ce caută viața Ta pentru viața sa, căci eu m-am născut ca să plâng și să fiu izvor de lacrimi pentru viața fiecărui om care voiește sau nu voiește viața Ta. Cel ce se roagă la Tine prin mine, nu mă vede, nu mă știe că eu n-am cunoscut pe pământ și în cer altă bucurie decât lacrima și multul ei. Dacă omul ar vedea că plâng mereu, nu s-ar mai ruga la mine pentru el, ci ar căuta să-mi curme lacrima și suspinul meu cel mult, și s-ar face Ție casă omul, căci eu pentru Tine plâng. De mila Ta plâng și în cer și pe pământ, că mă doare suspinul Tău de la om și nu am bucurie mai mare ca aceea că plâng pentru Tine, copil îndurerat și Dumnezeule nemângâiat. Maica durerii sunt, iar Tu ești Fiul durerii, și unul altuia ne suntem mângâiere prin durere, că nouă, numai durerea ne poate da putere pentru ea, că n-avem altă viață, Doamne și Fiule îndurerat ca și mama Ta.

Dau să-l spăl în lacrimi pe cel ce a dat de la el moartea, pe poporul Tău de azi, pe cel ce crede venirii Tale și cuvântului Tău, care aduce omului pocăință spre iertarea păcatelor, spre învierea din moarte, iar Tu plângi ca mine și cu mine, că așa este Dumnezeu în cer și pe pământ, și așa ești Tu în mine, și așa sunt eu în Tine, și unul altuia ne suntem bucurie prin lacrimi, și Tu mă plângi că m-am născut să plâng, și eu Te plâng că Te-ai născut să plângi și să suferi după om și de la om, așteptând ziua învierii omului, Doamne al învierii.

Pun alinare în greu și pace multă peste cei ce stau locaș al Tău de venire de la Tatăl la om. Le dau prin lacrimi putere, cu ruga mea spre Tine pentru ei, căci în cer e locașul celor ce se roagă, Fiule scump, și e multă umilință în cer, și de aceea e multă rugăciune, și nu e ca pe pământ între cei din cer. Pe pământ omul se îngrijește de trup și lucrează mult pentru aceasta, iar între cei din cer se lucrează mult pentru toate sufletele de pe pământ, și numai lacrimi varsă cei din cer pentru cei de pe pământ care nu văd cerul; cerul, care se face izvor de spălare a omului lipsit de viață; cerul, care plânge din sfinți pentru învierea omului.

Vă dau putere din Fiul meu, vă dau ajutor pentru zidirea cărții Mielului, copii care lucrați și îngrijiți această mare lucrare, și rugați-i pe toți cei care vă ajută, să ceară la Domnul și la sfinți trezie mare, iubire fără preget și har pentru puterea Fiului meu peste ei, iar voi să-i sprijiniți de pe pământ, copii veghetori, și să-i îndemnați la credință și la umilință spre lucrul cel binecuvântat pentru ființa cărții venirii Fiului meu întru cuvânt de înviere peste pământ. Amin, amin, amin.

— Tu, mama Mea, stai și în cer tot ca pe pământ, izvor de lacrimi, și așa te mângâi, și așa Mă mângâi tu în durerea ta și a Mea de la om. Numele tău de mamă e maica durerii și izvor de lacrimi. Peste tot pământul plângi, peste tot pui sămânța cuvântului Meu, pe care o semăn peste om ca să ia viață omul și să se scoale din moarte și să ia jugul Meu cel plin de umilință. I-ai spus poporului Meu că între cei din cer e mare umilință și de aceea e multă rugăciune în cer pentru om. O, ce taină mare i-ai spus lui, mama Mea! O, ce iubire i-ai descoperit din cer, ca să știe el ce se lucrează de cei din cer și ca să vadă el ce se lucrează pe pământ și pentru ce trudește omul pe pământ. Pe pământ e trupul stăpân peste om și mult trebuie să lucreze omul pentru trup, iar Noi trebuie să plângem mult, mamă, și să udăm mereu orice sămânță semănată de Noi peste om, ca să rodească ea, și ca să crească omul din ea și nu numai din el, mamă.

O, poporul Meu, cel necăsătorit se îngrijește cum să placă Domnului, cum să lucreze Domnului, așa este scris în Scripturi. Fericit este cel ce trăiește din Scripturi, căci în ele găsește viața veșnică și nu vremelnică, poporul Meu. O, scoală-te de dimineață și lucrează viața veșnică și lucrează-ți

vindecare de neputințe ca să poți să-ți lucrezi viață veșnică. Eu ți-am dat tot ce am avut, ca să ai și ca să știi și ca să lucrezi, iar sfinții cei cerești te-au învățat acum și ei pe pământ. Din ceata lor grăiește vouă azi mucenicul Gheorghe, cel ce mult M-a iubit și a iubit. Amin, amin, amin.

— **T**e-am iubit, și apoi am iubit, Doamne al iubirii sfinților. Mi-am lucrat viață veșnică, și peste foc am călcat pentru ca să mi-o lucrez, și ca să am apoi să Ți-o dau, iar Tu să-mi împarți din truda mea spre salvarea mea. Ți-am adus rod și Te-am mângâiat în durerea Ta după om, căci sfinții au în ei aluatul umilinței și al credinței și al rugăciunii, ca și mama Ta, Doamne. E gol fără Tine omul, e gol de viață și de rod de viață, iar eu mă așez pildă cu viața mea în viața Ta pe pământ, și mă dau și din cer, căci cu umilință plâng cu sfinții pentru toate sufletele de pe pământ care nu plâng, care nu caută cu viața Ta în viața lor, Doamne înviat, după ce cu moartea pe moarte ai călcat.

Izvor de rugăciune mă așez înaintea Ta pentru zidirea cărții cuvântului Tău cel de cincizeci de ani peste poporul Tău de azi, peste pământ, Doamne. Pune putere de trup și de duh peste cei ce-Ți lucrează Ție lucru ceresc pe pământ, căci Tu poți totul, Doamne al sfinților care cu umilință Ți aduc Ție rod din lucrul lor cu Tine.

Eu Te-am iubit, și apoi am iubit, și așa este iubirea, ca în cer și nu ca pe pământ de la om. Eu Te-am iubit pe Tine și am stat în Tine iubind, ca să-i fac să creadă în Tine pe cei pe care-i iubeam, iar darul meu a rămas pe pământ, căci așa este lucrarea sfinților, care rămâne pe pământ când ei își iau în ceruri casă. Iubirea, din cer se învață, iar între cei cerești e umilință și rugăciune și lacrimi, Doamne, și dulce este iubirea, și Tu ești izvorul ei. Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul, și mama Mea în sărbătoare între voi, și sfinții în sărbătoarea lor, așa am izvorât cuvânt de iubire și de viață peste tine, poporul Meu, iar de iubirea cea pentru Mine să te lași copleșit și să nu te mai vindeci de ea, ca să fii tu viața Mea între fiii oamenilor care nu iubesc viața lor în viața Mea, și să te umpli de umilința sfinților cerului, și, iarăși, de duhul rugăciunilor lor, ca unii altora să ne răspundem, poporul Meu.

O, Ierusalime, nu este bucurie mai deplină ca și durerea cea plină de viață din viața Mea. Nici un adevăr nu este în afară de acesta, căci Eu așa sunt, și sunt Adevărul, poporul Meu. Numai durerea cea după Dumnezeu îl ține viu pe om și veșnic viu. Numai această bucurie deplină a Mea când ea este tot așa și în om, numai aceea este viața cea fără de moarte în om. «*Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată*», Eu așa am spus. Voiesc să găsec în tine această credință care biruiește moartea, căci Eu adevărat am grăit prin cuvântul acesta.

O, poporul Meu, ascultă glasul Meu, ca apoi să ascult Eu glasul tău și să ne îmbrățișăm prin cuvânt și unul altuia să ne dăm viață și să ne dăm iubire și vindecare prin ea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2005

Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma

Glasul Domnului se aude cu multul în locuința morților, iar aceștia îl înțeleg mai mult decât cred oamenii de pe pământ. Tainele cele de nepătruns cu mintea omului sunt cele pătrunse de omul cel pătruns de ele. Apostolul Toma mărturisește tainica ființă a Domnului în el.

Bat, și Mi se deschide, căci sunt Păstorul Cel adevărat. Bat la porți și intru și nu sar pe deasupra.

Bat când intru, că nimic nu împlinesc până nu vestesc, și lucrez așa ca să fac credință și putere pentru credință în om, pentru Dumnezeu. Amin.

Hristos a înviat! și-au spus unii altora ucenicii și ucenițele Mele după ce Eu am împlinit sculara Mea dintre morți, înviere pe care o vestisem lor mai înainte ca ea să Mă arate înviat înaintea lor. Mai întâi am vestit, mai întâi am bătut, și apoi M-am arătat lor cu trupul Meu cel de la Tatăl, căci am înviat, și apoi M-am dus la Tatăl să-I mulțumesc pentru puterea cu care am călcat cu moartea pe moarte, și apoi M-am adus la ucenici bucurie, și nu M-am dus la ei până ce nu M-am vestit, până ce nu am bătut ca să intru la ei. Le deslușisem că a treia zi voi învia, și, după ce am înviat, M-a văzut Maria Magdalena și M-am făcut cunoscut ei, și i-am spus că Eu Mă sui la Tatăl pentru ca să-I mulțumesc, iar ei i-am spus să se ducă să Mă vestească ucenicilor Mei că am înviat și că M-am lăsat văzut și cunoscut de ea pentru ca să Mă mărturisească ea.

Mai întâi M-am vestit lor înviat, mai întâi am bătut, și apoi am intrat la ei, și așa am făcut și cu Toma, cel dintre ucenicii Mei care nu era cu ei la prima Mea arătare înaintea lor după înviere, a treia zi de după răstignirea și moartea Mea pe cruce.

Hristos a înviat, poporul Meu! Mari și minunate sunt lucrările Mele în mijlocul tău, și cu care Mă vestesc mai întâi, că nu pot fi altfel lucrările lui Dumnezeu pe pământ. Când Eu Însumi vestesc în mijlocul tău salutul învierii Mele, cei din locuința morților scapă de orice urmă de durere, căci se mângâie la glasul Meu cel pentru ei, căci glasul Meu este cel mai așteptat de ei, cu mult, cu mult mai mult decât știu oamenii de pe pământ ce înseamnă acest glas ca să-l poată auzi apoi, ca să poată să creadă mai întâi, și să-l audă apoi. Din mijlocul tău însă glasul Meu se face auzit cu multul în locuința morților, și nu e bucurie în cer și pe pământ ca bucuria lor cea atât de mare, și nu e loc între cer și pământ în care Eu să fiu cunoscut și așteptat ca și la ei. Și iată, Eu, Domnul, Cel ce am înviat pentru fiecare om pe care moartea îl ține rob pe pământ și sub pământ, rostesc, pentru bucuria tuturor celor care se bucură cu dor și cu așteptare, rostesc pentru toți vestea învierii Mele: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!

M-am făcut începătura învierii celor adormiți, odată cu moartea și cu învierea Mea, și am lucrat aceasta cu grabă, precum scrie în Scripturi, căci eram așteptat de cei ținuți în robia morții. Trei zile au fost pentru această răscumpărare, fiindcă Eu, Domnul, nu se putea să văd moartea și stricăciunea ei mai mult decât era scris în prooroci. Moartea Mea pe cruce avea cu ea învierea Mea pentru toți cei adormiți care Mă așteptau de Izbăvitor de la Tatăl, și pentru ucenicii Mei, care aveau să înțeleagă prin aceasta că Eu sunt trimisul Tatălui, Cel ce am făcut lumea cu cuvântul Lui cel de Mine rostit.

O, ce umilință are Tatăl Meu! El pe Mine M-a pus să rostesc facerea Lui întru lucrare de cer și pământ. O, ce umilință am Eu, Fiul Tatălui Savaot! Eu pe voi vă pun să roștiți facerea Mea întru lucrare de cer nou și de pământ nou, cea cu cuvântul Tatălui cel din Mine rostit peste voi ca să-l luați voi și să-l așezați pe pământ facere a lui Dumnezeu prin împlinirea lui după rostirea lui, căci Eu rostesc, și numai așa lucrez să împlinesc.

O, copii care-Mi deschideți când bat ca să intru cu facerea Mea, cu lucrarea Mea cea prin voi și prin cuvânt, o, ce umilință aveți voi! Voi, pe fiii cei credincioși și cuminti și ascultători, îi puneți să lucreze cuvântul cel rostit de Dumnezeu, și îi puneți să-L mărturisească pe Dumnezeu. O, copii umiliți,

vă iau și vă așez peste durerile Mele ca să le știți, ca să le simțiți și ca să împărțiți din ele viață peste cei ce au milă de Dumnezeu. Mi-e tare drag de voi când vă aud inimioarele și mintea și cuvântul care îndeamnă pe cei ce pot iubi viața Mea să iubească durerea ei și să trăiască puterea ei, și să dorească în ei lacrima Mea, lacrima cerului, copii miloși cu Dumnezeu. Tainele cele de nepătruns de mintea omului sunt cele pătrunse de omul cel pătruns de ele, copii ai înțelepciunii cea de sus. Îmbrățișați în duhul înțelepciunii cerești pe cei miloși cu Dumnezeu, și nu tăceți înaintea lor, căci scris este că vor fi toți învățați de Dumnezeu. Precum Eu bat, și voi Îmi deschideți ca să stau cu poporul Meu, așa și voi, bateți, și să vi se deschidă, că voi trebuie să semănați cu Mine și să intrați pe ușă și nu pe deasupra, dar poporul Meu trebuie să învețe tot mai deslușit tainele Mele cu el și să se lase el pătruns de ele, căci credința aceasta nu este a tuturora, fiilor copii.

Sunt cu ucenicii Mei în sărbătoare de înviere, și cu tine suntem, poporul Meu. Ucenicul Meu Toma a fost pătruns de tainele cele de nepătruns de mintea omului, și care sunt pătrunse de omul cel pătruns de ele. Acest ucenic a fost taină între ceilalți ucenici ai Mei. El M-a pătruns mult, poporul Meu. Pe Mine, Cel tainic, Cel nepătruns, M-a pătruns acest ucenic, și cu dor a dorit să-i facă pe toți ucenicii Mei să creadă cu pătrundere și să mărturisească ei cu toată puterea lor taina cea pentru care Eu M-am coborât de la Tatăl pe pământ și M-am întrupat ca să Mă las cu trupul pe cruce răstignit și să pot arăta nepătrunsa taină a învierii morților prin însuși trupul Meu.

Începusem cu o săptămână înainte să Mă vestesc Domnul învierii morților, căci Tatăl Meu Îmi pregătise să împlinesc învierea lui Lazăr, care murise pentru această minune prin care Eu M-am arătat minunea Tatălui, învierea morților, pe care Marta o credea, dar se ducea cu ea până la ziua cea din urmă a timpului cel de dinaintea învierii celor morți. Spaimă mare i-a cutremurat pe cei care se credeau stăpâni pe cer și pe pământ, și au căutat să stârpească și pe Lazăr și pe Mine, uitând că ei nu sunt stăpâni ai morții și ai învierii.

Apostolul Meu Toma i-a iubit mult pe ucenicii cei împreună cu el ai Mei, și le-a adeverit cu putere și cu mărturisire că Eu sunt, că am fost mort și am înviat și M-am arătat și i-am bucurat ca să le dau putere de credință și de mărturisire și să-Mi fie ei martori până la toate marginile, precum Eu i-am sortit să lucreze, spunându-le aceasta mai înainte de patima Mea.

Adânc de taină am fost Eu în inima ucenicului Meu care a arătat cu degetul lui trupul Meu cel înviat. Înțelepciunea cea din cer era frumusețea lui, iar credința lui era cea care L-a adeverit pe Fiul lui Dumnezeu înviat din răstignire. Amin.

— **M**i-e tare dor și acum, Domnul meu și Dumnezeul meu, să Te mărturisesc deslușit ca și atunci și să-i ajut pe cei ce nu Te pot iubi cu credința și cu fapta ei, și să le spun că eu Te-am iubit cu credință și că Tu ai știut tainica mea iubire, tainica mea umilință și dulcea mea credință, pe care am voit s-o așez și în cei înfricoșați de iudei, frați ai mei, ucenici ai Tăi, și să se scufunde ei în tainica Ta ființă, care era cu trupul înaintea noastră în vremea când Te-ai arătat nouă după învierea Ta, Domnul meu și Dumnezeul meu.

O, mi-e tare dor de Tine în om, așa cum îmi era dor de Tine în ceilalți frați ai mei, ucenici ai Tăi, și la aceia am dorit să Te dovedesc că ești Domnul, Care ne-ai învățat trei ani și jumătate să Te pătrundem, căci erai Cel nepătruns de mintea

omului, Tu, Cel pătruns de omul pătruns de Tine așa cum am fost eu, Domnul meu și Dumnezeul meu. M-ai pătruns cu totul când m-ai luat să-Ți fiu ucenic după ce ai înviat trup mort ca să mă poți lua pe mine să fiu al Tău și să Te mărturisesc mai mult, mai cu putere, și să mă numesc al Tău numindu-Te Domnul meu și Dumnezeul meu.

Iubirea mea cea plină de taină a fost de nepătruns după ce Tu m-ai pătruns de taina ființei Tale făcându-mă apoi să-Ți pătrund dumnezeirea cu care ai stat între ucenici înainte de cruce și apoi după înviere când ai venit să ne dai pacea și să ne mângâi, căci eu m-am mângâiat cu trupul Tău cel înviat, pe care l-am îmbrățișat cu tot cuprinsul ființei mele tainice și nu numai cu degetul pe care cu mâna Ta mi l-ai luat și l-ai atins de rana răstignirii Tale, Domnul meu și Dumnezeul meu Cel înviat, și m-ai numit fericit și credincios, sortindu-le o și mai mare fericire celor ce vor crede și nu Te vor vedea, așa cum eu Te-am văzut pentru credința multora apoi.

M-ai învățat să nu fiu necredincios, ci credincios, și mare taină a purtat ziua aceea pe care sfinții părinți ai celor credincioși au numit-o de atunci și până la sfârșit cu numele meu și toți îi zic duminica Tomei, căci eu Te-am mărturisit în ziua aceea, și mărturisirea mea mă mărturisește și îmi vestește mistuitorul meu dor cu care am voit să Te cuprind cu îmbrățișarea mea după ce Tu, înviind și ducându-Te și întorcându-Te de la Tatăl la noi, Te-ai arătat înviat, și, ca din mormânt când ai ieșit, așa ai și intrat la noi, cei ferecați în foisor, prin ușile încuiate, nimic atingând, nimic stricând, ci intrând și ieșind ca din mormântul peste care au rămas neatînse pecețile sub care ai stat, și așa Te-ai arătat și așa Te-ai mărturisit Stăpânul morții și al învierii, Domnul meu și Dumnezeul meu. Amin, amin, amin.

— **O**, poporul Meu, mari și minunate sunt lucrările Mele în mijlocul tău, și cu care Mă vestesc mai întâi, că nu pot fi altfel lucrările lui Dumnezeu pe pământ. Tainele cele de nepătruns de mintea omului sunt cele pătrunse de omul pătruns de ele, iar Eu, Domnul, de cel ce voiesc Mă îndur, și fac din el apoi mărturisitor al celor nepătrunse ale Mele, poporul Meu. Ucenicul Meu Toma a lucrat minunat pe pământ, și a lucrat de pe pământ și până-n cer în vremea lucrului Meu cu el pe pământ. Taina cea de nepătruns a credinței lui, a lucrării lui cu Mine între oameni, a fost măreață în timp și peste timp, și îi povățuiesc pe cei ce au auzit și aud de Domnul învierii și de ucenicii Lui, să-și amintească de tainica și descoperita lucrare și mărturisire a ucenicului Meu Toma, prin care morții au înviat și au mărturisit puterea Mea din ucenicii Mei cei mărturisitori. Să se oprească orice om cu mintea sa și să se uite la lucrările Mele cele de după învierea Mea prin ucenici pe pământ.

O, fii ai oamenilor, și voi, cei ce nădăjduiți în Dumnezeu după cum știți voi aceasta și după cum voiți! Opriti-vă cu mintea și luați în ea minunile cele uitate de voi, pe care Eu le-am așezat mărturie între Mine și voi prin ucenicii Mei spre mântuirea sau osândirea voastră. Am lucrat prin ei lucrări fără de seamăn, mai multe și mai mari ca atunci când eram cu ei pe pământ, căci le-am făgăduit că așa voi lucra apoi prin cei ce cred peste cei fără de credință. Cutremurați-vă și rușinați-vă de necredința voastră, de depărtarea voastră de Dumnezeu și întoarceți-vă să credeți și să înviați voi, cei care spuneți că Hristos a înviat, și despre care Toma, ucenicul Meu, v-a încredințat.

Iar tu, popor al cuvântului Meu peste morți și peste vii, arată-te cu adevărat că știi să crezi și să spui tuturor, în chip minunat și adevărat, vestea învierii Mele care strigă peste

timp: Hristos a înviat, și moartea a stricat și viața s-a arătat, căci El, Cel adevărat, a înviat, adevărat a înviat! Amin, amin, amin.

25 aprilie/8 mai 2005

Duminica a treia după Paști, a mironosițelor

Domnul poartă suferință de la păcatul omului care nu se lasă de păcat. Credința iubirii este dragostea care nu moare niciodată pe pământ și în cer. Cel ce iubeste pe Domnul, îl doare ca pe Domnul durerea pentru om.

Sunt Domnul Cel înviat, și grăiesc ca și acum două mii de ani când M-am arătat ucenicilor Mei, înviat din răstignire, și le-am spus lor: «*Pace vouă!*».

O, poporul Meu de azi, Mă strâng cu tine sub taina învierii Mele dintre morți și tainic stau în mijlocul tău cu mironosițele cele de atunci, și unii altora ne dăm salutul învierii, vestea care străbate peste timp: Hristos a înviat! Noi vă spunem vouă, iar voi Ne spuneți Nouă: Hristos a înviat! și fericiți și mângâiați sunt cei ce așteaptă din cele ce nu se văd, cei ce au dezbrăcat trupul cel pământesc pentru trupul cel ceresc al sufletului lor, fericiți sunt aceștia când aud salutul cel de acum două mii de ani, salutul vieții cea de veci a lui Dumnezeu și a omului, căci viața este Hristos, și este veșnică, și este. Amin.

Hristos a înviat! Eu, Domnul Cel înviat, Eu vă spun vouă, celor ce v-ați strâns în grădina întâlnirii pentru sărbătoarea voastră cu mironosițele învierii Mele, pentru sărbătoarea lor în mijlocul vostru, iar acum vă dau cuvântul cel de viață dătător, căci Duhul Meu aceasta lucrează: viață din viața Mea peste om. Amin.

Pace vouă, copii care așteptați cu cartea deschisă intrarea Domnului! Vă prețuiesc nespus, fiilor copii. Nu este fapturnă pe pământ să vă simtă și apoi să știe să vă prețuiască pe voi, dar cei din cer așteaptă după voi așa cum așteptau sfintele mironosițe clipa sculării Mele înviat, ca să se bucure și să împartă bucurie apoi. O, cei din cer au mare grijă de voi, căci cei cerești văd cele ce nu se văd și care sunt cu voi spre lucrare peste cei din cer și peste cei de pe pământ, fiindcă Eu le lucrez, căci Tatăl lucrează ceea ce Eu lucrez. Întăriți-vă, dar, trupul și inima, căci grija lucrului Meu vă strânge inimioara și trupul, care vă sunt obosite de veghe, de neodihnă, de nesomn, de greul Meu de peste voi, dar întăriți-vă cu Duhul Meu Cel plin de veghe, Cel plin de putere peste cei neputincioși și mici, și dați-Mă poporului Meu de hrană spre creșterea Duhului Meu în ei, căci ei trebuie mult să scadă, ca să cresc Eu, și în ei să cresc, fiindcă Eu cresc prunc, căci așa cresc copiii Tatălui Meu, și cresc după chipul și asemănarea Mea și nu după ei. Amin.

Caut să grăiesc după priceperea omului, căci sunt plin de milă pentru om. Când grăiesc ție, poporul Meu, grăiesc ca să dau grăirea Mea la om și ca să ia omul creștere ca a Mea, căci Eu am crescut prunc și n-am făcut niciodată voia Mea, ci numai voia Tatălui și a omului care vrând-nevrând, știind-neștiind împlinea peste Mine Scripturile cele dure-roase, dar slăvite prin durerea lor despre taina Mea cea din mijlocul oamenilor care împlineau cele scrise despre Mine în Scripturi. Grăiesc după priceperea omului și sunt plin de milă pentru om și nu fac aceasta că sunt dator la om, ci fac că sunt milos. Omul însă nu e milos cu Mine, Cel plin de milă, Cel milos pentru el.

Dacă n-aș fi Părinte al multora, n-aș fi milos, poporul Meu. Mila Mea e ca în cer, căci din cer se vede bine pe

pământ, se vede bine în om. O, multă strigare, în fel și chip, am făcut și tot fac peste om ca să-l așez pe calea vieții Mele și să-l iau de pe calea vieții lui, dar am lucrat și lucrez ca un Părinte și nu ca pedepsitor. Omul însă nu M-a urmat, nu i-a fost milă de suferința Mea cea de la el, și apoi Eu nu l-am mai strigat, nu l-am mai trezit, nu l-am mai muștrat, nu l-am mai lovit Eu, ci l-a lovit fapta lui, iar Eu am luat asupra Mea viața lui cea cu greșală în ea, căci sunt milos și nu-l mai pedepsesc pe cel ce nu Mă ascultă. Iau vina lui asupra Mea, că nu se poate altfel. De două mii de ani, aceasta Îmi este suferința, păcatul omului Îmi este ea, și nu e om să Mă mai ierte de suferința Mea cea de la el. Mereu Mi-o face, mereu Mi-o dă, căci omul nu e milos nici cu el, nici cu Dumnezeu, de vreme ce se lasă după gustul lui cel trecător, și nu e om să-și priceapă moartea aceasta a lui, și nu găsesc de la om dragoste pentru dragostea Mea înspre om, și plâng îndurerat de la om.

— O, nu plânge și azi îndurerat, Doamne înviat. E dulce dragostea mea pentru Tine din mijlocul mironosițelor durerii și învierii Tale apoi. Nu plânge. Eu Te-am iubit, și cu putere și cu durere Te-am iubit de când Tu mi-ai dăruit ca iubire a mea durerea Ta, Doamne drag al inimii mele, mărite Stăpân al noii mele vieți, după ce Tu, ca Domn al învierii morților, m-ai atins în inima mea plină și ai golit plinul ei ca iarăși să o umpli, și de la Tine să o umpli pe ea. Nu plânge. Îți mângâi suferința Ta cea de la om, așa cum Ți-am mângâiat-o după ce Ți-am urmat dintre cei morți de pe pământ, după ce eu Te-am cunoscut între oameni, Doamne iubit al meu, căci eu Te-am iertat de suferința Ta cea de la viața mea fără curat ceresc în ea, și Ți-am dat apoi împărăția mea Ție, și toți m-au văzut în mine cu Tine, mărite Stăpân al noii mele vieți. Nu plânge. Eu sunt iubita durerii sufletului Tău după om. Te-am mângâiat cu dorul meu, care Te căuta printre trupurile morților ca să Te cuprind înviat. Te-am așteptat să înviezi, că n-am putut să nu cred că vei învia a treia zi, dar credința mea a fost dragostea, care nu moare niciodată, și fericit este cel ce nu moare niciodată, căci acela are ca viață dragostea pentru Tine, Stăpâne Domn al vieții mele cea fără de moarte, pe care eu am ascuns-o în viața Ta, ca să am viață, și s-o am pe veci, nu prin credință, ci prin dragoste, Doamne mărit și scump și plin de milă, căci Tu ești milos și iei asupra Ta păcatul celor ce nu se lasă de păcat. Eu însă am luat asupra mea dragostea Celui ce nu Se lasă de dragoste, dragostea Ta pentru om, Doamne milos și rănit de dor după om.

Încununez sărbătoarea prietenelor mele mironosițe surori, ucenițe ale suferinței Tale de la om, căci Te-am mângâiat în dureri și am trecut până peste moartea Ta, ca să stăm în fața învierii Tale, iar eu Te-am văzut înviat când Te căutam să-Ți dau mai înainte de înviere mireasma inimii mele, care era a Ta cu toată dragostea Ta în dragostea mea, căci m-am născut într-o clipă, privind adânc cu ochiul Tău senin în mine și dându-mi noul dor de viață, viață fără de păcat în ea, viață fără de moarte în ea, după cum Tu m-ai dorit cu duh umilit ca să mă poți avea locaș al vieții Tale. Eu Te-am iubit, și cu putere plină de durere Te-am iubit, și mare e durerea iubirii, căci ea este iubirea cea tare, iubirea cea din Dumnezeu, Doamne iubit al noii mele iubiri. Amin, amin, amin.

— Sălăvită între iubiri să-ți fie iubirea ta, iubita Mea, copila Mea, mironosiță a învierii Mele, a iubirii Mele cea fără de casă, dar tu ai fost adăpostul ei, copilă mireasă înviată dintre morții lumii, Maria din Magdala, faptură a Mea, rod al lucrării Tatălui în Mine pentru mila Mea de om. Amin.

O, bucurați-vă, iubite mironosițe, bucurați-vă în dragostea cuvântului celei dintre voi care și-a rostit iubirea durerii Mele din ea, căci cel ce iubește ca Mine, îl doare ca Mine, după om, și îl cheamă pe om la iubire cu durere, la moarte pentru viață. Bucurați-vă! E sărbătoare pentru voi, și avem spre însoțire ceata celor adormiți și strigați la masa Mea cea pentru voi și cea pentru ei în ziua sărbătorii voastre. Bucurie este pentru toți acum, și se unește totul în această odihnă, și iarăși spun, spre bucuria cea mare a celor pomeniți din adormire: Hristos a înviat!

O, poporul Meu, odihna Mea dorește după tine ca și odihna celor ce dorm așteptând trâmbița cea din urmă peste ei, ca să rămână descoperiți apoi cu casa lor cea din cer, cu trupul lor cel din cer, nefăcut de mâini. Va veni curând, curând la tine cel credincios lucrării Mele de la sfârșit de timp, va veni la tine omul păcătos și greu de păcate, îngrozit de ziua mâniei Mele și îți va spune ție: „*Surpă-te peste mine și acoperă-mă, ca să scap de mânia lui Dumnezeu și să mă ascunzi de ea!*“. Voiesc să te pregătesc tot mai viu cu această putere a Mea în tine, dar tu trebuie încă să înveți să crești, și prunc să crești, așa cum Eu am crescut, și să înviezi, poporul Meu, ca Maria Magdalena, iar noua ta viață să dea viață celor morți încă din floare, fiule de acum.

O, poporul Meu, vine viermele și își pune sămânța sa în bobocul de floare și mănâncă viața Mea din boboc, iar când urmează din boboc floare, și din floare fruct, rămâne viermele ascuns în fruct, și cu fructul odată crește, și apoi se strică fructul pe dinăuntru și se desprinde din pom apoi, că nu pe dinafară se strică el, ci în el, prin viermele din el.

O, poporul Meu, ți-am adus de-a pururi numai sănătate, numai vindecare, numai binecuvântare, și mult ești dator să-Mi aduci mulțumire și slavă, așa cum îi aduci unui doctor care te vindecă și îți dă viață iar, poporul Meu.

O, numai duhului rău nu-i place vorbirea Mea cu omul, vorbirea Mea între om și om, dar Duhul Meu Cel Sfânt a spus la cei sfințiți: «*Cuvintele voastre să fie ca ale lui Dumnezeu*», și nu le-a spus să nu grăiască sfânt. Cel ce nu are grăire sfântă, gura aceea se golește de cuvânt de viață și se dedă spre cuvinte de durere pentru cei ce iubesc Duhul Domnului prin cuvânt între frați. Cine nu grăiește cuvinte ca ale lui Dumnezeu, acela cade din cuvântul lui Dumnezeu, căci Eu îl aștept pe cel sfințit să fie cuvântul lui Dumnezeu și nu cuvântul său, că al său Mă osândește ca un judecător, fiindcă omul are alt cuvânt în locul Meu din el, în inima lui, și cu acela Mă osândește, iar Eu în el nu mai pot vedea și auzi pentru el.

O, omule, Eu rabd când Mă judeci, fiindcă sunt bun și milos și umilit, și Mă umilesc cu milă și rabd de la om. Omul însă nu poate răbda judecata Mea, nu poate, că nu are duh umilit, și are sinele în locul Duhului Meu, și cu el nu vrea să Mă primească, și Mă judecă omul cu sinele lui.

O, omule, când tu stai pe locul Meu de Dumnezeu al tău, tu Mă judeci. O, omule, dacă tu erai Eu, și Eu, tu, cum, oare, te-ai fi purtat cu Mine? M-ai fi lepădat, și aceasta faci când stai pe locul Meu de Dumnezeu. Ai voit să nu poți, nu că nu ai putut, ci fiindcă nu ai voit să poți. Ți-ai ales sinele, și pe acela îl împarți la săraci și de aceea nu poți să te lași de tine și să Mă faci pe Mine pe locul tău din tine. O, omule, nu este sfânt care să nu greșească, dar cine Mă iubea pentru suferința Mea în el, acela își părăsea agoniseala sa, truda sa, împărțind la săracii cei lipsiți avutul lui de pe pământ și nicidecum strângând încă, și apoi Mă iubea, împotrivindu-se greșelilor din el și lăsându-Mă pe Mine Domn al cugetului lui, ca să-i

fiu pază, și tare să fiu împotriva lui însuși, căci el căuta viața pentru viața lui, iar Eu Mă dădeam lui la rugăciunea lui.

O, poporul Meu, dintre cei acum strigați la masa cea binecuvântată pentru ei, este un sufletel mulțumitor, care se bucură de slava Mea cea de la credința ei în lucrarea Mea și de la iubirea ei pentru fiii poporului Meu. O ființă de curând plecată între cei din cer, și pentru care Eu am pus mila Mea, căci sunt milos pentru om. Locuia într-o locuință pe care era scris „*rugăciune*“, dar ea nu știa ce este scris de către înger pe acoperișul casei ei pentru multa rugăciune înaintea Mea a inimioarei de la care ei i-a venit această locuință. Mi-a fost milă de ea, că Mă iubea, și i-a fost milă de ea celei care s-a rugat la Mine s-o aduc pe aceasta lângă ea între cei din cer, ca să nu mai fie și ea vinovată pentru păcat în casa cea peste care este scris „*rugăciune*“. Acum ea a uitat despărțirea de cei de pe pământ, și și-a luat loc de rugăciune între cei din cer, că Eu n-am voit ca ea să mai facă vreun păcat în casa numită „*rugăciune*“.

Iată, poporul Meu, adevărat ți-am spus că va veni și vine la tine omul greu de păcat, omul care poartă peste el suferință pe pământ și îți spune: „*Surpă-te peste mine și acoperă-mă ca să scap, și să mă ascunzi de mânia lui Dumnezeu!*“. Va veni omul la tine ca la un munte de scăpare ca să-l acoperi pe el cu binecuvântarea pe care o ai tu de la Mine, căci Eu sunt Părinte milos și iau asupra Mea păcatul omului necăjit de la păcat.

Mi-a spus să vin să vă spun despre acest sufletel inimioara care a făcut din casa ei locaș al rugăciunii pe pământ, și așa stă scris pe acest acoperiș al casei ei, că pe ea o doare cu durere cerească pentru locul ei de rugăciune de pe pământ, și care nu mai stă loc sfânt înaintea Mea, și plânge inimioara care s-a rugat pe locul ei de rugăciune, dar are și bucurie pentru un sufletel câștigat la cer pentru rugăciunile ei în această locuință. Amin.

Și acum, poporul Meu, cel ce stai cu zi de sărbătoare pentru ucenițele Mele mironosițe și pentru cei chemați prin slujbă de pomenire a lor la masa lor de pomenire, Eu, Domnul Cel plin de înviere, Domnul dragostei mironosițelor Mele cele de acum două mii de ani, spun acum peste ziua aceasta de sărbătoare în grădina întâlnirii: Hristos a înviat! Eu sunt Cel ce dau viață viilor și morților, și celor adormiți, care sunt vii prin taina învierii Mele, căci pentru om Eu am înviat, după ce am luat asupra Mea sarcina păcatelor omului timpului cel de șapte mii de ani, de când omul n-a mai păstrat în el împărăția Mea.

Hristos a înviat, poporul Meu, și voi, cei care stați cete-cete în ziua acestei sărbători! Pace vouă! E zi cerească această zi dătătoare de viață și de înviere pentru viață. Hristos a înviat! zic iarăși, că mare bucurie este această mare urare de vestire pe pământ și în cer, poporul Meu cel binecuvântat. Amin, amin, amin.

2/15 mai 2005

Duminica a patra după Paști, a slăbănogului

Cine nu știe să lege o rană, să nu facă rană. Domnul nu a venit ca judecător, ci ca vindecător. Domnul S-a născut pentru ca să ia vina omului pe umerii Săi, iar omul nu-și poate purta umilința cea de la greșalele lui.

La porțile cuvântului Meu aștept mai înainte de zorii zilei. Eu, Domnul Iisus Hristos, aștept la porți, că am cuvânt în Mine în ziua aceasta, iar el trebuie să-și ia loc în cartea sa. Amin.

E clipa scursului zilei de azi, a duminicii din ziua aceasta, copii neputincioși în porți. Mai înainte de zori aștept să puteți pentru Mine ca să vin în cuvânt. O, să nu se scurgă ziua acestei sărbători fără să Mă așezați cuvânt în carte, căci după ce am coborât în cea din urmă oară între voi, am strâns iarăși cuvânt, fiilor copii, iar fără el între voi, după ce el ia ființă în Mine, e greu de voi, și e greu de Mine, că e greu cuvântul Meu când el grăiește și nu poate grăi. Da, fiilor, el grăiește, și tot el nu poate grăi, că dacă el nu se așează pe pământ, Mă apasă, și apăsarea Mea vă apasă și pe voi, căci Îmi sunteți porți, iar Eu sunt greu în porți, și mult M-aș alina să nu uite poporul Meu ce sunteți voi, căci cine nu uită aceasta, vă ajută la greu și nu apasă pe el, și nu apasă pe voi cel ce vă ajută pentru greul Meu de peste voi, ci, din contra, are grijă mare acela, are grijă de Mine și de voi, iar de el nu mai are, și aceasta înseamnă Dumnezeu în om, și aceasta nu înseamnă omul în om.

O, copii însărcinați cu multul Meu cuvânt care se naște din Mine! Hai să vă dau putere pentru ca să-Mi dați ființă în carte, că altfel vă frânge trupul această sarcină, căci Dumnezeu este greu când nu poate, când este neputincios în omul plăcut Lui. Eu, Cel ce vindec pe cel neputincios al Meu, sunt neputincios în el când nu poate el pentru Mine din pricina neputinței lui, și de aceea îl vindec pe el și tot mereu îl ridic pentru Mine, căci pentru el dacă-l ridic, nu-i folosește lui, adică sufletului lui. Când Eu îl vindec pe cel neputincios, acela cade în și mai grea durere dacă nu știe ce să facă pentru vindecarea lui cea de la Mine, și tare mult, tare mult Mă doare, poporul Meu, când omul iarăși face greșale după ce Eu, Domnul, i le vindec la cererea lui sau la mila Mea de el, ca apoi el să-Mi mulțumească și nu să facă ce vrea el cu darul milei Mele.

O, ce pildă mare de învățătură am lăsat Eu prin vindecarea slăbănogului! Când Eu l-am găsit pe el pe marginea scăldătorii vindecătoare prin îngerul ei, el era neajutorat. Bolnav de multă vreme cum era, neajutorat de nimeni dintre cei ce se adunau pentru vindecarea de neputințele celor neputincioși ai lor, Mi-a fost milă de el, și apropiindu-Mă i-am spus: *«Voiești să te faci sănătos? Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta, iar de acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie fie și mai rău»*.

O, poporul Meu, cine, după ce este iertat de greșale, cine are grijă apoi să nu mai greșească pentru ca nu cumva să-i fie lui și mai rău? Cine, fiilor, cine pe pământ? N-a înțeles nimeni timp de două mii de ani cuvântul Meu cel așezat asupra celui slăbănog de treizeci și opt de ani după ce Eu l-am vindecat pe el la scăldătoarea oilor, acolo unde toți își căutau vindecarea lor, iar unul altuia nu și-o căutau. Eu însă altfel am lucrat. Am căutat pe cel ce nu avea ajutor de pe pământ ca să ajungă până la ajutorul cel prin înger din cer.

O, poporul Meu, pe pământ omul nu se lasă ajutat de Dumnezeu, căci altceva înseamnă aceasta față de ceea ce știe omul că înseamnă, că iată, cel ajutat nu știe, apoi, să se fe-rească de răul în care a fost ca să nu-i fie lui, apoi, și mai rău. Acela rămâne dator cu ascultare, și trebuie să nu mai greșească, dar el nu ascultă așa, și apoi este și mai rău și este pedepsit și mai rău chiar cu multele lui greșale de după aceea. Eu l-am ajutat pe cel ce nu avea cine să-l ajute de pe pământ, și de aceea v-am învățat Eu să aveți milă, să faceți voi milă cu cei ce nu are cine să-i pomenească după ce ei pleacă din trup, căci pentru cei plecați din trup e și mai mare fapta ca pentru cei ce sunt încă pe pământ și care, încă, iarăși greșesc și iarăși

stau nevindecați, de vreme ce mereu trebuie ajutați, și apoi ei iarăși greșesc. Cei plecați din trup nu-i mai poate ajuta oricine, ci numai Dumnezeu și cei asemenea lui Dumnezeu.

O, mare este învățătura Mea cea din ziua aceasta de pomenire a slăbănogului cel vindecat de mila Mea cerească! O, poporul Meu, nu trebuie să aibă omul pretenție să-l ajute cineva, ci să fie ajutat numai când este ajutat, iar el să se lase ajutat atunci. O, omule, nu ești tu acela care te crezi că ești, ci ești acela care te vede altul cum ești, căci altul te vede și nu tu, fiindcă omul nu se poate singur citi, ci numai din fața lui îl citește pe el, așa cum este și cu o carte pe care după ce o deschide cineva, o citește. Cu omul însă este altfel, nu este ca și cu o carte pe care trebuie s-o iei și s-o deschizi ca să vezi ce este în ea, ce scrie în ea. Omul nu se poate ascunde, ci este cel din afara lui, că în afara lui se vede că se ascunde în el, căci fățarnicia omului este cea mai citită carte a felului de a fi al omului, și el se face greu în jur, și aceasta este semnul că el nu este adevărat.

O, poporul Meu, ți-am dat povață, fiule, și ți-am spus că dacă nu știi să legi o rană, tu să nu faci rană, căci sângele celui rănit strigă lepădat de cel ce l-a rănit. Am pus povețe fel de fel în mijlocul tău, că voiesc să învețe de la Mine tot omul, numai să am Eu cum să grăiesc în tine, poporul Meu. Slăbănogul cel vindecat de Mine nu M-a iertat apoi de greșalele vieții lui, pentru care el suferise, chiar dacă Eu i-am spus să nu mai greșească, și ca să-i fie lui și mai rău ca până atunci, ca să se despartă de Dumnezeu și mai rău ca până atunci, căci despărțirea de Dumnezeu a omului e cea mai mare pedeapsă a lui.

O, omule, nu răni om și apoi să fugi fără să pansezi rana, căci sângele celui ce suferă de la tine, strigă la Mine prin rana lui. Dar este o și mai grea rană rana aceea pe care i-o faci tu pe ascuns fratelui tău. Aceea este și mai strigătoare la cer, căci este cinstea Mea din fratele tău rănită, este rană pentru Mine aceea pe care o faci celui ce Mă iubește cu durere pentru durerile Mele. Dacă te doare ceva de al Meu din tine din pricina aproapelui, și el nu știe, aproapele tău este în întuneric, și el nu știe întunericul său, căci cine face o rană și nu o leagă apoi, acela este în întuneric față de fratele său cel rănit de la el.

O, poporul Meu, rană contra rană e durere mare pentru Mine de la tine, iar Eu nu vreau ca tu să semeni cu cel ce a zis: *«Am ucis om pentru rana mea»*, ci, din contra, să te scoli să legi întâi rana celui rănit, și apoi s-o legi și pe a ta, și aceasta înseamnă legea Domnului cu tine, poporul Meu; o, și cât aș vrea să ia tot omul această învățătură cerească și s-o așeze om peste om apoi pe pământ! Tu ești poporul cel învățat de Dumnezeu, dar omul din lume nu are de unde să ia învățătura vieții așa cum o ai tu de la Mine.

O, fiilor, voi să nu fiți iubitori de sine și mândri în voi și pentru voi, căci acestea duc la pretenții și apoi la despărțiri între frați de la cele pământești dintre frați. Nu e bine să stați înaintea cerului răniți unul de la altul, căci voi sunteți creștini și nu lume, și vai celui ce se înșeală cu ceea ce este trecător, și iată, fiilor, Eu n-am venit pe pământ să judec între frate și frate, că dacă fac așa, unul din ei rămâne vinovat. Eu am venit să ridic vina; vina pe care omul nu vrea să și-o poarte, și nici pe cea a aproapelui său nu poate s-o poarte dacă pe a lui n-o poate purta. Eu însă vin vindecător peste om, căci am învățătura de viață, și vă spun vouă pentru tot omul că vorbirea de rău nu vindecă, nu răcorește sufletul omului, și ea trebuie despărțată de om. Cel ce nu-ți primește vorbirea de rău, nu în-

seamnă că acela nu este prietenul tău sau că prin aceasta îți face rău, ci înseamnă că-ți face bine, că-ți taie prilejul acestui păcat pe care de șapte mii de ani îl face omul asupra altui om, și, mai greu decât atât, asupra lui Dumnezeu, poporul Meu, și omul nu știe cum vine aceasta.

O, mult Mă doare când îl văd pe cel ce zice că Mă iubește, și el nu știe cum să fie al Meu, cum să se dea Mie ca să fie al Meu. O, nu știe omul să-Mi facă Mie fii, să-Mi facă Mie rod și să Mi-l dăruiască apoi. O mulțime de părinți își dau dracului copiii, căci îi zic copilului „*Lua-te-ar dracu!*” atunci când copilul îi supără. Dracul însă nu i-l ia, i-l lasă tot lui, dar nu mai este al lui, ci este al celui căruia el l-a dăruit prin cuvântul cel rostit, și apoi prin copilul cel dăruit îl are și pe părinte, îl trage și pe părinte, căci altfel nu poate să fie. Cu Dumnezeu însă nu este tot la fel, și dacă-I dai Domnului copilul, nu mai este al tău, dar dacă îl mai ții în inimă și în grijă și după aceea, o, nu mai e ca și cum a fost cu diavolul, care ți-l lasă tot ție, ci este altfel. Iată ce s-a întâmplat în poporul Meu cu toți copiii și cu toți părinții pe care Eu, Domnul, nu-i mai am ai Mei. Mulți părinți au făcut voia copiilor, și i-am pierdut și pe părinți și pe copii. Mulți copii au făcut voia părinților, și i-am pierdut și pe copii și pe părinți. Dar părinții care și-au dat lui Dumnezeu copiii și n-au mai căutat apoi cu grijă spre ei, aceia au înțeles vorbirea Mea cea cu greutate când Eu acum două mii de ani am spus: «*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți dacă vin*».

O, poporul Meu, cel ce zice că Mă iubește pe Mine dar își iubește și copilul, acela nu Mă iubește. Cine-și iubește copilul, acela nu-L poate iubi și pe Dumnezeu, căci la Mine trebuie să fie măsura întreagă, poporul Meu. Cine-și iubește copilul, acela este slujitor la idoli, este iubitor al rodului păcatului lui, și nu-i este rușine să facă aceasta, și Mă îndurează cu rană adâncă acela care este iubitor de Dumnezeu cu sfertul de măsură. O, așa știe omul să Mă iubească, poporul Meu, și iată, vai celui ce nu știe să fie ucenicul Meu când el zice că aceasta este!

O, nu se poate jumătate, nu se poate nici la Dumnezeu, nici la oameni. Nu se poate un om să se dea pe jumătate păcatului, chiar dacă îl auzi pe el că nu a păcătuit decât pe jumătate. O, e altfel aceasta. E de ajuns să-L părăsești numai o clipă pe Dumnezeu, și aceasta este trădare, dar omul nu știe ce înseamnă vindecarea de la Dumnezeu atunci când el vine la Mine ca să fie viu apoi. Eu i-am spus slăbănogului să nu mai greșească, să nu mai facă păcat ca să-i fie lui și mai rău, căci păcatele peste păcate, după ce omul le cunoaște ca păcate, acelea sunt cea mai grea pedeapsă a omului, care dă ceea ce este veșnic pe ceea ce este trecător.

S-au supărat iudeii pe cel vindecat de slăbănogie dacă Eu i-am zis lui să-și ia patul și să meargă la casa sa. L-au certat, spunându-i că nu-i este îngăduit să-și ia patul în zi de sâmbătă, căci a fost în ziua sâmbetei vindecarea lui. El însă și-a ridicat pe umeri patul suferinței, care nu i-a mai fost povară de dus, ci vindecare i-a fost, fiindcă povara lui i-o luasem Eu, căci n-am venit în lume să judec omul, ci ca să-l vindec am venit, ca să iau vina lui am venit, iar lui i-am spus să nu-și mai facă alta, ca să nu-i fie lui și mai rău, ca să nu-Mi fie Mie și mai rău de la om, poporul Meu, căci grea Îmi este pedeapsa de la om. Tot păcatul omului este pedeapsă pentru Dumnezeu, este pedeapsa Mea, căci Eu M-am născut pentru ca să iau vina omului pe umerii Mei. O, cum de nu vrea omul să semene cu Mine sau măcar să-și poarte cu umilință umilința cea de la greșalele lui? El Mă roagă mereu să i-o iau,

iar Eu sunt milos, sunt încă milos, și sunt însărcinat de la om, căci omul nu-și poate duce pedeapsa pe care și-o lucrează.

O, poporul Meu, am slăbit de tot în om. Sunt slăbănogul în om, aceasta sunt în om, și nu găsesc vindecare pentru rana Mea, ci găsesc rană peste rană de la om.

Mă plâng pe Mine, vă plâng și pe voi, copii însărcinați cu multul Meu cuvânt care se naște din Mine și care nu-și află sălaş și împlinire în om. O, multă neputință am și în voi de câte ori Eu sunt lovit din părți în voi, căci cine Mă știe cu voi, caută pentru binele Meu peste ei, caută la voi voia lor, și aceasta e slăbire pentru voi, copii miloși, dar mila ar fi să fie răsplătită tot cu milă, fiilor miloși. Eu însă îl întăresc pe poporul Meu cel milos, ca să aibă grijă de sarcinile Mele de peste voi, iar ei să se facă ușori și plăcuți în toată clipa, și cu mare veghe să lucreze peste statul lor cu Mine și peste statul Meu cu ei, și unii altora să ne fim ușurare, și cu umilință să lucrăm aceasta. Amin.

O, poporul Meu, numai viață, numai iubire, numai ascultare și împlinire să am Eu din mijlocul tău, căci Eu n-am venit să judec între frate și frate, ci am venit, poporul Meu, să iau vina asupra Mea, să ridic vina, și tot așa să trăiești și tu între pământ și cer, căci noi avem de întocmit cer nou și pământ nou prin duhul iubirii cu care Eu am făcut lumea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 mai 2005

Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Ucenicii Domnului sunt plini de dor de cer pe pământ, iar oamenii sunt plini de trufia lor. Cei cerești sunt îmbrăcați în casa lor cea din cer.

Venirea Mea în cuvânt e tot mai grea și pentru Mine și pentru voi, copii istoviți sub venirea Mea. O, nu că nu Mă primiți când vin, nu că nu Mă așteptați când vin, nu de aceea spun aceasta, ci pentru că Mă doare și pe Mine și pe voi venirea Mea, căci voi sunteți istoviți și cu sufletul, și cu trupul, și pe Mine Mă doare sufletul și trupul vostru și vă port cu jale durerea, iar voi Mă purtați din greu, și abia mai pot să vă așez înaintea Mea ca să pot veni cuvânt în carte. Toată ziua M-a durut jalea sfinților, neputincioși și ei să vă ajute. S-au purtat cu dorul în ei între cer și pământ, însoțind sărbătoarea fântânii samarinencei, fântâna casei întâlnirii, căci samarineanca este îngerul acestei fântâni și așteaptă de fiecare dată cu dor ziua ei în curțile Mele, ziua de sărbătoare a fântânii întâlnirii, fiilor copii. Aș fi voit din zorii zilei să așez cuvânt cu sărbătoare, și pe sfinți la masa Mea de cuvânt din ziua aceasta, și la apa fântânii, fiilor. Voi însă ați fost neputincioși, și nu sunteți altfel nici acum când ziua aceasta pleacă de la locul ei. Mă uit cu jale la voi cum vă apasă lucrul cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, cel din vremea aceasta când Eu iarăși vin de la Tatăl, căci cuvântul Meu de peste voi este venirea Mea pe pământ, și nu se poate sui la mintea omului cât de grea Îmi este venirea acum, la sfârșit de timp.

O, fiilor, nimeni nu Mă așteaptă să vin și să pot apoi prin cuvântul venirii Mele, și de aceea Îmi este atât de greu în voi, căci voi nu aveți ajutor de pe pământ pentru venirea Mea, că omul pe pământ e învățat ca pe pământ, iar trupul pofteste împotriva duhului, și nu e nimeni să aibă mai multă grijă de Mine decât de el, căci pe pământ e ca pe pământ, și nu e ca în cer, fiilor copii.

Acum două mii de ani Mi-am învățat ucenicii să spună în rugăciunea lor către Tatăl: «*Tată, vie împărăția Ta și făcă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ*», iar cine Îmi este ucenic, acela plânge după împărăția cerurilor în el și apoi o dă în jurul lui, ca să fie pe pământ precum în cer, căci ucenicii lui Dumnezeu sunt plini de dor de cer pe pământ, iar oamenii sunt plini de trufia lor, fiilor copii. Oamenii, după ce că sunt puțin iubitori de Dumnezeu, mai sunt și trufași, și nu le este teamă să fie așa, căci lor nu le este greu cu trufia, și le este greu fără de ea, iar dacă uneori greul de la depărtarea lor de Dumnezeu îi mai mână spre Mine, Cel milos pentru om, aceasta ține atât de puțin cât părerea, iar omul, ca să-și îngrijească viața lui, se întoarce mereu în blestemul de a nu-L iubi pe Dumnezeu, și nu face după ce-Mi află dulceața așa cum a făcut samarineanca după întâlnirea Mea cu ea la fântâna lui Israel. Ea a avut duh umilit, și această jertfă Mi-a adus, și nu este om mai plăcut ca omul care are în el această comoară, care se face casă lui Dumnezeu în om.

Iată, poporul Meu, samarinienii aveau duh umilit, iar Israel avea duh trufaș. Samarinienii M-au primit și M-au crezut, iar Israel nu M-a crezut și nu M-a primit, căci se trufea cu Dumnezeu și nu înțelegea cu mintea lui trufașă că trufia nu este din cer, nu este de la Dumnezeu, ci este de la om, iar omul care are în el acest duh, nu are cu ce să-L cunoască pe Dumnezeu când El vine ca să locuiască în om, căci Dumnezeu, în om Își are locuința Sa. Cine nu crede când Eu spun acestea, să se uite acela în Evanghelia Mea cea de la fântâna lui Israel când Eu M-am întâlnit cu samarineanca și Mi-am făcut în ea sălaș; în ea, și în cetatea ei apoi, prin duhul ei cel umilit cu care ea nu se ascundea în ea, ci mai mult ieșea spre vedere, ca s-o vindec de păcatele ei și s-o fac apoi sălaș al Meu, și apoi mărturisitor al Meu peste mulți, și credincioși, și păgâni.

Omul care nu se satură de viața lui în el, de duhul lui în el, acela nu-și dă viața sa în schimbul vieții Mele din el ca să fie el apoi ca Dumnezeu pe pământ și nu ca omul. Fariseii și cărturarii s-au supărat pe Mine când am umblat la viața lor deșartă, descoperindu-le-o pe ea în fața mulțimilor, dar samarineanca nu s-a supărat, ci, din contra, s-a bucurat când i-am descoperit viața ei, ca apoi s-o facă în ea plăcută Mie prin duhul ei cel umilit cu care M-a primit când i-am arătat că știu păcatele ei și că sunt Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce vine și învață pe pământ pe om toate cele ale împărăției lui Dumnezeu.

O, bine este omului să nu se ascundă cu cele rele ale lui și să nu uite că de Dumnezeu nu are cum să se ascundă, căci Eu îi ies în cale și îl descopăr pe el. Când omul se ascunde de om, atunci el se ascunde de sine, așa cum a făcut Adam când s-a ascuns de Dumnezeu pentru păcatul lui, pentru sinele lui cel vinovat, poporul Meu.

O, cum să fac să-i dau omului minte, și nu să-i deschid mintea lui, că dacă fac așa, pățesc de la om ceea ce am pățit de la Adam, care s-a ascuns în sine, care s-a ascuns de el, și omul nu înțelege cum vine aceasta. Cel ce nu se teme de Dumnezeu, acela se ascunde de el însuși pentru ca să-și poată purta greșeala care se ascunde în el, și vai omului care are greșale ascunse în el, căci unul ca acela nu-I deschide lui Dumnezeu așa cum Mi-a deschis samarineanca atunci când Eu i-am pregătit mântuirea.

O, poporul Meu, caută, fiule, să cunoști bine taina mântuirii tale, căci ea nu înseamnă omul, ci înseamnă Dumnezeu și lucrarea Sa peste om. Cuvântul Meu, cel plin de

mântuire, să-l faci folos peste tine, și nu uita să te măsoari cu sfinții, ca să vezi ce-ți lipsește la mântuirea ta, și măsoară-te cu Mine, poporul Meu, ca să vezi ce ești pe pământ, căci cel ce nu se măsoară cu Mine, acela se măsoară cu omul, de la care el nu poate avea mântuire, ci numai vremelnicie, care îl minte pe om cu fața sa cea trecătoare peste om, făcându-l pe om să Mă țină afară, să nu Mă ia în casa sa ca împărăție a lui Dumnezeu în om.

O, poporul Meu, nu i-a folosit lui Israel trufia că el este poporul Meu după numele lui. Cel ce este al Meu, acela seamănă cu Mine, nu cu sine, poporul Meu. Cel ce este al Meu, acela nu se mai are pe sine, ci Mă are pe Mine și Mă slăvește în el fără de trufie, căci Eu am duh umilit, poporul Meu, și de aceea Tatăl Mă iubește, căci Eu Îmi pun viața pentru oile Sale. Mă doare însă că omul nu știe aceasta ce fac Eu între Mine și om. Dacă Eu Îmi pun viața pentru om și dacă nu pot apoi să o iau, Eu n-am putere în acela. Eu în samarineanca pentru care am ieșit la fântâna lui Israel am pus viața Mea, și apoi Mi-am luat-o din ea, căci a rodit în ea, și apoi M-am dus la Tatăl cu rodul vieții Mele în om, căci în cine Eu pot să-Mi pun viața, putere am să Mi-o și pun, putere am să Mi-o și iau, căci viața Mea o pun pentru oi, ca să aibă ele viață, și din belșug să aibă, și din acest belșug Eu să duc la Tatăl viața Mea din om.

O, mult M-a mângâiat viața cea de duh umilit a samarinencei, din care Eu am cules apoi rod din sămânță semănată în ea. M-a mângâiat dragostea ei pentru Mine, căci, apoi, ea a trăit pentru Mine, și nu a mai trăit pentru ea între oameni.

O, ce frumos este omul în care Eu trăiesc, Eu și nu el, și ce frumos rod rodește în el, și ce cules scump strâng de la el ca să-l duc la Tatăl ca rod al puterii Mele pusă în om ca iarăși să o iau și ca să trăiesc în om și din om, precum cel ce trăiește în Mine, din Mine trăiește el și nu din el, din apa Mea și nu din apa lui din care el dacă bea iarăși însetează, căci nimic din ale lui nu-i ține de foame și de sete omului, fiindcă Eu sunt izvorul care are viață în el și nu este omul, dar omul nu știe aceasta ce fac Eu între Mine și om când Eu Îmi pun viața Mea ca iarăși să o iau, precum am grăit aceasta în Evanghelia Mea cea de acum două mii de ani peste ucenici și peste poporul din mijlocul căruia i-am ales pe ei ca să-Mi fac în ei viața Mea, și apoi să lucrez cu puterea ei din ucenicii Mei peste poporul din care Eu i-am ales pe ei.

Mi-a fost atât de ușor să-Mi așez viața Mea în inima samarinencei cu care am grăit la izvor, și tot atât de ușor Mi-a fost să Mi-o și iau din ea, căci celui ce-i este ușor să se lase cu Mine, putere am întru el, și el întru Mine apoi, căci Eu dacă-l hrănesc pe om, se cade ca și el să Mă hrănească pe Mine, și să semene hrana pe care el Mi-o dă, cu hrana pe care Eu i-o dau, și să nu-Mi dea omul otravă peste viața Mea, poporul Meu, căci Eu sunt dătător de viață și nu trebuie să fiu pedepsit de om, ci hrănit trebuie să fiu, ca să semene lucrarea omului cu lucrarea Mea, poporul Meu, căci Eu de aceea îi spun omului să se măsoare cu Mine și nu cu omul, și îi spun omului să stea cu duh umilit pe pământ, așa cum Eu am trecut și M-am arătat pentru pildă peste om. Amin.

Voiesc, poporul Meu, să găsec în tine înțelepciune și drag pentru cuvântul Meu cel dătător de viață, și să pot lua din mijlocul tău rod, poporul Meu, și să-I dau Tatălui din munca Mea de peste tine, și tot așa să lucrezi și tu, căci Tatăl, dacă nu semeni cu Mine, nu te cunoaște, poporul Meu.

Omul nu poate să fie mic, iar tu, poporul Meu, să nu poți să fii mare, că dacă nu vei trăi așa înaintea Mea, vei fi

împotriva Mea, căci Eu am fost și sunt pruncuțul Tatălui, iar cei ce nu sunt așa, nu pot fi ai Tatălui, căci seamănă cu Mine cei ai Lui, și așa îi cunoaște Tatăl, prin lucrarea Mea în ei îi cunoaște Tatăl. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea fântânii întâlnirii, și samarineanca, îngerul ei cel ocrotitor, și sfinții cei veniți cu ea la sărbătoarea ei în mijlocul tău, poporul Meu, și să scoți apă, ca să bea cei cerești, căci tu ești cu trupul, iar ei sunt cu casa lor cea din cer, nefăcută de mână, precum este scris despre trupurile cele cerești.

Iar voi, copiii din porți, odihniți-vă un picuț de truda cea de la grija pentru ființa cărții Mele cu voi din zilele acestea când Eu de cincizeci de ani grăiesc peste pământ cuvântul acestei cărți pe care Eu am deschis-o și am așezat-o pe pământ. Și vă rog, copiii istoviți, feriți-vă de neputințe, pe cât puteți feriți-vă, că pe Mine Mă doare sufletul și trupul vostru, și cu jale vă port durerea, și cu greu Mă aștern pe pământ cu venirea Mea când voi sunteți prea zdrobiți în porți. Eu însă vă umplu de mângâiere, și apoi de putere, numai să-Mi dați Mie să pot, căci voi sunteți plăpânzi sub mâna Mea și sub venirea Mea și sub vremea grea care apasă peste venirea Mea. Amin, amin, amin.

16/29 mai 2005

Duminica a șasea după Paști, a orbului

Temerea de Domnul este înger aprins în om, iar cine nu o are, nu are nici dor, nici iubire pentru Domnul. Glasul Păstorului este cunoscut de oi. Credința este mai văzătoare decât ochii. Duhul lumii a omorât în om temerea de Dumnezeu. Vai celui ce tace! Țara română este sub biciul mâniei.

Mila Mea de Fiu al Tatălui ceresc, aduce sub punere porțile cuvântului Meu ca să cobor în carte și să grăiesc pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, te-am făcut poporul Meu pentru ca să grăiesc cu tine pe pământ, iar cel ce crede cuvântul coborârii Mele, acela este cel ce nu iese din cuvântul Meu, precum Eu nu am ieșit din cuvântul Tatălui nici înainte de vecii, nici după ce am făcut cerul și pământul și pe om, nici după ce M-am întrupat Om din Fecioară și nici după ce M-am înălțat iarăși la Tatăl, și iată, Cuvântul Tatălui sunt. Amin, amin, amin.

Așa trebuie să fii și tu, trebuie să fii cuvântul Meu, poporul Meu, și să nu ieși din el, ca să-Mi fii cu mare grijă fiu, cu mare grijă, căci cine este fiu, aceasta face, și nu poate să facă altceva cel ce este fiu. Tatăl Meu M-a purtat pe îngeri, căci I-am fost Fiu supus, și nimic n-am făcut de la Mine Însumi, ci am fost cuminte, și îngerii M-au iubit și M-au purtat și M-au vestit, căci am iubit numai cuvântul Tatălui și I-am fost cuvânt, și așa M-a slăvit Tatăl.

O, poporul Meu, așteaptă îngerii să te slăvească Domnul așa cum M-a slăvit pe Mine Tatăl, căci Eu am fost Cuvântul Lui. O, dacă ești supus lui Dumnezeu, fă-te cuvântul Lui, împlinește tot cuvântul Lui, dar pentru aceasta îți trebuie iubire, iar ea se naște din credința în cuvântul Meu și din temerea de Dumnezeu, poporul Meu. Temerea de Dumnezeu este îngerul care-l ține treaz pe om, aprins pe om, iar cine nu o are pe ea, nu are nici dor și nici iubire pentru Dumnezeu, ci este gol de viață unul ca acela și se împarte în jur cu golul din el, cu lipsa lui Dumnezeu din el, și acela este ca o boală în trupul bisericii lui Hristos, ca o suferință pentru cei din preajma lui.

O, poporul Meu, cel ce este fiu, aduce folos tatălui său. M-am strecurat în sfatul tău și am spus că orice cioban de oi are folos de la oile sale pe care le scoate la pășune păzindu-le de furi și de lupi, iar ele, pentru îngrijire și pentru hrană verde de la Dumnezeu, aduc rod de lapte și de lână și de miei, și aud și ascultă glasul păstorului și merg după el cu blândețe și cu iubire și se poartă după fluierul lui, poporul Meu.

Eu sunt Păstorul Cel bun, căci viața Mea ți-o dau, ca să fii copil al Tatălui, prin Fiul Său, Care te paște ca să aduci rod, și să mănânce Domnul din rodul tău, căci El este Păstorul tău, poporul Meu. Eu pe oile pe care trebuia să le aduc la Tatăl ca rod le-am îmbiat spre mângâierea cerului și le-am arătat staulul Meu, așa cum a făcut cu tine mila Mea de Păstor, poporul Meu. Îți amintesc de orbul cel din naștere orb, căci el Mi-a adus rod mărturisirea lui despre Mine după ce l-am vindecat, după ce i-am făcut din tină ochi și i-am pus la locul lor ca să vadă cu ei pe Dumnezeu. El pe Mine M-a văzut întâi, căci credința este mai văzătoare decât ochii, iar Eu M-am mărit întru el, și apoi el M-a primit ca pe Mesia, Cel ce este Fiul Tatălui, căci am venit pe pământ să săvârșesc lucrările Tatălui. Amin.

Le-am spus ucenicilor Mei că orbul din naștere s-a născut așa pentru ca să săvârșesc Eu în el lucrarea Tatălui Meu și să-L slăvesc pe Tatăl pe pământ. O, poporul Meu, nu grăiesc cu tine lucruri mai presus decât cele ce sunt scrise să fie, ci grăiesc pentru că Mi-e tare drag și Mi-e tare dor să grăiesc cu omul și nu să stau tăcut. Dar iată, pe pământ Dumnezeu grăiește cuvintele Sale, iar omul, pe ale sale, și nu știe omul să grăiască și cu Dumnezeu, ci știe numai cu omul și numai ca omul să grăiască. Cel ce crede în Mine, acela nu mai grăiește ca omul, și grăiește ca Dumnezeu, pentru că este cuprins de Dumnezeu. M-am mângâiat mult de tot de la cel orb din naștere după ce l-am vindecat, căci el a grăit cu Mine în chip mângâios și credincios și frumos, ca unul care atât de ușor M-a cunoscut. M-am mângâiat apoi că M-a mărturisit cu putere, căci celor ce îl ispiteau cu privire la vindecarea lui, le-a spus că Eu sunt de la Dumnezeu și că ei nu știu de unde sunt Eu, Cel ce i-am adus lui vindecare mai presus de fire, minune care a stârnit împotriviri.

O, Mi-e tare dor și mereu Mi-e dor să stau de vorbă cu omul și să pot săvârși în el lucrările Tatălui Meu, spre credința în Dumnezeu a multora, spre mângâierea lui Dumnezeu, poporul Meu. O, minunea cea mai mare nu a fost vindecarea ochilor orbului, ci a fost credința lui în Mine și, de la ea, mărturisirea lui despre Mine înaintea mai-marilor lui Israel. Mare mângâiere Mi-a dat acesta atunci! Frumos le-a mai spus despre Mine la cei ce le era atât de greu să-și părăsească trufia vieții, care îi împiedica să vadă pe Dumnezeu, Cel ce S-a lăsat cunoscut în chip atât de tainic, atât de minunat!

Iată, nimic nu-i mai mișcă omului inima spre credință în Dumnezeu, spre temerea de Dumnezeu, ca apoi să prindă dor, și iubire cu dor în ea pentru Mine, Cel ce plâng după om. Mă doare că nu pot să-Mi săvârșesc peste om lucrările Tatălui așa cum am lucrat peste cel orb cu ochii trupului, suferință care i-a deschis ochii duhului ca să-L creadă pe Dumnezeu, Care grăia cu el să-i dea vindecare, să săvârșească în el lucrările Tatălui.

O, ce durere Mi-a făcut duhul lumii, care a omorât în om temerea de Dumnezeu, dragostea de Dumnezeu, mila de Dumnezeu! O, ce orb este omul, poporul Meu! Nu-i este omului milă de el, dară de Dumnezeu! Pentru el însuși omul

Îl omoară pe Dumnezeu. O, nu mai are omul vindecare peste orbirea lui! Nu-L cunoaște omul pe Dumnezeu, Cel ce-l vindecă de orbire pe om! Cine nu-L cunoaște pe Dumnezeu, nu poate să creadă în El și nu poate să-L vadă dacă nu-L cunoaște, căci omul are mintea lui, și este orb cu mintea și nu-L vede pe Dumnezeu pe nicăieri, și umblă în întuneric omul.

Mă mângâi de jale dacă am cui să-i spun jalea Mea cea de la om. Am fost smerit și blând cu inima, și Mă ascundeam de semeție și lucrăm în taină slava lucrărilor Tatălui Meu, căci cel adevărat se teme de mărirea cea de la om, care este diavol și îi pierde omului viața.

O, poporul Meu, ce mare așteptare este în cer! Ce mult așteaptă sfinții serbările lor! Mi-a fost milă de cei din cer, de împărații Constantin și Elena. Au așteptat cu dor ziua lor de serbare și au rămas cu suspin că n-au avut intrare în cartea Mea cu voi, pentru sărbătoarea lor. O, tare zdrobiți sunteți, copiii din porți! O, n-am cu ce să vă mângâi de pe pământ ca să puteți voi pentru Dumnezeu de fiecare dată când așteaptă cerul de sfinți să vină cu Mine în cartea Mea cu voi. O, fiilor copiii, greu s-a făcut drumul Meu spre voi! Sunteți numai sub greu, numai sub jale. O, sunt cu cerul pe pământ și nu pot să vă mângâi. Vremea este grea și răutăcioasă cu voi, iar durerile sunt mari, și greu mai lucrăm pentru cer, și greu mai putem înainta ca să dăm viață și pază și minte și veghe și dor și mereu iubire lui Israel.

O, când Mi-am făcut loc să vin la voi cu samarineanca și cu sărbătoarea ei de înger al fântânii întâlnirii, M-am întrebă cu tine, poporul Meu, și am spus: «*Cum să fac să dau omului minte, și nu să-i deschid mintea lui, ca să nu Mă pedepsească omul cu ea, ca să nu Mă învinuiască pentru el în-suși omul?*».

I-am mângâiat pe împărații creștini, Constantin și Elena, și M-au mângâiat și ei cu durerea lor ca și a Mea, și am suspinat, și cu suspin Ne-am mângâiat. O, cum să fac să pot întări venirea Mea la voi când dau să vin, poporul Meu? O, cum să mai fac, oare?

Eu te rog, poporul Meu, nu iubi viața ta, ci iubește viața Mea și ai grijă de ea și adu-Mi rod așa cum aduce oița mulțumindu-i celui ce o poartă pe ea spre pășune. Ea mănâncă de la Dumnezeu, și nu ca omul mănâncă. Ea mănâncă blând și smerit și cu ascultare, și apoi aduce rod, aduce mulțumire celui ce o poartă pe pășune.

Mi-e jalea mângâiată când pot să grăiesc. Cel durut pentru Dumnezeu grăiește și nu tace, căci vai celui ce tace, și despre care scrie în Scripturi că va plăti aceasta. Voi însă lăsați-vă așa cum vă dau Eu să grăiți, copiii din porți, și cine vă primește pe voi, pe Mine Mă primește acela, iar cine vă îndurerează, pe Mine nu Mă primește, pe Mine Mă zdrobește. O, mângâiați-vă cu durerea, că vremea e cu durere, copiii duruți ca Dumnezeu, copiii miloși ca Dumnezeu și nu ca omul. Eu am vindecări pentru om prin voi, dar cel ce se crede sănătos nu primește de la voi, și vă dovedește pe voi bolnavi atunci când nu primește vindecarea. Eu însă Mă mângâi când grăiesc în mijlocul poporului Meu, și l-aș vrea pe el cu rod mult înaintea Tatălui, Care ne dă din Duhul Lui Cel Sfânt cea mai dulce viață, și ne dă ochi buni ca să vedem și să pricepem slava Lui cea fără de sfârșit pe pământ.

O, poporul Meu, nu mai fă nimic pe pământ mai mult decât mângâiere și putere pentru Mine, ca să te pot hrăni din Duhul Tatălui, fiule. Nu-ți lucra ție mai mult decât lui Dumnezeu, că e greu și tot mai greu pe pământ, iar Eu mereu te-am învățat să-L iubești pe Dumnezeu pe pământ. Deschide gurița

frate către frate și învață-te din zi în zi mai mult să-L bucuri pe Dumnezeu, că pe pământ e mânie mare peste oameni, iar Eu am pus tot cerul în lucru ca să te ocrotesc. Dar tu și mai mult să lucrezi la această lucrare, ca să te poată cerul ocroti, poporul Meu, căci la Domnul numai cei ascultători au trecere, iar tu să nu uiți că Eu ți-am spus și ți-am tot amintit aceasta, fiule.

Cel ce plânge pentru Mine și cu Mine, acela este ocrotit de plânsul cel pentru el, și este mare la Dumnezeu cel ce poate să lucreze această milă pentru Dumnezeu. Cel ce plânge pentru Mine și cu Mine, acela nu moare niciodată, căci este doctorie pentru Dumnezeu unul ca acela, și Domnul îi dă milă pentru veci de veci.

O, poporul Meu, nu cumva să nu Mă auzi sau să nu Mă vezi. Stai sub scutul ascultării, dă lumea din jurul tău, că pe pământ e mare mânie peste lume, fiindcă lumea nu-și mai strânge altceva la Dumnezeu decât numai mânie, și nimeni nu primește de la Dumnezeu decât ceea ce-și strânge.

Poporul Meu, Mi-e milă de țara Mea și a ta, că România e sub biciul mâniei pe care și-a strâns-o deasupra creștetului ei. Stai sub scutul ascultării ca să pot să Mă las cunoscut la cei care pot să Mă vadă și să Mă cunoască, poporul Meu. O, dă-Mi putere să vin, și veghează ca să vin, că nu mai e pe pământ ocrotire, ci e numai durere, fiule. Și te rog, poporul Meu, învață-te să fii cuvânt, și să te vad așa, și să ajungă la Mine mărturisire despre tine prin cei ce mărturisesc la Mine despre tine, prin cei ce mărturisesc de la Mine peste tine, căci Eu sunt adevărul, și tu să iubești adevărul Meu, să-L iubești pe Dumnezeu, poporul Meu.

O, nu sta fără mângâierea cea de la Mine, fiule. Nu sta fără dor de viața Mea în viața ta. Nu sta fără călăuză peste viața ta, că Eu nu te pot avea din mâna ta, fiindcă una este orânduiala cea pusă de Tatăl și nu se poate ca omul, nu se poate așa la Dumnezeu, ci se poate ca Dumnezeu. Amin.

Ai grijă de viața Mea, poporul Meu, și așa vei vedea, și așa vei avea viață. Ai grijă să fii ca Dumnezeu, căci cerul și pământul sunt ale lui Dumnezeu. O, uită-te la Mine, poporul Meu. Ai grijă să fii ca Dumnezeu, căci Domnul plânge în cer și pe pământ, plânge căutând după om, umblând după om, cu duh de viață în brațe, ca să-l facă pe om să iubească viața lui Dumnezeu și nu viața sa. Amin, amin, amin.

23 mai/5 iunie 2005

Praznicul Înălțării Domnului. Sărbătoarea Nașterii sfintei Virginia

Lumea îngerilor suspină de șapte veacuri. Cerul trebuie să fie pe pământ, iar omul nu are vreme de Dumnezeu. Bucuriile omului îi strâng lui numai dureri. În curțile Domnului se cere trăire cerească.

La praznicul înălțării Mele Eu Mă cobor la tine, poporul Meu, și am norii coborâre așa cum i-am avut suire la cer, și am îngerii înălțării în coborârea Mea așa cum le-au spus ei la cei ce Mă priveau mergând la Tatăl: «*Acest Iisus, Care S-a înălțat de la voi la cer, astfel va și veni, precum L-ați văzut mergând la cer*».

Eu, poporul Meu, n-am stat fără înger și fără mărturisitori, că Eu știu ce înseamnă Dumnezeu și știu ce înseamnă omul. Nu tot așa știe omul, poporul Meu. Minune mare ar fi în veacuri dacă omul ar ști ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul, și apoi ce înseamnă Dumnezeu cu omul, și omul cu Dumnezeu.

Lumea îngerilor suspină de șapte veacuri, căci îngerii au lucrarea Domnului, și omul nu știe ce să facă cu îngerii lui Dumnezeu, căci cine crede în Dumnezeu, crede și în îngeri, fiindcă Domnul este nedespărțit de îngeri, căci așa este El, și este Îngerul sfatului cel mare, precum scrie în Scripturi.

Am coborât cu cuvânt de înălțare, poporul Meu. Nu știu cum să-l fac pe om să creadă în Dumnezeu și să înțeleagă marea Lui lucrare prin îngerii lui Dumnezeu. Omul nu are putere să înțeleagă, căci puterea aceasta vine de la Duhul Sfânt și este slujită de îngeri.

Când petreceam cu ucenicii le spuneam adesea de făgăduința Tatălui, de botezul cu Duhul Sfânt, iar când s-a apropiat clipa să Mă sui de la ei la Tatăl, le-am spus lor: *«Veți lua putere venind Duhul Sfânt peste voi și Mă veți mărturisi în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului»*. Când le-am spus că Mă vor mărturisi până la marginea pământului, am spus despre Duhul Sfânt prin Care ei M-au mărturisit după ce L-au primit, după ce Eu M-am dus la Tatăl. Puterea Duhului Sfânt lucrează unde voiește și cât voiește după ce mărturisește El pe pământ pentru Dumnezeu prin omul care are peste el puterea Lui, puterea Duhului Sfânt.

O, poporul Meu, cobor la tine cu puterea Duhului Sfânt, căci cuvântul Meu este această putere, iar tu trebuie s-o ai mai mult decât oricare alt împuternicit de Dumnezeu prin vremi cu această putere care înseamnă botezul cu Duhul Sfânt, puterea care îl face pe om mărturisitor al lui Dumnezeu, iar mărturisirea este cea mai iute la mers, căci merge din om în om până la toate marginile cât voiește Duhul Sfânt să poată prin această iute mergere a Sa.

O, ce dor Îmi este să grăiesc cu omul pe pământ! Oricât aș grăi de mult, dorul Meu este fără de moarte, fără de sfârșit, poporul Meu. Acest dor este cuvânt, căci cuvântul este măsura dorului, iar Eu sunt fără de sfârșit și sunt Cuvântul, poporul Meu, și Mi-e dor să-l grăiesc și Mi-e dor să-l mărturisesc. Când eram cu ucenicii în lume nu puteam să-Mi liniștesc dorul tot, căci eram cu trupul și Mă țineam să Mă mărturisesc pe Mine Însumi, fiindcă așa este pe pământ când ești. Dar acum din cer dorul Meu curge ca râul, căci vremea aceasta așteptată de veacuri a venit. Eu Însumi din Tatăl Mă fac putere de Duh Sfânt și Mă mărturisesc pe pământ, și sunt în Tatăl și împlinesc Scriptura aceea prin care am spus că Mă duc la Tatăl ca să vin. O, nu este altfel Scriptura aceea care spune despre Duhul Sfânt vestitor peste om, nu este cum spun preoții bisericii cum că ei lucrează în Duhul Sfânt, căci nu este în Duhul Sfânt ceea ce spun ei că lucrează Duhul Sfânt în biserici. Iar Eu le spun lor așa: acest cuvânt este Duhul Sfânt, Cel făgăduit de Tatăl că va veni pe pământ, și din Care am dat putere ucenicilor Mei acum două mii de ani de M-au mărturisit la fapte cu toate câte Eu am lucrat în mijlocul lor cât am stat pe pământ cu toată taina Mea între oameni. Când M-am înălțat la cer le-am adus aminte de făgăduința Tatălui când Eu le spuneam: *«Mă duc ca să pot veni la voi. Mă duc și vă voi trimite pe Mângâietorul, Care din al Meu va lua și vă va vesti»*. Acum însă Eu Însumi din cer, din mijlocul ucenicilor Mei, Eu Însumi Mă mărturisesc peste pământ, căci îngerii înălțării Mele le-au spus celor ce Mă priveau: *«Precum L-ați văzut mergând la cer, astfel va și veni»*. Eu cuvântând peste ei M-am înălțat la cer, și a venit un nor și M-a acoperit, iar Eu, acum, din nor grăiesc, căci cu norii vin, precum M-am suit, precum au spus îngerii înălțării Mele că voi veni.

O, poporul Meu, praznicul înălțării Mele are acum în sărbătoarea lui amintire de naștere. Serbează cei din cer amintirea nașterii trâmbiței Mele Verginica. Ea este în sărbătoarea Mea în ziua aceasta și nu știu cum să fac să dau putere în porți să Ne țină ca să putem grăi și Eu, și ea. Vom sta la porți și Ne vom odihni și iarăși vom vorbi, și vom lucra așa ca să Ne poată ține porțile, căci orice cuvânt despre Dumnezeu, ca și vorbirea omului cu Dumnezeu în rugăciune, este ușor de purtat această vorbire, dar vorbirea lui Dumnezeu cea din vremea aceasta e grea de tot peste cei ce o așează peste pământ, căci trupul e firav sub toată această greutate.

O, Verginico, Ne vom strecura cu milă, cu răbdare, că nu putem sta în tăcere în ziua aceasta mare a Mea și a ta. Eu serbez înălțarea Mea la Tatăl, iar tu, nașterea ta între oameni. Eu când am murit am înviat și n-am stat în moarte, n-am stat între morți nici atunci, ci am vorbit morților ca și pe pământ, le-am vorbit despre viața veșnică, despre Mine le-am vorbit, și asta înseamnă că n-am stat între morți, n-am stat, ci am lucrat și am înviat. Așa și tu, lucrezi și nu stai între morți, căci tu ești vie, precum Eu sunt, că Eu pentru fiecare om am înviat, și M-am numit începătura învierii celor adormiți. Eu vin cu sfinții așa cum este scris să vin, iar tu ești întru venirea Mea, și mult Îmi place să stau în duhul tău, precum în trupul tău am stat pe pământ de M-am făcut prin el cuvânt, și tu ai fost trâmbița lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— **O**, ce mare este venirea Ta, Doamne! Mulți sfinți ai întru ea în cete-cete, în zeci de mii, Doamne, și e mare venirea Ta. Iar azi eu am sunat cu trâmbița, și am sunat și pentru Tine și pentru mine, căci suntem în sărbătoare bisericească serbați. E greu însă cuvântul nostru mult și nu e ca al omului, ci e ca al Tău. Mi-e milă de cei firavi care ne țin cu venirea noastră. Ca și Tine mi-e milă, Doamne milos, dar plâng sărbătorile cerești, și sfinții lor plâng dacă nu pot veni pe pământ acum când a sosit vremea acestei Scripturi ca să vii Tu cu zecile de mii de sfinți. Sfinții iau cu ei pe sfinți, așa cum și Tu faci, așa cum și eu fac, că nu altfel serbează cei din cer. Hai să facem întărire în porți ca să ne țină, Doamne, că mi-e dor cum și Ție Ți este dor când vii să grăiești pe pământ. Cerul trebuie să fie pe pământ, dar fiindcă omul nu are vreme pentru Dumnezeu, se face greu cerul, greu de dus, greu de dor, și apasă dorul, și e greu măcar ca pe pământ peste om, și nu putem noi să ne slăvim mai mult de atât, chiar dacă suntem cerești acum, Doamne, căci cei cerești au slava smereniei mai mult decât pe pământ cât au stat. Dar acum Ți dau Ție să grăiești, și vom căuta să vedem cum vom lucra, că Tu ești Cel ce dai putere ca să vină Duhul Sfânt pe pământ, și ne vom așeza în cartea Ta cu poporul Tău de azi, și se va slăvi Duhul Sfânt prin puterea Sa. Amin.

— **O**, poporul Meu, pe pământ e greu de dus Dumnezeu, și nu e om să înțeleagă jugul Meu peste om. Când omul își poartă viața lui spre Mine, e ușor, căci Eu îi dau putere și ușor celui ce se dă Mie cu viața lui. Dar când Eu Îmi port cuvântul spre om, Îmi este și Mie greu, și celui ce Mă așează pe pământ, căci Eu nu lucrez singur, nu pot singur, nu pot fără om când vin spre om. Cuvântul lui Dumnezeu e greu, poporul Meu, e greu cât Dumnezeu, și numai Domnul îl face pe om să poată sub această putere care îl supune pe om sub ea.

O, e sărbătoare slăvită, e praznic de înălțare și dorul Meu e mare, că Mi-e dor să grăiesc cuvântul Meu și Mi-e dor să-ți dau putere, poporul Meu, iar tu s-o iei precum au luat

ucenicii Mei când Duhul Sfânt a fost trimis de Tatăl la ei ca să Mă mărturisească ei peste pământ. Mi-e dor să te învăț să iei de la Dumnezeu. Mi-e dor să te îndemn și să te țin treaz pe pământ, că lumea toată doarme când Eu grăiesc cu tine. E grea venirea Mea, și cu greu te hrănesc din ea, că Eu sunt mare, poporul Meu, și greu de purtat când vin în multul Meu cuvânt la tine, și mult aș cuvânta de dorul pe care-l am să cuvintez.

O, e durere pe pământ! Omul numai durere și-a strâns, căci bucuriile omului numai durere îi strâng lui.

Acum mai stau din cuvânt ca să Ne odihnim și Noi și voi, copii din porți, și să putem iarăși prin porți, iar îngerii înălțării și ai venirii Mele poartă pe aripile lor cerești toată sârbătoarea și tot Duhul ei Cel Sfânt.

Pace peste porți, și ție, popor tocmit de cer ca să ai în mijlocul tău venirea Mea, cuvântul venirii Mele, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, făgăduința Tatălui!

Auzi cântarea îngerilor, poporul Meu, și te apleacă sub duhul sârbătorii și să ne întâmpinăm unii pe alții și să nu stăm fără bucurii la praznice, că numai lacrimă e pe cei din cer, și lacrima e bucurie, și nu e bucurie mai frumoasă, mai sfântă ca aceea care este a celor din cer. Duhul ascultării, nu este altul care să-l întrecă pe acesta, și care este scris să însemne bucuria cea de pe pământ ca și cea din cer, poporul Meu.

Și iarăși vom grăi, fiilor, Noi, cei din cer, în ziua acestei sârbători. Amin, amin, amin.

*

Mă apropii cu cuvântul, copii din porți. Hai să putem pentru toată grăierea sârbătorii. Eu sunt puterea pe care v-o dau, iar voi să puteți totul întru Hristos. Amin.

O, fiilor copii, a putea și a lucra în Hristos, a lucra pentru Dumnezeu, nu e tot una cu a lucra pentru tine însuși sau pentru fratele tău. În Hristos altfel este cu lucrul omului, fiilor. Frumoasă este cartea lui Dumnezeu, vorbirea lui Dumnezeu, și nu este învățătură mai înaltă ca aceea pe care omul o ia din cartea lui Dumnezeu. Cartea Mea este cuvântul vieții și nu este cuvânt mai frumos decât Dumnezeu și cartea Sa.

O, poporul Meu, am întărit cu cuvântul porțile și stau înaintea ta pentru tot ce mai am să-ți dau în ziua praznicului de înălțare, că frumos este să lucrăm unul pentru altul, iar învățătura Mea este așteptată de mulți, numai că aceia nu știu cât de greu vin Eu cu hrana aceasta la om, fiindcă numai Eu știu ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul.

O, poporul Meu, cum să facem, cum să lucrăm, cum să-l facem pe om să nu trăiască viața lui în el? O, nu pot să fac aceasta, fiindcă omul trebuie să facă ceea ce am spus Eu acum. Când M-am înălțat la Tatăl, pentru om am făcut aceasta, nu pentru Mine am făcut, căci Dumnezeu, tot ce lucrează, numai pentru om lucrează. M-am dus la Tatăl ca să-i pot trimite omului putere și mângâiere și înțelepciune, și să-i trimit duh de umilință, căci Eu cu umilință am lucrat când M-am înălțat în Tatăl după ce am lucrat între oameni tot ce Mi-a dat El. N-am dat să Mă slăvesc între oameni după ce am înviat, ci M-am umilit trecându-Mi sub taină slava vieții cea prin moarte și prin înviere, căci pentru toate cele slăvite trebuie mare umilință, poporul Meu. Omul însă trăiește viața lui pe pământ, și prea mult, prea mult are grijă de viața sa, iar de a Mea uită omul. O, cum să fac? Plângând Mă frământ uitându-Mă neputincios peste om. Nu mai poate fi scos

omul de la trup la duh, de la vremelnicie la veșnicie pe pământ, iar lumea și fața ei i-a înșelat pe toți, până și pe cei la care nădăjduiam să-i scap de duhul lumii, de lucrul și de mâinile lumii.

O, nu este omul învățat cu toiag de cârmuire peste el. Păi, cum să vrea dacă și el știe ce să facă? E adevărat, știe, dar ca Adam știe și nu ca Mine, Care am lucrat numai de la Tatăl, iar de la Mine, nu. Omul muncește numai pentru trup, iar acela nu poate avea lucrare cerească pe pământ cu trupul, că una este să sâdești și să îngrijești pentru Domnul tot ce faci, și alta este să faci aceasta pentru tine. E mare lucru să lucreze omul pe cele care se înalță prin îngeri la Dumnezeu și nu să rămână pe pământ și atât. O, nu mai poate omul scăpa de înșelăciunea de a nu fi supus lui Dumnezeu cu toate ale sale, căci în ale lui Dumnezeu nu poate oricine să se supună, fiindcă îi este greu omului să fie pentru Dumnezeu pe pământ acum când totul este pentru om și nimic pentru Dumnezeu.

O, poporul Meu, e praznic de înălțare a Mea la Tatăl, și e praznic de naștere a lui Verginica pe pământ. Ea dorește să te păstorească, iar dorul ei este din Mine. Amin.

— **D**e dor ce-mi este, Doamne, îmi amintesc că m-am născut pentru Tine pe pământ și nu pentru mine. Eu voiesc să-l învăț pe poporul Tău și al meu, voiesc să-i spun să aibă grijă mare de Tine în curțile Tale, și nu de el, căci Tu, ca să Te asculte l-ai primit la Tine și l-ai născut din cuvântul Tău cel nou.

Eu, popor al Domnului și al meu, m-am născut pe pământ pentru Domnul, nu pentru mine, și I-am slujit numai Lui în toată vremea trupului meu, și El de la mine nu lipsea, iar eu de la El nu lipseam, și unul prin altul lucrăm, și cu sfială locuiam în curțile Sale poruncite de El să fie pe pământ.

Tu, poporul meu, nu trebuie să stai ca în casă la tine, ci ca în casă la Domnul. Tu trebuie să stai ca în curțile Domnului, și să fii un supus fericit pentru Stăpânul tău, și nu să stai liber cu voile și cu statul tău, ci să stai în Domnul, și numai așa își ia cerul înfățișarea lui în tine în mijlocul locașurilor Domnului în care tu ai fost primit ca să-I lucrezi Lui și nu ție, și apoi să fii veșnic. O, să Se vindece Domnul, de la tine, să Se vindece de rana de la om, rana de la Adam, poporul meu, căci omul I-a luat Domnului casa, I-a luat pământul și s-a luat pe sine din Dumnezeu, și Domnul n-a mai avut casă, căci casa Lui e omul. Omul nu trebuie să vândă pământ altui om, căci pământul este făcut de Dumnezeu și nu de om, și așa trebuie să facă și cu sine omul, trebuie să nu se ia din Dumnezeu omul. El trebuie să cumpere pământ și să-l dea lui Dumnezeu înapoi, căci omul I l-a luat, și s-a luat și pe sine din Dumnezeu.

O, poporul meu, să nu spui „nu“ nici lui Dumnezeu, nici fratelui tău când ți se cere ajutorul sau inima sau voia lui Dumnezeu în curțile Domnului. Să nu stai supărat, să nu te îngâmfi așa înaintea Domnului dacă ai venit să fii al Lui, că El a fost bun și ți-a deschis ca să fii voia Lui și nu a ta în curțile Sale, că dacă ești voia ta, te superi când ea ți se taie, te superi pe Dumnezeu și pe fratele tău, te superi în curțile Domnului.

Vă învăț, fiilor, să vegheați frate pentru frate, frate peste frate pentru voia Domnului în voi și pentru viața voastră cea de toate zilele, începând pentru veghe cu cei mai înțelepți și mai smeriți și mai dăruți. Vă îndemn să vegheați pentru statul Domnului în odihnă și în peste tot curat și sfânt mereu, mereu în curțile Sale cu voi. Vă învăț să vă înalțați spre voile

Domnului în curțile Domnului, ca să atrageți omul spre Dumnezeu cu iubirea și cu viața voastră și cu dăruirea voastră să-l atrageți la Dumnezeu pe om. Sfântă să vă fie viața și fapta ei cea dinăuntru și cea din afară, fapta cea dintre frați, fiilor. Sfiala pe care v-a cerut-o Domnul pentru curțile Sale nu este greu de purtat, în afară de cei ce ar sta ei în ei, dar sfiala aceasta este viața cea dulce, cea frumoasă și cea pilduitoare de la unul la altul, de la mic la mare și de la mare la mic, fiilor.

Frumoasă zi de înălțare te învăț, dar și de naștere de sus, popor al Domnului și al meu. Te-am învățat să răscumperi pământul și să I-l dai Domnului, și apoi să-l împodobești tu pentru El și nu pentru tine cum face omul cu cele ale lui pe pământul lui Dumnezeu; ba și cu văzduhul face omul ce vrea, căci omul nu are sfială înaintea Domnului. Tu însă să fii curat. Să fiți curați, fiilor, dar pentru asta trebuie să țineți curat, iar voi mai mult să fiți curați și pe trup, și pe hăinuțe, și pe căsuțe, ca să-I placă Domnului de voi și de la voi, căci El este curat. O, nu vă scutiți cum că aveți treabă, că nu pentru Domnul este ceea ce faceți voi în toate zilele, ci este pentru voi, dar voi fiți plăcuții Lui prin ceea ce faceți și trăiți și împliniți, căci una este să împodobească omul pământul pentru sine, și alta este să facă aceasta pentru Dumnezeu și pentru îngeri.

Eu sunt trâmbița lui Dumnezeu, fiilor, și lucrez să vă pregătesc pentru Domnul și nu pentru voi. Trăiți cu sfială înaintea Lui și unul înaintea altuia ca în casa Domnului. Precum îngerii Îl slujesc pe Domnul, voi și mai mult să-L slujiți pe El, și să fiți îngerii suirii și ai coborârii Lui, de la Tatăl la voi și de la voi la Tatăl ducând și aducând. Amin.

E sărbătoare de înălțare, iar eu înălțare vă învăț. E sărbătoare de naștere, iar eu naștere de sus vă dau. Cereți de la Tatăl, și El vă va da prin Fiul Său. Cereți putere, cereți pe Duhul Sfânt putere peste voi, căci nu este decât în El putere, și este mărturisire în El. Amin.

O, Doamne, frumoasă este cartea Ta, învățătura Ta! Vai omului care nu ia din ea spre slava Ta și nu spre slava lui! I-am învățat sfiala în curțile Tale. Le-am dat cu blândețe învățătură și le-am spus să aibă lucrare de îngeri, Doamne al lor și al meu. Eu m-am născut pentru Tine pe pământ și nu pentru mine. Să fie și ei ca mine, Doamne. Să nu fie ei ca omul, ci să fie ei după chipul și asemănarea Ta precum Tu ai ascultat de Tatăl, căci ascultarea îl face pe cel ce ascultă să semene cu Fiul Tatălui a toată făptura. Amin, amin, amin.

— **O** trâmbiță a lui Dumnezeu, o, Verginico, tu, pentru Mine te-ai născut pe pământ, și ai trăit viața Mea și nu pe a ta, iar Eu M-am sălășluit în ea.

Le-ai dat naștere și le-ai dat înălțare și le-ai spus lor să fie îngerii suirii și ai coborârii Mele la ei pentru slava Mea cea cu ei gustată, dar și ei s-o guste cu Mine, și să fie ei slava Mea, căci slava Mea trece din slavă în slavă și Domnul Se împarte cu slava Sa lucrată de om pe pământ, ca să trăiască omul pentru Dumnezeu și nu pentru el. Amin.

O, poporul Meu, te-am învățat și Eu, și trâmbița Mea. Te vom privi cu dor, și doresc de la tine înălțare și naștere mereu, căci baia nașterii de sus este cuvântul Meu din mijlocul tău.

La praznic de înălțare Eu am coborât la tine și ți-am dat viața Mea ca să înveți din ea și să nu trăiești pentru tine, ci pentru Dumnezeu, și cu sfială să trăiești această iubire în curțile Domnului Dumnezeului tău, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2005

Duminica a șaptea după Paști, a sfinților părinți

Umilința este inima vieții care nu se stinge. Lucrarea sfatului e mare cât lucrarea rugăciunii. Cuvântul Domnului este rugăciunea Lui înaintea omului. Cel ce se înalță cu mintea, Îl pierde pe Domnul.

Întăriți cărarea ca să vină Domnul, fiilor copii. Copiii sunt mici și neputincioși chiar dacă ar iubi să poată și mai mult, dar inima lor e mare, și în umilința ei încap mulți de tot, căci umilința este izvor al iubirii, este inima vieții care nu se stinge, ci bate crezând și iubind și dorind ca Dumnezeu. Amin.

Hai, fiilor! V-am lăsat să vă odihniți, și acum hai să lucrăm cuvântul zilei de azi, că Eu altă lucrare nu am decât cuvântul, iar voi aveți datoria să-l împliniți pentru că sunteți fiii lui Dumnezeu. Fiii lui Dumnezeu sunt cei ce ascultă de Dumnezeu și nu de ei și nu de oameni, și de aceea ei au în mijlocul lor cuvântul lui Dumnezeu. Această Scriptură a fiilor lui Dumnezeu este așteptată de multă vreme, de șapte mii de ani este așteptată să se întocmească pe pământ, și despre fiii acestui cuvânt este vorba în această Scriptură: «*Toată făptura așteaptă suspinând descoperirea fiilor lui Dumnezeu*». O, ce plânge această Scriptură! O, ce suspină cei cuprinși în înțeleșul cel din ea! O, fiilor copii, plângeți și voi, iar duhul umilinței voastre să caute mereu după toți cei care plâng prin taina acestei Scripturi, căci toată făptura așteaptă suspinând, așteaptă rodul nesticăciunii, îl așteaptă să se ivească și să se preamărească și să rodească viața și nesticăciune peste făptura toată, care așteaptă de șapte mii de ani.

Cei mari, fiilor, abia încap în ei cu mărirea lor din ei, iar cele mărețe nu încap în ei, căci sunt mărginiți, și casa lor e mică din pricina micuței lor iubiri, iubire care cere camătă, iubire care nu face rod pentru cele ce sunt și vor fi. Iar cei mici au inimă mare, și în umilința ei încap tot ceea ce este și tot ceea ce va rămâne, toată taina lui Dumnezeu încap în ea, în iubirea și în așteptarea ei, căci inima este locaș ori fără de margini când ea este din Dumnezeu, ori mărginită când ea este de la om. O, fiilor, inima care se oprește pentru sine, aceea este neputincioasă pentru cei mulți, și de aceea cere pentru ea, de peste tot numai pentru ea, numai pentru vederea ei, căci este mărginită și nu poate cuprinde în ea cerul tot și pământul tot. Inima mare însă primește și dăruiește, și iarăși dăruiește și primește, și se face izvor de har și de mângâiere pentru toată făptura care este cuprinsă în ea, în umilința ei, care este viața ei, frumusețea ei, căldura ei, și nu altfel este inima mare, ci este aceea care stă în Dumnezeu și care poate totul în Domnul și care păzește pe Domnul și toate bogățiile Lui cerești pe pământ. Inima mare se luptă și nu stă din lucrul iubirii ei, din lucrul adevărului lui Dumnezeu, din lucrarea inimii lui Dumnezeu.

Inima Mea, fiilor, îi mărește în ziua aceasta pe părinții cei sfinți de odinioară, și care s-au adunat în sobor pentru ca să apere într-o singură inimă toți adevărul care domnește pe pământ prin biserică, fiilor, căci adevărul este numai cel din Dumnezeu, și acesta lucrează prin biserică Sa, de pe pământ spre cer lucrează, și din cer spre pământ, prin biserică și pentru biserică. Amin.

Îmbrățișează părinții cei sfinți lucrarea cuvântului adevărului Meu care este cu voi, și vă îmbrățișează pe voi, cei mici ai Mei, cei așteptați de sfinți și de părinți. Ei, cu inima lor mare cât a Mea, căci într-o singură inimă se adunau, păzeau această bogăție a lui Dumnezeu, cea nepătrunsă de mintea omului mărginit cu mintea și cu inima sa, și care își caută

slava sa și adevărul său între cei mulți. Dar sfinții părinți au cuvântat de adevărul Meu și de dumnezeirea Mea, și s-a făcut faptă cuvântul lor cel în numele Meu rostit peste cei răufăcători. Ei cuprind în brațele lor cerești lucrarea adevărului Meu de la voi, și pe voi, cei mici ai Mei, care purtați înaintea Mea și a lor Duhul Adevărului, Care pe toate le împlinește și le mărește pretutindeni spre slava Ziditorului Lui. Amin.

— **N**oi, Bunule Stăpân în cer și pe pământ, Te rugăm binecuvintează intrarea sfinților Tăi, ca să-Ți preamărim iubirea cea din cei prea mici ai Tăi și să luăm din lucrarea Ta de peste ei duhul mângâierii, pentru lupta noastră de pe pământ pentru ca să biruim Duhul Adevărului Tău, prin lupta noastră pentru El pe pământ, Doamne al inimilor celor mici, și care locuiesc în inima Ta, iar Tu, în inimioarele lor de copii, și din care Ți așezi iubirea pe pământ. Ai făcut din lucrul Tău cu ei Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu, și minunat este adevărul Tău, care este cuvântul Tău peste cei ce au crezut întoarcerii Tale de la Tatăl la oameni.

Și acum, binecuvântarea Ta prin noi peste ei în ziua serbării noastre în adunare bisericească în cer și pe pământ la ei, noi și cu Tine la mijloc, și cu ei în sărbătoare de Duh dumnezeiesc, căci Tu ești Duhul sfinților Tăi, Doamne. Amin.

— **E**u, poporul Meu de azi, îi bucur pe sfinți când îi iau în coborârea Mea spre tine, și împlinesc în mijlocul tău Scriptura lui Enoh, care a proorocit venirea Mea cu sfinții și a spus: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi»*, iar după el, apostolul Meu Ioan și el a vestit aceasta și a spus: *«Numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, și oștile din cer vin după El, călare pe cai albi, purtând veșminte de vison alb, curat»*.

O, cât așteaptă sfinții venirea Mea, fiilor! O, cât de mult trebuie să așteptați și voi, și mereu să așteptați, ca unii care întâmpină pe Stăpânul la întoarcerea Sa! Iată, e sărbătoare de sfinți și de părinți, iar Eu împlinesc venirea Mea cu ei și sunt Cel tainic și împlinesc, și cu norii Mă port și vin, căci sunt Cel minunat.

O, poporul Meu, mare este și cerească este lucrarea sfatului, și tot atât de mare lucrarea rugăciunii. Aceste două lucrări sunt lucrările sfinților care lucrează cu Dumnezeu pe pământ. Sfinții care nu lucrează aceste două lucrări, sunt sfinți pentru mântuirea lor din moarte și sunt pildă cu viața lor, dar sfinții care lucrează aceste două lucrări dumnezeiești, sunt sfinți pentru Dumnezeu și nu pentru ei, și aceștia lucrează lucrările lui Dumnezeu pe pământ și nu lucrările lor. Sfinții care se adună în sfat și în duh de rugăciune, aceia surpă iscodirile minții, luptând cu dor și cu putere împotriva stăpânitorului acestui veac stricăcios. Și iată, sfinții se adună cu Mine la voi, și duhul rău vede aceasta, iar tânguirea lui este fără de sfârșit, și așa este și a îngerilor lui, precum este scris.

O, poporul Meu, nu se poate nimic bun, fără de sfat bun și ceresc între frați, între sfinți, fiilor. Sfatul sfinților e dulce, e dătător de viață și de lucrare cerească, iar rugăciunea lor, apoi, este binecuvântată de Dumnezeu și este primită la Dumnezeu. Iubirea frățească naște sânguință în toate cele pentru cer și cele pentru pământ, și toate prin rugăciune se fac. De aceea, poporul Meu, nimic fără rugăciune, căci rugăciunea vă păzește pe voi în toată clipa. Nu uitați însă ce vă învăț Eu acum. Rugăciunea sfinților este cea mai mare, căci ei s-au dus de pe pământ la cer, lăsând pe pământ rugăciunile lor, ca să rămână ei rugători pe pământ prin rugăciunile lor, făcute de ei înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, și în nu-

mele acesta rugăciune. Vă învăț să vă rugați prin rugăciunile sfinților, căci aceasta înseamnă înțelepciune și înseamnă umilință și înseamnă lucrarea sfinților care au plecat la cer, lăsând ca moștenire pentru cei de pe pământ rugăciunile lor către Dumnezeu, și care au în ele tot ceea ce trebuie să fie pe pământ și peste om, și ele sunt cupe de aur, pline cu tămâie înaintea tronului lui Dumnezeu, cel din cer, și acestea sunt numite rugăciunile sfinților. O, fiilor, tămâie multă se numesc rugăciunile lor, care sunt purtate de îngeri pe altarul din fața tronului Domnului. Tămâia și rugăciunile tuturor sfinților, acestea lucrează înaintea Domnului, și de aceea să iubiți moștenirea lăsată vouă de sfinți, și veți fi fii ai umilinței și ai împărăției cerurilor, plătită cu sânge de sfinți mai înainte ca voi să fiți fiii lui Dumnezeu pe pământ. Rugați-vă pe pământ prin rugăciunile lor, fiilor, ca să fie ei rugători prin voi, căci ei de când au plecat la cer Mă întreabă mereu: *«Doamne, până când ca să răscumperi jertfa iubirii noastre pentru Tine? O, până când, Doamne?»*.

O, poporul Meu, le-am dat sfinților bucuria venirii lor cu Mine pe pământ, căci oștile cerești Mă însoțesc când vin. Inima voastră, fiilor, să încapă în ea pe sfinți și pe părinți, și fiți primitori de oaspeți din cer și de pe pământ, că vin magi și înțelepți ai pământului să vă vadă și să vă vestească pentru lucrarea Mea cu voi.

O, fiilor obosiți de lucru, așteaptă sfinții și îngerii cartea Mea din zilele Mele cu voi, cartea cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, scrisă în mijlocul poporului român, rostită de Dumnezeu pe pământ. O, tare vă doare la lucrul ei! Ea e mare, fiilor copii. Ea este cuvânt cu greutate. Ea este cuvântul lui Dumnezeu, și așa se numește ea. Eu sunt Alfa și Omega, și tot așa este și numele ei, și este așteptată de cei din cer și de cei de pe pământ. Aștept după voi să Mi-o dați și să binecuvintez această lucrare, și să ridic apoi această carte între pământ și cer, căci îngerii stau cu trâmbițele gata să sune, și apoi să cânte pentru această lucrare a Mea, aliluia să cânte și slavă să cânte, și tămâie dimpreună cu rugăciunile sfinților să aducă ei înaintea tronului din fața Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, iar vouă să vă mulțumesc Eu cu iubirea Mea atunci, cu mângâierea și cu mila Mea de voi, cei ce ați vegheat și încă vegheați pentru întocmirea și apoi pentru deschiderea cărții. E grea de tot lucrarea cărții, dar cei mici o cuprind cu inima lor mare și veghează și lucrează. Lucrul Meu cel de cincizeci de ani este cartea aceasta. Plânsul Meu după om, rugăciunea Mea înaintea omului este ea. Și acum trimit oști de sfinți și de îngeri și le spun lor să vă ajute și să vegheze cu voi pentru ivirea cărții cuvântului Meu care a grăit vreme de cincizeci de ani în mijlocul poporului român. Pic cu pic lucrăm pentru ivirea ei, și vom sfârși, și apoi o vom împărți. Amin.

O, poporul Meu, ai grijă de rugăciune, fiule, și apoi ai grijă de tine. Mai întâi, ai grijă de Mine și de sfinți, și apoi ai grijă de tine. Ai grijă să fii al Meu și nu al tău, fiule. Ai grijă să trăiești viața Mea și nu pe a ta. Toți laolaltă să aveți grijă, în duhul frăției, căci iubirea dintre frați nu lovește, ci crește în frați și între frați atunci când ei locuiesc în Hristos.

O, poporul Meu, duhul umilinței este aluatul Meu, iar cei ce sunt ca Mine locuiesc în inima Mea, iar Eu în inima lor cu fața Mea, cu umilința Mea de Fiu al Tatălui Savaot. Cel ce voiește să semene cu Mine, acela este ochi și urechi, stând atent la Mine și mulțumit în Mine păstrându-se pe sine, dar această măreață viață nu poate fiecare să și-o așeze, ci poate numai Dumnezeu prin servii Săi, după cum este rânduiala cea

una și care este din cer. Am spus că omul nu este învățat cu toiag de cârmuire peste el. El zice că știe și el, că poate și el, și nu-și face viața după plăcerea celor din jurul lui. Dar înțelepciunea este duh iubitor de oameni, iar cine nu are o așa lucrare, acela nu este înțelept, ci este altceva.

O, fiilor din porți, mult aș vrea să vă am veghetori cu mai mult lucru, învățatori cu mai multă veghe în poporul Meu care Mă ascultă așa cum Eu îl învăț să fie, căci cine nu ascultă de voi, Eu nu-l trec că ascultă. O, cum să Mă asculte pe Mine cel ce nu ascultă de voi? Eu v-am pus veghetori peste viața lui Israel înaintea Mea, iar cine vrea să lucreze și să fie fără voi, acela este vădit prin ceea ce lucrează, prin ceea ce nu ascultă.

Aveți grijă, fiilor, să nu am rană de la neascultarea celor ce i-am luat noi în spate să-i purtăm din greu ca să fie ei, apoi, odihna Mea. Aveți grijă de cuibul Meu de fete din locul Meu numit Emaus. Învățați-le să aibă grijă ziua și noaptea de cuibul Meu cel sfânt în care le-am așezat prin binecuvântare. Vedeți ce este rău acolo, înconjurați cu hotar, după cum ați și lucrat, dar să se țină seama de ceea ce este bun, și de ceea ce este rău peste bun, căci unde Eu nu Mă pot odihni cu totul și în totul, Mă doare, fiilor. Dumnezeu trebuie iubit mai mult decât omul, iar cine dorește aceasta, aceasta face, și cu ascultare ascultă așa.

Să fie smerenie de inimă în toate casele pe unde Eu, Domnul, am binecuvântat pentru chiticele de inimi hrănite de cer, și cu care Eu am mai rămas din poporul Meu cel care cincizeci de ani a auzit cuvântul Meu din cer. Învățați-i pe cei ce au auzit pe Dumnezeu, învățați-i să nu se înalțe cu mintea, căci cine face așa, se îmbolnăvește și îl dă afară pe Dumnezeu din inima sa și își pierde umilința și cumințenia și pierde cărarea Mea și se face greu pe ea, și Mă încurcă, și va fi dat deoparte, că Eu trebuie să pot să merg, și ca Mine trebuie să merg, pe cale curată și sfântă, și cu popor ascultător pe ea, cu popor fără iubire de sine, ci numai pentru Dumnezeu iubire. Amin.

Acum, îmi opresc cuvântul și vă las spre pace și spre odihnă și spre lucrare, împlinind cuvântul Meu, ca să vă fie bine, fiilor. Nu uitați iubirea pentru rugăciune și pentru toate cele prin rugăciune, peste voi și peste pământ.

Pace vouă! Primiți în voi duhul ascultării. Primiți duhul umilinței, care vă face sfinți și iubiți. Fiți cu inimă mare și vestiți unul pentru altul vestiri bune și plăcute Domnului. Iubiți sfatul cel sfânt, și după sfat să lucrați, iar în inimă pe Dumnezeu să-L purtați, și să-L arătați prin cuvânt și prin faptă. Cereți unul altuia lucrul cel plăcut lui Dumnezeu, dar nu toți să lucrați această cerere, ci fiți în numărul celor ce primesc și ascultă primind de la cei mai destoinici.

O, poporul Meu, te doresc ca în cer pe pământ, și voiesc să iau din mijlocul tău iubire slăvită, iubire pentru Dumnezeu și pentru lucrările Sale. Hotar să se lucreze între rău și bine, și stați în staulul binelui și împodobiți-l pe el cu viața voastră plină de umilință, căci umilința are în ea duhul iubirii lui Dumnezeu, iar acesta are duhul ascultării, poporul Meu.

O, fiilor veghetori peste poporul Meu, învățați-l pe el să trăiască în el viața Mea și nu viața lui. Învățați-l să aibă grijă de Mine și nu de el în curțile Mele cu el. Nu ca în casă la el să stea, ci ca în casă la Domnul, și să asculte de Domnul. Vegheați să știe fiecare ce are de făcut și ce nu are de făcut, și să fie poporul Meu cu inima curată, cu fapta curată, cu privirea curată, cu jertfirea curată, și cu cuvântul ascultării peste el, și sub toiagul Meu de Păstor să stea, și să stea cu mulțu-

mire sub mâna Mea, căci pe voi vă am de veghe, și voiesc să aduceți rod de copii ascultători, al căror duh să fie Duhul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

30 mai/12 iunie 2005

Praznicul Pogorării Duhului Sfânt

Tatăl și Fiul Își arată plânsul prin cuvânt însuspinat. Lipsa dorului de Dumnezeu l-a făcut țărână pe om. Durerea nu se mângâie, ci se trăiește. Viața sfântă în om, este cea mai mare jertfă.

Suspina Duhului Sfânt în cer și pe pământ. El este lacrima Tatălui și a Fiului, lacrima lui Dumnezeu, care se face cuvânt, lacrimă care mângâie chiar dacă pentru ea nu este mângâiere, ci numai durere, căci lacrima din durere se naște.

Sunt Tatăl Savaot, iar de-a dreapta Mea stă Fiul Meu, Mântuitorul omului umilit cu duhul, și este plin de suspinul Meu, și Se numește Duhul Sfânt acest suspin. Lângă Noi e tot cerul de sfinți și de îngeri, și în mare taină serbează cerul sfânt praznic pentru grădinița cuvântului, și o privește pe ea Tatăl și Fiul și cerul de sfinți și de îngeri, că azi e sărbătoare a ei, dintre cele trei sărbători așezate peste ea la pecetluirea ei cu Duhul Sfânt, cu semnul lui Dumnezeu.

O, Fiule scump, această zi a fost așteptată de cei credincioși ca să-i strângă ea în grădina întâlnirii, dar Noi îi avem la lucrul cărții pe cei care Ne fac Nouă loc pe pământ cu oamenii la sărbătorile cerului. O, Fiule îndurerat, sărbătorile cerului nu sunt pe pământ ca și în cer, chiar dacă Tu i-ai învățat pe ucenicii Tăi în toate vremile să facă voia lui Dumnezeu pe pământ ca și în cer, căci voia Noastră omul trebuie s-o facă, iar fără om nu este aceasta pe pământ. Duhul Sfânt din Noi Se face cuvânt, iar cuvântul este lacrima Noastră înaintea omului, Fiule înlăcrimat, căci tot cuvântul Meu, care curge prin Tine, e lacrimă, Fiule durut, și așa sărbători sunt între cei din cer, și nu altceva sunt acestea.

Le-ai spus la ucenici că dacă vii la Mine nu vor rămâne orfani, că le vei trimite pe Duhul Sfânt, pe Mângâietorul Cel pentru ucenici pe pământ. Dar de pe pământ care este mângâierea cea pentru cer? Care, Fiule însuspinat de șapte mii de ani ca și Tatăl? Dacă Noi plângem, e bine să fie altfel omul? E bine să fie omul fără Duhul Sfânt, Care plânge în Dumnezeu? Iată ce a făcut omul! S-a vrut mai fericit ca Dumnezeu și a fugit de această durere, a fugit de Duhul Sfânt, Care plânge în urma lui fără de mângâiere. Plânge Duhul Sfânt mângâind prin durerea Lui și nu mai este om care să-I cunoască fața Lui cea tainică, suspinul Lui cel fără de margini, căci omul fuge de durere și nu se lasă locaș al odihnei Duhului Sfânt, Cel fără de locaș și fără de rod în om.

Plânge Duhul Sfânt deasupra grădiniței cuvântului care cheamă omul la viață din cer, la sărbători ca în cer pe pământ. Creștinii așteaptă sărbătorile poporului cel nou, dar dacă ele nu sunt ca în cer când ei se strâng, suspina Duhului Sfânt, și lacrima Lui se face cuvânt și nimeni nu l-o șterge dintre cei care se strâng în zile de sărbători pregătite cu trudă în cer și pe pământ pentru mângâierea omului care caută după Dumnezeu.

O, Fiule al Meu, am intrat cuvânt cu suspin în el ca să fim Noi și tot cerul în tainică sărbătoare de Duh Sfânt. Am așezat pe cei din porți odată cu intrarea Mea, și îmi las ființa în ființa Ta, și prin porți intrăm în cetate. Amin.

— **O**, Tată, durerea lacrimii Duhului Sfânt, n-avem unde să Ne sprijinim cu ea decât

în porți, și ea e tainică și nu poate fi văzută și știută de om ca să-l doară și pe el durerea Duhului Sfânt. Acum două mii de ani când am trimis făgăduința Ta peste ucenicii Mei din lume, s-a sprijinit pe mai mulți puterea Duhului Sfânt, și apoi apostolii îi botezau pe cei ce se alăturau la vederea semnelor care urmau. Iar Petru, la cei ce întrebau pe apostoli ce să facă, el le răspundea: «*Pocăiți-vă, și să se boteze fiecare dintre voi, în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt*».

O, Tatăl Meu, unde mai este pe pământ botezul cu Duhul Sfânt? O, cât Mă doare lipsa Noastră din om, Tată! Lipsa Duhului Sfânt din om Ne-a pedepsit la durere fără de mângâiere, Tată. Nu mai poate omul scăpa de trup, și lipsa dorului de Dumnezeu l-a făcut țărână pe om, l-a umplut de grijile vieții, și numai așa îl găsim zi și noapte pe om, Tată. Durere fără de margini avem. Privim îndurerați la om să-l vedem dacă se scoală pentru Duhul Sfânt, și Ne doare lipsa Noastră din om, și Ne doare fără de mângâiere în cer și pe pământ. Suspiniul Nostru e toată sărbătoarea Noastră și a Duhului Nostru Cel Sfânt, Care Se face cuvânt, iar cuvântul se cheamă lacrima Duhului Sfânt, lacrima Mea și a Ta în ființa Mea, că Eu sunt cuvântul Tău, și Mă fac lacrimă, și ea este cuvânt, Tată.

O, poporul Meu, ți-aș culege lacrimile, să le duc la Tatăl, dar lacrima se naște din durere. Duhul Sfânt este Mângâietorul, dar lacrima Lui nu află mângâiere. Durerea nu se mângâie, poporul Meu. Ea se trăiește, și este așternut al Duhului Sfânt în omul durut ca Dumnezeu și nu ca omul. Viața cea fără de sfârșit e scumpă, și doresc cu dor să-l înțeleptesc pe om, pentru ca să dorească în el aluatul ființei lui Dumnezeu, pe Duhul Sfânt, Cel plin de suspin, Cel fără de odihnă căutând să-și facă popor care să aibă peste el botezul cu Duhul Sfânt, taina omului nou, născut din cer, din Dumnezeu.

O, poporul Meu, să te uiți mereu la tine dacă ai pe Duhul Sfânt. Ia cartea și citește să vezi ce face Duhul Sfânt în om, și mereu să te privești, și să semeni cu cel botezat cu Duhul Sfânt, și nu cu omul cel semeț în care nu încap această ființă a lui Dumnezeu. Tainică a fost acum două mii de ani sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt peste ucenici, și apoi peste toți cei adunați la Ierusalim din toate neamurile pământului. Să fii plin de Duhul Sfânt, poporul Meu, ca să ia și omul duh din Duhul lui Dumnezeu, și să nu fii călăuză a celor ce vor să-Mi prindă ființa Mea în tine și să Mi-o strice pentru slava lor cea deșartă pe pământ. Iuda, dacă s-a vrut mare pe pământ, s-a făcut călăuză celor ce M-au căutat să Mă dea la moarte, iar Eu M-am lăsat ca să împlinesc Scriptura învierii morților și să Mă fac călăuză a omului spre viață fără de sfârșit pe pământ și în cer, și să-l botez pe om cu Duhul Sfânt, și să se arate în el acest semn. Cel ce voiește să-și biruiască trupul și firea, să vină să se boteze în numele Meu cu botezul Duhului Sfânt, și așa să se adune creștinii la sărbătorile Mele cu voi, și nu altfel să se adune cu voi, căci am stat între oameni cuvânt atâta vreme, și omul a rămas el, și nu s-a dat lui Dumnezeu dacă Eu i-am deschis ca să înțeleagă și să se înnoiască apoi. Iată, omul nu poate, căci duhul pofteste împotriva trupului, iar pe pământ sunt numai trupuri de oameni, trupuri care mănâncă trupuri, și care strigă împotriva lui Dumnezeu.

Voi, fiilor, să nu vă bucurați când mâncați, ci întristați-vă când vă este foame, căci foamea vine de la trup, și vine când trupul este tare, iar duhul, slab. Nu zic să nu mâncați, dar zic să nu vă bucurați când mâncați, să nu vă bucurați

pentru trup, căci mâncarea este pentru trup. Eu vreau să vă mântuiți de acest neam viclean și stricat, iar mântuirea se capătă prin lacrimi și sudori pe ogorul Domnului, dar nu oricum aceasta.

Când trupul vă este mai mare ca duhul, să vă plângă duhul în clipa aceea, fiilor, că Eu dacă văd așa, vă pun că iubiți pe Domnul și nu pe voi înșivă. Trăiți pentru Mine și nu pentru voi, și nu vă luați după trup, căci trupul vă este dușman și Mie și vouă, iar la venirea Mea cu slavă veți vedea aceasta, căci slava Mea va străluci peste trupurile voastre după cât de mult am trăit Eu în ele și în duhurile voastre, Eu cu durerea Mea de pe pământ și de la om.

Iau acum din jertfa mânuțelor voastre pomenire pentru cei adormiți și le dau lor ușurare. Sunt mulți din ei care-i plâng pe cei de pe pământ, căci cei de pe pământ nu știu ce este moartea vieții. Moartea vieții nu este moartea trupului, care vine după moartea vieții, și nu știe omul să învețe de la Mine, din acest izvor al vieții, care va cere răspuns la tot omul care a luat din el și nu s-a păzit apoi de moartea vieții.

O, ce puțin Mă înțelege omul, iar aceasta o face pentru că nu Mă vrea. La sărbătoarea Duhului Sfânt când Eu chemam mulțimile să se strângă pe lângă voi, nu Mă lua omul de viață a lui; nu Mă lua pentru că nu Mă voia.

Tu, poporul Meu, să petreci cu cel ce Mă voiește pe Mine, că altfel Eu nu te am al Meu. Tu trebuie să fii călăuzit de Dumnezeu, și voi sfârși cu trudă cartea Mea cea de cincizeci de ani din cer, și vei vedea în ea toată învățătura Mea din mijlocul tău și te voi întreba de ea, poporul Meu. Ea este praznicul Duhului Sfânt, ea este lacrima Mea după tine și după om, pentru tine și pentru om. Iar tu să stai umilit înaintea celor ce dau să vadă ființa Mea din tine, și să fii cuminte ca Dumnezeu și nu ca omul, și să nu ispitești pe Dumnezeu pentru om, căci tu ești fiu al lucrărilor cerești și nu omenești pe pământ.

Te învăț să fii sărbătoare a Duhului Sfânt. Te învăț să ai lacrimă și nu bucurii, căci Duhul Sfânt e tot într-un suspin, poporul Meu. Cel ce are bucurii nu poate avea pe Duhul Sfânt, Care este Dumnezeu, de viață făcător.

O, să nu fugi de Duhul Sfânt, să nu fugi de lacrima Lui, poporul Meu, căci cei ce sunt umbriți de Duhul Sfânt sunt ca Dumnezeu și nu mai sunt ca omul, ci sunt supuși Domnului, spre slava Duhului Sfânt. Amin.

Te învăluiesc în Vântul Cel de viață făcător, iar șoapta Lui să te doară de la durerea Lui, și să te lași mereu născut din durerile Duhului Sfânt, Care iarăși naște lumea prin dureri de facere.

O, poporul Meu, Duhul Sfânt Mângâietorul să fie semnul Meu de peste tine, ca să-Mi ușurezi lacrima Mea cea de la om. Semn mare să fii între fiii oamenilor care nu-L iubesc pe Dumnezeu cu trăirea lor, cu jertfa lor cea sfântă, căci viața sfântă este mai mare decât orice jertfă, și nu este jertfă care să se poată măsura cu viața Mea cea sfântă din om, viața care iubește pe Dumnezeu, iubind din om.

Cuvântului Meu de peste tine nu-i aflu mângâiere, căci așa este Dumnezeu; este Duh Sfânt, Care Se face cuvânt, poporul Meu. O, iubește și tu ca Dumnezeu, iubește în tine pe Dumnezeu așa cum este El, căci Eu sunt Cel îndurerat, și nu este sărbătoare mai mare înaintea Mea ca și omul care este așa ca Mine, după chipul și asemănarea Mea, iar lacrima Mea se face cuvânt peste cel ce seamănă cu Mine pe pământ, așteptând cu răbdare odihna Mea și a sa, pentru truda iubirii care așteaptă sub cruce. Amin, amin, amin.

6/19 iunie 2005

*Praznicul Pogorării Duhului Sfânt, ziua a doua.
Sărbătoarea Sfintei Treimi*

Domnul nu trăiește în om, pentru că trăiește omul. Oamenii lui Dumnezeu trăiesc în Duhul lui Dumnezeu pe pământ. Omul și-a acoperit mintea și nu l-o dă lui Dumnezeu.

Să fie în tine, poporul Meu, zile de iubire cerească, de milă cerească, de dor pentru cer, ca să mângâiem, Eu și cu tine, cerul cel plin de durere de la omul de pe pământ, căci omul e străin de cer, de viața frumoasă și sfântă, străin de Duhul Sfânt, Care plânge în Tatăl și în Fiul.

Mă așez lângă tine cu zile de Rusalii, poporul Meu, căci cuvântul Meu, cel plin de suspin, e toată sărbătoarea celor din cer, fiindcă pe pământ nu vrea omul cu cerul. Am lăsat prin prooroci și prin sfinți sărbătorile cerului pe pământ, dar oamenii nu au cuvioșie, și de aceea tot ei trăiesc în sărbători, iar Domnul nu trăiește în om. Eu și cu Tatăl am așezat toată rânduiala cea pentru om, și omul nu Ne dă ce i-am dat, ci Ne dă neascultare, și nu se suie mulțumire de la om spre Dumnezeu.

Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot, și vă dau pe Duhul Sfânt Mângâietorul, fiilor, ca să-L întrebați de Mine și de voi, că dacă El nu Se face cuvânt în oameni, rămân oamenii în duhul lor, iar duhul omului nu știe să-L facă pe Dumnezeu, nu știe să se dea lui Dumnezeu așa cum au știut proorocii, din care Dumnezeu S-a făcut cuvânt al Său pe pământ. Proorocii au făcut pocăință pentru tot neamul lui Israel, iar duhul pocăinței îl curăță pe om de el însuși și Îi face loc lui Dumnezeu prin cererea proorocului cel plin de rugăciune, cel plin de suspinul Meu.

Rugă fierbinte, cu post, cu zdrobire de inimă și cu nevoiță a ridicat Daniel proorocul, a ridicat strigare către Dumnezeu pentru Ierusalimul cel pustiit de urgia Domnului, și Domnul a văzut, a luat aminte, și a trimis apoi la Daniel pe îngerul Gavriil, și acesta i-a spus: *«Daniele, când tu ai început să te rogi, poruncă mi-a fost dată, și eu am venit să te vestesc, căci tu ești un om iubit de Dumnezeu, și am venit să-ți deschid mintea».*

O, poporul Meu, să stai cu umilință înaintea cuvântului Meu, și să nu te grăbești cu mintea ta, că fără Mine nu poți pune în lucru cuvântul Meu de peste tine. Proorocul Daniel Mi-a dat Mie inima și mintea, și toată ființa lui Mi-a dat-o, căci M-a rugat fierbinte, cu zdrobire de inimă pentru poporul său, și atunci Eu l-am făcut să înțeleagă proorocia cea din Scripturi.

Lucrarea lui Dumnezeu peste om e prea mare față de lucrarea omului cea lucrată înaintea lui Dumnezeu, dar Eu nu-l am pe om la școala Mea ca să-l învăț tainele și puterile lucrărilor lui Dumnezeu pe pământ cu omul. Oamenii lui Dumnezeu trăiesc în Duhul lui Dumnezeu pe pământ, și la aceia vine Domnul, la stăruința lor pentru lucrările lui Dumnezeu cele proorocite prin Scripturi, și le aduce minte cerească, minte proorocească, pusă de Duhul lui Dumnezeu în om, căci Dumnezeu Își face servi pe pământ și Își împlinește la vreme lucrările Sale.

O, poporul Meu, omul și-a acoperit mintea și nu știe să l-o dea lui Dumnezeu. Dacă omul ar ști cum să se așeze și cum să stea înaintea Domnului, l-ar vedea Dumnezeu așa cum l-a văzut pe proorocul Daniel când acesta s-a așezat cu mult suspin înaintea Domnului, cerând cu pocăință, rugându-se pentru tot neamul lui Israel, cel din vremea lui și cel de până la el. Și fiindcă s-a făcut iubit lui Dumnezeu,

Domnul a lucrat cu el pe pământ și i-a dăruit pentru Sine ascuțită înțelepciune, căci l-a văzut pe el aprins pentru Dumnezeu și pentru poporul Său. Iată Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, din veac în veac în lucrare peste om, cu mare taină, cu cerească înțelepciune! Dar oamenii de pe pământ stau mari și nu se pot apleca înaintea Duhului Sfânt, Care pe toate ale lui Dumnezeu le săvârșește, și pe toate ale oamenilor le descoperă. Amin.

Tu, popor al cuvântului Meu din vremea aceasta, să te rogi fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să te rogi cu durere și cu credință, căci rugăciunea cea adevărată cere pentru Dumnezeu și nu pentru om, și este lucrarea cea din durere și din credință și cu multă stăruință, și ea este cea care îl face iubit de Dumnezeu pe om, așa precum l-a făcut ea pe Daniel proorocul om preaiubit și scump, om care a uimit pe împărați cu lucrarea Duhului lui Dumnezeu de peste el, și Care-Și făcuse locaș în el prin dragostea lui cea fără de țarm. Mare de dragoste a fost inima și viața lui, mare fără de țarm, și cuprindea cu ea cerul și pământul, că așa este omul cel făcut de Dumnezeu, al cărui duh este locaș Duhului lui Dumnezeu, Duhul Care S-a coborât peste ucenicii Mei din Ierusalim acum două mii de ani, Duhul Care mărturisește pe Dumnezeu oamenilor. Amin.

Fii înțelept, poporul Meu, căci Duhului Sfânt Îi trebuie înțelepciunea Lui în om, iar apostolii Mei stăruiau în rugăciune și în frângerea pâinii, și apoi au primit pe Duhul Sfânt trimis din cer peste ei. Proorocul Daniel se ruga fierbinte la Mine în groapa cu lei, și era el jertfă fără de sânge, căci leii nu l-au mâncat timp de trei zile, așa cum Eu, Domnul, am rămas întreg cu trupul în cele trei zile, de la punerea Mea în mormânt și până ce am înviat ca un Dumnezeu adevărat ce sunt. Amin.

Duhul Sfânt este răspunsul rugăciunii fierbinți, care are în ea credință și durere și stăruință, iar îngerii lui Dumnezeu vin și așează priceperea Duhului Sfânt peste cel cuprins de iubirea lui Dumnezeu, de mila și de durerea care sunt din Dumnezeu.

Iată, sărbătoare de Duh Sfânt petrec Eu, Domnul, în mijlocul tău, Israele al venirii Mele, și vom lucra trei zile în Duhul Sfânt, și așa vom sta Eu și cu voi înaintea Tatălui Savaot cu sărbătoarea Duhului Sfânt Mângâietorul pe pământ, și ne vom alina durerea cea de la om, și ne vom înțelepți spre priceperea tainei cea de nepătruns cu mintea omească, taina Duhului Sfânt Mângâietorul. Amin, amin, amin.

7/20 iunie 2005

Praznicul Pogorării Duhului Sfânt, ziua a treia

Neamul Domnului nu este din lume, și nu mai merge cu lumea. Lucrarea fără sfat este lucrare fără înger și este omenească. Duhul Sfânt vine pe pământ la rugăciunea omului sfânt.

Iarăși Mă așez cu tine la masă cerească, poporul Meu. E praznic de Rusalii, și trebuie sărbătoare să lucrăm, Duh Sfânt să lucrăm.

Pace Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, pace Domnului Dumnezeului tău la masa Lui cu tine, la masa ta cu El! Dar tu știi ce mănâncă Domnul de la tine, de la masa ta cu El. Dacă-I pui Domnului scăunaș și blid la masa ta, pune-I ce mănâncă El, ca să Se mângâie El de la tine, ca să poată și El, căci Eu sunt un Dumnezeu neputincios și necăjit de la tot omul de pe pământ, fiindcă omul nu-Mi mai face loc în viața lui, nu-Mi mai face loc la masa lui, la sfatul lui, la bucuriile și la durerile

lui, iar Eu stau neputincios lângă om, neluat în seamă de om. În mijlocul tău însă nu tot așa trebuie să aibă viață Domnul. Cu tine trebuie să fiu viu prin toate ale tale, pe care să le poată Domnul pune pe ranele Lui sângerânde, pe durerile Lui nevindecate, pe inima Lui cea plină de dor nestins după om, după odihna Lui în om, poporul Meu.

E praznic de Duh Sfânt, dar lumea nu știe ce înseamnă Sfântul Duh ca să-i dea puterea cuvenită acestei sărbători așezate de Tatăl și de Fiul pe pământ peste neamul Domnului. Neamul Domnului nu este din lume, precum Domnul nu este din lumea aceasta. Cei pe care Eu i-am scos din lume ca să fie cu Domnul, aceia mergeau cu Mine și nu mai mergeau cu lumea. Iar după ce Eu iarăși M-am așezat lângă Tatăl, după înălțarea Mea la cer, ucenicii Mei au umblat cu Sfântul Duh pe pământ, și prin El au lucrat mari semne, mari minuni, mari lucrări, căci aceasta face Sfântul Duh, Care împlinește pe Sfânta Treime întru lucrarea Sa cea de șapte mii de ani pe pământ.

Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, una sunt, și fără de sfat nu lucrează Dumnezeu. Când l-am zidit pe om, Noi am făcut sfat. Când l-am nimicit pe om, Noi Ne-am sfătuit, și apoi am dat potop pe pământ, ca s-o luăm iarăși de la capăt cu lucrul dumnezeirii, căci omul se purta cum voia el pe pământ și nu cum voia Dumnezeu. O, cum de nu au înțeles cei ce nu au primit venirea Mea în lume acum două mii de ani? Cum de nu au putut pricepe când ei citeau în Scripturi că Noi, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, am făcut sfat când l-am zidit pe om? Lucrarea fără sfat e lucrare fără înger, poporul Meu, și oamenii au lucrat apoi fără de îngeri și s-au stricat de tot, iar Dumnezeu a zis: «Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup, iar cugetele lor și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele».

O, poporul Meu, lucrarea Tatălui și a Fiului este Sfântul Duh, Care mereu a fost prin prooroci ca să poată omul avea pe Dumnezeu pe pământ în lucrare peste om, căci lucrarea fără sfat e lucrare fără înger, e lucrare omenească, lucrare care nu-l duce la Dumnezeu pe om. Acum două mii de ani Eu și cu Tatăl am trimis pe Sfântul Duh în lume ca să mărturisească El pe Tatăl și pe Fiul, și să se strângă oamenii întru lucrare dumnezeiască, și să iasă din lume cei ce primesc peste ei semnul botezului cu Duhul Sfânt, și să stea ei apoi în lucru dumnezeiesc pe pământ. Duhul omului este sfânt numai atunci când Sfântul Duh lucrează peste om, iar altfel omul are duhul lui, mintea lui, lucrarea lui. De șapte veacuri a tot tăiat Dumnezeu din anii vieții omului, căci Duhul Domnului nu rămânea în om pururea, și pe Domnul Îl durea și Îi părea rău și Se căia că l-a zidit pe om.

O, poporul Meu, tu să nu trăiești pe pământ în duhul tău, căci Dumnezeu are în mijlocul tău lucrarea Sa, cuvântul Său, pe Duhul Sfânt, poporul Meu. O, caută să știi ce înseamnă sfatul Domnului, și pe acesta să-l cauți, și să nu numești sfatul tău ca sfat al Domnului. Tu ești numit în cer sfatul Domnului, din pricina cuvântului Duhului Sfânt al Domnului în mijlocul tău. Voiesc să fii înțelept și să nu pierzi vremea Domnului cu tine pe pământ, ci s-o câștigi și să l-o dai rod lui Dumnezeu, și să te temi să fii al tău după ce Domnul te-a făcut sfatul Său, locașul sfatului Domnului pe pământ. Nu uita că Domnul este cu tine, nu uita aceasta, căci cel ce uită își are duhul lui și nu stă în Duhul Domnului prin sfatul Domnului. Nu uita, poporul Meu, că lucrarea fără sfat e lucrare fără înger, și îi rog pe cei ce-i am călăuză a ta între Mine și tine, îi rog să te învețe lucrarea sfatului Domnului, căci Scrip-

tura îi înșiră în ea pe mulți mai-mari din Israel care au lucrat de la ei în numele Domnului, și au adus rușine înaintea lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, le spun celor ce au așteptat praznicul Duhului Sfânt și nu au venit pentru că n-am trimis lor chemare, le spun să caute să învețe bine din cuvântul Meu ce înseamnă sărbătoare de Duh Sfânt și lucrare cu îngeri, și Eu Mă voi milostivi apoi de ei.

Am început zilele de praznic al Duhului Sfânt cu lacrimă pentru toți cei care veneau și nu luau pe Duhul Sfânt ca să Se vadă El, apoi, în ei cu lucrarea Sa. Am spus că le-aș culege lacrimile, ca să le duc la Tatăl, dar lacrima se naște din durere. Așa le-am spus tuturor celor ce se strâneau lângă Duhul Sfânt, Care Se făcea lacrimă, căci cuvântul lui Dumnezeu este lacrima Duhului Sfânt, Care plânge după om îndumnezeit pe pământ. Le trimit prin voi, copii vestitori, le trimit lor cuvântul celor trei zile de sărbătoare de Duh Sfânt și le dau îndemn să se privească, și apoi să se așeze în fața cuvântului Meu și să se lase făcuți de el, căci cincizeci de ani a plâns Dumnezeu ca să-Și facă un popor după chipul Său, și iată ce puțini au rămas! Și pe aceștia îi îndemn să fie sfatul Domnului și să-L ceară peste ei mare, cu fierbinte rugăciunea lor, fiindcă Duhul Sfânt vine pe pământ prin rugăciunea omului sfânt, prin stăruința lui lângă Dumnezeu, prin viața lui de nou Ierusalim și prin îngerii slujitori ai lui Dumnezeu.

O, Israele de azi, ia aminte la cuvântul Meu din mijlocul tău și sfătuieste-te cu el mereu, și numai din el să iei tu lucrarea ta înaintea Mea, căci lucrarea Domnului spre tine nu este fără înger, poporul Meu.

Iar voi, copii din porți, aveți grijă de viața lui Israel, de viața Mea din fiii săi, căci ei nu au altă viață de trăit decât viața Mea. Viața cu înger este cea mai plăcută viață a ta înaintea Mea, Israele de azi, și să cauți mereu cu înger, căci tu trebuie să fii ocrotit cu mare grijă de toate cele ce vor veni peste pământ să cerceteze pe fiecare după fapte, precum este scris că Eu voi veni și voi da fiecăruia după cum este fapta sa.

Poporul Meu, fapta ta să însemne mereu, mereu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, ca să-L vadă toate neamurile pământului pe Dumnezeu cu tine întru a Sa venire. Amin, amin, amin.

8/21 iunie 2005

Duminica tuturor sfinților

Cel ce stă pe pământ și nu în cer și nu în Dumnezeu, acela nu a cunoscut ce este viața. Iubirea de sine are ca semn ne iubirea de frați. Cel ce-și caută bucurii, nu-L poate iubi pe Domnul. Sfinților le este dor de viață în oameni. În cer e jale, iar pe pământ e petrecere. Bucuriile nu rămân fără tânguiri.

Sfinții Celui Preaînalt se așează cu sărbătoarea lor pe pământ, căci ei au știut ce înseamnă pe pământ viața, și au câștigat viața pentru veci de veci, căci Eu, Domnul, am spus: «Cel ce voiește să-și câștige viața sa, acela o va pierde, iar cel ce-și pierde viața sa, acela va câștiga viața». Amin.

M-am grăbit spre porți, M-am zorit din timp, căci sfinții toți sunt plini de dor, poporul Meu. Cu mare dor așteaptă sfinții cuvântul Meu pe pământ. Cu nestăvilită ardoare așteaptă toate oștile cerești să aștern pe pământ masa cuvântului Meu, căci cuvântul Meu este praznicul celor din cer, este masa păcii, adunarea tuturor sfinților, iar venirea Mea la tine nu este altfel decât cu sfinții Celui Preaînalt, poporul Meu, sfinții care au trăit pe pământ iubind în Mine și nu în ei, căci

Dumnezeu este iubire, și numai El trebuie iubit. Omul însă M-a vădăvit de această cinste, fiindcă el se vrea iubit, și așa s-a învățat omul să se așeze în locul Meu și să nu mai fie Dumnezeu iubit, să nu mai fie iubire de la om spre Dumnezeu.

Omul se oprește pentru sine, și fiecare se dă unul altuia ca să câștige iubire, iar cine face așa nu-L poate iubi pe Dumnezeu. Sfinții cerului însă au cunoscut ce este deșertăciunea vieții și n-au iubit nimic și pe nimeni pe pământ decât pe Dumnezeu și pe omul care este în Dumnezeu ca în cer și nu ca pe pământ, iar cine stă pe pământ și nu în cer și nu în Dumnezeu cu viața sa, acela nu a cunoscut ce este viața și nu știe să câștige viață, ci numai deșertăciune.

Sfinții Celui Preaînalt s-au așezat în cete-cete și s-au pornit cu Mine spre tine pentru sărbătoarea lor, pentru duminica tuturor sfinților, poporul Meu. O, deschide-ți inima, deschide ochii duhului și vezi că vin cu Mine cetele de sfinți la tine și se așază la masa cuvântului Meu pentru sărbătoarea lor. Cu mare slavă înconjoară ei pe trâmbița Mea Verginica, fiindcă ea este azi sărbătorită pentru venirea ei pe lume în ziua de serbare a duminicii tuturor sfinților, zi așezată de sfinți și de părinți, zi de sobor ceresc pentru unirea sfinților toți într-o zi de slavă a lor în cer și pe pământ.

O, Israele de azi, mare trebuie să fie cel ce crede în sfinții Celui Preaînalt, iar când crede, această credință îi schimbă fața și trăirea și fapta și veghea și așteptarea, și se face iubire fără de margini unul ca acela, și se face ca Dumnezeu, căci mai mare dragoste ca aceea, să-și pună cineva viața pentru prietenii săi, nu este, poporul Meu, și aceasta înseamnă Dumnezeu, iar omul nu poate face aceasta, dar poate iubi și poate ierta dacă voiește viața, iar dacă nu voiește viața, el caută să-și câștige viața sa, dreptatea sa, pacea sa, odihna sa, pierzând viața, căci cine-și câștigă viața sa, acela pierde viața, pierde pe Dumnezeu, pierde taina iubirii, taina vieții. Cine se poartă pe pământ ca un stăpân, acela mai întâi își pierde mintea cea din Dumnezeu pentru mintea sa, și apoi prin îngâmfare vede numai prin sine, și tot așa se și zbate pentru ca să-și câștige viața sa. Cel înțelept însă, cel blând și smerit cu inima, își cântărește în Dumnezeu mintea și inima și vorba și fapta și iubirea acestora, și cu ele câștigă viața, și apoi o dă prietenilor săi curată și sfântă și dulce și cerească pe pământ, căci acela se face împărăție a sfinților pe pământ, și tot ce este în cer își face locaș în el, în cel ce are viață.

O, poporul Meu, îi bucur pe sfinți prin grăirea Mea cu tine, căci ei și-au câștigat ca plată a iubirii lor, pe Dumnezeu, de viață veșnică a lor. Duhul lor se bucură nespun când Mă aud și Mă văd grăind cu tine despre taina vieții sfinților, căci lor le este dor de viață în oameni, ca să-i poată oamenii dori pe sfinți, și ei să vină să viețuiască pe pământ cu oamenii, și să aibă chemare să vină, căci fără chemare ei nu pot veni și nu pot lucra și nu pot viețui între oameni cu durerea lor, care așteaptă în ei să fie lucrătoare pe pământ între oameni, și cei credincioși Domnului să iubească darurile sfinților Lui.

O, poporul Meu, să știi că viața fără încercare peste ea nu trece spre răscumpărarea ei. Pe pământ, omul, ca să ajungă mare între oameni este trecut prin multe strâmtori, prin multe uși, și este cântărit în fel și chip ca să-și câștige un rang în viața lui de om, iar cel ce nu este probat, acela rămâne chiar și fără viață pe pământ, nu numai fără nume sau fără slavă, ca pe pământ slavă. Pentru cer, ca să câștige omul viața, căci din cer este viața, nu știe omul cât de probată trebuie să-i fie viața, cât de încercată, prin cât de multe trebuie să treacă și să

răspundă bine, ca apoi să câștige viața pierzându-și viața sa, precum Eu am spus despre viață pentru om. Sfinții Celui Preaînalt au îndurat dispreț, umilință, ispite mari și mici, dureri fel de fel, ură, răbdare de sfinți, moartea trupului, și iată cât de multe încearcă viața omului până ce el ajunge să câștige viață! Eu n-am câștigat altfel viața Mea între oameni, și apoi dintre cei morți câștigată, căci viața cea de pe pământ a omului îi face sau nu cale vieții spre om, cale învierii omului și veșniciei lui cu Domnul.

O, ce dulce a fost viața trâmbiței Mele Verginica în vremea ei de pe pământ! O viață plină de Dumnezeu în om n-a fost niciodată iubită și prețuită și văzută bine de cei de pe pământ care sunt numai trup, căci viața Mea din om, este duh umilit, inimă înfrântă și smerită. Așa stau Eu în om când el trăiește întru Mine, și acela este cu Dumnezeu pe pământ. Când Mi-am strâns pe lângă Mine ucenici ca să-i fac pe ei plăcuți Tatălui Meu, le-am spus lor: *«Vai vouă dacă lumea vă va vorbi pe voi de bine, că așa făceau proorocilor mincinoși ucenicii lor, și adevăr adevărat grăiesc, că și-au luat plata»*.

O, poporul Meu, viața este încercată prin umilință, iar dacă ea nu răspunde cu iubire și cu răbdare și cu înțelepciune ca a Mea în urma încercării, aceea nu este viață bună pentru Dumnezeu în om. Dar omul este îngâmfat pentru viața sa, și un așa om trăiește în sine și se iubește pe sine prin orice face el, iar iubirea de sine are ca semn al ei în om ne iubirea de frați, dezvinovățirea și nemulțumirea, și un așa om nu are frați. Iubirea însă are în ea iubire, și așa se cunoaște ea când este în om, iar când omul are învinuire nu are în el iubire, ci are pentru sine iubire, iar pentru celălalt, învinuire, și unul ca acela se zbate să-și câștige viața sa, căci el nu știe taina iubirii și fața ei și lucrarea ei.

Nu pot să-Mi fac cer de sfinți din oameni care nu au iubirea Mea în ei, și nici pământ de sfinți nu pot să-Mi fac din ei. Nu se poate ascunde în el cel care trăiește pentru iubirea de sine, ci este vădit prin toate câte el făptuiește și dovedește. E mare putere iubirea, și Eu Mă așez în inimi și în minți deslușitoare de cele ale tainelor Mele între oameni, iar în cei îngâmfăți în duhul lor Eu rămân nedeslușit, rămân în întuneric față de cel ce se iubește pe sine, și nu Mă pot împărți nimănui prin cel ce se bizuie pe sine.

Iubirea e putere ori pentru bine ori pentru rău peste om, căci sunt două feluri de iubiri, și pe două laturi merg ele, ori să nimicească ori să salveze viața omului. Una din ele este iubirea de sine, pe care cel orb prin ea nu și-o vede ca să-și poată feri viața de nimicire, iar cealaltă este iubirea cea de sus, din cer, din Dumnezeu, pusă în slujba lucrărilor cerești între oameni, pentru cei ce se mântuiesc.

Iată, poporul Meu, iubirea dumnezeiască înseamnă Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu pe pământ, iar iubirea omenească înseamnă omul și lucrarea omului pe pământ. Aceste două feluri de iubire nu se întâlnesc niciodată, căci se resping și sunt vrăjmașe prin însăși lucrarea lor. Iar sfinții au iubit cu putere înțelepciunea cea din cer a iubirii și s-au făcut sfinți pe pământ pentru ea, și au câștigat viața și s-au dus plini de viață la cer și sunt fiii vieții în vecii vecilor, iar Eu, Domnul, vin pe pământ cu cei vii, cu sfinții vin, cu cei ce au aflat pe pământ taina iubirii și au trăit în ea. Amin.

O, poporul Meu, îți amintesc rugăciunea Mea către Tatăl pentru frații Mei, pentru ucenicii Mei, căci Îi spuneam Tatălui: *«Tată, precum Noi una suntem, să fie și ei una întru Noi, ca bucuria Noastră să fie deplină în ei»*. O, cum să fac să fie trăită cu putere această taină pe pământ între ucenicii

Mei, între cei ce au fost chemați ca să fie aleși și credincioși apoi? Mă rog Tatălui mereu, mereu, iar în mijlocul tău voiesc să văd că poți aceasta, poporul Meu, căci Eu pentru ucenici M-am rugat, iar cei ce-Mi sunt ucenici, pot aceasta. Amin.

Mi-e dor să am ucenici pe pământ, și să fie ei mari prin ceea ce fac mare și minunat în numele Meu peste mulți. Nu este mai mare între oameni ca și ucenicul care este al Meu și care vorbește cuvântul lui Dumnezeu după înțelepciunea lui Dumnezeu, după planul lucrărilor lui Dumnezeu peste pământ. Nu este nimeni mai mare între oameni și între ucenici cu viața din cer ca și ucenicul care are în el descoperirea lui Dumnezeu peste oameni. Dar Eu plâng, poporul Meu, că omul e prea mare ca să poată să se aplece și să primească pe cel ce este cuvântul lui Dumnezeu din partea Mea. Sufăr cu lacrimă fără de sfârșit de la om, și nu pot să-l ridic pe om din țărâna lui, și plâng sfinții cu Mine, plâng sfinții fără de casă și n-au casă în care să plângă, iar sărbătoarea lor este ca și a Mea, lacrimă multă, durere și suspin, dor și jale, și toate acestea cuprinse în iubirea cea de sus, iubirea sfinților.

Mă pregătesc pentru lacrima lui Verginica, fiindcă ea este între sfinții cerului, și tot cerul plânge în vremea aceasta de strămtorare a lui Dumnezeu pe pământ, strămtorare cum n-a mai fost, și nici nu va mai fi, și omul nu cunoaște vremea Domnului, pentru că omul cunoaște numai vremea sa, și pentru ea trăiește viața sa.

O, Verginico, lacrima ta se face sărbătoare a ta între sfinții cei în sobor serbați de Mine și de poporul Meu cel de pe pământ. O, trâmbiță a lui Dumnezeu, dureros a fost suspinul tău pe pământ! Mereu ai plâns după viața Mea în creștin. Mereu ai suspinat de dorul Meu, de suspinul Meu de la om, că omul nu-Mi dă altceva, fiindcă el nu voiește să afle taina iubirii cerești ca să se bucure de ea și el și Eu în el. O, trâmbiță plină de jalea Mea, te mângâie toți sfinții așa cum te-au mângâiat când te-ai ivit pe lume pruncă, încununând între cei cerești sărbătoarea duminicii tuturor sfinților, și când Eu le-am spus lor că tu vei fi trâmbița Mea și a lor înaintea venirii Mele, și le-am spus că vei fi venirea Mea, scara Mea de venire între oameni ca să-Mi culeg un popor de ucenici. Dar ce durere mare am purtat în tot acest timp de cincizeci de ani de coborâre a Mea! Că n-a voit cel ce M-a auzit prin glas de trâmbiță, n-a voit să se facă ucenic al venirii Mele, al vestirii cea mare acum, la sfârșit de timp, și plânge timpul cel pierdut de om, și plânge omul cel pierdut de timp, și el nu știe de ce plânge, nu știe că plânge, căci omul nu se cunoaște pe sine, fiindcă nu știe de unde este viața lui și unde-i plânge viața așteptându-l.

O, ce sărbătoare dulce! O, dulce este durerea, Verginico, și omul fuge de acest dulce și mănâncă numai amar, căci omul care-și caută bucurii nu poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe Cel îndurerat în cer și pe pământ și în om. Cel ce plânge după bucurii, acela nu-L cunoaște pe Dumnezeu și nu-L poate mângâia pe El. Dar sfinții Celui Preaînalt știu taina iubirii cerești și izvorul ei, căci ea este izvorul sfinților în cer și pe pământ, și e lucru mare să știe omul taina celui sfânt, taina celui ce iubește pe Dumnezeu între cei de pe pământ. Amin, amin, amin.

— **O**, câtă lacrimă, Doamne, câtă iubire! Iubirea se face lacrimă, și numai sfinții iubesc taina aceasta, care nu poate locui cu omul cel plin de iubire pentru el, și de la care Tu atât de dureros suspini, și în sfinți suspini, Doamne. O, cum puteam să fiu eu altfel pe pământ și în cer decât suspinul Tău dacă eu am fost ucenicul Tău pe

pământ, trâmbița Ta, purtând cel mai mare dintre darurile toate, darul cuvântului Tău? Te-am purtat cuvânt pe pământ, și a rămas peste cei ce iubesc acest dar, și ești veșnic prin el peste cei născuți pentru Tine și nu pentru ei pe pământ. Voiesc să mă las cu mult cuvânt pentru sărbătoarea mea între sfinți, și îi voi întări și eu pe cei din porți, ca să mă las peste poporul Tău și al meu cu harurile cele de sus pentru înțelepciunea iubirii cea de sus peste el.

Pe voi, porți ale Domnului, vă cuprind în puteri cerești, vă cuprind în iubirea cea de sus, ca să puteți sta pentru trecerea sfinților cerului spre poporul Domnului, ca să-l învăț pe el în această sărbătoare taina lui Dumnezeu cu omul, taina mântuirii, taina vieții care nu piere, fiilor vestitori de Dumnezeu. O, cât aș vrea să vă înțeleagă poporul iubirea Domnului din voi! O, cât aș vrea să vă cunoască de lângă Domnul și nu de lângă el poporul! E mare și e din cer, și e cu milă mare în ea iubirea voastră pentru poporul cel chemat, dar mai sunt două trepte care îl duc pe el la viață, căci cei chemați trebuie să fie și aleși la lucrul cel pentru Dumnezeu, și apoi să facă ei minunile credinței lor, spre plinirea celor din urmă Scripturi care așteaptă să se așeze pe pământ. Vă văd osteneala, văd cum apasă cele de sus peste voi, iar voi sunteți zdrobiți de tot ce Îl doare pe Domnul, și vă strânge grijă mare pentru lucrul Domnului peste popor și peste toți de pe pământ pierduți de Dumnezeu, vânđuți slavei lumești, care nu este la Dumnezeu, ci este în lume, și îl ține pentru ea pe om, ca să nu vadă omul mântuirea lui și pe Stăpânul mântuirii lui.

Vă las spre odihnă, ca să putem apoi sfârși cuvântul sărbătorii sfinților, să vă dau povețe pentru popor și pentru om, căci sunt trâmbița Domnului, și n-am purtat alt dar pe pământ.

Dorește-mă, poporul meu, căci sunt la Domnul, și prin mult suspin te cer de la Domnul ca să fii mereu și ca să înveți să fii. Cu tot atâta suspin te cer de la tine pentru multul lucru ce este acum de lucrat pentru Domnul Dumnezeuul tău, căci dacă mai este timp încă, tu pentru Domnul ar trebui să poți, căci Domnul trebuie să rostească în curând peste toate: «*Toate sfârșitu-s-au!*», iar tu să te lași cu Domnul și să fii începutul cel de la sfârșitul a toate și să fii cel ce șterge lacrima Domnului și a sfinților Lui. Amin.

— **O**, Verginico, le binecuvântăm sărbătoarea, le dăm dragostea sfinților, îi rugăm să facă petrecere cerească, iar Noi să privim la ei și să le insuflăm slava cu care sfinții stau cu ei, învăluindu-i în taina vieții care nu piere, și apoi iarăși să Ne apropiem cu tot cuvântul sărbătorii.

Poporul Meu, nu uita de cerul cel nevăzut. Nu uita să crezi cu putere, ca să-ți măsoare Domnul credința ta, căci fapta credinței este prin vederea ei, și este floarea vieții care se desface la vedere împrăștiind mireasma ei și slăvindu-i pe cei ce sunt ucenici ai slavei Domnului pentru care ei au trudit. Ferice celui ce nu doarme acum, căci cel ce doarme este cel ce nu aude cuvântul Meu și nu trăiește prin el. Iar cel ce nu doarme, pe acela îl găesc într-o întâmpinare a Mea, și apoi el se face semănător din cer și rod al Celui ce seamănă peste ucenici sămânța Sa cea dătătoare de viață, din care răsare popor ascultător, blând și smerit cu inima, copil al Tatălui ceresc, precum Eu sunt. Amin, amin, amin.

*

H ai, copii semănători, căci pe cel ce nu doarme la cuvântul Meu, Eu îl am ucenic care are în el

descoperirea lui Dumnezeu peste oameni, așa precum v-am spus Eu în ziua aceasta mare. Verginica are povește pentru poporul cel hrănit din cer, iar voi faceți trecerea sfinților, ajutați-i să intre în cartea Mea cu voi, în venirea Mea la poporul Meu, fiilor copii. E sărbătoarea sfinților toți, iar Verginica este poarta lor de intrare, este trâmbița Mea și a celor din cer.

O, Verginico, dulce este durerea celor din cer, iar lacrima lor se face sărbătoare, ca să-i cheme la Mine pe oameni și să le dea putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, sfinți ai cerului, așa precum tu ai fost pe pământ, căci tot ca pe pământ vor fi cei ce vor căpăta ceea ce și-au lucrat prin trăirea lor cea din trup, iar cine nu crede aceasta, acela nu știe ce înseamnă viața pe pământ și în cer.

O, trâmbiță a Mea, dureros a fost suspinul tău pe pământ! Ai plâns mereu după viața Mea în creștin, și l-ai învățat și din cer și de pe pământ, și cu cât îl învățai și îl doreai pentru Mine, cu atât el se depărta de cer. O, ce frumos l-ai învățat tu pe creștin! I-ai lăsat carte de învățat și de urmat, dar el s-a învățat uituc, Verginico, și dacă nu l-ai mai învățat și acum, el ar uita mereu. Dar tu ai duhul blând și smerit, ca și pe pământ, și te doare de cel ce nu știe pe pământ ce este viața și puterea ei. Hai, cu iubire și cu Duhul Meu Cel Sfânt, pe Care L-am dat celor ce s-au făcut locaș al Domnului între oameni. Hai, că tu ești trâmbița Mea și a sfinților Mei, și ești plină de iubire, ca și pe pământ, și te apleci ca și Mine ca să-i poți ajuta pe cei ce s-au adus spre lucrarea cuvântului Meu, ca să se așeze ei în toată învățătura Mea și să trăiască prin ea și să se facă bucurie sfinților și pildă oamenilor, Verginico. Și acum, fii binecuvintez intrarea ta la poporul tău. Amin, amin, amin.

— **O**, câtă lucrare peste poporul cel de azi, Doamne! O, cât cuvânt din cer peste el ca să iubească el viața, Doamne! Și acum, iarăși îl învățăm și îi dăm din cer, ca să aibă sfinții parte cu el, căci cuvântul Tău din mijlocul lui, este masa sfinților care au așteptat venirea Ta cu ei, lucrarea venirii Tale care iarăși face lumea, prin unire cu cei de pe pământ, Doamne.

Dorește-mă, poporul meu, căci sunt cu Domnul, și cu mult suspin te cer Domnului și Îi cer pentru tine viață și putere de viață. Cu tot atâta suspin te cer și de la tine, că mult lucru este de lucrat pentru iarăși facerea lumii. Dacă mai este încă timp, tu pentru Domnul trebuie să poți, și să te îndemni frate pe frate să poți.

O, copii din porți, trebuie mai mult lucru de la voi peste popor, chiar dacă lucrul ivirii cărții cea de cincizeci de ani de cuvânt al Domnului vă ia tot mersul, tot timpul și toată odihna. E mult și e mereu de lucrat ca să aibă Domnul viață frumoasă în creștin și ca să-l găsească Domnul așa în toată clipa. Îngăduința de pe o zi pe alta de a nu împlini poporul tot cuvântul Domnului, nu poate aduce învierea și nu poate să aducă putere peste cei ce trebuie să poată pentru cer acum. O, nu e bună voia cea de pe pământ. E bună învierea, căci unde nu e înviere mereu în toți la fel, e lacrimă pe pământ și în cer, și e greu de biruit pentru Scripturile care sunt acum de împlinit ca să Se așeze Domnul să împărătească peste toate, și ca să fie apoi înviere.

Voiesc să mă las cu învățatură peste toți cei care iau de la voi cuvântul cel din cer, dar mai cu seamă aș îndemna poporul să se uite mai mult și să nu uite de pe o zi pe alta cartea pe care am lăsat-o eu lui la ducerea mea la cer. Ar fi să vă amintiți mereu unii altora din ea, și să fiți primitori dacă luați din ea unul pentru altul, căci viața plăcută Domnului trebuie s-o puneți peste voi din cartea învățaturii mele peste voi. Iată,

toate cuvintele Domnului au rămas pentru judecata a tot omul, fiindcă omul nu le împlinește, iar ele sunt pe pământ pentru ca să nu poată omul spune că nu a știut ce înseamnă viața lui pe pământ. Dar tu, popor al învățaturii mereu a Domnului, tu știi ce înseamnă viața ta? Sfinții care sunt acum în cer, au înțeles cuvântul cel dătător de viață al Domnului, și care a rămas în Scripturi și în sfinți, iar sfinții au trăit după el pe pământ, căci omul sfânt nu trebuie să aibă voia sa pe pământ. Te-a strâns Domnul din loc în loc în chiticele ca să te învețe viața și ca să ți-o probeze și să ți-o privească mereu înăuntru și în afara ta, și te-a învățat de curând să nu iubești să stai ca în casă la tine în curțile binecuvântării Sale pentru cei iubitori și ascultători de Dumnezeu. E păcat să stai în voile tale în curțile Domnului, poporul meu. Tu ai mereu de învățat, căci cuvântul cel din cer se lasă mereu peste tine cu viața lui, căci este dătător de viață. Tu, fiule, nu ești dator fratelui tău, ci ești Domnului dator, și aceasta înseamnă și mai mult, înseamnă tot, că tu nu trebuie să trăiești înăuntru și în afara ta ca și omul de pe pământ. Tu ai fost chemat la lucrarea vieții, la lucrarea sfinților, iar sfinții n-au stat pe pământ fără lucrarea vieții mereu peste ei. Ei au trăit pe pământ iubind în Domnul, nu în ei, dar tu poți singur pricepe cum vine aceasta ca să stai în Domnul și nu în tine? Iată, sfinții mă știu pe mine trâmbiță a Domnului, și trec și ei spre tine, ca să-ți spună ei cum trebuie să trăiască sfinții pe pământ. Amin.

— **T**oate cetele de sfinți laolaltă ne facem un singur cuvânt, Verginico. Mare dar ne-a dat Domnul în cer acum, la sfârșit de timp, de te-a născut pe pământ și te-a adus apoi în cer la sfinți cu lucrul tău de venire a Domnului la oameni pe pământ, și la sfinți în cer, căci sfinții din cer au așteptat și ei venirea Domnului, nu numai cei de pe pământ credincioși și sfinți cu iubire. Numai prin credință nu poate nimeni să se facă sfânt. Pentru credință trebuie apoi iubire, iar noi, aceasta am lucrat pe pământ. Iubirea e putere mare, și cu ea se biruiește moartea care vine de la duhul lumii și de la trup, iar noi această luptă am dat pe pământ, ca să câștigăm în noi sfințenia, și apoi darul Duhului Sfânt. Tu însă ai fost așa de mare pe pământ, de te-a făcut Domnul dar al sfinților Lui, și te-a dat nouă ca să putem veni cu Domnul pe pământ la poporul cel hrănit din cer prin gura ta, fiindcă ai fost trâmbița Domnului.

Toți sfinții plângem cu lacrimi de bucurie pentru darul venirii noastre cu Domnul la masa Lui din mijlocul lui Israel, cel din români Israel, și fericite tuturor celor ce știu ce înseamnă sămânța lui Avraam între oameni, că iată, cei ce s-au adus la această masă ca să se alipească Domnului, au crezut ca Avraam că Dumnezeu Sfintei Treimi este Cel ce vine și grăiește peste cel credincios, peste Israel, ai cărui părinți sunt cei credincioși, Avraam, Isaac și Iacov.

O, sfinților le este dor de viață în oameni. Așa a spus Domnul despre noi. Ne este dor să iubească oamenii viața așa cum am iubit-o noi pe pământ și în cer, căci tot pe pământ se iubește în cer, iar altfel nimeni nu intră în această țară dacă pe pământ nu au dobândit-o pe ea. Nesticăciunea trupului trebuie lucrată de cel credincios, și trebuie prin iubire lucrată, și ea nu se capătă în dar. Ea se lucrează și se aduce în dar Domnului, spre desăvârșirea Sa în om, așa cum și noi am lucrat Domnului viață în noi, și de aceea suntem acum fiii vieții, și de aceea grăim peste pământ prin venirea Domnului la cei ce cred venirii Lui de acum.

Viața se încearcă dacă este în om, și prin umilință se încearcă ea, căci cel sfânt trebuie să semene cu Domnul, Cel

încercat prin multă umilință, prin multă suferință pe pământ, căci S-a lăsat în toate încercat și ispitit, în afară de păcat. Iată-L! A fost fără de păcat, și a fost Cel mai umilit, Cel mai blând, Cel mai smerit, și apoi a rămas pentru pildă peste omul care se naște din păcat, și care poate apoi dacă voiește, dacă iubește viața, să se nască din Cel fără de păcat, din Domnul, ca să fie făptură nouă, așa cum este scris în Scripturile care au viață în ele.

Viața se încearcă dacă este în om, prin iubirea sau prin ne iubirea de frați. Cine voiește să fie frate, acela trebuie să fie iubitor de frați, căci altfel nu are frați unul ca acela, iar taina și lucrarea frăției este mare, și este din Dumnezeu dacă este, și altfel ea nu este, căci cea din Dumnezeu este cea măsurată și nu cea din om lucrată. Domnul a făcut mai întâi lumea cea nevăzută, dar pentru că omul este fără de pricepere din cer, nu înțelege cine îi măsoară lui viața pe pământ. El nu și-o poate măsura, dar nici aceasta nu știe omul, și ar trebui să știe și mai mult decât aceasta măcar cel ce voiește viața. Omul nu este niciodată singur, și nimic nu vine peste el decât din măsura socotită bine de lumea cea nevăzută atât cât omul nu pricepe și nu vede. Iată, nimic nu poate fi peste om decât după măsura lui, chiar și când el judecă pe fratele său, căci dacă el aceasta merită, aceasta vine peste el, iar judecata făcută de om aduce aceeași lucrare asupra omului. Noi, sfinții cerului, am învățat puterea vieții și ne-am deprins pe pământ să biruim slăbiciunile ei și judecata ei, și am făcut aceasta prin iubire, nu numai prin credință, căci dacă Avraam credea și nu iubea cu puterea iubirii cea din Dumnezeu, el n-ar fi putut cunoaște pe Domnul când a venit la el în chipul Treimii cerești, Care Se numește Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Noi, Verginico, am spus poporului tău ce este puterea vieții. Ea este iubirea cea pentru credință, și suntem plini de pace că în ziua aceasta de sfinți, noi am grăit peste pământ. Amin.

— **O**, sfinți și scumpi ai Domnului, voi ați iubit și iubirea cea de sus, care este puterea vieții și biruința morții. Ștergeți-vă lacrimile, căci lumea cea nevăzută vă slujește vouă ca și pe pământ când aveți priceperea aceasta, și din care voi aveți înțelepciunea vieții, darul vieții, paza vieții și biruința cea pentru ea, căci lumea cea nevăzută s-a împărțit în două după ce omul s-a semețit asupra lui Dumnezeu, și apoi au fost două puteri: puterea binelui și puterea răului, și iată-le pe acestea cum lucrează pe pământ prin oameni din lumea cea nevăzută și nepricepută de om. Mai întâi a făcut Dumnezeu nevăzutele și lumea cea nevăzută, și apoi a scos la iveală pe cele ce se văd și pe om, și nu-l cuprinde pe om acest fior pe care l-au avut și îl au sfinții pentru lumea cea nevăzută, care fără odihnă lucrează peste om, și fără hotar hotărăște pentru binele și răul din om, iar Duhul Domnului din cei aleși de El pentru aceasta, îi încearcă din Dumnezeu pe cei ce stau în duhul lor, în voile lor, în sângele lor zicându-și că-L cunosc pe Domnul și că sunt ai Lui prin ceea ce ei spun că fac și împlinesc. Tot omul se mulțumește cu puțin când dă să-și așeze viața în mâna lui Dumnezeu, în mila lui Dumnezeu, căci omul își cunoaște numai vremea sa, și pentru ea trăiește viața sa și nu pentru Dumnezeu, căci ca să trăiască pentru Dumnezeu, omul trebuie să cunoască vremea Domnului, nu vremea sa. Dureros a fost suspinul meu pe pământ, o, sfinți iubitori ai vieții Domnului, căci darul vieții, cel mai scump dar, este necăutat de om.

O, poporul meu, popor al Domnului, mereu am suspinat de dorul Domnului, de suspinul Lui de la om, căci omul

nu-I dă lui Dumnezeu altceva decât suspin, fiindcă el nu voiește să afle și să știe și să trăiască taina vieții, care este taina iubirii cerești. Eu am fost trâmbița Lui, Duhul Lui Cel plin de jale de la om, și știu suspinul Lui, și cu El am suspinat și suspin după viața cea de sus din creștin. Spunea adesea Domnul că în poporul Lui nu vor mai fi decât copii frumoși, nu vor mai rămâne cei mândri, cei mofturoși, cei ispititori, cei neascultători, cei neîmplinitori, cei bârfitori, cei certăreți, cei pretențioși pentru ei, cei pizmăreți, cei cu iubire de sine, care nu stau în Domnul, și cu durere mare spunea Domnul aceasta. Dar tot El știe și măsoară pe poporul Lui, căci lumea cea nevăzută aceasta face, și Domnul Și-i cunoaște pe ai Lui, și îndelung rabdă pentru ei din pricina celor neîmpliniți în Domnul, și îi îndeamnă la răbdare pe cei ce iubesc viața cea de sus, pe care Domnul o măsoară din cele ce nu se văd, și o vestește prin cei ce au împărțită lucrare peste om. Cel ce veghează peste multe, acela nu poate avea decât durere, în timp ce mulți au nemulțumire, așa cum este între om și om pe pământ acolo unde nu pătrunde taina iubirii cerești în om.

O, fiilor împărțitori, e tare greu, e tare dureros să te uiți la fiecare ce face și cum este și ce știe el să facă, și tu să știi ce vrea Hristos și să nu poți face nimic pentru Domnul ca să aibă El popor mare și sfânt, una și una toți, căci El iarăși Se roagă: «Tată, precum Noi suntem una, și ei să fie una întru Noi».

O, pe cei ce iubesc viața cea de sus, eu îi îndemn din Domnul să nu uite cuvântul cel din cer care îi învață viața, căci între om și om dacă nu este Dumnezeu, nu este nici omul, iar unde nu este Domnul, e pustiu totul pentru cei din cer care iubesc și doresc să-și trăiască viața în oameni, căci sfinții au viață multă în cer, și și-o doresc în oameni. Dintre cei sfinți, doresc și eu viață sfântă în poporul meu, iar cel ce stă la învățat viața, acela trebuie mereu învățat, ca să nu uite și ca să-i fie ținută trează viața și puterea ei. Amin.

O, poporul meu și al Domnului meu! Între frate și frate trebuie să fie Domnul mereu viu, mereu mărturisit, și numai așa sunt frații frați, căci unde nu e și Domnul nu este nici omul, iar în poporul Domnului sunt și vor fi numai cei ce iubesc pe Domnul în chip văzut și mărturisit, ca și cum Domnul este în trup între cei ce iubesc să trăiască așa, căci unde este El cu putere, acolo este duhul frăției, de la care se naște duhul iubirii de Dumnezeu între oameni. O, nu e bună îngăduința cea pentru neîmplinire, căci nu se văd în creștin împlinirile Domnului, iar această îngăduință dăunătoare înfrânează învierea și înmulțește lacrima Domnului și a sfinților Lui, poporul meu.

O, poporul meu, botezul cu Duhul Sfânt e taină dulce și mângâietoare peste om, dar botezul cu foc e usturător, și această știință voiesc eu să trezesc în inima a tot creștinul care a luat din acest izvor și a crezut că este Domnul. Dar iată, credința fără de iubire mare pentru darul vieții în creștin, nu este roditoare și nu folosește nici Domnului, nici omului, căci scris este că dragostea le poate pe toate, iar fără ea toate cad. Între creștin și creștin trebuie mereu să fie Domnul, căci altfel nu este nici omul în Domnul, fiindcă unde nu e Domnul, e omul, și omul își este sieși stăpân prin îngâmfare, și acela nu este, căci nu omul înseamnă viața, ci Domnul înseamnă viața omului.

O, omule care te cauți numai pe tine în tine și în aproapele tău, iar pe Domnul nu-L ascuți! Tu nu-L vezi pe Domnul, dar Domnul te vede tot ce ești și ce faci. Tu nu-L auzi pe El, dar El te aude tot ce spui și ce vrei și ce ești, și vine vre-

mea să vezi că este așa. Te învăț, dintre sfinți să cauți cu sfinții, nu cu tine, nu cu cel cu care te asemeni tu, și nu în tine să cauți. Caută pe cel ce știe să te învețe viața, căci îngâmfarea face din om țărăni și orbire, și apoi suferință în cer și bucurie diavolilor care stau prin om stăpâni pe pământ, dar pământul este al Domnului. Amin.

Și acum, Doamne, pune putere de înviere în cuvântul meu, ca să-i fie de viață lui Israel, care trebuie mereu strigat, mereu hrănit din cer, iar sfinții se doresc cu viața lor cea sfântă în fiii acestui popor, căci felurite și dulci daruri ale vieții au sfinții, care atât de dulce Te-au iubit și Te-au mângâiat cu iubirea lor! Numai iubirea mângâie, Doamne, iar pentru calea cu Tine nu-i trebuie numai credință omului, ci îi trebuie iubire, căci ea este cea care pe toate le face, așa cum Tu și cu sfinții Tăi acum, cu iubire lucrezi, ca să le faci iarăși pe toate. Amin, amin, amin.

— **O**, Verginico, mai întâi de toate câte vor fi, trebuie să facem și să avem popor ascultător și supus, căci fără unealtă nu poate nici un meșter să-și facă lucrarea. Popor cu viață mare în el, cu mult Duh Sfânt în el, aceasta trebuie ca să le facem pe toate ca iarăși să fie peste oameni Dumnezeu. Cu mare greu lucrăm, cu mare răbdare așteptăm, cu mare dor e Tatăl să-Mi vadă munca agonisită și adusă spre slava ei, iar Eu sunt încă adânc îndurerat ca și sfinții Mei, căci Eu cu ei plâng și cu ei Mă sprijinesc între om și Dumnezeu, și mare taină este taina celor ce nu se văd, dar lucrează până spre arătarea lor cu toată această lucrare pe care omul nu se așteaptă s-o vadă, și de aceea omul este nepăsător de Dumnezeu pentru statul lui în el, căci omul numai în el stă, iar în Dumnezeu nu vrea.

O, e tare greu pe pământ fără Dumnezeu, dar omul este îngâmfat și nu știe de durere, și Eu Mă uit neputincios spre cel străin de taina vieții.

O, poporul Meu, Eu te doresc plin de Duhul Sfânt, ca să pot lucra cu tine. Între frate și frate să fie Dumnezeu, fără de Care nimic nu este din ceea ce se pare a fi. Mai mult decât pe Dumnezeu tu să nu faci altceva pentru tine sau pentru frațele tău sau pentru tot omul rătăcit de viață și de Dumnezeu, Care va rămâne dintre toate.

O, poporul Meu, în cer e jale, iar pe pământ e numai petrecere. Omul petrece, iar Domnul și cu sfinții Săi așteaptă și rabdă plângând, dar taina facerii din nou a lumii lucrează spre săvârșirea ei, așa cum este scris în Scripturi pentru vremea aceasta, căci bucuriile nu rămân fără tânguirii, și oamenii nu știu să cântărească plata a ceea ce ei trăiesc prin orbirea lor. Tu însă, să iubești viața și s-o faci, și Eu să văd că o ai, și să Mă așez în ea și să-ți fiu mereu stăpân, iar pentru aceasta nu-ți trebuie mintea ta, ci numai iubire îți trebuie, căci ea și înțelepciunea ei în tine este ceea ce pe toate le naște spre viața ta, poporul Meu, și spre biruința Domnului Dumnezeului tău, Care așteaptă învierea fapturii. Amin, amin, amin.

13/26 iunie 2005

Sărbătoarea Nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Țara română este cercetată prin suferință pentru duh de pocăință peste ea, iar Domnul îi grăiește blând. Păcatul s-a pecetluit și l-a prins sub el pe om.

In ziua aceasta de pomenire cerească pe pământ, îți aduc dintre sfinți și prin sfinți puteri de suflet, duh de răbdare și de nădejde sfântă, poporul Meu, ca să te rogi cu multă putere, cu multă durere, la Dumnezeu, că e durere mare

peste țara română, și e durere în tine, Israele de azi, iar Eu M-am îndreptat cu mângâiere și cu Ioan, botezătorul Meu, ca să Ne așezăm Noi, cei din cer, și cu tine în duh de putere și de nădejde, căci zilele sunt grele, poporul Meu. Eu însă trebuie să aud glasul tău care Mă cheamă cerând ocrotirea pământului român, și apoi să Mă așez hotarnic între bine și rău, între credință și necredință, între sfințenie și fărădelege, căci totul trebuie să se înnoiască spre coborârea văzută pe pământ a celor ce nu se văd, dar vor fi, căci lumea se va înnoi, așa cum Eu am făgăduit ucenicilor Mei acum două mii de ani pentru zilele cele de apoi, pentru așezarea împărăției cerurilor pe pământ. Amin.

Așteaptă Ioan Botezătorul să strige la oameni să se pocăiască pentru ca să se apropie împărăția cerurilor pe pământ curățit și sfânt. Voi sunteți tare neputincioși, copii din porți, dar Ioan așteaptă, și nu va pleca înapoi în cer cu cuvântul său până ce nu îl veți așeza în cartea Mea cu voi, căci fiecare sfânt lucrător prin lucrarea Mea de azi nu stă din lucru peste pământ, fiindcă nu se poate fără lucrul cel scris să fie lucrat pe pământ în fiecare vreme, și mai cu seamă acum când Eu, Domnul, sunt în venirea Mea de apoi, și am cu Mine oștile de sfinți, spre plinirea vremurilor, spre întoarcerea oamenilor către Dumnezeu, Care iarăși face lumea. Amin, amin, amin.

— **G**lasul meu strigă peste oameni, Doamne, așa cum strigam acum două mii de ani când Îți făceam Ție cale ca să Te cunoască Israel și să Te creadă că ești Fiul Tatălui ceresc și că ești trimis din cer pentru izbăvirea din frica morții a tuturor celor ce aveau să creadă în mântuirea cea de la Tine peste ei.

O, ce durere pe pământ, Doamne! Omul nu se mai satură să-și petreacă viața sa, iar Tu i-ai spus poporului Tău de azi că în cer e jale, iar pe pământ e numai petrecere, și omul nu știe că nu este bucurie fără tânguire peste ea, fără plata celor ce ei trăiesc în orbirea lor. Vin eu, căci sunt înaintemergătorul Tău. Vin pe calea cuvântului Tău, care vine cu norii, și strig peste pământ și sun deșteptarea la pocăință.

Pocăiți-vă, voi, oameni păcătoși de pe toată fața pământului, și intrați în baia nașterii de sus, spre iertarea păcatelor voastre! Eu sunt glasul care strigă și vestește calea Celui ce Se face cuvânt peste pământ pentru nașterea din nou a lumii, căci Domnul vine și botează cu Duhul Sfânt și cu foc, fie spre pocăință, fie spre certare pe tot omul, și are lopata în mână și Își curăță aria și Își adună grâul în hambare, iar pleava, în foc, căci El Își pregătește cu Duh Sfânt și cu foc împărăția Sa pe pământ, și ea va fi fără de sfârșit apoi. Eu sunt cel ce vă îndemn la pocăință, și apoi la izvorul vieții, care curge din gura Domnului în mijlocul neamului român, iar cuvântul Lui cel de acum naște iarăși lumea și așează pe pământ pe cele neclătinate, precum este scris în Scripturi.

O, țară română, în zilele acestea a profețit Domnul peste tine că vei intra la curățit și la albit, ca să fii apoi frumoasă, și să fie curat pământul tău, și să pregătească El slava cea mare a venirii Sale cu sfinții pe vatra ta, căci ești aleasa Lui. O, eu te privesc cu durere și văd pe îngerii care curăță din calea Domnului pe cele clătinate de om, iar eu te strig spre botezul pocăinței și spre iertarea păcatelor.

O, neam român, te cercetează Domnul, așa cum El a profețit în cuvântul Său de azi peste tine. Tu însă ai dat încă să nu auzi, dar El este împlinitor. Gătește-te, dar, spre zile de căință și de rugăciune și de post plăcut Domnului, căci Domnul îți dă har și putere dacă voiești să ascuți aceasta. Așează-te să-L strigi să te ocrotească și să-ți dea duh de credință și

de ascultare și de iubire pentru venirea Lui la tine cu duhul mângâierii cu care stă în mijlocul tău de cincizeci de ani, ca să-ți pregătească slava ta cu El dacă-L primești, dacă-L aștepti, dacă-L iubești, o, țară scumpă a venirii Lui după două mii de ani pe pământ, cuvânt. Domnul este în tine ca să te ocrotească și să te înnoiască prin pocăința ta dacă voiești, iar fără dragostea ta El nu-ți poate face bine ție. Dar tu ești țara întoarcerii Lui la oameni ca să-și pregătească împărăția cea fără de sfârșit, și dacă nu voiești aceasta, poate Domnul ceea ce nu poți tu, ceea ce nu voiești tu să poți. Ridică-te, dar! Amin.

Să se îndemne spre pocăință unul pe altul fiii tăi, o, țară a Domnului, căci nașterea ta pe pământ a fost odată cu nașterea Lui între oameni, și aceasta a fost taina ta, și cu ea vine Domnul la tine acum, după două mii de ani de la nașterea Lui și a ta. Eu, Ioan Botezătorul, sunt cuvântul venirii Domnului la tine ca să nască iarăși lumea din cuvântul Său, și iată, în ziua de serbare a nașterii mele cea de la Dumnezeu în casa lui Zaharia și Elisabeta, vin acum și serbez această zi prin chemarea ta la pocăință, țară română. Scoală-te ca să fii aleasă, precum îți este soarta să fii aleasă între popoare și să fii casa Domnului. Scoală-te din sângele tău, căci Domnul te are de la Tatăl pentru venirea Sa acum, la sfârșit de timp, așa cum la prima Lui venire l-a avut pe Israel de popor al venirii Lui. Ridică-te și te scutură de toată fărădelegea și nu sta fără iubire. Fii înțeleaptă și aprinde candela, căci Domnul S-a făcut Mirele tău și nu te poate lepăda, dar te poate spăla, te poate înnoi, te poate naște. El, Cel ce botează cu Duhul Sfânt și cu foc, El este Cel ce înnoiește lumea nimicind fărădelegea, căci vremea este aproape, și scris este: *«Cine este sfânt, să se sfințească încă, iar cine este spurcat, să se spurce și mai greu, căci vine Domnul cu plata a ceea ce fiecare și-a lucrat»*.

O, țară a întoarcerii Domnului, căiește-te de nedreptatea pe care ai lucrat-o, și vino spre iubire și spre rugăciune și spune-I Domnului tău: „Vino, Doamne!“, și El va veni și te va împodobi în slava venirii Lui cu sfinții, spre pacea ta și a Lui. Amin, amin, amin.

— O, tu, cel ce ai strigat la oameni și acum două mii de ani chemându-i pe ei spre împărăția cerurilor, spre Mine, Cel ce am viață veșnică pentru om, tu și acum Mă dai omului prin vestirea ta despre Mine, iar Eu pecetluiesc cu putere strigarea ta, și îi voi face pe oameni să caute spre Dumnezeu și spre izvorul cuvântului vieții. Amin.

O, poporul Meu, este scris pentru vremea venirii Mele Scriptură hotarnică între bine și rău, între credință și necredință: *«Cine este nedrept, să nedreptățească înainte; cine este spurcat, să se spurce și mai greu; cine este drept, să facă dreptate și mai departe; cine este sfânt, să se sfințească și mai mult»*, și iată, Ioan Botezătorul strigă încă la tot omul să-și facă vreme fiecare de întoarcere la Dumnezeu, căci Eu sunt îndurător. Dar omul nu știe că păcatul s-a pecetluit și că l-a prins sub el pe om, de nu mai știe omul ce este dulce și ce este amar, ce este spre viață și ce este spre moarte, căci omul se întoarce mereu la vărsătura lui și nu poate să învieze, fiindcă nu are iubire, nu are omul temere de Dumnezeu, nu are omul umilință cu statornicie, căci pe pământ e mult păcat, iar fărădelegea s-a vărsat peste tot. Eu însă îl zdruncin pe om și încă îl chem sub scutul Meu mântuitor, dar dacă îl văd fără statornicie, fără fierbinte viață și strigare și credință cu iubire în ea, nu pot să fac mai mult decât face omul, căci Eu sunt umilit și nu trec peste voia lui, fiindcă așa este Dumnezeu, și nu este ca omul.

Iar tu, poporul Meu, stai cu putere de credință plină de iubire, stai cu nădejdea în făgăduințele Mele pentru cei ce stăruiesc în voile Mele, și stai cu fierbinte rugăciune și veghe acum când toate plâng pe pământ chiar când oamenii mai zăbovesc încă în petrecerile vieții lor. Stai, poporul Meu, cu Duhul Meu în duhul tău și pune peste tine toate împlinirile cuvântului Meu din mijlocul tău, căci te aștept cu strigarea ta către Mine, ca să împlinesc prin ea tot ce am Eu de lucrat și de împlinit peste vremea aceasta a Mea cu tine, și nu uita că sfinții toți te așteaptă, și nu uita să fii din zi în zi mai mult după chipul și asemănarea Mea.

Stai cuminte, stai în Duhul Sfânt, poporul Meu, stai în nașterea de sus și cere peste tine și peste pământ împărăția Mea, pe care Eu am gătit-o de la întemeierea lumii pentru cei ce o iubesc pe ea. Amin, amin, amin.

24-25 iunie/7-8 iulie 2005

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

„Să-L iubești pe Dumnezeu din tot sufletul și cugetul tău, omule“, acest cuvânt este rugăciunea Domnului către om, și este judecător omului. Omul este învățat în fiecare zi cu grijile vieții. Nimic nu este mai frumos pe pământ ca Dumnezeu în om.

Se așterne pe pământ cuvântul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, că e sărbătoarea sfinților apostoli ai Evangheliei împărăției cerurilor care s-a vestit peste oameni acum două mii de ani și s-a scris pe pământ, și este scrisă, dar oamenii nu aud cuvintele ei.

Eu sunt Cuvântul Tatălui. Mai înainte de facerea omului sunt Cuvântul Tatălui. Am venit pe pământ născându-Mă Om din mamă Fecioară, iar după treizeci de ani de la nașterea Mea, Mi-am ales, după cum era scris în Cartea Vieții Mele, Mi-am ales ucenici, și apoi ucenici din ucenici pe cei doisprezece apostoli, iar Eu eram Mielul. Și dacă Eu eram Mielul, ei ce erau? Ei erau apostolii Mielului, erau mieluții Mei.

Și de ce M-a numit Tatăl, Miel? De ce M-a numit Ioan Botezătorul zicând: *«Iată Mielul lui Dumnezeu!»*? Am fost numit așa în cer și pe pământ, pentru că sunt Păstorul omului. Sunt Mielul Păstor, și sunt Păstorul Miel, și sunt Unul adevărat, și nu mai este altul așa ca Mine în cer și pe pământ, și Tatăl Mi-a dat nume mai presus de orice nume, fiindcă viața Mea o dau spre viață omului, căci sunt izvorul vieții, și din Mine își ia omul sufletul atunci când se naște în lume. M-am dat spre viață omului, începând cu omul cel zidit de mâna Mea, căci din Mine am suflat peste el, și el s-a făcut din pământ om cu suflet viu, și din suflarea Mea s-a întocmit, după ce i-am făcut trupul.

Am umplut văzduhul de suflare de viață după ce am făcut cerul și pământul și apoi pe om, și de atunci omul își ia această suflare de viață când se naște, și iată, Eu sunt Cel ce dau viață omului. Nimeni în afară de Mine n-a făcut între cer și pământ duhul de viață, și de aceea Pavel, apostolul Meu, a spus: *«Toți trăiesc în El»*. Nu este înțelept pe pământ care să se învețe de la Mine și care să-l învețe pe om taina izvorului vieții de pe pământ. Vin Eu și îi spun omului taina aceasta, care a fost înțeleasă și purtată peste pământ de apostolii Mei cei îmbrăcați în Duhul Sfânt, pentru ca prin El, prin Duhul Sfânt, să o împartă peste oameni și să ia oamenii cunoștința vieții și apoi iubirea de Dumnezeu, căci când Eu am făcut la început rugăciune înaintea omului, primul Meu cuvânt a fost așa: *«Să iubești pe Domnul Dumnezeu din tot sufletul tău, din*

toată inima ta, din toată virtutea ta și din tot cugetul tău, omule, și să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși».

Dar iată, poporul Meu, apostolul iubirii lui Dumnezeu se așează pe pieptul Meu de Miel și Îmi spune să între cuvânt despre iubire în cartea Mea cu tine, că Eu, cu ei sunt azi în cuvânt peste pământ, așa cum și acum două mii de ani i-am făcut pe ei cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

— **S**unt rodul cel blând al suflării gurii Tale, care dă viață, Mieluțele Doamne. Duhul Sfânt al Tatălui și al Tău, Te-a numit prin gura lui Ioan Botezătorul Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii. Te-ai născut pe pământ ca să ne alegi pe noi și să ne dai tainele Tale apoi, tainele vieții, iar noi să le spunem oamenilor. Te-ai născut pe pământ pentru ca să mori ca un Miel, căci Tu ești Mielul Tatălui, și apoi să Te ridici iarăși și să Te dovedești că ești Cel ce are viața.

Când am lăsat carte despre Tine pe pământ, am scris în ea așa: «*Dumnezeu Cuvântul era întru început la Dumnezeu, și toate prin El s-au făcut, și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut, pentru că întru El era viața, și lumea prin El s-a făcut; și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între oameni, și am văzut slava Lui ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr, și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har, și El L-a făcut cunoscut nouă pe Tatăl».*

O, Mieluțele Doamne, Te-am rugat să mă lași să Te mărturisesc că întru Tine este viața pe care ai pus-o pe pământ, și din care toți au luat, și că toate prin Tine s-au făcut, și fără Tine nimic nu s-a făcut. Le spun tuturor celor ce se cred că știu ceva pe pământ, le spun lor că despre taina vieții pe pământ, ei nu știu nimic, căci Tu ai dat la ucenicii Tăi această înțelepciune și nu altora, și de la ei trebuie să ia tot omul învățatură, și fără Tine să nu facă nimic omul, pentru că întru Tine este viața și lumea care s-a făcut, și despre care taină omul nu știe, ci numai ucenicii Tăi au știut și știu.

Când ai făcut cerul și pământul, pământul era netocmit și gol, așa cum era și omul după ce l-ai făcut din pământ. Numai după ce Tu ai suflat din gura Ta cuvânt și ai spus să odrăslească pământul, numai apoi a prins viață pe el pământul. Numai după ce Tu ai suflat din gura Ta peste trupul cel făcut din pământ după chipul Tău, numai apoi a luat suflet viu omul cel întocmit din pământ după chipul Tău.

Voi, cei care v-ați crezut și vă credeți că știți ceva pe pământ, vă chem cu blândețea Mielului lui Dumnezeu, să vă deschideți urechile și să învățați taina vieții pe pământ. Hristos Cuvântul era și este viața, și fără El nimic nu s-a făcut. Dumnezeu Cuvântul, Acesta este Cel ce era de la început la Dumnezeu, și toate prin El s-au făcut, pentru că în El era și este viața, și nu l-a fost greu să-și pună viața și iarăși să-și-o ia. El este Mielul Păstor. El Și-a pus viața pentru noi ca să ne păstorească pe noi cu ea, cu viața care se dă. El este Cuvântul Care a grăit pe muntele Sinai și ne-a spus să-L iubim pe Dumnezeu din tot sufletul, care ne este dat de El când a umplut văzduhul de suflare de viață la facerea cerului și a pământului, și iată, din plinătatea Lui noi toți am luat suflet, noi toți am luat viață, și har peste har am luat noi, cei ce L-am cunoscut că este Cuvântul Cel de la început, și prin Care toate s-au făcut, și Care S-a făcut Om pentru noi oamenii, pentru viața și mântuirea noastră din moarte. Și iată-L pe Mielul lui Dumnezeu, iarăși a venit pe lume cuvânt prin care sunt judecați viii și morții. Amin. Cel mai judecător cuvânt al Său peste vii și peste morți, este cuvântul cel întâi al rugăciunii Lui înaintea omului când a rostit pe muntele Sinai și a spus: «*Să*

iubești, Israele, pe Domnul Dumnezeul tău din tot sufletul tău». Atunci i-a spus Dumnezeu omului să-L iubească pe El cu ceea ce are omul de la Dumnezeu, cu sufletul, care este viața omului, căci sufletul este din Dumnezeu în om, este din suflarea de viață pe care a pus-o Dumnezeu Cuvântul între cer și pământ la facerea lumii. Amin.

O, Mieluțele Doamne, Te-am iubit în mine, și fără de hotar Te-am iubit cu viața mea, iar viața mea n-a avut hotar dacă Te-am iubit în ea. În mine Te-am iubit pe Tine, nu pe mine, și aceasta a fost viața mea și sufletul vieții mele. Tu ai fost sufletul meu, și n-am făcut altceva cu el decât să Te iubesc în mine prin el, prin Tine, căci Tu ești sufletul omului, și în fiecare om plângi prin sufletul lui, luat din Tine în el, și nu știe omul aceasta, pentru că inima și cugetul și virtutea, care sunt în trupul lui, nu Te iubesc pe Tine din om acestea, iar sufletul Tău din om, stă rob vieții omului, căci omul își trăiește viața sa. Eu însă Te-am trăit pe Tine, și numai de Tine am ascultat și ascult, precum Tu ascuți de Tatăl, și îi rog pe oameni să-Ți dea viață în ei, căci sufletul lor Tu ești, și ei nu știu taina vieții, nu știe omul cine plânge în el după viață. Cuvântul Tău de pe muntele Sinai l-a învățat pe om să Te iubească în el cu ceea ce Tu ai pus în el. Cel mai judecător cuvânt peste vii și peste morți, este cuvântul iubirii Tale, cu care Te-ai rugat înaintea omului și ai spus: «*Să-L iubești pe Dumnezeu din tot sufletul tău, omule!».*

O, Mieluțele Păstor, ce dulce i-ai chemat pe oameni la pășunea Ta, la iubire i-ai chemat! I-am chemat și eu tot la fel, căci orice ucenic al Tău este ca Tine. Evanghelia iubirii Tale am dat-o oamenilor, și le-am vorbit mult și duios că Tu ești Păstor plin de har și de adevăr, și din plinătatea Ta noi toți am luat. Amin.

— **O**, copil al vieții cea plină de iubire! M-ai iubit în tine, și se apleacă ucenicii Mei înaintea ta, că tu ai fost iubirea Mea printre ei, iar Eu am fost iubirea ta, și i-ai bucurat nespun că te-ai făcut primul între ei cuvânt în ziua de prăznuire a ucenicilor Mei cu care am umblat pe pământ după ce Cuvântul Meu S-a făcut trup al Meu și S-a sălășluit între voi și ați văzut slava Lui, slavă ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr, și din care plinătate ați luat voi, ucenicii Mei, când Eu vi l-am făcut cunoscut pe Tatăl, pe Care nimeni nu l-a văzut vreodată, după cum este scris. Voi însă l-ați văzut, căci cine a văzut pe Fiul, a văzut și pe Tatăl, așa cum Eu v-am învățat pe voi, cei ce ați știut să învățați. Amin.

O, poporul Meu, ce scumpă sărbătoare am azi în tine! Sunt cu apostolii cuvântului Meu cel de acum două mii de ani. Taina Mea ei au înțeles-o pe deplin și au scris-o pe pământ, dar oamenii dacă nu iubesc viața, nu văd, nu știu, nu pot să trăiască, fiindcă numai iubirea Mea poate, iar Ioan, iubitul Meu, a dorit să vă spună de unde este izvorul vieții pe pământ. Cine are iubire de Dumnezeu, acela poate, iar cine are iubire de el însuși pe pământ, acela nu poate să se nască de sus, din cer, din Mine, Cel ce am venit să nasc lumea și din Mine s-o nasc, căci sunt în brațe și în cuvânt cu Scriptura nașterii din nou a lumii, și fericite celui care se întoarce cu iubire și cu viață la rugăciunea Mea cea făcută omului pe muntele Sinai în ziua când am grăit lui Moise și când l-am rugat pe om să-și facă sufletul iubire în iubirea Mea și să umble cu Mine pe calea vieții care nu are sfârșit. Amin.

Vă mângâi în mijlocul poporului Meu de azi, o, ucenici serbați întru venirea Mea cuvânt pe pământ ca și la început când cuvântam pentru toate câte s-au făcut prin cuvântul Meu

rostit. Vă mângâi cu cuvântul iubirii și al vieții, căci sunt Păstorul iubirii, sunt Mielul Păstor. Vă dau rând să cuvântați din Mine peste pământ, căci voi trăiți în Mine, și de aceea ați priceput taina vieții, și de aceea v-am iubit și v-am spus să fiți asemenea Mie pe pământ după ce Eu M-am așezat iarăși în Tatăl. Amin.

— **O**, Mieluțele Doamne, lacrima de dor e tot cuvântul ucenicilor Tăi și al sfinților Tăi care au priceput taina vieții. Mare durere e pe noi, cei cerești, când vedem omul atât de străin de cerul Tău cel plin de sfinți cu viață în ei, cerul care se întrepătrunde în toate cele văzute de ochii omului pământesc, căci omul s-a pus hotărât între cele văzute și nevăzute, și ne ține departe de pământ, și plânge pământul și plâng toate de pe el, de la această despărțire pe care omul o ține între cer și pământ, între cele cerești și cele omenești, Doamne al răbdării sfinților Tăi. Noi am plâns și pe pământ între oameni. Am suferit adânc în noi, cu cuvântul Tău în grai din loc în loc pe pământ, căci împărăția Ta, cu care ai venit acum două mii de ani ca să-l iei pe om în ea, nu a fost iubită de om, iar cei ce au iubit-o au fost alungați cu ea dintre oameni.

O, ești atât de aproape de oameni, la fel cât de sfinți ești aproape, Mieluțele Păstor! Sărbătoarea noastră se face cuvânt din Tine și din noi, așa cum a spus Pavel, că toți trăiesc în Tine cei ce trăiesc știind. Cel ce trăiește neștiind, acest om împărătește peste tot, și Îți ascunde împărăția, Doamne. O, n-ai putut să Te așezi cu ea pe pământ lumină, căci oamenii au iubit întunericul lor. Din Tine Te rugăm să faci izbăvire pentru cei ce Te iubesc în Tine pe pământ, în Tine și nu în ei, căci în om nu poate poposi cerul și lucrarea lui, fiindcă omul este învățat în fiecare zi cu grijile vieții, și nu este altă durere în cer ca și această durere.

Îi rugăm pe oamenii depărtați de Tine să se învețe cu duhul iubirii de Dumnezeu, ca să le fie ușoară și mângâioasă viața, și să-ți dea mâna să vii pe pământ cu împărăția Ta cea fără de sfârșit. Cele atât de minunate care nu se văd, dar sunt așteptând să se descopere pentru slava Ta, acestea sunt cele care trebuiesc iubite și dorite de grijile omului. Și le dorim la cei ce stau popor al Tău înaintea Ta, să Te ajute pe Tine să le faci văzute pe pământ pe cele minunate care așteaptă să se dăruiască văzut la toți cei care Te iubesc cu sufletul din ei, cu Tine din ei, Mieluțele Păstor.

Nimic nu este mai frumos pe pământ și în om ca și Dumnezeu în om, Păstorule ceresc. Ai făcut lumea cu atâta iubire, și tot așa voiești și acum s-o faci, prin înnoirea ei cu cuvântul Tău cel de la început, Doamne, căci Tu ești mereu început, mereu iubire. Dar acum umple-i de vlagă din Tine pe cei ce ne țin cu cuvântul între cer și pământ, căci sunt goliți de puteri și sunt tare mici și firavi, fiindcă au inimioarele durute, și durerile îi fac micuți pe cei ce le poartă cu umilință. Duhul rău e tare rău pentru ei, dar cei umiliți sunt cei ce pot în încercări, ca să le poată trece și să fie biruitori peste ele prin iubirea și răbdarea pe care Tu o dăruiești celor ce se dau Ție, Doamne. Amin.

— **O**, Eu mereu sunt puterea și mângâierea celor slabi ai Mei, așa cum am fost și pentru voi când greu de pe pământ vă încerca pe voi, ucenici ai Mei. Cei ce Mă iubesc cu răbdare, nu-i pot mângâia decât cei asemenea lor în iubire și în răbdare cu nădejde în ea. Și acum îi mângâi pe ei, îi ajut cu puterea Mea cea de sus și cea de jos, și apoi îi odihnesc de dureri, și iarăși Ne vom așeza cu ei în cuvânt, căci cuvântul cel de azi al Meu și al vostru trebuie așezat în carte atât cât este el.

Apostolii Mei Petru și Pavel voiesc să se așeze în ziua aceasta povățuitori peste oameni, copii din porți. Ei sunt căpetenia apostolilor, așa cum arhanghelii voievozi Mihail și Gavriil sunt căpetenia îngerilor Mei. Și iată ce spun apostolii Mei:

— **Î**i așteptăm, Doamne, pe cei ce sunt porțile cuvântului Tău, pentru ca să ne facă intrarea cu sărbătoare în cartea Ta de azi cu noi și cu ei, și îi mângâiem pe ei în dureri și certăm toată ispita duhurilor rele, să se depărteze în toată vremea de ei și de tot poporul Tău care Te are Învățător peste el. Iar lor le spunem: Pace vouă, ucenici mititei, dar Domnul este viața și puterea voastră cea bună, și cu El sunteți fiii puterilor cerești, care se dau celor mici și slabi, dar mari cu iubirea. Amin.

— **O**, poporul Meu, fă-ți duhul dornic să stai la masă de cuvânt cu cei întâi între ucenicii Evangheliei împărăției cerurilor, pe care am adus-o pe pământ acum două mii de ani ca să fie cu oamenii. O, poporul Meu, dă-Mi putere să fiu cuvânt în mijlocul tău, că pe pământ nu mai este mângâiere, și vor căuta oamenii la tine. Lucrează să Mă ajuți să pot să le dau oamenilor ceea ce și ție îți dau. Cuvântul vieții veșnice îți dau, căci numai el va rămâne mângâierea și puterea pe pământ, și el va fi viața oamenilor. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2005

Soborul sfinților doisprezece apostoli

Nimicirea morții și învierea vieții este taină pentru ucenici desăvârșiți. Înțelepciunea vieții veșnice are ca plată mântuirea. Cei ce citească cărțile oamenilor, sunt păcătoșii care trag cu cei păcătoși.

Eu și cu ucenicii Mei Ne așezăm la masa cuvântului cel plin de viață veșnică și împărțim din el viață.

Sunt Domnul vieții, și de aceea am putut să nimicesc moartea pentru fiecare om și să aduc învierea pentru fiecare om, iar aceste taine mari au rămas peste ucenicii Mei, și de la ei trebuie să ia omul, fiindcă ei sunt trimișii Mei, și le-am spus lor: «*Oricine vă va primi pe voi, pe Mine Mă primește și, tot așa, oricine nu vă va primi pe voi, pe Mine nu Mă primește*». Și acum, poporul Meu, primește-i pe ei! Amin.

— **T**u, Cel ce ne-ai făcut trimișii Tăi spre Israel și spre neamuri, slăvește-Te în noi cu slava cuvântului Tău care iarăși face lumea. Cel ce crede în Tine, are viață veșnică, iar nouă ne-ai descoperit prin Duhul Sfânt adâncurile lui Dumnezeu, Doamne, pentru cei ce se sfințesc înaintea Ta, căci omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, care se judecă duhovnicește de către cei duhovnicești care în Domnul se laudă, nu în înțelepciunea omenească prin care omul stă orb pentru Dumnezeu pe pământ.

Noi suntem iconomii tainelor Tale și venim cu Tine pe pământ cuvânt și le spunem tuturor că Ți-am fost credincioși, și de aceea ne-ai făcut trimitere spre oameni ca să le dai înțelepciunea cea de taină, iar plata credinței lor este mântuirea sufletelor lor.

O, cât de tainic lucrezi Tu cu cei pe care îi alegi ca să-Ți fie vase ale Tale, Mielule al Tatălui! Înțelepciunea cea de taină este lucrarea Ta peste cei pe care-i faci ucenici ai împărăției tainelor Tale cele de viață făcătoare în om. Noi, cei întâi apostoli ai Tăi peste cei credincioși și peste cei necredincioși, peste cei tăiați și netăiați împrejur la trup și la inimă, ne-am lăsat lucrăți de toate câte Tu ne dădeai de lucrat, și

altfel noi nu lucram, precum nici Tu nu lucrezi altfel. Le spunem tuturor celor ce se folosesc de numele Tău cel mare și minunat ca să-și facă turme în numele Tău, le spunem să se lase lucrați de înțelepciunea cea de taină a Ta, dacă vor să stea peste oameni sub numele Tău, sub numele de apostoli ai vestirii Evangheliei împărăției Tale. Dacă ei nu le dau oamenilor împărăția Ta pe pământ, cum de se fac ei peste oameni apostoli ai lui Hristos? O, dacă cei ce stau sub ei nu au împărăția Ta peste ei, ce lucrare au cei care se dau apostoli ai împărăției Tale peste oameni? Iată, a venit vremea să păstorești Tu, căci toți învățătorii care stau în numele dreptății peste mulțimi, au stricat legea Ta și s-au așezat să Te nedreptățească, și ca să trăiască ei prin câștig nedrept, că aceia nu Te au ca să Te poată da celor ce nu au înțelepciunea cea de taină, care are ca plată mântuirea sufletului. Iată, lucrul fiecăruia se va face cunoscut, îl va vădi ziua Domnului, și focul însuși va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia, și atunci se va vedea nebună înțelepciunea lumii acesteia, și se va auzi Scriptura care spune: «Unde este cercetătorul acestui veac?».

O, fii ai oamenilor, treziți-vă voi, căci cei ce stau peste voi în numele înțelepciunii lui Hristos nu au înțelepciune din cer. Credința voastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu. Așa vă învățăm noi, căpetenia celor învățați de Dumnezeu. Înțelepciunea cea de taină trebuie împărțită la cei desăvârșiți în iubire și în sfințenie. Noi ne-am lăsat lucrați de toate câte Domnul ne-a dat să lucrăm, și nu luam mulțimile cu forța să le păstorim spre mântuirea lor. Nouă ne descoperea Domnul prin Duhul Său, de la Care nici unul din stăpânitorii acestui veac n-a putut lua, căci dacă ar fi cunoscut ei înțelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei, pe Mielul lui Dumnezeu. Iată, înțelepții acestui veac nu au decât înțelepciunea de a-L pierde pe Domnul, pentru ca să stăpânească ei oamenii.

O, fii ai oamenilor, primiți pe ucenicii Domnului ca să vă scape de mânia ce va să vină peste lume și să stați înaintea Domnului sfinți, căci El a spus: «Fiți sfinți, precum Eu sunt sfânt». Lăsați-vă răscumpărați din viața voastră deșartă lăsată de la părinți, căci sângele lui Hristos, ca al unui Miel nevinovat și neprihănit și Care a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, s-a vărsat ca să răscumpere lumea din păcat și din moarte. Curățiți-vă sufletele prin ascultare de adevăr. Lăsați-vă născuți din nou, nu din sămânță stricăcioasă, ci din nestricăcioasă, prin cuvântul lui Dumnezeu cel viu, și care rămâne în veac, și care vi se binevestește acum.

O, fii ai oamenilor, dați de la voi poftele trupești, care se războiesc în voi împotriva sufletului, și trăiți ca oamenii liberi, dar nu pentru răutăți, ci ca robi ai lui Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu. Sunteți ca niște oi rătăcite. Întoarceți-vă acum la Păstorul și la Păzitorul sufletelor voastre, căci ochii Domnului sunt peste cei drepti, și urechile Lui spre rugăciunile lor, iar fața Lui este împotriva celor ce iubesc răul și veacul acesta stricat.

Iar voi, cei ce v-ați așezat voi înșivă și unii pe alții păstori ai lui Hristos peste gloatele cele rătăcite de la Duhul Adevărului, vă spunem noi, căpetenia apostolilor cei trimiși de Hristos la cei sfinți și la cei păcătoși ca să lucrăm cu El și de la El peste aceștia, vă spunem noi că înțelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu nu stă în înțelepciunea acestui veac stricăcios și stricat. Dacă nu puteți să vă faceți sfinți cu viața și cu dreptatea și cu înțelepciunea, mergeți la locurile voastre și lucrați ce vreți, dar nu mai stați peste oameni în numele lui Dumnezeu fără să ieșiți din lume și din faptele ei. Dacă nu

puteți să vă aplecați și să vă nașteți din cuvântul lui Dumnezeu și să fiți sfinți ca El, dacă nu vă doare de omul păcătos care piere în păcatele lui, dacă nu vă place drumul luminii ca să umblați în lumină, nu stați sub numele și sub lucrul de apostoli ai Mielului. Dacă nu puteți să vă faceți pârgă lui Dumnezeu și Mielului, nu umblați la tainele Lui ca să le trădați necunoscând puterea lor. Se ivește în curând cartea Cuvântului lui Dumnezeu, Care a grăit în vremea aceasta din cer pe pământ timp de cincizeci de ani, și iată cum vă găsește Mielul, Care a deschis pecele cărții ca să-și aleagă mireasă de nuntă și să Se arate apoi cu slava Sa! Vine învierea morților, și voi nu știți tainele Scripturii, căci voi citiți cărțile oamenilor, iar oamenii sunt păcătoși. Vine învierea morților, și se va arăta antichrist, căci toată lucrarea potrivnică lui Dumnezeu se descoperă, ca să fie judecat fiecare după cum este fapta sa. Vine lumina Domnului, și ea va descoperi pe toate cele lucrate la întuneric.

Noi, căpetenia apostolilor cei trimiși de Domnul, spunem tuturor că nu pot să fie apostoli ai Mielului decât cei trimiși de Miel, și iată, și din cer de lângă El cuvântăm prin trimiteri și spunem: toți cei care nu slujesc Mielului și împărăției cerurilor peste oameni pe pământ, să nu stea, să nu-și ia lucru de apostoli ai Mielului, căci credința nu stă în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu, Care vine acum pe pământ și Se arată cu putere prin Duhul Sfânt la cei desăvârșiți în iubire. Vine Domnul să caute rod în vie, și nici un păstor care s-a așezat de la el însuși păstor peste oi, nu va putea să nu dea socoteală pentru rod sau pentru lipsa rodului. Amin.

Iar voi, fii ai noului popor al Mielului, voi, copii ai venirii Domnului, faceți-vă pildă de iubire a Domnului în voi, și ridicați capetele spre Mielul lui Dumnezeu și cereți Lui împărăția Sa pe pământ cu voi, ca să Se vadă Domnul și cei ce umblă în voile Lui, la venirea Lui, că iată, nu mai este credință pe pământ. Voi însă stați tari în credință, căci plata credinței este mântuirea sufletului. Ferice celor de pe pământ care deși nu-L văd pe Domnul, Îl iubesc și cred în El, și mare este plata lor, și ea se va arăta înaintea tuturor neamurilor pământului care nu se ridică spre pocăință la propovăduirea cuvântului vieții.

Noi, Mieluțele Doamne, cu râvnă am râvnit să despărțim lumina de întuneric și adevărul de minciună, căci dacă omul nu știe nu are păcat. Tu însă vii mereu, iar noi am spus tuturor că înțelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu este împărțită celor duhovnicești, celor desăvârșiți în iubire.

Suntem trimișii Tăi, și am propovăduit oamenilor că Tu ești Domnul împărăției cerurilor, pe care nici unul din stăpânitorii acestui veac nu poate s-o cunoască pe ea. Amin, amin, amin.

— **O**ucenici trimiși, o, apostoli ai vestirii împărăției Mele cu omul! Cei ce au de viață și de împărăție peste ei lumea aceasta, nu pot fi apostoli ai Mei, căci Eu sunt Păstorul Cel blând și bun, Care Și-a pus viața pentru oile Sale. Vai celor ce-și fac câștig pentru ei pe pământ pe seama numelui Meu între oameni! Iată, vin cu plata, și fiecare va lua din ea ceea ce a lucrat și a dat. Împărăția cerurilor pe pământ nu este aceea pe care o trăiesc cei ce se dau drept apostoli ai Mielului. Vine ziua când se vor zdruncina cele omenești pe pământ, și oamenii cei tari și stăpâni în veacul acesta vor rămâne goi și săraci și flămânzi, iar slava lor se va topi de pe ei cum se topește ceara la arșița focului, și se va împlini Scriptura care spune: «Unde este înțeleptul și stăpânitorul acestui veac?».

Această zi de sărbătoare apostolească a purtat în ea blândețe, iubire, dreptate și adevăr, și întunericul oamenilor nu le cuprinde pe acestea.

O, poporul Meu care stai sub cuvântul cel de viață făcător în om, rămâi în iubirea Mea! Întărește-ți credința în Mine și lucrarea ei cea plină de har, că în curând cei drepti și sfinți cu iubirea și cu viața se vor ridica și vor lucra dreptatea Mea și mântuirea Mea peste mulți, iar morții cei mici și mari vor primi viață mulți dintre ei, și Mă vor mărturisi pe Mine și pe tine și masa împărăției Mele cu tine pe pământul român, spre care mulțimi însetate de viață și de iubire se vor îndrepta și vor afla izvorul vieții și îl vor iubi cu putere și își vor da unii altora din această iubire și vor afla înțelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu, pe care nici unul din stăpânitorii acestui veac nu o cunoaște pe ea. Tu însă ești poporul cel ținut în mâna Mea, și toate ale Mele ale tale sunt, fiindcă Mă iubești, fiindcă Eu bat, și tu Îmi deschizi; Eu îți dau, și tu împarți, căci cei ce sunt ai Mei lucrează ceea ce Eu le dau.

Îți dau mereu cuvântul împărăției Mele. Lucrează-l, poporul Meu, ca să se facă izvor împărăția Mea și să vină spre ea cei ce iubesc în Mine și nu în lumea aceasta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 iunie/13 iulie 2005

Sărbătoarea de paisprezece ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Duhul Sfânt îi cere neamului român credință în venirea Domnului cuvânt pe pământ. Din mijlocul poporului cuvântului se înalță rugăciune pentru țara română. Cel neînvățat de Dumnezeu îl lucrează pe diavolul și nu pe Dumnezeu. Duhul ascunderii este diavol. Cel ce greșeste este cel ce nu ascultă. Cel ce gândește din sine, alunecă.

Eu, Domnul și cuvântul Meu cel din Tatăl, Mă scriu cu zi de sărbătoare pentru grădina cuvântului lui Dumnezeu din zilele acestea, iar voi, copii din porți, dimpreună cu tot poporul cuvântului Meu, întăriți-vă inimioarele și așezați-vă sărbătoare înaintea Mea, că Eu stau în mijlocul vostru cu viața cuvântului Meu care vă așează pe voi înaintea Mea, și pe Mine înaintea voastră, și apoi lucrează cuvântul Meu peste pământ. Amin.

O, fiilor, e sub durere țara venirii Mele cuvânt în ea. E apăsător neamul român sub varga mâniei Mele, și voiesc să vă aud pe voi cerându-Mi să-l izbăvesc și să-i dau din Duhul Meu de viață, iar viața este cea care stă în Dumnezeu cu tot cu om, căci plăcut Îmi este neamul al cărui Dumnezeu sunt Eu, iar Eu îl ocrotesc pe el. Chiar și durerea cea pentru trezire e tot iubirea Mea pentru om, dar trebuie s-o trezesc pe România ca să trăiască ea după cuvântul Meu, că Eu în ea Mă fac cuvântul cel pentru nașterea din nou a lumii, împlinind Scriptura aceasta despre care am grăit acum două mii de ani. Amin.

Duhul Sfânt al cuvântului Meu îi cere neamului român iubire pentru Dumnezeu, credință în acest cuvânt care curăță fărădelegea de pe pământ și care mângâie pe cei ce iubesc în Dumnezeu și nu în lumea aceasta. Cobor pe pământ cu Scriptura înnoirii lumii, prin care chem omul să iubească în Dumnezeu, nu în lume, căci duhul lumii l-a scos pe om din împărăția Mea și l-a învățat cu traiul cel de pe pământ și nu din cer. Pe pământ trebuie să fie împărăția Mea și nu a omului, iar omul trebuie să fie locaș al slavei Mele, împărăție a cerurilor, pe care o voiesc plină de bucurie în om, plină de glasul cuvântului Meu care iarăși face lumea. Amin.

O, poporul Meu, în ziua aceasta de sărbătoare pentru grădinița cuvântului Meu, Eu te așez înaintea Mea rugător pentru țara română. Mâna Mea s-o izbăvească de sub greu, de sub durerea ei. Duhul Meu s-o înnoiască, iar fiii ei să caute viața lui Dumnezeu în ei și între ei, căci păcatul poartă în el pedeapsa lui, iar Eu o voiesc curată pe România, fiindcă va să vin curând cu slavă văzută în ea și să Mă vestesc Dumnezeu ei și să-i ridic pe cei ce sunt români cu inima și cu fapta, și să-l numesc cu numele ei pe tot sufletul care va iubi să se facă după chipul și asemănarea Mea, care va fi curând, curând peste fiii acestui neam, pentru slava venirii Mele, ca să am masă și casă în țara Mea nou aleasă așa cum este voia Mea și nu voia ei, iar voia ei să iubească voia Mea, căci sunt Dumnezeu ei. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, te învăț în Duhul Sfânt să ceri pentru România împărăția păcii Mele, ca să aibă ea iubirea și ocrotirea Mea și să se gătească ea după plăcerea Mea, casă a venirii Mele după două mii de ani, căci din mijlocul ei am lucru mult de așezat peste pământ, ca să aduc apoi spre vedere cerul cel nou și pământul cel nou și om nou, cu iubirea Mea în el pe pământ, și odihna Mea în om, așa cum l-am dorit Eu pe om atunci când l-am zidit spre bucuria Mea.

Și acum, poporul Meu, având în mijlocul tău pe cei unși între Mine și tine, voiesc să aud glasul rugăciunii tale pentru România, care plânge sub încercare și nu știe să-și afle izbăvirea din ispitele care au prins-o sub ele pentru depărtarea ei de Dumnezeu. Ridică mâinile, poporul Meu, și cu fierbinte duh de rugăciune spune-I Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt rugăciunea ta pentru țara ta și a Mea, și așa să te rogi:

Doamne al puterilor în cer și pe pământ, Doamne al răbdării și al îndurării, în marea Ta durere de la depărtarea de Dumnezeu a neamului român și a tot omul de pe pământ, Te mângâiem, inimă lângă inimă Te mângâiem în durerea Ta pentru țara venirii Tale. Ea este aleasa Ta și masa Ta de nuntă, dar ea nu poate să Te cunoască, fiindcă s-a depărtat de Duhul Sfânt, Care știe de la Tine în om, iar păstorii care stau peste ea în numele Tău n-au milă de ea. Dar ai Tu, și nu uita de mila Ta de ea dacă ai venit în ea ca s-o păstorești pe pășunea Ta. Dă-i ei darul Duhului Sfânt prin botezul Tău cu Duhul Sfânt și cu foc. Dă-i ei duhul trezirei și al credinței sfinte, și apoi al iubirii și al cunoașterii lui Dumnezeu. Oprește-ți mânia cea venită peste ea pentru deșteptarea ei. Certarea Ta de peste ea să-i fie ei înviere, și apoi viață cu Tine, și scap-o pe ea de duhul lumii, de duhul pierzător al acestui veac, căci lumea și pofta ei piere, dar să rămână România și fiii ei, Doamne, iar Tu să faci din ei casa Ta și neamul Tău de sfinți, că dulce este omul sfânt, și binecuvântare pe pământ este viața cea sfântă în om.

În poporul Tău vor fi numai sfinți; știm că așa ai vestit prin prooroci, dar întindem mâinile spre Tine ca să pui Tu în ele, iar noi să dăm neamului român înțelepciunea Ta, înțelepciune de facere a omului nou după chipul și asemănarea Ta pe pământul român, și să se întindă această minune peste tot pământul apoi, ca să înnoiești așa lumea și nu cu certare, Doamne al puterilor.

Și acum, însuflește-Te în noi ca să știm să-ți cerem, prin Duhul Tău să știm, ca Tu să poți împlini.

Poruncește ploii și măsurii ei cea multă să meargă înăpoi la locul ei, și să vină ea pe pământ numai pentru hrana oamenilor; hrană care crește cu ploaie și cu soare și cu lumină și cu harul Duhului Sfânt, Care dă viață peste toate și mângâiere peste toate.

Poruncește vântului cel iute să nu nimicească făptura Ta de pe pământul român, ci să se tragă înapoi în cămările lui, iar când iese, să vină dulce și mângâios, ca să răcorească și să vorbească despre viață, și să cânte cu glasul lui cântecul iubirii Tale pentru cei ce Te iubesc, pentru venirea Ta cuvânt pe pământ, Doamne al puterilor.

Poruncește cu iubire stihilor toate să nu lovească pământul român, ci să-l ocrotească pentru șoapta Duhului Tău Cel Sfânt, Care Se face cuvânt pe pământ. La toate să le poruncești să lucreze cu măsura binecuvântării și a mângâierii, și să aduci pace sfântă și lumină din lumina Ta peste pământul român.

Te cerem pentru români și peste români, ca să știe neamul român să nu aibă alt dumnezeu afară de Tine, și tot mai mult să asculte, și să vină să învețe voia Ta s-o facă, și să fie neamul român neam sfânt, și apoi neam slăvit înaintea Ta, de la care vor învăța viața cea veșnică și binecuvântarea toate neamurile pământului, care se vor plânge văzând venirea Ta cu slavă și slăvindu-Te cu sărbătoarea ei în mijlocul pământului român, ales de Tine la început și acum, ca să lucrezi de pe el taina veșniciei a toate câte au fost și sunt în Tine și nu în lumea aceasta, Doamne al puterilor.

Și vino, Doamne, în noi cu Duhul Cel Sfânt al rugăciunii, și prin El fierbinte să-Ți cerem toate câte sunt rostite de Tine pentru făgăduința mântuirii. Acoperă cu ocrotirea Ta, cu mila Ta, și apoi cu slava Ta țara română, iar sfinții și îngerii Tăi să-i dea de la Tine, și mereu învață-ne să Te rugăm pentru ea, iar Tu să împlinești așa. Amin, amin, amin.

O, copii ai cumineniei și ai rugăciunii, caldă să vă fie inima cea pentru rugăciune, căci inima nu trebuie să aibă o altă lucrare decât lucrarea care cere pe Dumnezeu pe pământ, voia Lui pe pământ ca și în cer, iar când inima vă lucrează și pentru cele ce sunt de împlinit, țineți-o în Mine și nu în lumea aceasta cea plină de venin. Mereu sunt între voi, și vă învăț să nu fiți în lume, să nu stați în lume, ci să stați în Mine, fiilor. Nu Eu trebuie să lupt să vă am, ci voi trebuie să luptați aceasta. Eu doar vă învăț voia Mea în voi, căci cel neînvățat de Dumnezeu nu-L face pe Dumnezeu pe pământ, și îl face pe diavolul, iar Eu Mă supăr pe om dacă face așa, și iată, fiecare faptă își atrage răsplata ei.

Om trebuie să se facă bucurie și să umble în lumina Mea, că altfel el stă în întunericul din el. Dar Eu sunt Învățătorul Cel cu viață veșnică în cuvânt, și așez peste om înțelepciunea vieții, și apoi dănuirea fiilor vieții, iar pentru toată această împlinire pe pământ, omul trebuie să asculte de Dumnezeu.

Voi, fiilor ai cuvântului Meu cel de viață făcător, voi să nu încetați să umblați în lumină, căci viața cea în lumină este viață păzită de îngeri și mereu așezată pe drumul vieții la orice clătinare a ei dacă omul este umilit. Omul trebuie să stea în mare umilință ca să nu cadă din Dumnezeu, căci Adam a căzut din Mine dacă nu s-a putut umili pentru căderea lui. El s-a supărat pe Mine atunci când Eu am văzut că nu Mă mai ascultă, și am pus de el deoparte raiul, casa cea pentru viață și pentru ascultare în ea. Taina ascultării este taina vieții, și vai omului care ascultă de sine și nu poate fi frumos ca Dumnezeu, căci Eu ascult de Tatăl, ca să fiu Cel frumos, și ca să ia și omul din această taină a vieții, care îl strălucește pe om înaintea Mea și înaintea oamenilor. Cel ce ascultă de Dumnezeu pe pământ, acela este om frumos, și acela cunoaște această lucrare a ascultării pe pământ, căci omul după ce greșește trebuie să asculte. Cel ce greșește este cel ce nu as-

cultă, dar dacă el iubește să fie cel frumos, intră apoi în ascultare pe pământ, căci ascultarea este de la Dumnezeu, și toată lucrarea ei înseamnă lumină.

O, poporul Meu, stau în mijlocul tău cu gura plină de învățătură ca să ia din gura Mea fiii oamenilor și să învețe ei să scape de pieire, să scape de neascultare. Cel ce se păstrează cu toate ale sale în lumină, acela este om cu inima curată de el însuși, și este fiu al păcii, că nu altceva face pacea, iar omul care stă înăuntrul lui, acela naște numai război, căci diavolul se ascunde în el și lucrează prin cele ascunse ale omului, fiindcă diavolul iubește întunericul omului.

Umblați în lumină, fiilor. E bine să fiți știuți și văzuți mereu, ca să fiți cu inima curată mereu, și să fiți numiți fiii lui Dumnezeu. Fiți cu inima curată de voi înșivă, și plină de Dumnezeu să vă fie ea, căci întunericul este de la om, fiilor. Când Adam s-a ascuns înăuntrul lui ca să nu-l știe Dumnezeu, Eu l-am strigat afară și i-am arătat ascunsul său, dar dacă el nu s-a umilit pentru ascunsul său, s-a supărat și nu M-a mai iubit, și s-a purtat apoi departe de inima Mea cu inima lui, și le-a iubit pe ale sale și nu pe Dumnezeu. Așa Îl părăsește omul pe Dumnezeu, căci cel ce nu umblă în lumină, nu mai iubește lumina, ci întunericul, care îi face diavolului casă în om.

O, poporul Meu, nu e bine să stea omul înăuntrul lui, căci lumina Mea îl strigă afară când el face așa, și e rar omul care se umilește la strigătul Meu care îl scoate pe om la lumină așa cum am lucrat și cu Adam. Omul nu se poate păzi pe sine pentru cele din el, dar el nu știe să creadă aceasta și ca să caute apoi cu lucrarea luminii. Eu însă am venit pe pământ cuvânt, și Mi-am pecetluit grădinița sfântă, din care lucrez cu cuvântul și îl strig pe om afară din el ca să-l învăț ascultarea, și să învețe el de la Mine să fie blând și smerit cu inima, și așa să treacă de la moarte la viață, de la întunericul din el la lumina cea din afară, de la învățare la ascultare, de la semeție la umilință și la pruncie, prin toate aceste taine, care aduc pe pământ și peste om viața și răscumpărarea făpturii.

Și acum, Duhul Meu Cel blând și smerit mângâie rana ta, Românie. Pacea Mea să se reverse peste tine ca un râu, dar caută, țara Mea, să ai păstori care să te poarte spre Mine și nu spre ei, căci din pricina celor ce stau peste tine fără viața Mea în ei, tu suferi acum durere, țara Mea. Trezește-l tu pe cel între păstoriții tăi care este de la Mine și prin care am mărturisit acum paisprezece ani biserică curată pe pământ, biserică de nou Ierusalim și neam sfânt și mântuitor de la Mine în mijlocul tău. Trezește-l pe cel între păstoriții tăi credincios și adevărat pentru mântuirea ta și așează-l să ceară la Tatăl împăcarea ta cu Dumnezeu, țara Mea. Adu-l cu fața spre izvorul Meu și pune-l mijlocitorul tău spre Mine, dar trezește-ți duhul credinței și al cunoștinței tainelor Mele cu care lucrez din mijlocul tău peste pământ, țara Mea. Amin.

Sunt în sărbătoare cu ziua amintirii pecetluirii acum paisprezece ani a grădiniței cuvântului Meu, a Sfintei Sfințelor bisericii României, căci toate se întocmesc iarăși, iar cele vechi, iată, trec cu trosnet, și se lucrează țară sfântă, nou Ierusalim pe pământul român, și acest nume va fi peste tot pământul: România, țara Noului Ierusalim, limanul celor mântuiți. Amin, amin, amin.

O, popor al cuvântului Meu de azi! Mă voi întoarce iar în cartea Mea, după ce veți ridica spre Mine această zi de sărbătoare, și Mă voi scrie încă în carte, ca să vă dau din Mine povață, și lucrare cu povață, și să fiți fii ai ascultării. Amin.

*

Iată, poporul Meu, Eu sunt povătuitorul tău, ca să fii tu fiu al ascultării, căci dacă ai povătuitor, ai și ascultare, iar cel ascultător este păzit de îngeri, dar nimeni nu poate să asculte decât cel ce crede că Dumnezeu și nu omul a așezat pe pământ duhul ascultării. Tot ce este între cer și pământ, lucrat de cuvântul Meu, toate ascultă de Dumnezeu și de dreptatea a toate câte se petrec, iar când dreptatea asupra celor rele, lucrute de om, pare a se schimba, aceasta o face pocăința omului, pocăința care Îl înduplecă pe Dumnezeu spre iertarea cea împotriva faptelor rele ale omului, căci omul se unește atunci cu Dumnezeu, iar cel ce este unit cu Dumnezeu nu-l poate ajunge răul pe care l-a făcut, după ce el condamnă răul din el, părăsindu-l și așezându-se în Mine, purtat fiind apoi de duhul ascultării, duhul care îl poartă pe om pe cărarea îngerilor vieții. De aceea te învăț Eu mereu, poporul Meu, să stai în Mine, nu în lumea aceasta, să iubești în Mine, nu în lumea aceasta, că în lume nu este duh de ascultare spre pază de îngeri peste tine, și este numai omul și întunericul dinăuntrul și din afara lui.

Omului nu-i place cu Dumnezeu pe pământ, căci Dumnezeu este lumină, și în lumină petrece și lucrează tot ce lucrează, iar omul nu este învățat să fie știut și văzut cu cele dinăuntru ale lui dacă acelea nu seamănă cu Dumnezeu, ci seamănă cu omul și cu diavolul, căruia îi place ascunderea omului, și prin care diavolul dăinuiește între cer și pământ.

I-am învățat pe ucenici cum poate omul să fie al lui Dumnezeu, fiu al luminii, și apoi ucenic al Meu, cu care Eu să lucrez lumină multă pe pământ și toate Scripturile care așteaptă una după alta împlinirea lor cea de la Dumnezeu. Lumina, fiilor, este cea care nimicește de peste tot pe toate cele ascunse care se luptă prin om împotriva luminii, a îngerilor luminii, iar Eu le-am spus la ucenici: «*Umblați în lumină!*», și i-am învățat să creadă în Mine, ca apoi să asculte de tot ceea ce Eu îi învăț să îplinească.

O, fiilor, și pe voi v-am învățat, și tot mereu vă învăț drumul vostru cu Mine, iar pe diavolul întunericului îl țin departe de voi când el aude că vă învăț să stați cu inima în mână, nu în piept; să stați cu cele din ea în lumină ca să vă slujească îngerii luminii, îngerii care slujesc la cei ce stau în Dumnezeu, văzuți și știuți cu tot ce fac și simt ei.

O, poporul Meu, nu poate omul să fie al lui Dumnezeu decât dacă ascultă de El, dar oamenii nu știu să facă această lucrare. Când i-am trimis pe ucenici spre oameni, le-am spus lor: «*Cine vă primește pe voi, pe Mine Mă primește, iar cine nu vă primește pe voi, pe Mine nu Mă primește, și pe Acela Care M-a trimis*». Nu le-am spus să se ascundă cu omul în ei înșiși, ci le-am spus să umble în lumină nimicind răul din om în chip văzut și știut, așa cum Eu am lucrat văzut și știut de ei, și nu cum a lucrat cu Mine Adam, care a luat din pomul cel pus deoparte și s-a ascuns în neascultare. Ea este locul cel mai tainic în care omul se ascunde de Dumnezeu când el uită că pentru lumina Mea nu este loc tainic.

O, poporul Meu, nu este cu inima curată cel ce se ascunde. Ascunderea când omul se lasă dus de gândul lui cel neștiut, zice el, îngerii întunericului văd fapta lui, și o slujesc pe ea, și ea îl învinuiește pe om la Dumnezeu. Lumina omului însă Îl ține pe Domnul și pe îngerii Lui lângă om, că omul cu inima curată se face mereu văzut și cunoscut, căci are duh iubitor de oameni, și un așa duh nu stă în sine, și un așa om nu face nimic care să trebuiască tănuț, ci se face lumină prin

toate cele plăcute și lucrute de el, pentru el și pentru semenii lui. Cel ascuns în sine când Eu îl strig afară din el se supără pe Mine ca și Adam, dar cel ce stă în lumină se bucură când îl așez înaintea Mea, așa cum s-a bucurat Lazăr când l-am strigat afară din mormânt, căci el a fost în duhul ascultării iubind taina luminii.

A ieșit Lazăr din mormânt la cuvântul Meu, poporul Meu. Cel viu cu trupul însă nu vede, și de aceea nu ascultă; nu vede, și de aceea nu crede și de aceea se iubește pe sine.

O, nu e bine să stea omul înăuntrul lui, că atunci trebuie să-l strige Domnul afară ca pe Lazăr din mormânt, și omul se supără pe Dumnezeu când îl strigă, așa cum s-a supărat Adam când s-a ascuns înăuntrul său și în femeie, și apoi după femeie s-a ascuns când Eu l-am strigat.

O, poporul Meu, te învăț, fiule, să fii ucenicul Meu, ca să am cu cine să lucrez peste oameni calea luminii lor spre Mine. Nu pot lucra fără ucenici, ci trebuie să am un popor numai pentru Mine, ca să asculte de Mine, și prin duhul ascultării lui să fie iarăși lumină pe pământ. Le-am spus la ucenici: «*Cine nu lasă pentru Mine tată și mamă, soți și copii, țărini și ranguri, prieteni și avuții și pe sine însuși, nu poate să fie ucenicul Meu*», căci toate acestea îl trag înapoi din Mine pe om, și îl învață ascunderea apoi. Dar tu, poporul Meu, să iubești viața, să iubești ascultarea, ca să fii păzit de căderi și să fii în toată clipa ucenicul Meu, ca să nu aibă vreme duhul întunericului să-ți poarte mintea în afară de frica de Dumnezeu și de duhul ascultării, căci prin acestea Eu te am al Meu, și te am prin duhul râvnei cea plină de iubire pentru Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul, și iată, iarăși lucrează înnoirea lor. Amin.

Te povătuiesc să te păstrezi frumos înaintea îngerilor luminii, căci Eu am pus lege bună în toate câte le-am făcut, poporul Meu. Fiți fii ai zilei, fiilor, că vreau să vă deprind să vă sculați de dimineață și să nu vă culcați târziu după ce înserează. E mai bine să lucrați ziua, fiilor, ca nu cumva apoi să vă învățați să lucrați noaptea. Sculatul de dimineață vă așează în întâmpinarea luminii ca să nu vină ea peste pământ când voi dormiți, iar această lucrare vă va învăța să stați înaintea Mea pentru venirea Mea cu dimineața Mea. Dacă vă strigă cineva la poartă de dimineață, nu este frumos să nu fiți voi treji cu toții, ci e frumos să fiți ca unul, și așa veți trăi unul în altul pentru cele vii și frățești. Culcați-vă când se face seară bine, și sculați-vă de dimineață la răsăritul soarelui, fiilor, ca să fiți fiii dimineții veșnice. Citiți în Scripturi ce este plăcut lui Dumnezeu, și așa să faceți în toată vremea, ca să nu rămână neîmplinite de voi toate cele din Scripturi cu care Eu am povătuț pe om spre viață.

Măinile voastre să facă multe cruci pe trupul vostru și peste toate câte voi aveți și folosiți, fiilor. Picioarele voastre să vă poarte trupul în lumină spre toate voile Mele cu voi, și ale voastre cu Mine, și să vestească mereu pacea, iar inimile să le lăsați în Mine și în toți cei ce sunt ai Mei, ca să puteți avea duhul și lucrarea ascultării care nu vă lasă să pieriți de pe calea îngerilor luminii.

Iată, fiilor, am lucrat cu milă multă pentru sufletelul care a fost acum ridicat dintre oameni, că el știa bine despre coborârea Mea la voi, dar duhul îngâmfării din el îl ridica cu judecată și cu necumințenie asupra lucrului Meu cu voi, asupra păcii Mele dintre voi. Cel ce Mă cunoaște și aude venirea Mea și nu se teme ca s-o primească și ca să ia din ea duh de ascultare întru întâmpinarea Mea, acela se așează potrivit Mie, căci omul nu ascultă de Dumnezeu așa cum a ascultat

Lazăr când l-am strigat afară din mormânt, și a ascultat și sufletul lui, nu numai trupul, căci trupul este purtat de suflet. Omul însă stă mereu în sine și nu-Mi răspunde, pentru că el este mare pe pământ și uită de voia Mea în el. Dar mila Mea este mare când Îmi este milă de om, și am căutat să nu las acest sufletel să se piardă în neascultare, în neîmplinire și în duh de om mereu, mereu. Lucrarea Mea cu voi e munte înalt, fiilor, și cine dă să lovească în acest munte se zdrobește în el, că Eu pe voi vă ocrotesc din cer și de pe pământ, prin cei credincioși coborării Mele și prin cei ce Mă împlinesc în ei. N-am voit pe acest sufletel să-l prindă venirea slavei Mele cu spatele spre cuvântul Meu de azi și spre împlinirea lui. Nu voiesc depărtarea de Mine a omului, și de la aceasta, dureri de la el spre Mine, ci voiesc să nu-l las pe om să se piardă prin necunoștința lui de Dumnezeu, căci omul care se face mare pe pământ, uită de duhul umilinței inimii, duhul care îl păzește pe om pe pământ. Acum vă rog pe voi, aveți grijă înaintea Mea de stăruința pentru mântuirea sufletului lui, ca să-i fac lui bine acum când el vede cum este Dumnezeu cu voi. Dar el este rănit acum, că nu s-a voit să fie oprirea lui spre Mine la poarta cea însemnată de Mine pe pământ, și care străjuiește grădinița cuvântului Meu. Eu însă îl voi vindeca de această rană, prin pocăința celor din casa lui, care nu știu să Mă iubească pentru venirea Mea la voi cuvânt de înviere și de învățătură pentru ascultarea de Dumnezeu a omului. Voi însă căutați să știți bine lucrarea de ucenici, ca să fiți de folos Mie pentru mântuirea multora care nu știu să se facă salvatori de lângă Mine și nu de lângă lume pentru om. Amin.

V-am povățuit acum să stați mai mult învăluiti în duhul ascultării, fiilor. Iubirea de Mine să n-o înlocuiți cu nici o iubire, că iată cât de ușor alunecă omul care gândește din sine netemându-se de el însuși! Vă voi învăța mereu, și cald vă voi învăța, că mare este înțelepciunea Mea când omul o iubește în el, și iată, cuvântul învățurii Mele este între voi.

O, poporul Meu, fă de-a pururi faptă din cuvântul Meu, și fii harnic să Mă ascuți și să Mă iubești, și vei fi lumină din cer pe pământ, și vei fi rod al ascultării, și bucuria Mea cea dulce vei fi, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2005

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Cel ce nu-L lucrează pe Dumnezeu este potrivnicul lui Dumnezeu. Nu poate omul sluji la doi stăpâni. Când slujești fratelui tău, să nu spui că lui îi slujești, căci de la Domnul vine plata.

Cu multa și slăvita Mea putere dumnezeiască, întăresc porțile cuvântului Meu și intru în carte cu sărbătoare și Mă slăvesc înaintea ta, poporul Meu. Mare mângâiere e pe Mine că am cum să grăiesc pe pământ, și altă mângâiere Eu nu mai am.

Tatăl și cu Mine, dimpreună cu toți sfinții și îngerii, coborâm în sărbătoare și aducem ție putere de biruință cerească pe pământ, poporul Meu. O, pe pământ e peste tot numai omul, dar cu tine este Dumnezeu, și te învață cum să fii cu El, și te îndeamnă mereu, mereu să porți peste tine legea iubirii cerești și să ascuți de ea ca să fii Eu mângâiat în mijlocul tău, că lumea nu Mă lasă să mai pot și Eu cu binele Meu, cu odihna Mea pe pământ, nu Mă lasă să vin cu iubirea cerului, cu bucuria cea pentru sfinți pe pământ, iar sfinții Mei așteaptă cu Mine slava lucrărilor lor, moștenirea împărăției cerurilor pe pământ, iubire spre care ei au lucrat și au trudit și au așteptat, poporul Meu.

E sărbătoare de sfinți, și am cu Mine pe proorocul Meu Ilie, iar el are cu el râvna cea pentru venirea Mea cu sfinții pe pământ după două mii de ani de la slăvita Mea arătare de la Tatăl, Om și Dumnezeu desăvârșit între oameni, strigându-i cu dor spre slava vieții Mele, pe care am voit și voiesc s-o dau omului, de viață și de mântuire a lui din stricăciunea la care el trage de șapte mii de ani. Duhul Sfânt este gura Mea, și L-am pus pe El în gura proorocilor Mei din toate vremile, și l-am strigat pe om din moarte la viață, că n-am altă lucrare în afară de facerea omului cel după chipul și asemănarea Mea, după ce l-am făcut la început pe Adam, iar el s-a luat apoi din Mine și M-a lăsat fără mângâiere și M-a lăsat cu suspin după om, M-a lăsat trudind din greu la facerea omului cel din om ieșit ca să am unde să-Mi plec capul, să am om în care să-Mi aflu odihna, ziua Mea de odihnă, pe care l-am rugat pe om să n-o uite, să-și amintească de ea și s-o cinstească, să-și amintească de el și să cinstească viața lui cea de la Mine în el, ca să aibă Domnul odihnă și zi de odihnă, să aibă Domnul casă în om, căci Eu l-am făcut pe om pentru odihnă a Mea.

O, poporul Meu, Duhul Meu Cel plin de dorire după om, L-am pus mereu în gura profeților Mei, și a plâns Duhul Meu în gura și în graiul lor, iar bucuria lor era ca și a Mea, căci omul nu a ascultat de profeții Mei, nu s-a smuls din sine ca să se dea Mie înapoi și să-Mi mângâie rana și durerea ei cea de la depărtarea omului de Mine. Tot mereu plâng și suspin cu dor după om, iar profeții Mei Mi-au dat grai pe pământ ca să-l adun în Mine pe om și să-i deslușesc legea iubirii cerești, chemarea raiului care suspinând îl strigă pe om la ascultarea din care el a căzut, la pocăința cea pentru păcat, la odihna lui și a Mea, la biruința împotriva duhului potrivnic lui Dumnezeu și omului, căci omul cel făcut de Dumnezeu este omul frumos, așa cum l-am făcut Eu pe om, dar împotrivirea lui a dat viață în el duhului potrivnic lui Dumnezeu.

E sărbătoare de chemare a omului spre Mine. E duhul proorocului Ilie peste pământ, căci gura Mea este prin glasul profeților Mei, iar tu, poporul Meu, să înveți să te rogi, să înveți mereu și să te rogi mereu, căci tot ce va fi să vină de la Dumnezeu și să rămână de bucurie pe pământ sfânt, numai prin rugăciunea ta se va împlini, numai prin Duhul Meu, Care Se face grai prin cei ce Eu îi fac putere de împlinire a credinței cea pentru împărăția cerurilor pe pământ și peste om, așa cum am lucrat și am putut să grăiesc prin gura profeților Mei. Amin, amin, amin.

Sunt strigarea Ta cea plină de râvnă dumnezeiască, Doamne. M-a durut viața de mila Ta cât am stat între oamenii depărtați de iubirea Ta cea pentru om. Am oftat îndurerat, am dorit cu râvnă iubirea Ta în om și am așteptat să se trezească poporul Israel și să se întoarcă la viață pentru Tine și nu pentru el, căci omul cel fără Dumnezeu în el, este diavol, este potrivnic lui Dumnezeu, Doamne Făcătorule. O, bunule Doamne, mi-e râvna ca focul cel mistuitor să-i spun omului că nu poate să slujească la doi stăpâni așa cum crede el de șapte mii de ani. Ai venit pe pământ și Te-ai făcut Om, Doamne slăvit, și i-ai spus omului că nu poate să slujească la doi stăpâni, și el nu crede nici acum că nu se poate așa. Dar strig eu la om așa cum am strigat cât am stat cu trupul văzut între oameni, căci duhul meu râvnea cu foc în Duhul Tău, și mă durea ca și pe Tine de pierderea omului. Strig acum la om, și slăvesc ziua venirii mele în cele ce nu se văd și, strigând la om, slăvesc ziua mea cea de la Tine. Strig la om, că mi-e jale de jalea Ta, ca și atunci mi-e jale, și merg peste pământ cu jale și Îți curăț pământul de lucrarea

omului, ca să-l îndemn pe om spre Duhul Tău, Care îl strigă de la el la Tine, căci omul este el, iar Tu ești uitat de om, și eu îi spun omului că nu poate să slujească la doi stăpâni: și lui și Ție; și morții și vieții. Nu poate omul să împace aceste două slujiri în el, ci ele se alungă una pe alta, iar această dezbinare nu se sfârșește până ce omul nu va alege pe Cel de la Care are în el viața sa. Amin.

Duhul meu este plin de durere pentru voi, oameni care rătăciți fără de mângâiere, căci voi nu știți ce este viața și mângâierea ei, și nici nu vreți să auziți pe Domnul, Care Se face cuvânt în mijlocul celor chemați, aleși și credincioși Lui, spre slava Lui peste pământ, căci Domnul a făcut cerul și pământul și pe om, iar oamenii au uitat și s-au făcut stăpâni pe ei înșiși, părăsind voia Domnului pentru voia lor pe pământ. Așa striga Domnul după om în toată vremea profeților Lui dintre oameni, iar oamenii își vedeau de poftele lor, de voia lor cea ruptă din voile Domnului.

O, oamenilor, viața care vă ține pe voi nu este de la voi, ci este de la Dumnezeu vieții. Cum de nu vă treziți din necredință, din nepăsare, din rătăcirea voastră cea plină de voi, și fără teamă de Dumnezeu, Care a făcut cerul și pământul de tron și așternut al Său și nu al vostru?!

O, oameni fără Dumnezeu pe pământ, vă strigă Domnul cu durere, iar durerea Lui se coboară peste voi cu durere, ca să vă strige, ca să vă întoarcă spre El și să-I dați inimile voastre ca să facă din ele casă a Sa pe pământ, dar faptele voastre stau în voi și în jurul vostru și v-au acoperit de tot. Se uită sfinții la voi și nu mai găsesc între voi om frumos, om plăcut lui Dumnezeu, căci oamenii nu pot sluji la doi stăpâni. O, nu vă fie teamă să auziți și să iubiți legea iubirii de Dumnezeu. Nu vă fie teamă să-I slujiți Domnului în schimbul slujirii cea pentru voi, căci voi v-ați așezat vouă înșivă stăpâni și nu-L mai aveți pe Dumnezeu chiar dacă știți despre El crezând în El. Întoarceți-vă, ca să fiți voia Lui, ca să vă fie El Stăpân. Veniți și învățați, ca să știți cum să lucrați așa, că fără Duhul lui Dumnezeu peste voi, prin cei aleși de El pentru Duhul Său, nu găsiți viața și calea spre ea.

O, oamenilor, ați uitat taina vieții, și sunteți prea păcătoși. Uitați-vă la Adam, cel ce s-a ales pe sine dându-L pe Dumnezeu de la el, căci neascultarea și voia de sine îi iau omului tot mersul cel din Dumnezeu pe pământ, și omul pierde avutul vieții, pierde cărarea cea cu voia Domnului pe ea, cea cu glasul Domnului pe ea și cu ascultarea de El, care este viața voastră. V-a învățat Domnul cum să vă dăruiați viața, ca să fiți binecuvântați și slăviți de El la venirea Sa cea de acum. El va spune celor ce Îl cred și Îl ascultă și Îl iubesc pe pământ: *«Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția vieții! Luați plata iubirii și a ascultării, că Eu am fost neputincios și gol și flămând și însetat și strămtorat de necredincioși și străin și fără casă, iar voi Mi-ați dat mângâiere și îngrijire și haină și pâine și apă și cercetare la greu și la vreme de primejdie, și căldură Mi-ați dat și M-ați luat în casă, căci cui ați făcut așa, dintre cei mai mici ai Mei care s-au supus Mie, nu lor, ci Mie Mi-ați făcut».*

Pe vremea profeților, care erau micșorați de toți oamenii, erau între oameni inimi mari, care slujeau slujitorilor Domnului, celor ce profeteau cuvântul Domnului pentru întoarcerea oamenilor de la rătăcirea lor de Dumnezeu, iar cei ce ajutau pe profeți, erau binecuvântații Domnului. Oamenii însă nu știu care sunt cei ai Domnului ca să le facă bine la aceia și nu celor asemenea lor în fărâdelegi, și iată, nu știu oamenii ce este Dumnezeu și ce este omul.

O, oamenilor, a venit Domnul pe pământ, și strigă peste voi cu Duhul Său Cel Sfânt, ca să vă dea înțelepciunea vieții.

O, țara Domnului, S-a întors Domnul la tine, că Și-a adus aminte de facerea ta cea de la începutul facerii și apoi cea de la nașterea Lui Om între oameni. O, țară română, te-a făcut Domnul casa venirii Lui, și te curăță de fărâdelege ca să fii frumoasă și curată. Deschide-ți urechea și auzi cuvântul Lui, că eu sunt proorocul venirii Lui cea de a doua și voiesc cu milă să te umbresc pe tine, căci râvna mea de Dumnezeu se lasă cu putere peste tot pământul, ca să pregătesc apoi pe el slava Domnului și odihna ei, căci oamenii nu vor mai putea sluji la doi stăpâni: și loruși și Domnului.

O, tu, țară scumpă, țară numită, țară română, așează-te să ascuți pe Domnul Dumnezeuul tău și te fă voie a Sa, că ai în mijlocul tău glasul iubirii Lui, care face din tine pământul nunții Lui, pământul celor mântuiți, limanul celor ocrotiți de Domnul, dar cheamă-L cu ruga ta să Se facă Stăpânul tău, ca să nu mai slujești tu la doi stăpâni, ci să-I slujești Domnului Dumnezeului tău și să scoți din tine pe stăpânitorul acestui veac, care nu are nimic în Dumnezeu.

Iar Tu, Doamne al celor ce Te cheamă cu dor, auzi glasul celor ce Te cer și ocrotește țara română și fă-Te liman al ei, și apoi fă-o pe ea limanul celor mântuiți. Amin, amin, amin.

— **O**, poporul Meu, s-a făcut cuvânt în cartea Mea Ilie proorocul. Învață bine iubirea de Dumnezeu, poporul Meu. Vezi cum citești în Scripturi despre lucrarea celor binecuvântați de Tatăl Meu la venirea Mea cu plata pentru lucrul fiecăruia. Învață-te să nu trăiești pentru tine, ci să trăiești pentru Domnul, și sprijinește-i mult și dulce pe cei ce slujesc Domnului cu râvnă și cu lucru mult pentru mântuirea multora. Iubirea Mea e frumoasă, e caldă, e cerească, și din ea să înveți să iubești, nu din tine, fiule poporul Meu, căci Eu sunt Cel de Care tu trebuie să ascuți cu totul, ca să-I putem întoarce pe om în fericirea din care a căzut, poporul Meu. Te îndemn cu dor să cauți să pătrunzi lucrarea și taina ascultării de Dumnezeu și viața cea cu binecuvântare, că voiesc să te slăvesc pentru Mine și nu pentru tine, poporul Meu. Te doresc să-Mi fii credincios, și niciodată când slujești fratelui tău să nu spui că lui îi faci, ci toate să le faci Mie, ca să te plătesc Eu, că Eu sunt cu plata, și îți voi plăti după cum este slujirea ta și inima ta și iubirea ta. În cel neputincios să Mă slujești pe Mine, că Eu te-am învățat să slujești la cei ce sunt ai Mei, la cei ce se așează mici sub mâna Mea, sub slava Mea, care îi slăvește pe ei. Învață iubirea aceasta, poporul Meu, căci dorul de iubire Mă mistuie, și voiesc să te simt că îți este dor de iubire pentru Mine și nu pentru tine, și voiesc să te văd învăluit în această mângâiere ca să fim fericiți și Eu și tu, și din această putere să împărțim duh de pocăință peste oameni, și apoi duh de iubire care nu vatămă, ci iubire care iarăși naște lumea, iubire care cuprinde în ea cerul cel nou și pământul cel nou și pe tot omul care se va ridica spre viață și spre limanul mângâierii celor mântuiți, poporul Meu.

O, te doresc copil al iubirii cerești care nu este pârținoare, ci învietoare, iubire care îmbie pe om la calea cea care se va arăta peste pământ ca să vină cei mântuiți și să meargă pe ea, iar noi să găsim pacea lucrării mântuirii omului și să fim limanul celor mântuiți, poporul Meu. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2005

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic și tămăduitor
Pantelimon*

*Fără propovăduire nu se pot oamenii întoarce cu fața la Dumnezeu.
Mai întâi este duhul ascultării, și apoi credința și puterea ei și
faptele ei.*

Îmi întăresc cărarea venirii Mele la tine, poporul Meu, căci tu ești casa Mea de venire, și de la tine Eu merg cu cuvântul peste pământ și Mă slăvesc venind chiar dacă sunt, chiar dacă nu sunt așteptat să vin, dar Scripturile cele pentru acum își așteaptă împlinirea, precum sfinții cerului le așteaptă cerându-le peste pământ pentru slava Mea prin care ei vin odată cu Mine, și pentru bucuria proorocilor care au vestit acest timp, și apoi veacul cel fără de sfârșit pentru cei ce au iubit cerul pe pământ și fața Mea și slava Mea cu ei.

O, poporul Meu, cobor la fântâna Duhului Sfânt, cobor la tine ca să Mă slăvesc în cuvânt, că am sfinții cu Mine, căci bucuria lor este cuvântul Meu, masa Mea cerească în mijlocul tău, și este cuvântul tău lângă al Meu, căci tu ești cu trupul, și cu tine pun masă, și cu tine pot Eu această împlinire pe care au văzut-o de departe părinții lui Israel și toți proorocii și sfinții și toată lumea îngerilor cei fără de trup, și care tânjesc cu nestăvilite dor după trupuri cerești pe pământ, ca să poată ei împlini prin cei ce iubesc slava Mea Scripturile veacului împărăției sfinților, poporul Meu. Eu, Domnul, te pregătesc pe tine pentru mare sfințenie. Te pregătesc mereu și te îndemn mereu prin cei ce au de la Mine peste tine lucrarea îndemnării, și mereu te așez la masa slavei Mele, și te hrănesc cu venirea Mea, că aceasta înseamnă cuvântul Meu de peste tine, iar tu să stai în duhul cuvântului Meu, căci Duhul Sfânt este acest cuvânt, și este promis de Mine ca să vină încă pe când nu Mă dădusem cu trupul ca plată pentru răscumpărarea vieții veșnice a omului pierdut din Tatăl și din Mine. Plângând am rămas Eu și cu Tatăl după ce Ne-am pierdut odihna, după ce omul Ne-a strivit-o, după ce el s-a smuls din Noi. Plângând și fără casă am rămas, suspinând după om cu milă și cu dor în el după odihna lui Dumnezeu, iar sfinții și mucenicii Ne-au simțit durerea, Ne-au auzit mereu suspinul îndurerat, și au vestit mereu lumii că Dumnezeu este slava cea pierdută de om, cea strivită sub om, și Ne-au dat sfinții stat în ei, locaș și odihnă în ei, și biruința Noastră pentru cei ce au uitat și uită de Noi, Cei ce am făcut lumina și cerul și pământul și pe om, prin înțelepciunea sfatului, poporul Meu.

Iată, sunt cu tine în sărbătoare de cuvânt, iar sfinții și toate oștile cerești s-au adunat din zori la fântâna Duhului Sfânt, care are peste ea așezat de Noi pe tămăduitorul Pantelimon, ca să lucreze el, cu harul Duhului Sfânt și cu darul lui cel de sfânt vindecător, putere peste tine, duh de sfințenie, care tămăduiește în om orice neputință și așează în locul ei slava lucrărilor Mele cerești ca să fie împărțite pe pământ, că vreau să așez pe pământ slava venirii Mele și lucrările ei, poporul Meu, dar să iubești ascultarea aceasta, și în toată vremea să împletești mișcarea trupului tău cu mișcarea trupului Meu, căci suntem uniți într-un singur trup ca să le lucrăm pe pământ pe toate cele care așteaptă să fie spre odihna cu tine a sfinților, că nimeni nu te cunoaște pe tine pe pământ mai mult decât sfinții Mei, care știu despre vremea aceasta și despre fiii lui Dumnezeu, care le vor da sfinții putere să lucreze peste pământ slava venirii Mele cu ei, și odihna a toate câte au fost la început mângâierea lui Dumnezeu Făcătorul. Amin, amin, amin.

— **P**e firul cel de Duh Sfânt al cuvântului venirii Tale, Doamne al sfinților, eu, mucenicul Pantelimon, Te mărturisesc din mijlocul poporului Tău de azi, că Tu ești odihna noastră în cer așa cum ai fost pe pământ după ce Tu ne-ai cuprins în slava Ta cea nevăzută de ochii cei omenești, dar lucrătoare înaintea oamenilor prin puterea semnelor Duhului Sfânt, Călăuzitorul celor ce Te îmbrățișează cu ființa lor, făcându-se un trup cu Tine înaintea celor necredincioși care nu știu de Dumnezeu în cer și pe pământ, nu știu din pricina duhului semeției care a căzut peste oameni odată cu durerea pe care Ți-a făcut-o omul cel zidit de Tine când după ce nu Te-a ascultat, Te-a depărtat de el și s-a lăsat pribeag de Tine, iar pe Tine, pribeag de el. Aceasta este și durerea sfinților Tăi, care au fost atinși de căldura Duhului Sfânt, Cel ce Se vestește între oameni prin purtătorii Tăi în care Te-ai putut înălța și arăta, căci fără propovăduire nu se pot întoarce oamenii la Dumnezeu, Care este viața și lumina oamenilor, Doamne.

În ziua mea de serbare între sfinți, și eu Te propovăduiesc oamenilor, și le spun că a venit pe pământ Scriptura venirii Tale cu sfinții în zeci de mii, și Te rog, din ceata sfinților mucenici, atinge-Te de ochii necredincioșilor și ia-le cu milă pâcla de pe ochi și fă-i să vadă slava Ta și mișcă inimile lor prin această adiere lină a Duhului Sfânt, Care Se face gura Ta peste pământ în mijlocul poporului Tău cel din români care a crezut prin darul Tău că Tu ai venit să lucrezi, căci oamenii au stricat legea Ta de peste ei, Doamne.

O, popor al șoaptei cea lină care te învăluie în ea spre ocrotirea ta cea de la Domnul! O, popor de fii ai Domnului, tu să nu uiți de toată făptura care a așteptat această Scriptură, și să te așezi cu toată puterea ta, pe care o iei mereu din Domnul, și să faci numai lucrările Lui peste pământ, numai slava Lui, și să fii cuminte ca Fiul Tatălui nostru Dumnezeu, Care a ascultat de Tata și de mama Lui în cer și pe pământ, pe pământ și în cer, învățându-i pe toți credincioșii să nu aibă nimic și pe nimeni pe pământ decât pe Dumnezeu și ascultarea de El, ca să poată Domnul să vă aibă ucenici pentru lucrările Lui. Uitați-vă în viața mea pe cine am ascultat eu, cu cine am petrecut eu, cum m-am rupt eu din slava lumii și a celor ce mă țineau în robia lor și cum L-am avut apoi de Tată pe Dumnezeu și pe Duhul Sfânt Învățătorul, Care sălășluiește în sfinți pentru nașterea sfinților. Vă învăț să vă cunoașteți calea și să stați pe ea, și să nu vi se pară lucru ușor să stați pe ea, că pe ea nu se stă în voile voastre, ci se stă în cuvântul lui Dumnezeu, necălcat prin nimic, ca să fiți voi ucenici ai Fiului lui Dumnezeu, Care ascultă de Tatăl și nimic de la El nu face, că altfel n-ar fi El Dumnezeul a toate cele date Lui spre lucru de la Tatăl. O, Îl doare pe Tatăl când vă vede că nu știți încă desăvârșit mersul pe calea cea fără de clătinare, calea cea plină cu îngeri și cu sfinți, care vă sunt tată și mamă, frați și țară și neam. Vă așteaptă Domnul să fiți desăvârșiți ucenici care nu se uită înapoi dacă El v-a scos din moarte și v-a făcut ai Lui ca să fiți ai luminii, ai vieții, care este numai înainte pe calea ei, și nici un pas înapoi, căci Domnul v-a spus vouă cuvânt că numai Avraam va rămâne împărăție a Sa, fiindcă el a rămas numai înaintea Domnului, iar ochii lui aveau în ei pe Duhul Sfânt, și Îl iubea și Îl cunoștea cu toată puterea credinței lui statornice, căci Avraam a fost cel ce a împlinit pe Dumnezeu în el, iubindu-L din toată inima și cugetul și sufletul și râvna, neuitându-se înapoi, și a rămas cel viu în care și-au făcut sălaş toți cei care L-au odihnit pe Domnul în ei ca și Avraam, cel care a știut să asculte și apoi să creadă.

O, popor așteptat de sfinți, mai întâi este ascultarea, și apoi credința și puterea ei, căci credința nu este prin vedere, ci prin putere în Duhul Sfânt, Care știe să poată în om dacă omul are ascultare pentru credință.

O, popor mic, toți sfinții te privesc și mereu te privesc. Privește-i și tu și ascultă-L pe Domnul și numai cu El să stai, că nu mai este loc binecuvântat pentru tine decât ce este al Domnului și al tău, și să ai grijă mare de pământul binecuvântărilor Lui, și să stai în curțile Lui, și în ele să lucrezi lucrările Lui, ca să curgă de la Domnul peste tine binecuvântările cerului și putere pentru ascultare și pentru credință și, iarăși, putere ca să vezi cuvântul Lui și împlinirea lui în mijlocul tău și, iarăși, înțelepciune pentru aceste lucrări și vederi, căci are Domnul în mijlocul tău putere gata să se facă lucrătoare peste tine, dar roagă-te să ai de la Domnul duhul ascultării și al cunoașterii, Duhul lui Hristos, Care ascultă de Tatăl, Duhul Sfânt, Mângâietorul Domnului, cu Care să-L mângâi pe Domnul, popor al tainei venirii Domnului.

Noi, sfinții cerului, care am iubit mai presus de puterea noastră pe Domnul, așa îți hărăzim ție, poporul al tainelor cerești, și să dorești să le cunoști, și apoi să le poți lucra, și să te găsească Domnul mereu, mereu așa, și să poată pentru toată făptura prin tine, și să se așeze pe pământ ceea ce a fost la început când Domnul era în om prin smerenia omului. Amin, amin, amin.

— **O**, sfinți iubiți care Mi-ați preamărit iubirea, pentru care voi ați fost iubiții Mei! Stăruți cu puterea iubirii cerești și dați poporului Meu puterea Duhului Sfânt în Care voi ați stat rușinând pe cei fără de Dumnezeu pe pământ. Vă poruncesc vouă, cu iubire să stați pe pământ în mijlocul poporului Meu și să-l ajutați mereu pe cale, ca să cunoască el calea aceasta așa cum ați cunoscut-o voi lepădându-vă de tot ce nu este pe ea: de lume, de slava din ea, de părinți și de frați, de voia voastră, de înțelepciunea voastră cea din fire, căci așa ați putut să scăpați voi de tot ce este străin de calea Mea cu sfinți pe ea, și care se deosebesc pentru Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, te-aș învăța mai cu adâncime, și mereu privesc la tine dimpreună cu sfinții Mei ca să pot să-ți cer atât cât Îmi trebuie de mult pentru puterea Mea în tine, cu care să-Mi slujești pentru așezarea pe pământ a celor mai adânci taine care stau în Mine să iasă și să se împlinescă pe pământ, că vine vremea să fiu numai Eu cu tine, ca să pot lucra binele omului, și Eu te aștept să fii numai cu Mine, poporul Meu, și nimic pe pământ și în om să nu fie să poată să te atragă vreo clipă de pe calea venirii Mele la tine pentru slava Mea, care așteaptă să biruiască lumea, și pentru slava ta lângă Mine prin ascultarea ta, prin statul tău lângă Mine mereu și în Mine mereu, și apoi prin credința ta cea lucrătoare din ascultare, că mult poate credința celui drept, prin ascultare cu lumină, căci Eu umblu mereu prin Tatăl și nu prin Mine, dar nu cu înțelepciunea ta trebuie să pricepi tu această umblare a Mea și apoi a ta ca și a Mea, ci trebuie să ai pricepere de la Duhul Sfânt, și prin orânduiala Lui cea cu lucrare în mijlocul tău, uitându-te în Mine ca să vezi cum Mă fac Eu voia Tatălui ca să Mă dau pildă ție și să putem lucra la fel și să ne facem limanul celor ce se mântuiesc, și care vor vedea calea ca să vină pe ea și să-i cunoască taina și puterea ei și mângâierea ei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2005

Praznicul Schimbării la Față a Domnului

Cel ce se trage din Dumnezeu, nu mai este al lui Dumnezeu. Sfinții lucrează cu Dumnezeu, iar oamenii lucrează fără Dumnezeu peste om. Ascultarea fiască este cea care poate asculta. Slava deșartă îl va învinui pe om și îl va apăsa cu suspin. Fiecare va rămâne cu rodul său.

Cuvânt de sărbătoare Mă las în mijlocul tău, poporul Meu cel nou. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, cuvânt de înnoire a toate aduc mereu cu Mine când vin la tine, ca să te îmbrospătezi tu din zi în zi mai mult după chipul Meu, până ce Mă vei putea vedea pe deplin că am fost și că sunt în mijlocul tău acoperindu-Mi fața, căci taina Mea este mare, poporul Meu, dar și a ta este mare de vreme ce Eu, Domnul, lucrez pentru facerea din nou a toate, iar tu ești cel ce Mă crezi întru lucrările Mele și Îmi sălășluiești în tine cărarea cuvântului venirii Mele, prin care Mă slăvesc cu slava pe care o am de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii când cuvântam prin Duhul Tatălui, Care era în Mine, și când toate se întocmeau și fînțau apoi cer și pământ și ape, și toate din ele și între ele și peste ele apoi. Amin.

Am întocmit în mijlocul tău cărarea venirii Mele și taina facerii din nou a lumii, poporul Meu, iar tu nu trebuie să trăiești ca pe pământ odată ce Eu am venit cu venirea Mea cea de la sfârșit de timp și te-am deosebit din lume și M-am așezat în tine cu slava pe care o aveam de la Tatăl până să întemeiez lumea. Taina aceasta era cuvântul, poporul Meu, iar Tatăl, întru Mine a binevoit în ea la început și la sfârșit, până să fie lumea atunci la început și, iarăși, până să o facă iar acum, la sfârșit. Amin.

O, poporul Meu, ce mare, ce mare cuvânt am rostit Eu mereu peste tine când ți-am spus mereu să ai grijă mare de cărarea venirii Mele la tine și să Mi-o întărești prin toate câte Eu îți cer, ca să te povățuiesc de pe ea prin cuvânt, ca nu cumva tu să greșești sau să faci ceva de la tine pe drumul Meu cu tine, ca nu cumva tu să faci și să nu lucrezi ca Mine, căci Eu numai de la Tatăl iau lucrul Meu, și de aceea Tatăl este în Mine, iar Eu întru El sunt, și de aceea Îi sunt Fiu, și de aceea El Mă mărturisește Fiu iubit al Său, prin Care toate s-au făcut.

Acum două mii de ani când El Se slăvea în Mine cu slava pe care o aveam de la El mai înainte de întemeierea lumii, El Mă mărturisea Fiu al Său spre întărirea trimiterii Mele de la El la oameni ca să aduc pe pământ împărăția cerurilor, pe care Mi-a strivit-o într-o clipă omul cel zidit de mâna Mea după ce l-am făcut și l-am pus să stăpânească pe pământ ca unul făcut de Dumnezeu și nu de om cum este omul făcut de atunci și până acum și peste care stăpânește el însuși mai întâi de toate, căci omul s-a tras din Dumnezeu ca să nu mai stăpânească Dumnezeu peste el, ca să nu mai fie omul fiu al lui Dumnezeu precum Eu sunt, și iată, s-a umplut pământul în lung și în lat de fiii oamenilor care nu ascultă de Dumnezeu, și din care Eu, Domnul, cu greu, cu mare, mare greu întind mâna să iau și să nasc din cer, din Mine și din Tatăl, pe câte un om de ici de colo, ca să-l numesc apoi om al lui Dumnezeu între oameni și să lucrez cu el lucrarea Mea cea de la Tatăl, așa cum trebuia să fie pe pământ Dumnezeu cu omul în lucrare cerească și nu omenească așa cum este în lung și în lat pe pământ.

Acum două mii de ani Mi-a spus Tatăl să iau cu Mine pe trei dintre ucenici ca să le arate lor slava Sa în Mine și slava Mea în ei. M-am suit pe munte luându-i pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, și i-a purtat Tatăl din slavă în slavă, ca să măr-

turisească ei apoi pe Fiul Tatălui Savaot, Fiu venit pe pământ. Sus pe munte, taina Tatălui Care S-a făcut cuvânt le-a deschis lor ochii spre cele ce nu se văd, și Mi-au văzut ei slava Mea cea nevăzută de oameni, și au văzut ei lumea cea nevăzută, și au văzut cu Mine pe Moise și pe Ilie, pe cei vii, grăind cu Mine despre moartea și învierea Mea, și au văzut ei lumina cea adevărată și Duhul Cel ceresc și s-au întărit întru credința cea adevărată închinându-se lui Dumnezeu, Cel întru Treimea Sa: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, căci Tatăl le-a spus lor: *«El este Fiul Meu iubit, întru Care Eu, Tatăl, am binevoit»*, iar Duhul Sfânt S-a făcut lumină mare când Tatăl prin El a rostit cuvântul slavei Fiului Lui, slavă cu arătare spre întărirea credinței ucenicilor Mei, prin mărturisirea cea peste Mine a Tatălui întru taina cea necuprinsă a Duhului Sfânt, lucrător din Tatăl și din Mine, Fiul.

O, poporul Meu, dacă Eu, Fiul Tatălui, nu aș fi știut ziua aceea în care Tatăl Mi-a dat pe față slava Mea ca s-o vadă ucenicii Mei cei apropiați tainelor cele grele de pătruns și de crezut, cum aș fi putut să le dau ucenicilor Mei ziua aceea spre știre și spre bucurie cu uimire? Iată, fiilor, ceea ce știe Tatăl știe și Fiul, căci Tatăl nu lucrează nimic fără Mine, iar Eu nu lucrez nimic fără Tatăl, și unul în altul știm mereu, și știm mai înainte de întemeierea lumii, căci Duhul Sfânt aceasta lucrează. Iată-i pe sfinții din cer care au fost părinți de ucenici ai Mei pe pământ! Iată-i cum au știut ei prin vederea Duhului Sfânt în vremea lor cele ce astăzi sunt pe pământ vestindu-le de pe atunci! Prooroci și sfinți mulți, înainte și după arătarea Mea Om între oameni, au vestit vremile de acum, răutatea și rățicirea oamenilor, dar au vestit și pe fiii lui Dumnezeu, care se lasă aleși și deosebiți din lume ca să-Mi fie ucenici și să pot să-Mi lucrez cu ei slava Mea spre lucrare și spre arătare, după cum credința și ascultarea lor se dau Mie ca să lucrez cu ei împlinirea celor ce sunt scrise să se lucreze și să fie apoi.

O, poporul Meu, Eu iar, ca un Învățător venit de la Tatăl, te învăț taina de fiu al lui Dumnezeu. Un fiu al lui Dumnezeu pe pământ, este cel ce ascultă de Dumnezeu Fiul, precum Eu am ascultat pe Tatăl, Care M-a trimis să fiu lumina lumii, și tot așa să-i fac și pe cei ce se deosebesc pentru Dumnezeu dintre oameni. Dar lucrarea aceasta minunată între toate lucrările de facere din nou a lumii, a toate câte au fost la început nestricate de neascultarea omului, această taină mare tu trebuie să te îndeletnicești cu ea cu fiecare clipă mai desăvârșit, poporul Meu. Am în mijlocul tău duhul descoperirii celor ce vin de la Mine spre lucrare, și ți-am șoptit într-o zi că nu e bine să fie omul bun, ci e bine să fie drept omul, mai întâi înaintea Domnului, și apoi înaintea omului. Cel ce este făcut de Dumnezeu, acela lucrează de la Dumnezeu, și cu știrea lui Dumnezeu înaintea tuturor celor de o potrivă cu el.

O, fiilor, voi să nu lucrați nimic fără știrea Mea. Voi să nu faceți nimic rău sau bun fără să fie cunoscut de cei împreună cu voi, căci cei ce se numesc ai Mei în lume, lucrează totul peste ei și peste alții numai fără Dumnezeu. Învăță, poporul Meu, învață să fii fiu al lui Dumnezeu, și de la El să iei ceea ce tu lucrezi, ca să-I fii ucenic. Amin. Învăță, poporul Meu, ce face lucrarea de ucenic cu învățător, căci Eu, Învățătorul tău, de la Tatăl primesc ceea ce grăiesc și lucrez, și numai lucrarea lui Dumnezeu lucrez, și nu a Mea, *«pentru că Eu nu fac voia Mea, ci voia Tatălui, Care M-a trimis»*, precum am spus când am venit de la Tatăl Om intrupat între oameni, ca să lucrez pe pământ împărăția lui Dumnezeu și

s-o vadă omul și să vină spre ea și să se nască pentru ea, precum Eu v-am luat pe voi și v-am așezat să învățați și iar să învățați lucrarea nașterii de sus, și să stați în ea pe pământ ca să fiți fiii lui Dumnezeu, și să semănați cu Dumnezeu și nu cu oamenii care nu ascultă decât numai de ei înșiși, și aceștia nu au nimic în ei legat cu împărăția lui Dumnezeu, care are pe pământ fii ascultători de Dumnezeu. Amin.

Învățați, fiilor, învățați, căci Eu am între voi duhul dragostei prin duhul descoperirii lucrând de la Mine spre voi. Trăiți clipă de clipă viață cu știre, luând de la Dumnezeu tot lucrul vostru, tot duhul vostru. Altfel, vă prinde răsplata celor ce lucrați de la voi și nu de la Domnul. Eu numai de la Tatăl luam de lucrat și de cuvântat, iar Duhul Meu era locaș al Său, și nimic nu aveam decât pe Tatăl și pe cei dați Mie de Tatăl, și pentru care Tatăl M-a învățat să Mă rog ca să le dea lor, iar pentru lume și pentru cei ce făceau ale lor și ale lumii nu Mă rugam. Mă așezam pildă de urmat pentru ucenicii Mei și îi învățam să nu se smintească întru Mine, căci Eu eram între ei, dar eram Dumnezeu, și lucrăm ca Dumnezeu și nu ca omul, și din slavă în slavă purtam duhul înțelepciunii lor spre cele ce aveau ei să poată și să lucreze ca niște ucenici iubitori și ascultători, după chipul și asemănarea Mea.

O, poporul Meu, să te aduni acum spre laudă și spre binecuvântare pentru Dumnezeu, Făcătorul tău, că astăzi e ziua aceea de sărbătoare când ucenicii Mei au trecut cu Mine pentru o clipă în cele ce nu se văd ale Mele, ca să le întăresc apoi mai mult lucrarea mărturisirii lor în lung și în lat despre Mine, Fiul lui Dumnezeu, copil ascultător Tatălui Meu.

O, fiilor, ascultarea voastră să fie fiască, și toate câte Îmi lucrați să fie fiești, căci voi sunteți scriși de îngeri, unii din voi, iar alții din voi sunteți scriși de voi înșivă înaintea Mea cu nume de fii ai lui Dumnezeu și nu de fii ai părinților voștri cei după trup. Taina aceasta trebuie s-o priceapă bine cei care se poartă cu lucrare fiască înaintea Mea, căci dacă ea se înțelege după socotință omenească nu puteți trece din trup în duh, nu puteți fi ucenici ai Mei, iar Eu pentru voi Mă jertfesc mult, lucrez mult, mult ca să nu vă pierd. Mă port mult și cu suspin adânc și treaz pe urmele voastre, ca să vă îndemn la ascultare fiască, fiilor, căci în cei cincizeci de ani de cuvânt al Meu, acum, la sfârșit de timp, l-am tot învățat pe cel ce voiește să aibă lucrare fiască înaintea Mea pe calea Mea spre om, ca să-l deprind pe cel ce voiește și să-l învăț pe el împărăția Mea cu el și peste el, nașterea lui din cer, iar împărăția lui să fiu Eu, Cel ce ascult de Tatăl, învățându-i pe cei ce Mă vor să fie fiești și drepti cu Dumnezeu, căci cu oamenii omul nu învață, ci numai cu Dumnezeu învață omul fiasca ascultare. Amin.

Mă întorc, fiilor, iarăși în carte, dar acum să dăm slavă și binecuvântare sărbătorii Mele cu ucenicii Mei cei de atunci și cei de mai înaintea lor ai Mei, când Tatăl M-a descoperit pe Mine lor Fiu iubit al Său între cei vii care sunt din cer.

Binecuvîntez lucrările cele de înfrumusețare sfântă a grădinii întâlnirii, ca să te încredințez, poporul Meu, că în mijlocul tău lucrez prin duhul descoperirii toate cele ce vin de la Mine spre lucrare. Fiți, fiilor, gospodari cu gust bun și blând, cu duh fiesc înaintea Mea, iar mânuțele și trupușoarele voastre să fie ale îngerilor Mei, care pot în voi prin duhul vostru cel blând și smerit ca și al Meu, Cel slujit de îngeri, căci Eu așa i-am învățat pe ai Mei, care cu fiască ascultare lucrează lucrările Domnului ca niște fiișori mici care au tată pe Dumnezeu. Fiți fiuții Mei și fiți drepti cu Dumnezeu, fiilor, ca să pot Eu sta cu voi și să Mă arăt lumii cu lucrul Meu

cel drept din voi, cu lucrul Meu din fii, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Si iarăși, poporul Meu, dacă unii spre alții, Noi spre voi, și voi spre Noi ne-am pornit pentru zi de sărbătoare și de slavă a chipului și a cuvântului Meu, care-Mi mărturisește lucrarea slavei Mele, iarăși să ne așternem în carte, cu înțelepciunea înnoirii a toate, a schimbării în slavă; slavă pe care nu poate s-o vadă cel ce nu înțelege și nu poate lucra îndeajuns nașterea de sus a tot și a toate, nașterea din nou a lumii, poporul Meu.

Pe pământ omul nu știe cine este și cum este poporul Meu și cum sunt cei ce se numesc fii ai lui Dumnezeu, fiii slavei, care văd slava lui Dumnezeu. Pe vremea trupului Meu văzut între oameni le spuneam adesea la cei ce le era ușor să creadă slava Mea venită în chip de om pe pământ, și vorbind cu ei despre venirea Mea le spuneam că Eu sunt Mesia, Care este scris să vină, iar cine avea aluat de fiu al credinței fiești Mă cunoștea prin mărturisirea Mea și credea că așa este, și apoi tot așa și vestea, tot așa și lucra, cu fiască lucrare și credință, căci luau de la Mine lucrul lor și împărțeau slava Mea, venirea Mea, și apoi ei se făceau slavă între oameni smulgându-se din lume și din ei și dându-se Mie spre mărturisirea slavei Mele în ei, slavă care îi mărturisea pe ei fii ai lui Dumnezeu. O, mare, mare este acest nume lucrător în om, poporul Meu, iar lumea ca să știe aceasta trebuie să vadă lucrarea fiilor lui Dumnezeu, asemănarea lor cu Mine, mărturisirea Celui din Care ei s-au născut din nou, căci Eu din cer M-am pogorât ca să nasc lumea, să-l nasc din Mine pe cel ce are darul să creadă în Mine și să lucreze ca Mine și pentru Mine, și să trăiască între oameni cu chipul și asemănarea Mea și nu cum a fost el până atunci între oameni prin trăire și prin purtare și prin rod.

O, poporul Meu, este scris în Scripturi că vor fi cei vii cei care se nasc din venirea Mea pe pământ, cea de acum două mii de ani și cea de după două mii de ani când, iată, vin de la Tatăl la oameni ca să-Mi nasc fii pentru slava Mea. Nu pentru slava lor Îmi nasc Eu fii acum când am venit cu Scripturile înnoirii a toate, căci vai celor ce își au slavă pe pământ, slavă ca a oamenilor și nu ca a Mea!

Iată, fiilor, voi aduceți înaintea Mea pomenire după patruzeci de zile pentru sufletul pe care l-am ridicat de pe pământ dintre fiii slavei pământești care trece ca iarba. Am între voi duhul dragostei Mele, care descoperă vouă pe cele ce nu se văd. O, acest sufletel luat de pe pământ este îndurerat, iar Eu Mă lupt prin voi, cei ce-Mi sunteți fiii ascultării cea de sus, să-i dau lui pacea între cei ce văd slava Mea din cer și de pe pământ, slavă care nu se vede cu ochi trupești, ci cu ochi cerești, plini de credință în cele ce sunt și nu se văd în cer și pe pământ. Vreau să smulg din sufletul lui toată durerea, și am cuvântat că prin pocăința și ascultarea celor din casa lui Eu îl voi mângâia pe el. Dar iată, nimeni pe pământ, străin fiind de Dumnezeu și de slava Lui cea de sus și de jos, nu poate să creadă și să urmeze slava cea care va avea cuprinși în ea pe fiii ei curând, curând pe pământ. Vă rog pe voi să aveți grijă de el, și cu fiască iubire și ascultare de Mine să-l dați voi Mie, ca să nu mai fie el al celor ce îndurerează sufletul lui prin rătăcirea lor de Dumnezeu, prin neubirea lor de viață veșnică în Dumnezeu și nu în lumea aceasta. Voiesc să-l așez pe el între cei născuți de sus chiar dacă el pe pământ prin neascultarea lui, prin duhul slavei deșarte care stăpânește

omul pe pământ, s-a lăsat departe, departe de lumina care cuprinde în ea pe toți cei înțelepți care știu să nu se folosească de lumea aceasta în timp ce sunt ținuți de ea. Iată, nici cel ce l-a născut pe el după trup nu poate să-l iubească pentru cer pe acest sufletel, care așteaptă de pe pământ să i se șteargă lacrima cu care a rămas după ce sufletul lui i s-a slobozit din trup.

Duhul Meu, Duhul celor ce nu se văd, Se descoperă între voi, și apoi vă roagă pe voi să lucrați prin fiască lucrare și ascultare pentru așezarea între cei născuți de sus a acestui sufletel îndurerat pe care l-am scos de lângă lucrarea înșelăciunii de duh a duhului amăgitor din cea care s-a numit tovarășa lui de viață. Nu voiesc să umblu la această deșertăciune de duh rătăcit și rătăcitor purtat de mintea ei bolnavă de sine, dar voiesc să-l scoateți pe el din durerea pe care o are și să se ușureze el de duhul cel potrivnic lui Dumnezeu, care încă lucrează împotriva sufletului lui, pe care Eu, Domnul, îl țin sub ocrotirea Mea prin îngeri. El nu are rod plăcut lui Dumnezeu în urma vieții lui cea din trup, și avem de luptat pentru pacea lui, și voi lupta, copiii ascultători, voi lupta prin îngeri și prin voi, prin fiasca voastră iubire și ascultare înaintea Mea, căci slava deșartă care este pe pământ peste om, este învinuitoare și îl învinuiește din urmă pe om, iar necredința și împotrivirea și tăgăduirea lui Dumnezeu, după ce Domnul i Se descoperă omului, e păcat care apasă cu mult suspin, apoi, sufletul celui ce a iubit lumea.

Am din acest neam pe fiul care M-a urmat, iar Eu, Domnul, am datoria să-Mi țin făgăduința făcută că voi lucra spre mântuirea acestui neam, căci unde nu pot lucra cu Duhul Sfânt, lucrez cu foc, și făgăduința Mea se luptă împotriva oricărei neascultări a omului care, fiind chemat la iubire pentru Dumnezeu și pentru poporul lui Dumnezeu, este tras înapoi de însăși pofta sa și momit de ea spre mreaja cea care lucrează prin sculele duhului potrivnic lui Dumnezeu, duhul întunericii acestui veac, care se vrea mai mare ca Dumnezeu peste om. Acum, dacă am smuls acest sufletel din mreaja care îl ține rob pe om ca să nu poată el scăpa spre Mine, Eu, Domnul, voi merge cu biruința mântuirii sufletelului acesta, și voi lucra prin voi, copiii care iubiți cu duh iubitor de oameni, cu duhul înțelepciunii iubirii cea de sus. Vă voi povățui Eu pentru toată pacea acestui sufletel care încă plânge, și în curând îl voi scrie pe el între cei născuți din Mine, de sus, că mare este lucrarea Mea prin voi, lucrare care biruiește împotriva diavolului, care s-a făcut pe pământ tată al celor ce lucrează cu sau fără știre faptele diavolești ale întunericii stăpânitorului acestui veac trecător. Eu, Domnul, așa știu să fiu bun, dar prin dreptate fac aceasta, și vă învăț pe voi să stați tari împotriva diavolului, să-l țineți departe, fiilor, prin statul vostru strâns lângă Mine, căci nicicum nu puteți voi face bine sufletului omului decât de lângă Mine, fiilor. Amin.

Binecuvintez acum și pomenirea celui alt sufletel care este la Mine, și pentru care voi, fiilor, purtați spre Mine ziua lui de unire cu cei din cer. Îl mângâi pe el cu toate câte voi aduceți spre pomenirea lui. Îl mângâi, între cei din cer lucrători, dar mângâierea în cer este altceva, și este lucrată din fiasca ascultare a celor ce se nasc de sus pe pământ, făcându-se ei apoi după chipul și asemănarea Mea pentru mântuirea multora, pentru mântuirea celor ce așteaptă învierea cea mare, cea biruitoare, căci prin cei vii ca Dumnezeu pe pământ, se vor ridica spre vedere cei ce așteaptă să cadă perdeaua care desparte cele două lumi și să fie apoi pe pământ împărăție a lui Dumnezeu, o turmă și un Păstor, spre mângâierea celor ce așteaptă de pe pământ salvatori pe fiii lui Dumnezeu, care sunt ca Dum-

nezeu și care Îl vor vedea pe Domnul, cuprinși fiind în slava Lui. Amin.

O, poporul Meu, așteaptă cerul să te vadă viteaz, căci timpul cere aceasta. Așezați-vă, fiilor, sub duhul învățaturii de sus, și învățați să trăiți și să lucrați ca Mine clipă de clipă, căci Eu am în mijlocul vostru duhul descoperirii, Duhul Meu, Care din al Meu Se rupe mereu, mereu și Se împarte vouă, prin cuvânt de sus și prin grai de jos, numai să stați cu dor și cu duh treaz la masa învățaturii Mele, care va fi fără de sfârșit. Amin. Fiți credincioși în acest cuvânt care vă spune vouă acum că masa cuvântului Meu cu voi va urma fără de sfârșit, va fi veșnică, și va avea la ea pe cei ce cu poftă și cu rod ceresc stau la ea și mănâncă la ea și nu sunt răzleți de cele de pe masă, ci stau mâncând veșnic. Toate cele de pe masa cuvântului Meu vă dau vouă înțelepciune și iubire fiască și vă învață pe voi să fiți pe pământ precum veți fi în cer, când cerul se va descoperi cu voi înaintea neamurilor pământului și îi va arăta deslușit pe cei ce au stat la masa Mea mâncând din ea cu ascultare, cu dor și cu rod înaintea Mea, căci fiecare va avea de hrană la masa Mea cea veșnică rodul cel adus Domnului, viața cea pusă cu bogăție înaintea Mea de cel chemat la masa Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 august 2005

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Fiii lui Dumnezeu vor aduce spre vedere pe toate câte sunt și nu se văd. Omul trăiește prin vederea lui și nu vede veșnicia. Cel ce seamănă cu omul, nu-L vede pe Domnul, și nu știe cum să fie cel ce nu vede. Vai celui fără de stăpân pe pământ! Pământul este așternutul a toate câte vor însemna patria cerească.

Sunt cu cerească slăvire deasupra ta și în mijlocul tău, poporul Meu, și toată slava sărbătorii de azi este acoperită, căci cele ce nu se văd sunt veșnice, iar cele ce se văd sunt trecătoare și nu pot să cuprindă pe cele ce nu se văd ca să le aducă spre vedere, dar Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt este puterea care desăvârșește duhul cel credincios din omul care a luat din darul Domnului credința, așa cum au luat-o ucenicii Mei cei de acum două mii de ani și cu ea au pătruns pe Dumnezeu și pe cele tainice ale Lui, descoperindu-le prin semne doveditoare atât cât le trebuie celor credincioși să vadă, să înțeleagă și să creadă și să stea în Dumnezeu și nu în lumea aceasta cu credința și cu viața lor, căci viața este darul lui Dumnezeu în om. Amin.

Sunt cu mare slavă în preajma ta, poporul Meu, iar mama Mea Fecioara se așază cu tine în sărbătoare ca să te învețe statul în cer, suirea și coborârea și veșnicia celor ce nu se văd, și care sunt pătrunse de ascuțimea duhului credinței sfinte, și apoi de trupul cel plin de cer al celor ce nu stau pe pământ cu duhul lor în vremea lor cea cu trupul, și care, apoi, cu trup îmbrăcat în veșnicie văd și cunosc desăvârșit pe cele văzute și nădăjduite, pe cele iubite de ei, de duhul credinței lor, cu care ei văd și doresc cu putere cerul slavei veșnice, așa cum mama Mea Fecioara M-a dorit cu lacrimi după ce Eu M-am așezat iarăși lângă Tatăl prin moartea și învierea și înălțarea Mea la cer, și apoi am venit și am așezat-o și pe ea în slava pe care Eu și ea am avut-o mai înainte de întemeierea lumii și a omului. Amin.

La tot poporul Meu care iubește și lucrează tainele slavei cerești în suflet și în trup pe pământ în bisericăscă lucrare, Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și Fiul

mamei Fecioară, îi spun: Pace ție, popor al lucrării slavei cerești pe pământ! Sunt în mijlocul tău cu ziua de cerească slăvire pentru intrarea în cele ce nu se văd pe pământ a mamei Mele Fecioara, ziua când Eu, Fiul ei, Cel Unul născut din Tatăl și din ea, am ridicat-o pe brațe și am așezat-o la locul unde ea a fost mai înainte de întemeierea lumii, în slava lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, slavă cu care am lucrat lumea cea văzută, arătându-i-o omului după ce l-am făcut pe el bărbat și femeie, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Omul nu a văzut când Dumnezeu l-a făcut, dar slava Domnului a văzut tot ce s-a făcut, și a mărturisit prin Duhul Sfânt, ca să cunoască tot omul de pe pământ cum s-a lucrat lumea și omul, și cum slava cea nevăzută veghează pe pământ și în cer până ce toate vor fi o unire și o veșnicie precum a fost până la facerea lumii, lumea care iarăși va fi și se va înnoi precum este scris despre iarăși nașterea ei din cele ce au fost slava cea de dinainte de întemeierea celor ce se văd, ca să mărturisească ele pe Cuvântul lui Dumnezeu, Care este Făcătorul.

Iată, poporul Meu, sărbătoare cu slavă tainică, cu sfinții și cu îngerii, zi de cerească slăvire, cântare tainică, bucurie cerească, ruptă din veșnicie, una cu veșnicia, venită azi la tine pentru ca să fie cu tine în tainică sărbătoare a mamei Fecioară, mama Fiului lui Dumnezeu-Omul, ziua unirii cu veșnicia duh și trup, ziua ei de trecere în cele tainice, precum ele astăzi sunt așezate în mare slavă peste toate cele ce se numesc colina fiicei Sionului, grădinile poporului Meu, în care Eu, Domnul, adunam pe cei credincioși trâmbițând vestirea străngerii lor la sărbătoare. Acum, poporul Meu, e drumul tot mai greu de la cer la pământ, și e tot mai grea calea spre Mine a poporului Meu pentru întâlnire cu sărbătoare, căci Eu, Domnul, am început curățirea pământului sfânt al României, și odată cu aceasta lucrez prin cei supuși Duhului Meu cartea cuvântului Meu care a grăit peste pământ vreme de cincizeci de ani, iar după această vreme, Eu Mi-am început în chip văzut împlinirea cuvântului, spălarea pământului, ca să pot să cobor apoi cu tot cerul pe pământ, cu toată slava lui cea nevăzută de omul pământesc, și ca să pot naște din cer oameni pentru slava Mea, nu pentru ei, căci oamenii născuți de sus din cer nu se nasc din cer pentru ei, ci pentru Domnul, poporul Meu. Așa voiește mama Mea Fecioara să-ți dea ție azi cuvântul înțelepciunii Mele din ea, că e ziua ei de serbare cerească, și are slavă această zi, și ea ți-o aduce ca s-o așeze peste tine, și să ai apoi tu înțelepciunea celor cerești tot mai desăvârșit, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— **F**ără Tine, Fiule scump, nu lucrez nimic, precum nici Tu pe pământ n-ai lucrat altfel, și ai fost copilul meu ascultător, iar fiasca Ta iubire de mine, Tu și cu mine ai spus-o poporului Tău, și îi rugăm să le intre în fire și în duh cuvântul dintre mine și Tine al iubirii noastre pe pământ și să nu-l uite, că nu mai sunt fii ai lui Dumnezeu care au pe pământ lucrarea fieștii ascultări, lucrare ruptă din veșnicie și așezată pe pământ între mine și Tine, Fiule, copil cu ascultare fiască, Domn al celor ce cunosc pe Dumnezeu prin duhul ascultării. Amin.

— **O**, mamă a Mea, cu tine sunt, căci fără Mine tu nu ești nici în cer, nici pe pământ. Lucrează, dar, că Eu privesc și ascult, și te iubesc ca în cer, precum și pe pământ te-am iubit și te-am purtat și te-am luat în făpta Mea și nu te-am ascuns, ci am luminat cu tot ce a fost în Mine, cu toată inima Mea, care Îmi lumina trupul și făpta și minunile și calea cuvântului Meu spre om, mamă. Învață-l

pe poporul Meu statul în cer, suirea și coborârea și veșnicia celor ce nu se văd, dar sunt pătrunse de puterea duhului credinței în Dumnezeu, mamă, și apoi de trupul cel plin de cer pe pământ, așa cum tu ai viețuit în mijlocul oamenilor, Eu și tu, mama Mea. Cu tine sunt în cuvânt, și în nedespărțire de Mine dă-le lor duhul înțelepciunii, statul în cer, mamă. Amin.

— **T**e învăț ca mama pe fii, popor al Fiului meu Cel iubit, întru Care Tatăl a binevoit la început, și la sfârșit când El a judecat lumea prin cele cerești lucrute de El pe pământ mai presus de fire, murind și înviind, și iarăși, acum, în zilele nașterii din nou a lumii care a fost, și pe care omul cel zidit din pământ a strivit-o uitând de slava cea dintru început a toate câte Dumnezeu a făcut, și de care omul putea să se mulțumească, să se bucure, să le lucreze și să le păzească așa cum Domnul l-a învățat pe el.

Mă uit la tine și la cursul zilei mele de serbare cu tine, popor al Fiului meu, și mă uit la cărarea pe care noi umblăm de la cer la pământ. Noi avem grijă mare de calea care ne ține ca să venim la tine, și povara de pe ea e grea, căci Domnul e mare, și El vine cu sfinții Lui, și cu putere vine, căci este Domnul puterilor.

Îți dau, popor iubit, dorirea mea de cer, ca să ai, și ca să dorești cu ea pe cele ce sunt, și în care noi, cei vii, viețuim în veșnicia Domnului. Îți dau povață să nu uiți și să nu stai pe pământ fără cer. Să nu stai cu chip de om între oameni, între frate și frate, ci să stai cu chipul plin de Fiul meu. Blând și smerit cu inima este Fiul meu, și te așteaptă chipul și asemănarea Lui, ca să te cuprindă în toată clipa Fiul meu în El, și tu să-L cuprinzi pe El în toată trăirea și purtarea ta, popor învățat mereu, mereu de Dumnezeu. Eu sunt locașul iubirii Lui. În mine, numai El a trăit. Viața Lui a trăit în mine, și viața mea a trăit în El, și aceasta este iubirea cea din cer, cea după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar pe pământ e înșelat omul și e greu de om, căci omul vede cu ochii și cu inima lui, și e greu de Dumnezeu, și e greu de om, în timp ce omul este zdrobit de el însuși.

Eu, ca o mamă cerească, te cuprind în duhul sărbătorii mele și te țin în el, pe tine și pe cei ce au aici în grădinile Domnului inima lor în ziua aceasta, poporul meu. Eu te țin în taina duhului ceresc și te aștept să lucrezi acum laudă și binecuvântare pentru sărbătoarea zilei, și iarăși te voi lua în duhul cel treaz al învățaturii care îndeamnă din ea să iubești ca mine pe pământ, popor al chemării cerești, și să audă toate inimile care tânjesc cu dorire după curțile Domnului, ca să ia din ele Duhul Domnului, spre mângâierea și nădejdea în cele ce vor veni cu cerul pe pământ, popor al iubirii cuvântului Fiului meu.

Acum tu ești cuprins în taină, dar deschide-te și cuprinde taina cereștii slăviri, slava sărbătorii mele de azi, iar eu iarăși te voi îmbrățișa în cuvântul meu cel de mamă, lângă Tatăl și Fiul, Care mă slăvesc în ziua aceasta pe care ți-o dăm ție s-o simți și s-o trăiești și s-o dai sfinților, popor al luminii, care este Fiul meu. Lumina lumii este El, când poate fi în lume Domnul. Amin, amin, amin.

— **O**, mamă, Eu de aceea întăresc cărarea Mea spre popor, și de la el spre neamurile pământului. Eu vreau să fiu lumina lumii, mamă, dar am spus: «*Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt*». Amin. Să Mă țină cu el poporul, ca să fiu în lume, mamă, și să lucrez cu cuvântul Meu iarăși lumea, și ea să se nască iar, așa cum la început am făcut cu înțelepciunea Mea lumina, și apoi pe toate câte sunt, mamă. Amin.

O, poporul Meu, cu cerească slăvire învață-te pe pământ să stai și să-Mi dai viață. Aduceți-vă aminte unii altora, fiilor, de taina cerului pe pământ cu voi și nu stați și nu lucrați fără ea. Nu trăiți ca oameni pe pământ, ci ca fii ai lui Dumnezeu, și tot așa să vă fie și inima, și blândețea, și fapta, și trăirea, și frăția, și armonia, iar tot ce nu înseamnă acestea, vin de la neubire, care se naște de la necredință și de la neveghe-re apoi.

Ne întoarcem iarăși în carte și vom sta la crescut cerește, dar Domnul nu trebuie apoi uitat, poporul Meu.

Stropiți cu harul sfințeniei semnul sfintei cruci, fiilor unși, crucea pe care azi o pecetluiți cu numele Meu pentru ca să fie ea de strajă așezată deasupra cetății Târgoviștei, ca să apere prin puterea ei duhul înțelepciunii oamenilor, trupurile curate de păcat, mințile cele care au darul să vadă venirea Mea la voi pentru mântuirea multora și pentru înviere, fiilor. Amin.

Vom lucra cu Duh Sfânt și vom bucura duhul mamei Mele Fecioară pentru ziua ei de serbare, și vom aștepta apoi iarăși în carte, și apoi vom da ziua întreagă Tatălui, și vom scrie în cele cerești lucrul cerului pe pământ cu voi, fiilor, și vom învăța taina patriei cerești pe pământ. Amin, amin, amin.

*

Carta cuvântului Meu din mijlocul tău este cea mai mare bucurie a celor din cerul cel nevăzut, poporul Meu, căci cei cerești se strâng lângă ea și Îmi ascultă cu fiori cuvântul, și apoi toate oștile cerești stau gata să te ajute pe tine să faci faptă tot cuvântul cărții Mele, iar mama Mea Fecioara se apropie iarăși lângă tine cu ziua ei de serbare cerească și te învață statul în cer, suirea și coborârea, dar credinței sfinte îi trebuie ascuțime de duh, îi trebuie odihnă în om, și prin ea Domnul Își face casă în om așa cum Și-a făcut în Avraam, în Samuel proorocul, în mama Mea Fecioară, în ucenicii Mei și în toți cei care au stat cu fior și cu dor înaintea cuvântului rostit de gura Mea ca să-l creadă și să-l ia în fapta lor și să fie Domnul pe pământ, căci cât Domnul este în lume, Lumină a lumii este El. Amin.

Mama Mea Fecioara te cuprinde în cuvânt, iar Eu, Fiul Tatălui și al ei, sunt în cuvântul ei, căci cei cerești un duh și un cuvânt sunt, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— **U**n duh și un cuvânt, Fiul meu Cel scump. Așa cum Tu spui, așa să fie și micuțul Tău popor de azi, că azi, tot ca și atunci când noi eram și lucrăm lucrarea Tatălui pe pământ, așa și azi, cei ce au din cer tainele Tale ca să le poarte și să le așeze pe pământ, sunt mici în ochii lumii, sunt puținei, Fiule scump, puțini față de multul puhoi de fii ai oamenilor, și care stau fără Dumnezeu în fapta lor pe pământ, și care ca surzii, ca orbii, ca ologii și ca neputincioșii în fel și chip, nu aud, nu văd, nu merg pe calea Ta cea cu slavă cerească, nu pot să Te cunoască și să Te iubească și să Te aibă de Stăpân al vieții lor cea primită în dar de la Tine odată cu nașterea lor cea plămădită de părinții lor trupești, părinți care nu știu ce este nașterea cea de sus, așa cum nici fiii lor, fiii oamenilor, nu știu nașterea din cer, Fiule ceresc, copil venit din cer pe pământ ca să crești și ca să Te așezi puncte pentru om, puncte spre cerul vieții, căci cerul pe pământ înseamnă viață, iar viața este din cuvânt născută, și este lumina oamenilor, cuvântul vieții, cuvântul Tău cel dătător de viață, de duh de viață, copil al slavei veșnice pe care voiești s-o dai celor ce Te cunosc, celor ce Te află de Domn al vieții veșnice, de Stăpân a toate, Fiule al meu, căci Tatăl Te-a făcut al meu, și

Tu m-ai ascultat, și ai lucrat ca Tatăl, precum și eu am lucrat, și nu ca omul am lucrat noi pe pământ. Îl învăț, prin vorbirea mea cu tine, îl învăț pe poporul cuvântului Tău statul în cer, suirea și coborârea și veșnicia vieții, Fiule veșnic, și îl învăț cu mare iubire, cu cald și scump cuvânt, cu fior ceresc în glas îl povățuiesc pe el taina vieții, statul în cer pe pământ, căci dacă cerul cel sfânt n-ar fi cu el pe pământ mereu, mereu, Tu n-ai avea popor născut din cuvântul Tău și ținut în cuvântul Tău, că l-ar strivi vremea cea potrivnică vremii Tale cu omul pe pământ, și ai plânge fără de nădejde, copil al dorului veșniciei omului, dor cu care Te hrănești Tu, și plângând dorești și pribegesti după om, întărit fiind de taina dorului. Amin.

O, popor al Fiului meu Cel tainic cu tine! O, popor al dorului Fiului meu! O, ce multă veșnicie este pe pământ, dar dacă omul nu o vede, el trăiește prin vederea lui, și altă durere mai mare ca aceasta nu mai are Fiul meu și cerul Său de sfinți și de îngeri. O, ce multă veșnicie este pe pământ, iar eu te cuprind în cuvânt, ca să te învăț cu el statul în cer pe pământ. Fiul meu cât a fost pe pământ a fost cuprins de cer, și așa a stat El pe pământ, și ne-a învățat și pe noi, cei din casa prin care a venit, ne-a învățat să stăm în casa cerului, să facem cerul pe pământ și să stăm în el, și ne-a învățat, și ne-a arătat cum să ne facem cer, și puteri cerești să ne facem pe pământ, și așa am ascultat, și așa am lucrat, și a avut Fiul meu naștere în noi, iar noi, naștere în El și din El, căci Tatăl I-a pregătit Lui prin prooroci și prin îngeri locaș de venire, casă și casnici, și apoi credință, și cale dreaptă pentru ea în noi, iar noi lucrăm taina Lui pe pământ, după ce tainic L-am coborât la oameni prin lucrarea Tatălui. O, tot atât de tainic a venit și azi Domnul pe pământ la tine, poporul al tainelor Lui, și tainic stă în mijlocul tău și te cârmuiește și te privește ca să vadă cât semeni cu El și cât semeni cu omul. El S-a făcut Om, dar S-a asemănat cu Dumnezeu pe pământ prin toată trăirea Lui de Fiu ascultător de Tatăl, dar omul seamănă cu omul și atât, și e dureros pentru cei cerești când văd ei că pe pământ omul nu se uită la Domnul ca să vadă chipul Lui. Omul zice că nu-L vede pe Domnul ca să știe cum să fie apoi, dar Domnul îi spune omului, de două mii de ani îi spune cu cuvântul Său, după ce S-a făcut trup ca și omul, îi spune omului cum să lucreze, cum să trăiască și cum să umble între pământ și cer.

Omul zice că nu-L vede pe Domnul, dar L-am văzut eu, și L-au văzut ucenicii și ucenițele Lui, și L-au văzut mai-marii lumii de atunci, și mulți L-au văzut cum este El. Ba și morții s-au sculat din mormânt și L-au văzut pe Domnul cum este și cum lucrează și cum umblă.

Statul în cer te învăț eu, mama lui Dumnezeu, popor al tainelor cerești, că așa vrea Domnul să fii tu, căci tainele cerești sunt dulci și îl fac dulce pe cel născut din cuvântul Fiului meu, venit pe pământ cuvânt de naștere a omului, popor al darului sfinților, căci sfinții vor să te dea în dar Domnului, dacă tu te așezi lângă ei lucrând lucrarea Domnului cea de sfârșit, cea de dinaintea slavei zilei Lui, care este la ușa ta, fiule mic, cel mai mic între cei ce s-au făcut sfinții Domnului. Amin.

Aluatul tău să fie dorul, și el să se mistuie în tine, căci statul în cer voiesc să las eu peste tine ca învățătură odată cu venirea mea în sărbătoare la tine, popor dorit de taina cea cerească pe pământ. Statul în cer să nu-l stingi prin cele cu care tu te îndeletnicești pe pământ. Ca pe un copil nou-născut te învăț să păzești și să lucrezi această taină a vieții tale, statul tău în cer pe pământ, căci slava cea nevăzută a Domnului veghează peste tine fără răgaz. Și chiar dacă tu nu o vezi, caută

să stai mereu cu fapta ta înaintea slavei cea nevăzută a Domnului și a sfinților Lui, slavă care a fost mai înainte de întemeierea lumii cu tot ce este al ei în toate vremile cerului, căci vremea Domnului este mereu, iar ție trebuie să-ți între în fire vremea Domnului cu tine, iubirea dintre tine și Domnul, iubire de la care vin toate câte vor fi și se vor coborî pe pământ curând, curând cu toată taina lor cea nevăzută acum. Dar pentru această împlinire tu nu trebuie să stai cu chip de om între oameni, ci să stai între oameni cu chipul plin de Fiul meu, și mai ales între frate și frate să stai așa, căci blând și smerit cu inima este Fiul meu și Domnul tău.

Mereu, mereu îți amintește Domnul de taina cerului pe pământ cu tine, popor al slavei cea nevăzută, iar eu, mamă plină de dorul Fiului meu, Care dorește cu dor după om, te povățuiesc cu umilință, căci tu ești mare în vremea aceasta, și îi faci Domnului punte să-și aibă pe pământ cărare. Cu umilință te țin treaz, și te învăț să nu te desfacă de statul în cer lumea cea de pe pământ, și să nu te faci om când stai cu lumea, ci să te întărești frate pe frate în taina de fiu al lui Dumnezeu, în taina ta, popor al tainelor patriei cerești pe pământ. Fiți blânzi, fiți deștepți. Nu fiți furioși, nu fiți nemulțumiți, nu fiți grei unul pentru altul, copii ai patriei cerești, ci fiți mădulare unii altora, căci cei prin care Domnul te hrănește din mijlocul tău, popor hrănit de cer, aceștia iubesc mult statul în cer, statul cu cerul pe pământ, și iubesc aceștia să stai și tu, din zi în zi mai mult să stai cu cerul pe pământ, nu numai cu pământul, căci pământul vrea cu cerul pe el, că aceasta e vremea, și așa să vrei și tu, și să întărești mereu cărarea cerului spre pământ, ca să fie Domnul Stăpânul tău, iar fiasca ta iubire de El să te facă după chipul și asemănarea Sa, căci vai celui fără de stăpân pe pământ, că acela nu știe ce îl așteaptă, și, iarăși, vai celui ce are de stăpân peste el pe om, căci pe pământ e înșelat omul, și e greu de om, căci este zdrobit de el însuși omul, și apoi de cel asemenea lui. Tu însă luminează cu Domnul și Stăpânul tău peste om pe pământ, că eu, mama Stăpânului tău, îți dau în dar dorirea mea de cer, statul în cer pe pământ, așa cum am stat eu, căci Fiul meu era din cer, nu era de pe pământ, și El a venit și ne-a învățat taina patriei cerești, taina cu care va birui El peste pământ odată cu toată slava celor ce nu se văd ale Domnului, și care veghează pe pământ și în cer, până ce toate vor fi iarăși o unire și o veșnicie, precum este scris despre iarăși nașterea lumii din cele ce au fost slava cea de dinaintea întemeierii celor ce se văd. Amin.

Eu, mama Domnului meu și al tău, te întăresc în statul tău cu cerul pe pământ, căci pământul este așternutul a toate câte vor însemna patria cerească, țara cea dulce a Noului Ierusalim, dar lucrați, fiilor, lucrați cu dulce drag toată frumusețea patriei cerești, lucrați-o cu cerul, căci ai cerului sunteți voi pe pământ. Fiți însă blânzi și smeriți cu inima ca Fiul meu, ca să nu fiți ca omul, copii ai cărții care vine din cer și se scrie pe pământ și se face faptă prin asemănarea voastră cu Domnul Cuvântul, și nu altfel, copii care stați la învățat ca să știți de la Domnul și să-L primiți ca să fie El pe pământ, și să fie Domnul lumina lumii. Amin.

Eu, Fiule plin de cuvânt, m-am făcut asemenea Ție și am dat poporului Tău cuvânt. În el am pus dorul meu de cer, ca să-l ia poporul Tău în firea și în fapta lui și să-l aibă mereu de temelie a patriei cerești pe pământ, patrie la care Tu lucrezi spre desăvârșirea și spre descoperirea ei și a fiilor ei.

Eu, Fiule plin de duh de cuvânt, îi dau în dar poporului Tău duh de cuvânt ca și al Tău; al Tău din al Tău, și numai cu Tine să se asemene cei cu care zidești Tu pe pământ patria

cerească, de care se vor minuna toate neamurile pământului când Tu Te vei descoperi cu ea curând, curând, curând. Amin.

Și acum, Îți dau cuvântul zilei mele de serbare, că al Tău este și din Tine este, precum eu sunt din Tine, așa cum Tu ești din mine, după ce Tatăl pe toate le poartă în El și în Tine, și le așează apoi pe pământ prin cei care se supun Lui așa cum Tu Te-ai supus, cum eu m-am supus, și cum toți cei ce sunt scriși în Cartea Vieții, de la întemeierea lumii se supun, Fiule al tainelor Tatălui Savaot, și prin Care El pe toate le-a zidit, și ele sunt și vor fi. Amin, amin, amin.

— **O**, mamă, o, iubită mireasă, dorirea sfinților și a îngerilor și a celor ce au iubit cu dor vestirea prin prooroci și venirea Mea prin tine pe pământ, mama Mea mireasă, viță a Tatălui Meu și al tău! Tu ai rămas în viță, și ești viță, mamă scumpă a Mea, și ferice de fiul cel născut de sus, din cer, din Mine venit cuvânt pe pământ pentru iarăși nașterea din nou a lumii, mamă! Ferice de fiul care știe să stea în viță așa cum ai stat tu, așa cum am stat Eu, în Tatăl și în tine, mamă mireasă, că dulce știi să înveți pe poporul Meu mireasă, și mai dulce ca vinul cel mai dulce este grăirea ta lângă a Mea, și așa știi tu să stai în viță și să te faci slavă a Mea, și așa înveți și pe poporul Meu să stea în viță, și să aibă lucrarea viței, mamă. Amin.

Acum, poporul Meu, pentru că tu ești al Meu pe pământ, întăresc peste tine binecuvântare dulce și cu dor peste lucrul tău cel frumos pentru fața cea slăvită și cerească a grădinii întâlnirii, în care Eu vin mereu și măsoar cu măsura Mea pe tot fiul poporului Meu stând în sfat cu el prin masa Mea de sfat pe pământ, prin măsura Mea din mijlocul tău. Toate făgăduințele Mele vin și se arată la vedere, și va fi mândră și frumoasă foarte colina Sionului, noul Meu Sion și toate câte îl împodobesc pe el prin orânduiala Mea. Amin.

Mii de îngeri să se apropie de tine, poporul Meu, și să-i apropie și tu, că Eu am profețit în cartea Mea cu tine că îngerii vor lucra cu tine pe pământ, și vor vedea neamurile pământului această minune și lucrul Meu cu tine lucrat, și pe tine luminat de lumina cuvântului Meu. Voiesc să pot cu tine să fiu pe pământ și să fiu Lumina lumii, iar tu să-i arăți lumii că ești fiu al Meu, lumină din Lumină, și să vină sub această viță cei ce cu dor caută și află apoi calea Mea cu tine și statul tău în cer, statul Meu în mijlocul tău, și să dăm lumii lumina mântuirii și vederea cea slăvită a patriei cerești pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2005

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Ucenicii sunt rodul lucrărilor Domnului între oameni. Duhul dragostei desfrânate i-a ucis pe prooroci. Cel fără învățător este om fără de cale. Dacă iei din tine ești om, iar dacă iei din Dumnezeu ești ucenic. Cel ce stă în lume nu-și simte moartea. Întunericul cel mai din afară este omul și mintea lui de sine. În cine nu este smerenie nu este înviere.

O, poporul Meu, dacă Eu n-aș coborî puterea Mea pe pământ pentru ca să pot să vin pe calea cuvântului Meu la tine, n-aș avea cum să vin ca să te sprijin pe calea Mea cu tine, că de pe pământ Eu nu am ajutor pentru venirea Mea, și n-am găsit sprijin la om, căci omul este învățat să aștepte el de la Dumnezeu, și cu greu pot să-Mi fac ucenici ai lucrului Meu și ca să înțeleagă ei lucrul Meu, și apoi să ia învățătura Mea și să facă din ea duhul lor, și apoi să-Mi ridic ucenici, și ucenici din ucenici.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, vin pe cărare la tine, poporul Meu. Acum două mii de ani Mi-am făcut cărare spre om, și apoi am mers. Mi-am făcut ucenici, și am pus în ei Duhul Meu, prin învățătura pe care le-o dădeam, prin tainele cu care-i învăluiam ca să-i pot ține și să nu Mi-i smulgă lumea, și am lucrat mult peste ei, ca să-i deprind cu smerenia de duh, că fără ea omul nu-L poate cunoaște pe Dumnezeu pe pământ și nu-L poate primi ca să se facă apoi ucenic al Meu și cărare a Mea spre om, și a omului spre Mine, că asta este munca unui ucenic de al Meu: smerenia de duh, și lucrul lui cu Mine apoi, și pentru Mine. Amin.

Când eram cu ucenicii Mei, din timp în timp, din loc în loc, îi făceam să aștepte clipele întâlnirilor, căci îi învățam cu putere, cu duh din Duhul Meu, iar cine ia din Duhul Meu, acela dorește și așteaptă, și apoi își pierde viața în viața Mea, câștigându-se pentru Mine, trăind în Mine, cu gândul la Mine și la cuvântul Meu cel plin de viață și de dor de viață, căci viața este lumina oamenilor, și aceasta era cuvântul Meu cel dătător de viață. Mă așezam în mijlocul lor, iar ei se așezau de o parte și de alta a Mea, așa cum am stat și în seara cinei când ei s-au așezat în stânga și în dreapta Mea, iar Eu la mijloc îmbrățișându-i în Duhul Meu ca un Învățător Care dă și în dreapta și în stânga, și cu dreapta și cu stânga, căci lucrul Meu cu omul e greu și pentru Mine și pentru ucenicii Mei când e vorba să primească omul pe Dumnezeu așa cum este El și nu așa cum L-ar dori fiecare pe Dumnezeu cu el și pentru el.

Stăteam cu ucenicii la masă, iar ei Mă înconjurau din părți, se strângeau în jurul iubirii cuvântului Meu, și așa stăteam cu ei la masă, și eram blând și smerit cu inima înaintea lor, ca să Mi-i pot face cărare spre oameni, ca să meargă ei și să lucreze același fel de lucru ca al Meu cu ei, și nu să se semețească în lucru sau că sunt ucenicii Mei așa cum s-a semețit Israel cum că era poporul Meu, căci cine lângă Mine se semețește, acela nu poate să dea viață oamenilor, nu poate să facă lumină din lumina Mea, cărare spre om ca să vadă omul calea spre Dumnezeu, spre lumina învățăturii vieții, pe care atât de puțini oameni o caută ca apoi s-o dorească și să se strângă lângă Dumnezeu ieșind din lumea aceasta, așa cum au ieșit ucenicii Mei, care învățau din învățătura Mea o nouă iubire de viață, o nouă putere de biruință, căci Eu am spus, și tot așa spun și acum: «*Noi le fac pe toate, iar cele vechi trec cu trosnet, căci nu se poate pune vin nou în vase vechi*», că nimic vechi nu poate să înnoiască lumea, așa cum este proorocită înnoirea a toate. Amin.

O, poporul Meu, am grăit cincizeci de ani acum, la sfârșit de timp, și cu dor am dorit să-Mi fac ucenici de același lucru cu Mine, dar cei peste care Eu semănam cuvântul vieții își căutau de la Mine viață pentru ei, nu pentru Mine în ei, și n-am putut să-Mi fac ucenici din ei, căci un ucenic de al Meu nu mai are nimic al lui, nu se mai dă decât lui Dumnezeu, ca apoi să-L dea pe Dumnezeu oamenilor, așa cum a făcut Ioan, botezătorul Meu, când a ieșit de s-a făcut cărare a Mea spre oameni mărturisind despre lumină, despre pocăință, căci aceasta face în om lumina când poate să-l pătrundă și să-l înnoiască pe om prin duhul pocăinței. Și iată, în toată lucrarea Mea cea prin proorocul Ioan Botezătorul, pe cât de mult a fost ea biruitoare pentru taina Mea între oameni, pe atât a fost și biruită prin duhul desfrânării sufletului și a trupului omului, căci omul nu înțelege să nu-și dea sufletul spre desfrânare, nu trupul, fiindcă dragostea desfrânată este cea care nu seamănă cu Dumnezeu, ci cu omul, iar când ea este atinsă în om din

lături, omul e în stare săucidă, pierzându-și mintea mai întâi, așa cum s-a petrecut cu regele Irod, care prin dragoste desfrânată a uitat de Dumnezeu și s-a vândut fără să se aștepte jurământului, care avea să fie apoi făptuitor de moarte a proorocului Ioan. Numai duhul dragostei desfrânate a ucis pe prooroci în toate timpurile, și acest duh, zice el că vede bine. Așa este, vede bine, dar vede ca să-L nimicească bine pe Dumnezeu și pe proorocii Lui, așa cum a fost și în vremea lui Ioan când după multul lui stat în temniță de unde își învăța ucenicii calea spre Hristos, a fost mucenicit în ziua de ospăț a nașterii lui Irod, care, tulburat fiind de băuturi și mâncări, amețit la minte, s-a învoit cu tăierea capului lui Ioan, moarte de prooroc, pusă la cale de femeie amețită de duhul desfrânării, duh care ucide pe proorocii lui Dumnezeu, și așa a fost ucis Ioan în cetatea mucenicească a Sevastei, după ce a făcut lucru de ucenic al lui Hristos, lumină din Lumină, osândind păcatul de pe pământ și întunericul în care își face culcuș păcatul.

O, poporul Meu, Ioan Botezătorul este mare, căci el a trăit pe pământ ca păsările cerului și ca crinii câmpului, neîngrijindu-se de sine, ci numai de Dumnezeu în trupul lui și în oameni, căci el pentru Dumnezeu se născuse, și pentru El a mărturisit, și pentru El a fost mucenicit în ziua de pomenire a nașterii regelui Irod, fiul tatălui său care a ucis paisprezece mii de prunci ca să Mă piardă pe Mine, Cel născut în Betleem prunc prin orânduiala Tatălui Meu.

O, poporul Meu, mulți se roagă lui Ioan Botezătorul ca să le dea ajutor pentru viața lor, dar ca să privească la viața lui îngerească pe pământ, nu face omul aceasta cu mintea lui, căci omul nu are învățător. Vai celui fără învățător de la Dumnezeu peste el, că acela nu are calea Mea sub el, căci pe calea Mea este numai învățătură, din care se nasc ucenici care Mă mărturisesc pe Mine oamenilor, și iată, cel fără de învățător amețește prin însăși mintea lui, ridicându-se să ia din el și nu din Dumnezeu.

O, poporul Meu, învață, fiule, ca să știi să nu ucizi pe prooroci prin mintea ta, ca să aibă oamenii de unde să învețe, și fă-te ucenic al învățaturii Mele și nu lua din tine, căci toate cele bune și rele ale omului mărturisesc despre el înaintea lui Dumnezeu, dar omul uită aceasta, căci firea lui nu-l învață ceva mai rău decât să uite pe Dumnezeu și să ia minte din sine asupra altui om ca să-și facă omul dreptate, iar unul ca acela nu ia în el învățătura smereniei de duh, din care poate să învețe calea uceniciei, umbrit fiind de duhul învățaturii Mele dacă iubește ca Dumnezeu și nu ca omul învățătura cea din cer. Amin.

— **O** fărâmiță de cuvânt lângă cuvântul Tău, Doamne Învățător, căci eu dacă Te-am botezat în Iordan, aceasta înseamnă că Te-am mărturisit oamenilor că ești Mielul lui Dumnezeu și că eu sunt ucenicul Tău. Oamenii nu știu cât de mult m-ai învățat Tu pe mine întâlnindu-ne în munți, și cât de smerit ai fost Tu față de mine, ucenicul Tău, că m-ai învățat despre Tine cu totul, dar numai la Iordan Te-ai descoperit mie că Tu ești Cel Care erai mărturisit de mine, că Tu ești Cel tainic și că numai Tu știi să Te smerești atât de mult.

Eu plâng în cer, Doamne, alături cu toți sfinții, plâng că nu poate omul să se smerească, și că e mic de tot omul care nu are smerenie de duh, dar e atât de mare cât poate ucide pe Dumnezeu și pe proorocii Lui, Doamne. Eu nu m-am născut decât pentru Tine, iar trupul meu mă adăpostea în el, și aveam duhul plin de Dumnezeu, râvna lui Ilie, și am ieșit de am strigat la oameni să se pocăiască, nu să fugă de mânia lui Dum-

nezeu și atât. Am ieșit făcându-mă cărare a Ta spre oameni, iar Tu erai pe pământ Dumnezeu tainic, necunoscut de oameni, smerindu-Te până înainte de patima Ta când le-ai spus la ucenici că Tu ești Dumnezeu Hristos și că vei pătimi prin vânzare, ca să se înfricoșeze toți urmașii oamenilor să nu-L mai vândă pe Dumnezeu apoi. Dar oamenii s-au stricat de tot, și se dau ucenici ai Tăi și își fac averi cu numele Tău, și își fac slavă om de la om, și e greu pe pământ cu calea Ta de la cer la pământ, și eu îi mângâi cu mâna mea, care Te-a botezat în Iordan ca un mărturisitor al Tău, îi mângâi pe cei care stau cărare a Ta spre oameni în vremea aceasta așa de întunecată când lumina plânge prin întuneric, dar întunericul e omul, și omul nu cuprinde lumina cu sufletul lui, nu-L iubește omul pe Dumnezeu, pentru că se iubește pe sine omul.

Dar eu îl cuprind în cuvânt pe poporul Tău, Doamne, și îl învăț cu Duhul Tău din mine să fie ca Tine poporul Tău, și să nu fie ca omul. Iar după ce va aduce el Ție sărbătoarea mea de venire spre cerul cel nevăzut de om, voi sta în sfat cu poporul Tău de azi, că eu Îți sunt ucenic și mărturisitor, și Tu ai spus la ucenicii Tăi să fie sare și lumină pe pământ. Amin.

— **O**, popor al venirii Mele cu înțelepciunea Tatălui pe pământ! Stai, fiule, la învățat, și tu să nu iei din tine, căci dacă iei din tine ești om, iar dacă iei din Dumnezeu ești ucenic și ești mulțumit și mulțumitor. Ioan, botezătorul Meu, a fost mulțumit prin toate cele pentru care el s-a născut, și a știut să le lucreze, căci a stat la învățat, și a învățat dacă a stat la învățat. Nu toți cei ce stau la școala învățaturii Mele, nu toți învață, nu toți ascultă să învețe, căci cine e deprins să ia din el și din om, nu poate să stea în duhul smereniei, duhul care Îi face Domnului ucenici. Eu însă te îndemn, și cu duhul smerit te îndemn să fii mic ca să fii mare, să fii cum a fost Ioan, care nu M-a ispitit, ci a învățat ca un ucenic, ca un mărturisitor al Meu, a învățat până la mucenicească mărturisire.

Scrie este: «*Să nu ispitești pe Dumnezeu*». Stai cu duhul smerit și cu răbdare, căci cine are dinți de lapte și se încearcă cu ei în bucate tari, își rupe dinții, poporul al Meu. V-am învățat, fiilor, să treceți din trup în duh ca să puteți mânca tainele cele mari și tari ale Mele. Fiecare din voi își știe măsura în el, dar Eu știu și mai desăvârșit care vă este măsura, și e bine să fiți cu duhul smereniei și cu răbdare ca a Mea, ca a proorocului Meu Ioan, fiilor. Căutați să aveți duh îngeresc și să luați de la ucenicii Mei Duhul Meu, și prin El să creșteți în duh, iar când voi scădeți, să cresc Eu în voi, așa cum a făcut Ioan, care vă va învăța pe voi, acum, taina vieții îngeresti pe pământ, taina Mea cu ucenicii Mei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

O, poporul Meu, ce frumos este omul și locul în care poate încăpea și trăi învățătura Mea dumnezeiască! O, poporul Meu, lumea Mă răstignește mereu, și pe nicăieri Eu nu mai pot încăpea și nu mai pot trăi, căci lumea îl desparte cu totul de Dumnezeu pe om, și omul nu-și simte moartea aceasta dacă el stă în mijlocul lumii, dacă el nu este îmbrăcat cu Duhul Sfânt, prin lumea aceasta a întunericului omului.

N-a crezut poporul acesta pe care l-am învățat dumnezeiește, n-a crezut că nu-l poate sluji și lui Dumnezeu și lui mamona, căci pe unul îl va pierde dacă va face așa, dar cel pierdut de om, este el însuși, fiindcă omul se pierde în el, în mintea lui se pierde, pentru că el nu învață de la Mine pe viu

ce face lucrarea Duhului Sfânt în om, față de lucrarea duhului omului care crede pe Dumnezeu și iubește pe Dumnezeu așa cum știe el din duhul lui însuși. Ioan, botezătorul Meu, n-a luat din duhul lui, din mintea lui, și a luat de la Mine, și a dat ucenicilor lui, și iată, el te învață azi taina duhului îngeresc, duhul care se smerește, care scade când cresc Eu în om, și prin Duhul Meu să crești tu în duh, și să înveți tot mai adevărat taina vieții îngeresti pe pământ, taina Mea cu ucenici de un lucru cu Mine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— **D**in duhul smereniei Tale am învățat eu să nu iau din mintea mea, ci să iau de la Tine, Doamne, ca să-Ți fiu ucenic, ca să-Ți fiu înger lucrător de la Tine, căci taina duhului îngeresc în om, stă de șapte mii de ani între cer și pământ și nu se poate așeza la lucru, pentru că omul ia din mintea lui, așa cum s-a deprins el să lucreze după ce Tu l-ai întocmit, după ce el Te-a părăsit pentru mintea lui. Omul nu Te-a părăsit pe Tine pentru altceva decât pentru mintea lui, pe care și-a folosit-o, iar când a văzut că pentru aceasta Te-a pierdut, a suspinat amar, și cu suspin s-a îngropat în sine, și nu s-a mai regăsit în Tine, Doamne, după ce din Tine a luat omul duh de viață. O, durerea aceasta a pierderii în sine a omului nu o mai simte amară omul, căci numai omul care Te regăsește în el așa cum ești Tu, numai acela știe ce este suspinul Tău și al lui, numai acela mai suspină după Tine pe pământ, Doamne al celor smeriți la duh și la inimă așa cum ești Tu între cei din cer și între cei de pe pământ, căci la Dumnezeu este în cer precum pe pământ, și pe pământ este precum în cer. Amin.

Grăiesc cu cei din porțile Tale, care au învățat din suspinurile Tale și ale lor taina duhului îngeresc în om, duhul care plânge fără de casă între cer și pământ și în ucenicii Tăi, Doamne, așa cum a plâns în mine în toată vremea, după ce am știut ce face omul înaintea Ta și ce faci Tu înaintea omului ca să-l deprinzi pe el cu dragostea tainei duhului îngeresc, dragoste care nu-l cade pe om din Dumnezeu și pe Dumnezeu din om. O, nu se întâmplă tot așa și cu dragostea omului, care îl cade pe om, și pe Tine din om, Doamne, căci vai omului fără de veghetor peste el!

O, ce dulce mi-a fost viața mea vegheată de Tine, Mielule al lui Dumnezeu! Ce dulce este duhul îngeresc în om când omul scade ca să crești Tu și să stai Tu în el și în lucrul lui, căci el nu știe să stea în Duhul Tău, fiindcă această minune o face în om duhul ascultării de Dumnezeu. Voiesc să-i învăț pe cei ce sunt azi ucenici lucrători ai Tăi, și voiesc să-i mângâi pe ei cu această învățătură, care să se reverse peste poporul Tău apoi. Amin.

O, copiii ucenici care aduceți pe Domnul pe pământ cuvânt! Cel ce vă pune pe voi înaintea oamenilor sub obroc pentru el însuși, pentru mintea lui însăși, e greu acest păcat, căci prin voi trece lumina lui Dumnezeu peste pământ, fiindcă învățătura Duhului Sfânt al cuvântului Domnului este lumină a lumii. Cel ce dă să fie mare în ochii omului micșorându-vă pe voi pentru mintea lui și pentru mintea omului, acela să se curețe bine de acest păcat întunecat, căci întunericul din lume este omul, este mintea omului, nu este altceva întunericul cel din afară, despre care este scris în Scripturi. Nu poate omul scăpa de păcatele acestui întuneric decât dacă învață de la Dumnezeu taina duhului îngeresc în trupul său, așa cum eu am învățat de la Hristos, Mielul nostru, căci Tatăl L-a dat nouă, ca să ne mântuiască pe noi și să ne umple de El și de învățătura cea de la El mereu. El este mereu, și lucrarea Lui se numește mereu astăzi, căci omul mănâncă în fiecare zi,

nu mănâncă altfel, ci astăzi mănâncă atunci când mănâncă. Dar iată, lumea îl desparte cu totul pe om de Dumnezeu, căci ea și numai ea a fost și este mereu, mereu vrăjmașa Domnului, și a omului apoi. Domnul însă nu Se bucură, ci suspină pentru această pieire de la acest duh pieritor de om, și de Dumnezeu din om. Iar voi, ucenici învățatori, care stați în Domnul pentru că Domnul stă în voi, nu dormiți nici noaptea, nici ziua, căci Domnul are nevoie de popor sfânt, de viață îngerească și mai ales de duh îngeresc în fiii poporului Său, iar această taină e o mare lucrare, și fericite de toți cei din acest popor al tainei venirii Domnului acum cuvânt pe pământ, fericite lui dacă va căuta clipele întâlnirilor cu Duhul Sfânt, Care Se desface și Se împarte cu limbile Lui prin duh de biserică, prin Duhul lui Hristos, Mielul Învățător.

O, ucenici învățatori, dați cu totul deoparte somnul, că nu e de la Domnul somnul, ci e de la trup. Învățați poporul acestui sfânt și dumnezeiesc cuvânt că somnul este de la trup, iar trupul este de la părinți, de pe pământ, precum sufletul este de la Părintele ceresc, din cer, și Căruia Îi suntem datori mereu astăzi. Învățați poporul trezia cea pentru zilele acestea când vedeți cum pe neștire vine din loc în loc ziua Domnului cea mare și înfricoșată, și noi trebuie să-l vestim pe omul de pe pământ, ca să nu ne ceară Domnul socoteală de viața omului, de întunericul de pe pământ, care este mintea omului, duhul minții omului care a pregătit prăpăd peste om.

Iată ce dulce învățătură vă dau, și prin ea să se boteze mereu, mereu poporul venirii Domnului: unde nu este smerenie, nu este înviere. Domnul S-a smerit, și apoi a înviat. Să ia aminte poporul cuvântului vieții, să ia aminte la învățătura mea, căci de la Domnul o am. Vă spun vouă că în cine nu este smerenie nu este înviere. Toți cei care au auzit și au venit și au băut din râul învățăturii de azi a Domnului ca să creadă apoi, și să se așeze în viață îngerească apoi, aceia au căzut de la Domnul prin mintea lor, căci au avut pretenție că au minte, și s-au ridicat prin mintea lor, și tot prin mintea lor au și căzut, căci cine se înalță, cade, iar cine se smerește, este înălțat. Amin.

Omul Îl dă deoparte pe Domnul, Îl dă prin mintea lui, căci mintea omului nu este a lui Dumnezeu, ci este a omului, și e rar pe pământ și prin vreme omul care are pe Dumnezeu în el, pe Duhul Sfânt în el, umilinta de duh, sălaş al Duhului Sfânt în om.

Luați aminte la învățătura mea de ucenic al lui Hristos, Mielul Tatălui: în cine nu este smerenie nu încapă înviere. Unde este minte de om, nu încapă Domnul. Fii atent, popor pecetluit cu semnul Domnului. Nu obosi Duhul lui Dumnezeu, nu-L chinui, nu-L alunga prin duhul minții tale, căci Domnul este Cel smerit și Se dă în lături acolo unde omul se semețește pentru mintea lui însăși. Așa s-a semețit Israel și și-a spus poporul Domnului, și dacă s-a semețit, nu a înviat, ba a murit de tot față de Domnul și de Duhul Domnului, chiar pe calea Domnului cu el.

Fiți ochi și urechi; voi sunteți neam împărătesc, neam sfânt, al lui Dumnezeu, Împăratul Cel veșnic, popor agonisit de Dumnezeu prin sângele Fiului Său, Care S-a făcut un trup cu voi, și din sângele Lui aveți viață și împăcare cu Tatăl, dar sunteți datori să lucrați ca fii ai lui Dumnezeu și să fiți ai puterilor cerești, nu ai voștri să fiți voi. Adam s-a ales pe el și pe femeia lui, și L-a omorât în el pe Dumnezeu. Irod s-a ales pe el și pe femeie, și L-a omorât în el pe Dumnezeu și pe proorocul lui Dumnezeu. Irod era rege, și era desfrânat, călcând porunca lui Dumnezeu care spune: «Să nu fii desfrânat», iar

dacă mai-marele poporului este rău, tot poporul lui este la fel, și iată cum mintea omului nu poate sta alături cu mintea lui Dumnezeu, cu Duhul Sfânt, Care lucrează și grăiește prin prooroci, pe care Domnul îi face gura Sa pe pământ între oameni.

N-are Domnul sprijin de pe pământ pentru venirea Sa cu bucurie pentru cei drepti și cu judecată pentru cei desfrânați. N-are Domnul ajutor de la om, căci omul care mai crede în Dumnezeu e învățat să aștepte el ajutor de la Dumnezeu și cu greu poate Domnul să-Și facă ucenici și apoi să Se folosească de ei pentru lucrul Lui și să înțeleagă aceștia ce este și cum este lucrul lui Dumnezeu.

Fără smerenie de duh, omul nu poate avea pe Dumnezeu, nu poate avea înviere, și are în locul acesteia mintea sa omul. Dar tu, popor al venirii Domnului, caută și lucrează și așteaptă lucrând la clipele întâlnirilor, căci cine ia din Duhul Sfânt, acela Îl dorește și Îl așteaptă pe El în duh de biserică. Uită-te bine, ca să vezi bine cum crapă burdufurile vechi în care se pune vin nou. Uită-te și pe vremea mea, căci pe cât a fost de biruitoare taina mea de la Domnul, tot atât de biruită a fost de om. Iar tu ia de la Domnul, ia de la ucenicii Lui și nu sta în tine, nu sta în mintea ta și cu mintea ta, și stai în Duhul Domnului, Care este în mijlocul tău, popor al Domnului, căci lumea nu te lasă să fii numai cu Domnul, ci vrea să fii și cu ea, să fii și ca ea, dar tu să te lupți și să rămâi, și să învezi mereu, mereu, prin smerenia de duh, căci omul este întunericul de azi pe pământ, întunericul cel mai din afară. Iar tu, popor al Domnului, să fii lumină din lumina din El, să fii asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, așa cum am fost eu. Amin.

L-am învățat pe poporul Tău, Doamne: unde nu este smerenie, nu este înviere, așa i-am spus eu lui, Doamne. Amin, amin, amin.

— **A**șa îi spun și Eu, Domnul. Eu sunt Cel ce M-am smerit, și apoi am murit, și apoi am înviat întru Tatăl. Cel fără de această învățatură ametește prin însăși mintea lui ridicându-se să ia din el și nu din Dumnezeu, Care este cu duhul umilit.

O, poporul Meu, învață de la Mine, că dacă omul nu ia învățătura Mea, nu poate învăța să nu ucidă pe Dumnezeu și pe proorocii lui Dumnezeu, al căror cuvânt sunt Eu. Nu lua minte din tine, fiule poporul Meu, căci firea omului nu-l învață pe om ceva mai rău decât să-L uite pe Dumnezeu și să ia minte din sine omul asupra altui om. Uită-te peste lucrarea omului cea din toate vremurile și vezi cum stă Domnul umilit sub mintea omului care se face mai mare ca Dumnezeu. Tu însă luptă-te pentru lumina Mea în tine, pentru Duhul Meu în tine, pentru cuvântul Meu, care este lumină a lumii. Dă-Mă pe Mine oamenilor, nu pe tine, că pe tine te poate ucide omul și lumea, dar pe Mine nu Mă mai poate acum ucide. Dar dacă nu știi cum să Mă dai, nu Mă da, ca să nu-Mi faci pagubă, fiule. Învață însă, căci tu ai pe Domnul Învățător peste tine. Învață să lucrezi peste tine, și peste om apoi. Învață, și nu pierde în zadar vremea învățaturii Mele de peste tine.

Învață, poporul Meu, învață, și nu uita că unde nu este smerenie, nu este înviere, nu este Duhul Sfânt în om, nu este Dumnezeu cu omul dacă omul nu este blând și smerit cu inima ca și Dumnezeu, Care aceasta îl învață pe om: smerenia, și apoi învierea, mereu astăzi învierea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2005

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Omul mare piere, iar cel mic înviază prin smerenie. Plânge cerul peste pământ; vine apă multă din cer pe pământ. Maica Domnului suspină prin rugăciune pentru oprirea ploii și pentru iertare peste neamul român. Neamul omenesc de la început și până la sfârșit așteaptă rostirea învierii lui. Așteaptă sfinții să intre Duhul lui Dumnezeu în oameni.

In prag de zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioară Mă aștern cu masă de cuvânt înaintea ta, poporul Meu, și grăiesc peste tine în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și strâng sfinții și îngerii la masa Mea cu tine, și Mă rog Tatălui în mijlocul tău, Mă rog să facem milă peste pământ, peste neamul român, și să se tragă ploaia cea multă, să se întoarcă în cămarile ei, dar Tatăl și cu Mine dorim milă de la om, milă pentru Dumnezeu, pocăință și întoarcere la iubire pentru Dumnezeu, ca să Se milostivească Dumnezeu de pământul binecuvântării cea de la sfârșit de timp, că Eu voiesc să vin cu plată scumpă pentru cei credincioși și drepti și să-Mi desfac desăvârșit taina vieții, cerul cel nou și pământul cel nou, fiindcă am făgăduit așa. Amin.

O, Tată, Mă rog Ție cu cei rugători, cu poporul Nostru Mă rog. Hai să strângem ploaia cea multă, că e multă, Tată. Hai să fim miloși, că avem spre Noi copii rugători pentru Noi, și pentru ei, și pentru pământul român, și pentru cerul cel nou și pământul cel nou, și hai, Tată, să dăm omului duh nou, inimă nouă, dor de cer pe pământ, Tată, ca să fie precum în cer pe pământ. Amin.

Hai, mamă, ridică mâinile spre rugăciune, ridică cerul de sfinți și de îngeri și hai să facem rugăciune pe pământ cu poporul cuvântului Meu, să-i spunem ploii cea multă să se tragă în cămarile ei și să fie cuminte, că e prea multă apă din cer pe pământ. Hai să răzbatem cu cuvântul peste oameni și să-i trezim la viață cerească înaintea lui Dumnezeu, că duhul lumesc este prea înșelător și nu-i dă omului răgaz să-și vină în fire, să alerge spre scăpare, spre mângâiere pentru Dumnezeu, că e durut Dumnezeu de la om, mamă. Suntem în prag de zi de sărbătoare pentru amintirea zilei de naștere a ta între oameni, căci te-ai născut pe pământ prin porunca lui Dumnezeu și ai crescut cuminte, și ai iubit așteptând venirea Mea pe pământ, și apoi tu ai născut pe Dumnezeu trup de om, că Eu așa a trebuit să cobor din cer și să vin după om ca să-l atrag spre Tatăl, așa cum am făgăduit că voi lucra după ce iarăși Mă voi întoarce în Tatăl, prin moarte și prin înviere și prin așezare iarăși în Tatăl.

Îmi amintesc, în mijlocul poporului Meu, de ziua nașterii tale între oameni, mama Mea, naștere venită din cer, de la Tatăl, tainică minune pe pământ, căci dacă Dumnezeu n-ar lucra în taină tainele Lui, oamenii nu le-ar putea pricepe și nu le-ar primi și nu le-ar purta apoi spre cer, mamă. E mare întunericul din om, căci duhul lumii se luptă pe pământ cu omul prin mândria din om, și plânge Dumnezeu între sfinți, și lucrează durere peste om, ca să-l trezească din nepăsare și să-L cheme pe Dumnezeu pe pământ și să se lase omul biruit de Dumnezeu, mântuit de pierzare și cu dor de veșnicie, căci dorul de Dumnezeu îl va mântui pe om de moarte, iar Eu voi suna învierea morților și voi da înapoi celor vii nestrăcătura, dar îi rog pe oameni pentru ea, ca s-o caute în ei și s-o trezească și s-o iubească și să-Mi dea viață în ei, iar Eu să înnoiesc lumea, așa cum am de lucrat acum, mamă.

— **O**, ce lucrare dulce este cuvântul Tău, Mântuitorule Doamne, copil al Tatălui și al

meu! M-am născut pe pământ ca să Te cobor pe Tine din Tatăl la om, ca să Te nasc prunc și să Te cresc cu dor și să Te dau omului de Mântuitor. Smerită și plânsă mi-a fost viața, de durerea mea cea pentru Tine și pentru om, și n-a putut și nu poate omul pricepe cât de măreață a fost și este venirea Ta pentru salvarea lui. Grăiesc cu Tine, și Tu, cu mine, și apoi ne împart la oameni copiii cei împărțitori de Dumnezeu, că e vremea să-l strigăm pe om până ne va auzi, Fiule Doamne. O, nu se mai poate omul întoarce spre adevărul vieții, dar eu Te rog acum, în ziua mea de serbare din mijlocul poporului Tău, dă-i omului duh nou, dă-i simțire cerească, dă-i putere să Te primească și să se aplece să ia din izvorul cuvântului Tău, căci omul mare piere, iar cel mic înviază prin smerenie și prin iubire ca a Ta, Doamne milos pentru om.

O, popor al venirii Fiului meu, uită-te în viața mea și ia-mă în ajutor, ca să te fac eu ajutor Fiului meu, Care vine cu tot cerul la tine, ca să-L ajuți și tu, că eu cu mare milă, cu fără de sfârșit iubire L-am sprijinit pe calea Lui spre oameni ca să-i atragă la Tatăl, și tot așa Îi spunem și azi, ca să aducă cerul pe pământ la tine, și tu să-l primești și să-l descoperi oamenilor, și să-L ajuți pe Dumnezeu în durerea Lui după om, și să-I ceri înlăcrimat, să-I ceri să-Și desfacă taina venirii Lui la tine ca să vadă oamenii de pe pământ slava izvorului cel din mijlocul tău, pe Fiul meu Cuvântul, pe Domnul întru a doua Sa venire la oameni, că așa este scris în Scripturile Lui, să vină iar este scris.

O, fii ai Fiului meu, plânge cerul peste pământ. Vine apă multă din cer pe pământ. Hai să ridicăm rugă de iertare pentru neamul român ca să-i fie luminată calea lui spre Dumnezeu. Hai să lucrezi după cum îți este ție scrisă lucrarea ta cu Dumnezeu, popor așteptat de sfinți. Suspină sfinții după tine ca să te așezi cale a lor spre om, ca să te faci tot mai dulce purtător de Dumnezeu și de sfinți spre oameni, popor al așteptării cea de sus. Viața trupului meu a ars de dor ca să-L ajut pe Dumnezeu spre om, iar tu trebuie să arzi de șapte ori mai mult, că tot neamul omenesc, de la începutul omului și până azi, se uită după tine ca să-i rostești învierea, și apoi el te va mărturisi, și se va îmbrățișa cerul cu pământul și se vor face noi, căci iubirea este Domnul, și este puterea Domnului, iar mila Lui biruiește judecata, și va deschide ochii omului, și tu va fi să știi să dai la tot omul lumina cea de sus, care te crește pe tine ca să-L poți face cunoscut pe Dumnezeu pe pământ, popor ales din lume.

Iată, grăind cu tine, a tăcut ploaia. Îți dau îndemn de rugăciune în toate câte trebuie să vină sau să nu vină peste pământ, popor al venirii Domnului. Rugăciunea e viață dulce între tine și Domnul, e mângâiere, e putere, e împlinire. Ai grijă să fii veghetor, popor rugător spre Dumnezeu. În toată vremea să ai grijă să fie Dumnezeu pe pământ cu tine și să poată pentru tine și prin tine peste pământ.

Îi rog pe oameni să învețe dorul cel mângâietor în dureri și în bucurii, dor de Dumnezeu, dor de cer pe pământ. Îi rog să învețe rugăciunea cea cu folos, nu cea pentru cele pieritoare pe pământ. Iar duhului lumii, duhului potrivnic lui Dumnezeu și sufletului omului, îi spun să ia aminte la Scriptura care îi profetește sfârșitul, și să se dea din calea oamenilor, că oamenii trebuie să-L primească pe Dumnezeu și să-I dea Lui toată slava, toată iubirea și viața lor, ca să vină apoi învierea celor vii și a celor din morminte, că aproape este biruința zilei Domnului, cerul cel nou și pământul cel nou, și adevărată este această Scriptură, și ea se va împlini și apoi va dăinui. Amin.

O, Fiule Doamne, așa cum pe toate le-ai zidit, Tu iarăși ești ziditor a toate câte vor rămâne, dar să nu uiți de milă pentru om, și să-i dai lui duh înțelept, cu care să poată birui duhul lumii, Doamne. Ai grijă, cu dor Te rog să iei de pe pământ duhul lumesc și să așezi în oameni dorul de Tine, dorul de cer pe pământ, că omul nu poate birui, Doamne Fiule. Tu ești începutul învierii. Înviază Tu în om și fă-l să dorească după izvorul Tău, după glasul Tău, care grăiește peste pământul român, ca iarăși să se facă prin cuvânt lumea și fața Ta peste ea, Fiule al meu. De două mii de ani așteptăm în mare taină. Așteaptă sfinții să între Duhul cuvântului Tău în oameni și să se nască în ei dor sfânt, dor de cer pe pământ, ca să vii cu sfinții Tăi între oameni, căci împărăția Ta e fără de sfârșit, Fiule scump. Tot cuvântul meu pune-l înaintea Ta și dă-i putere de împlinire, că Tu mereu m-ai ascultat, mereu mă ascuți cu fiască iubire, și cu cerească putere mă mângâi, mângâindu-Te cu rugăciunea mea și cu puterea Ta prin ea.

Îi dau poporului Tău din duhul meu, care se roagă mereu înaintea Ta. Duhul rugăciunii împlinitoare să se coboare peste el, dar să învețe poporul Tău, uitându-se în viața mea, luând din lumina ei, din puterea ei, care este iubirea de Tine, dorul de om nou înaintea Ta, ca să ai mângâiere în durere, și putere să ai prin rugăciunea poporului Tău, adusă înaintea Ta, Doamne Fiule. S-a făcut rană în mine dorul de împărăție a Ta în om. Sunt mama rugăciunii către Tine, așa cum ești Tu Fiul rugăciunii către Tatăl. Binecuvintează rugăciunea acestei zile în mijlocul poporului Tău, că e durere peste pământ, e trist pe pământ, e ploaie multă, Doamne, și trebuie soare pe pământ, trebuie să fii lumină a oamenilor, Doamne, iar ei să vadă și să știe taina luminii și să Te ia de lumină a lor, Dumnezeule tainic.

E sărbătoare de naștere a mea, iar eu Te rog pentru nașterea din cer a omului, și dă-i iubire poporului Tău, ca să poată împlini Ție tot ceea ce Tu îi ceri, Doamne. Iubirea mea de mamă a Ta e cea mai mare iubire, iar eu o dăruiesc îndoit poporului Tău, ca să Ți-o dea Ție din mine, să aibă el iubire mare, și cu umilință să stea cu ea înaintea Ta și să poată prin ea pentru Tine și pentru om, Fiule scump.

Hai, popor al Fiului meu, Care vine la tine, hai să fim iubirea care va naște iarăși lumea, dar nu uita să înveți mereu din umilința mea puterea cea pentru Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— **O**, mamă, nașterea ta a purtat cu ea nașterea Mea. O, mamă, nașterea acestui popor al cuvântului Meu poartă cu ea nașterea din nou a lumii, mamă. Mă aplec și îți sărut rugăciunea cea din mijlocul poporului Meu, căci sunt Fiul supus și te ascult, mamă. Așa să Mă asculte poporul cuvântului Meu. Să fie el cuvântul Meu cel împlinit, mamă. Să fie el puterea învierii făpturii, mamă. Amin.

Să fii, poporul Meu, putere de rugăciune înaintea Mea. Să fii atent cum mergi pe cale cu Mine. Mergi cu lumină mare, poporul Meu, căci întunericul lumii îl ține cuprins pe om, și tot și toate fără să știe așteaptă lumina Mea, care iarăși va fi să fie, așa cum a fost ea în ziua întâi a facerii lumii când Eu am zis: «Să fie lumină!», și ea a fost.

Eu iarăși zic: Să fie lumină! Și ea este, și în ea să stai, poporul Meu, căci cu ea vom lucra peste pământ, și ea va rămâne, și ea se va numi veșnic ziua Domnului. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2005

Praznicul Înălțării sfintei cruci

Omul creștin trebuie să învețe calea și nu bucuria cu Dumnezeu. Mântuirea trebuie să se facă în om dorire. Greșeala care nu-l întoarce pe om la Dumnezeu se face viață a omului. Rugăciunea prin minte și nu prin inimă risipește viața omului. Haina de pe om se strică de la om.

Crucea Mea cea grea s-a făcut putere de biruință pentru Mine, poporul Meu, căci suferința nu-l lasă pe om să se piardă, ci îl ține pe brațele lui Dumnezeu, și apoi această cruce se face sărbătoare de biruință și de viață veșnică a omului care nu se mârșește sub jugul cel sfânt al suferinței.

Pace ție, poporul Meu Israel de azi! Crucea Mea cea grea l-a împăcat pe om cu Tatăl, căci după ce am dus-o ca să biruiesc prin ea moartea și să Mă fac bucurie a Tatălui prin învierea și înălțarea Mea la El, M-am lăsat omului de cărare spre Tatăl și l-am învățat pe om această cale, căci i-am arătat-o prin cruce, poporul Meu. O mulțime de oameni sunt creștini sau se fac creștini, dar cei mai mulți din ei fug de calea crucii, care îi ține pe ei pe cale cu Mine, căci omul creștin nu învață calea spre Mine, ci dă să învețe bucuria spre Mine. Măcar bucuria cu Mine dacă ar da omul s-o învețe, tot L-ar putea mângâia pe Dumnezeu, tot ar avea omul creștin cale spre Mine, iar Eu i-aș da lui biruința pentru care Eu am căzut sub cruce, și apoi M-am arătat biruitor prin ea, dar fără credința ucenicilor Mei nu s-ar fi putut așeza pe pământ biruința lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, fără propovăduire nu poate omul să știe puterea lui Dumnezeu. Dacă omul nu știe că Dumnezeu are viață veșnică și apoi să știe să se umilească pentru această viață și să și-o lucreze cu credință, nu poate omul să-L iubească pe Dumnezeu și să învețe apoi calea cea dulce, calea cu Dumnezeu între pământ și cer. Cel ce crede în mântuirea cea de la Mine, dacă acela nu și-o lucrează cu inima și cu fapta înaintea Mea și înaintea oamenilor, acela nu știe și nu lucrează lucrarea mântuirii. Mântuirea, poporul Meu, este mare lucrare. Ea trebuie să se facă în om dorire, și apoi lucrare mare. Ea trebuie să se facă în om mare de dragoste, mare fără țarm, căci viața cea mântuitoare este fără de sfârșit cu lucrarea ei pe pământ.

Când l-am zidit pe om, eram pe pământ cu Tatăl, și M-a învățat Tatăl lucrarea vieții, și apoi vasul vieții, și apoi am spus, Eu și cu Tatăl: «Să facem om după chipul și asemănarea Noastră». Și după ce l-am făcut pe om din pământ așa cum face olarul un vas din lut ca să-l aibă de biruință, l-am îmbrăcat pe om în bucurie și i-am arătat facerea cerului și a pământului, de care să se bucure omul, și să trăiască veșnic în bucuria aceasta, zidită pentru om mai înainte de facerea lui. Dar dacă omul, după ce am pus viața Noastră în el, duhul de viață din Noi, dacă el nu a învățat din această taină a vieții, el a făcut apoi greșeala de a nu sta sub ocrotirea lui Dumnezeu, și și-a pierdut mai întâi frica. Cine pierde frica de Dumnezeu Făcătorul, pierde viața și nu știe să și-o mai găsească nici prin bucurie, nici prin durere, căci frica de Dumnezeu este înțelepciunea vieții, este darul pe care i l-a dăruit Dumnezeu omului ca să-l ia și să se folosească de el pentru viața lui Dumnezeu în el, nu pentru viața lui în el. N-a mai știut omul calea spre Dumnezeu apoi, căci greșeala, dacă nu te întoarce la Dumnezeu, la frica de Dumnezeu, se face viață a omului greșeala, și stă omul în ea, și nu mai stă în Dumnezeu, căci ca să stai în Dumnezeu, trebuie să semeni cu El, să iubești suferința, care

nu te lasă să mori, și care te întoarce la Tatăl, așa cum pe Mine M-a întors la Tatăl crucea suferinței Mele de la omul cel necredincios, cel fără frică pentru paza vieții lui cea de la Dumnezeu.

O, poporul Meu, e mare, mare taina lui Dumnezeu cu omul pe pământ. Chiar dacă Domnul nu Se lasă văzut, El este cu omul, căci pe pământ Eu și cu Tatăl l-am zidit pe om, și am pus în el din Noi duh de viață, am pus în om ființă din ființa Noastră și am rămas în taină lângă om, căci așa este Dumnezeu cu omul, și așa trebuie să știe și apoi să creadă omul ca să nu piardă frica de Dumnezeu, să nu piardă omul cărarea aceasta care îl ține pe el lângă Dumnezeu, și pe Dumnezeu, lângă el.

Când omul se roagă Tatălui nostru, nu știe omul să înțeleagă ce spune. I-am învățat pe ucenici să nu-L înțeleagă greu pe Dumnezeu, și le-am spus să se roage în chip smerit și să-și pună viața mereu în mâna Tatălui și să nu facă ce fac păgânii care neînțelegându-L pe Dumnezeu strigă și rostesc mulțime de cuvinte spre Tatăl. Eu însă i-am învățat pe ucenici să zică frumos, cuvânt spre Tatăl, și să cuprindă în el tot ce trebuie să audă Tatăl și să le dea lor.

O, ce frumos este să te rogi Tatălui așa cum le-am spus Eu la ucenici să se roage, spunând: «Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău; vie împărăția Ta, și în ea, voia Ta pe pământ ca și în cer». O, poporul Meu, când Noi, Tatăl și Fiul, l-am făcut pe om, pe pământ l-am făcut, și a fost atunci cerul și pământul, Dumnezeu și omul pe pământ, și a fost voia lui Dumnezeu pe pământ și în cer deodată. Acum două mii de ani când i-am învățat pe ucenici cum să vorbească pe pământ cu Tatăl, le-am spus să-I zică Tatălui: „Tatăl nostru, Care ești în ceruri”. O, ce mult aș vrea să fie acum vremea aceasta, să înțeleagă de acum omul, să înțelegi, poporul Meu, și de la tine să înțeleagă omul că Dumnezeu este vestit de om peste pământ, și prin propovăduire omul se face cerul lui Dumnezeu și îl învață pe alt om să sfințească pe pământ numele Tatălui și să-I ceară în fiecare zi pâinea cea spre ființă și să fie iubitor și iertător pentru orice semen, ca să fie și Tatăl asemenea, iertător pentru greșalele lui de om, căci omul a învățat cel mai întâi să greșească, să dea din el frica și să greșească lui Dumnezeu, să-L părăsească pe Dumnezeu pentru ca să împărătească omul pe pământ. Dar la ucenicii Mei le-am spus să facă vie pe pământ împărăția Tatălui și voia Tatălui, și aceasta să-i ferească pe ei de ispita cea rea care s-a născut în om după ce omul a dat din el frica.

Vreau să-l învăț pe om să iubească și să poarte cu el arma cea împotriva pierzării: frica de Dumnezeu, care îl învață pe om să iubească suferința cea sfântă, crucea, care îl așează pe om pe calea spre Dumnezeu. Amin.

Îți spuneam, poporul Meu, când începusem să ies cu tine în lume pildă de iubire a ta cu Dumnezeu, îți spuneam că vreau să aduc cerul pe pământ, pe tot pământul, și apoi să Mă las descoperit, să-Mi las văzută slava și cerul în care stau și din care lucrez pentru tine, și cu care te port pe tine spre Tatăl. Voiesc să te învăț să crezi taina cerului pe pământ cu tine, taina Tatălui, Care este în ceruri lângă tine, sfințindu-Și numele pe pământ și în cer, dar roagă-te să te faci Tatăl voie a Sa și împărăție a Sa prin voia Sa în tine mereu, prin ființa lui Dumnezeu în tine, ca să ai tu Tată slăvit, poporul Meu, și El să fie iertător ca și tine, și tu să fii iertător ca și El, și ca să te ferească El de tot răul din om, de cel dinăuntru și de cel din afara ta, așa cum Eu i-am învățat pe ucenici să ceară la Tatăl și să se facă ei unii pentru alții cerurile Tatălui, Dumnezeu

lângă om pe pământ, și omul lângă Dumnezeu, așa cum am fost Noi cu omul la început pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, o, cetate a Domnului, este scris despre cetatea Mea că porțile ei vor fi deschise zi și noapte pentru Domnul, ca să nu fie noapte în ea, ci să fie Domnul în porți, și să fie cu tine și să te învețe credința că Dumnezeu stă pe pământ cu tine cu cerurile Lui, numai să știi tu să fii copil ceresc, căci fără graire, fără vestire, fără propovăduire nu poate ști omul puterea lui Dumnezeu, iubirea Lui în om, poporul Meu.

Te las sub iubirea biruinței prin cruce. Te slobozesc, binecuvântându-ți bucatele de pe masa ta frățască, și Eu voi pune pe masă cuvântul Meu apoi, toată hrana pe care Eu voiesc azi să ți-o dau, poporul Meu. Dar te rog, fiule, să te lași moale, să te lași ușor în inima Mea ca să te pot Eu învăța cu multul taina lui Dumnezeu cu tine pe pământ ca și în cer, poporul Meu, căci frica de Dumnezeu este iubire, și ea te poartă ca Tatăl, de mânuță pe cărările tainelor Lui cerești pe pământ, căci crucea este iubirea care-ți dă ție viață, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

A cum, intru în mijlocul tău din nou, intru prin porți, poporul Meu, și să cauți să ai credință neclătinată pentru minunea venirii Mele la tine, că lumea nu crede că Eu mai vin pe pământ în vremea ei. Ea vorbește mereu despre vremi viitoare pentru venirea Mea, și face aceasta ca să nu Mă primească, să nu se sfințească, să nu se lase de deșertăciuni, să nu iubească frica de Dumnezeu, taina aceasta mare, prin care omul nu stă fără Dumnezeu pe pământ. Eu pe pământ l-am făcut pe om, iar Tatăl a fost lângă Mine pe pământ, căci pământul este așternutul picioarelor Noastre precum și al omului este, căci omul stă cu picioarele pe pământ și cu trupul în cer ca și Dumnezeu, dar omul nu știe ce este cerul și pământul, și nu știe ce este trupul lui.

Trupul omului este casă, poporul Meu. O, fiule învățat de Dumnezeu, nu uita că dacă Eu cu Duhul Meu nu aș fi locuit în ucenicii Mei acum două mii de ani, dacă Duhul Meu nu i-ar fi avut pe ei casă, Eu n-aș fi putut să Mă fac cunoscut oamenilor, n-ar fi aflat oamenii de Dumnezeu dacă Eu și cu Tatăl n-am fi găsit sălaş și cer în ucenicii Mei care sfințeau numele Tatălui și numele Meu; dacă ei n-ar fi făcut vie împărăția Mea în ei, căci ei s-au dat din ei și Mi-au lăsat Mie trupul lor ca sălaş, și am pus în ei pe Duhul Sfânt al Tatălui și al Meu, și am fost pe pământ cu oamenii, poporul Meu.

O, nu mai stă omul din umbletul minții lui, nu mai stă liniștit cu mintea ca să pot să stau Eu de vorbă cu el și să-l învăț învățatură din cer, din Mine să-l învăț, căci de la om când ia omul, el rămâne în mintea lui și nu iese din ea, și ea nu iese din el, și nu-l pot găsi pe om liber de el ca să bat și să-Mi deschidă și să-i dau din Mine, și ca să fac în el credință cu care el să-și lucreze mântuirea, că mare este lucrarea mântuirii. Ea este rodul credinței, și iată, credinței îi trebuie rod ca să se poată omul mântui prin ea de moarte.

Omul iubește mai mult întunericul decât lumina; iubește mai mult faptele lui rele, care se trezesc mereu în el, pentru că omul nu mai are frică de Dumnezeu, Care vede în om și peste om. Dar pe tine, poporul Meu, te îndemn, în numele suferinței Mele de pe cruce, să ai grijă multă și mare să-ți treacă prin inimă rugăciunea, că dacă ea îți trece prin minte, mintea o ia și o duce cum duce apa la vale tot ce găsește în calea ei. Te îndemn cu lacrimi, să râvnești, poporul

Meu, la darurile duhovnicești, chiar dacă nu ajungi să iubești darul proorociei, dar credinței îi trebuie rod bogat de la darurile tale duhovnicești, care să-ți lucreze mântuirea, căci ea nu se capătă decât prin credință, iar credința este cea lucrătoare, nu cea amorțită care îl ține pe om departe de voia lui Dumnezeu. Apostolul Pavel se lauda în credință, dar el spunea așa: «*Mie să nu-mi fie a mă lauda decât numai în crucea lui Hristos Domnul, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu, pentru lume*».

O, fiilor, cel ce fuge de calea crucii Mele, acela nu iubește calea cu Mine și nu-și lucrează mântuirea, care are ca sprijin frica de Dumnezeu, cea care îl face pe om să-L iubească pe Domnul cu iubire care caută în ea putere pentru ea, bucurie pentru ea, credință pentru ea, căci Eu fără credința ucenicilor Mei nu M-aș fi putut face iubire în cei mulți care M-au aflat și M-au iubit fără de liniște, căci iubirea îl face mare pe om, și lucrător în calea așteptării venirii Mele spre om cu darurile iubirii, cu roadele ei, cu mântuirea, care pe toate ale Mele le are în ea. Amin.

Voiesc, poporul Meu, să te învăț tot mai deslușit taina Mea cu tine și lângă tine, ca să Mă poți iubi, ca să Mă poți urma cu mai mare trăire, cu mai mult rod al credinței tale în venirea ta la Mine ca să pregătesc prin cuvânt pământul pentru ziua Mea cea mare când biruința Mea toată va lua moartea de pe pământ, căci haina de pe om se strică de la om, de la ceea ce face și mănâncă omul cu inima și cu trupul. Israel mânca mană din cer, și dacă își hrănea așa trupul, se hrănea așa și haina trupului, și nu se mai strica haina lui. Dar el și-a lucrat moartea, și-a lucrat-o cu inima pe dinăuntru lui, și a împărțit în el moartea, nu Dumnezeu. Iată cum și de unde se strică omul, și apoi moare necunoscând lângă el pe Dumnezeu de viață, de cer, de iubire a lui.

În vremea trâmbițării Mele prin Verginica, dacă Eu îi spuneam unui creștin că are în el moartea care îi mănâncă pe dinăuntru viața și inima și sănătatea ei cea de la Mine, dacă îi spuneam că are iubire de sine, el nu credea. Nu crede creștinul, nu știe că are iubire de sine, că el se socotește după mintea lui, nu după Mine. Dar el este și în cer, este și la Mine așezat de îngeri, iar cerul e cer, nu e pământ, poporul Meu.

O, copii învățători, o, copii din porți, dacă cei ce cred venirii Mele pe pământ cuvânt, dacă aceștia și-ar da Mie mintea, aceia ar înțelege cu ea pe Domnul, pe Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Cine nu vă poate iubi pe voi cu toată puterea ființei lor, ca apoi să pun Eu iubirea Mea în ei așa cum am pus-o în voi, aceia nu au priceput tainele venirii Mele pe pământ, și ispitesc intrările și ieșirile Mele prin porți, și pe Mine Mă iau din cer, zic ei, iar pe voi vă iau de pe pământ, și aceștia nu știu că Eu îi iau pe ei din voi ca să-i cunosc, și ca să nu le spun și lor când va veni ziua Mea cea cu slavă, să nu le spun: «*Nu știu de unde sunteți*». Duhul Meu, copii învățători, nu e duhul vostru, ci e al Meu, iar duhul vostru este locașul Meu din voi, este ochiul Meu peste Israel. Amin.

O, ce bine îi este creștinului care Mă primește pe Mine prin voi și nu pe voi, și care din iubire pentru Mine face aceasta! O, ce bine îi este creștinului care vine să se așeze în sfat cu voi, în sfatul Meu, ca să pot Eu să vin și să-i dau, și să fie sfatul Meu binevenit și cu credință așteptat, și să nu mai facă nimic creștinul decât pe cele ale sfatului Meu, căci cele ale sfatului lui îl scot pe el afară din Mine de fiecare dată când el le are de făcut pe cele ale lui, care nu sunt din Mine luate spre lucru.

O, ce bine îi este celui ce iubește să stea în sfatul Domnului! Atunci Eu M-aș mlădia după cum este mlădierea cre-

dinței și a iubirii fiului acestei lucrări de cuvânt al Meu peste Israel, și aș putea lucra cu sfatul Meu, așa cum Eu iubesc să lucrez și să ascult de Tatăl, și să am așa și nu altfel loc prielnic în creștin, și să nu Mă sfiesc de firea creștinului, și să nu Mă tem sau să Mă împiedic de asprimea lui cea înspre voi, căci cine vă iubește pe voi, vă primește și vă așteaptă dinspre Mine spre el, și cu unul ca acela Eu pot să stau în sfat și să fiu cu tot binele între cei ce sunt poporul Meu. Amin. Când Eu lucrez prin voi și vă trimit cu Duhul Meu din voi, voi sunteți plăpânzi, și dacă Eu nu v-aș da tărie, n-ar mai avea loc și putere sfatul cel de la Mine pentru tot lucrul cel cu binecuvântarea Mea lucrat. Este scris în Scripturi că porțile cetății Mele vor fi deschise zi și noapte ca să fiu cu poporul Meu, dar să fie cu Mine poporul, și așteptându-Mă să fie. Amin.

Pe pământ sunt numai mlaștini pentru mintea omului, poporul Meu, dar tu adumbrește-te sub cruce, că nu e bine să te lupți cu valurile, ci e bine să-ți lași mintea liniștită și să lași din mână cârma în vreme de valuri și de mlaștini, ca să poți pluti până ce se liniștesc valurile. Adumbrește-te sub cruce în vremea ta cea grea, și caută sub pace și sub răbdare așteptând, că mintea omului este trasă de mlaștini chemătoare din toate părțile, dar Eu te-am învățat să stai în cer mereu, și să înveți să fii locașul Tatălui, cerul Tatălui, poporul Meu, sfințind cu inima și cu gura ta numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

I-am probat în iubire pe creștinii acestei veniri a Mea, i-am probat prin iubirea lor de Verginica, prin care Eu trâmbițam și eram cu poporul, și i-am găsit că aveau pentru binele lor credință și nevoie de ea, nu că o iubeau pe ea pentru Mine și pentru mântuirea lor cea de la Mine, cea de sub cruce și nu cea fără de cruce, că nu este fără cruce mântuire slăvită, poporul Meu. I-am probat mai apoi pe creștinii prin iubirea lor de voi, copii prin care Eu vin acum ca să fiu cu poporul. I-am probat pe mulți, și i-am găsit cu iubire de ei, așa cum au făcut și creștinii Mei cei mai de la începutul lucrării Mele, care Îmi pizmuiu și Îmi ispiteau scula prin care îi dăruiam pe ei cu binecuvântările cerului ca să nu piară ei de pe pământ și din cer prin iubirea de sine a lor. Dar vreau, prin voi, copii învățători, să învăț poporul să stea sub crucea Mea și să nu piardă frica de Dumnezeu, și să-și agonisească din toată inima și cugetul și sufletul și dragostea lor răspuns bun după plăcerea Mea la capătul trudei Mele pentru mântuirea multora. Sub cruce e dulce viața, e vie, are inimă vie, că numai Domnul este Cel viu dacă El poate sta și lucra în om. Învățați poporul să iubească răbdarea de sub crucea Mea și nu altă răbdare, căci altă răbdare se zbate în om tot de la iubirea de sine a omului. Stați de veghe, fiilor copii, și stați deschiși spre Mine. Stați porți deschise, ca să-l pot ține mereu, mereu în lumină pe Israel și ca să am popor, căci poporul Meu este cel ce umbă în lumină. Amin.

O, poporul Meu, încearcă mereu, mereu, și apoi să poți mereu, mereu să fii mărturisitor al Meu dinăuntrul tău mai întâi, și apoi din afara ta între frate și frate, ca să te vadă Tatăl din ceruri, să vadă de lângă tine că tu sfințești numele Lui pe pământ ca și în cer, în trup și în duh, poporul Meu, și să vadă El în mijlocul tău împărăție vie a Sa și sfatul voii Sale în tine. Lasă-te ușor și moale în mâna Mea, și apoi în inima Mea, ca să poți pricepe în toată vremea taina Domnului cu tine pe pământ, căci Eu și Tatăl pe pământ l-am făcut pe om, pe pământ și în cer, laolaltă acestea; și nu uita că frica de Dumnezeu este iubire și te ține în Tatăl, și nu uita că Domnul stă în ceruri și Se sfătuiește în ele și cu ele, și nu uita că Tatăl și Fiul

și cerul suntem lângă tine și te ținem de mână, ca să aibă Domnul în tine cerul pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2005

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Iubirea este cuvânt dulce, cuvânt de înțelepciune, cuvânt de certare, cuvânt de nădejde, și este cuvânt de dor. Nimeni nu poate fi decât prin iubire. Măhnirea și mânia sunt păcate asupra Duhului Sfânt. Iubirea cea cu dreptate va întocmi pe toate câte vor fi pe vecii.

Sunt Domnul, copilași străjeri. Hai să așezăm în carte cuvânt. Hai să mângâiem, cu masa cuvântului, pe mama Mea Fecioara și cerul ei de heruvimi, de serafimi și de îngeri. Hai, copii străjeri la porți, că Eu, Domnul Dumnezeu vostru, vă sunt vouă tot ce nu aveți voi pe pământ, care să vă ajute pentru Mine în porți, căci voi pentru Mine v-ați născut și nu pentru voi, și Eu sunt pe pământ prin voi. Amin.

Pe pământ e greu, fiilor, e greu pentru că nu este iubire în inimi, iar omul ar trebui să fie cea mai de sus locuință de iubire, că altfel omul, bietul de el, e rece, e aspru, e urât, e fără nici o frumusețe, căci iubirea are mare statură când ea își află casă în om. Iubirea este cuvânt și dulce cuvânt mai întâi de orice lucrare a ei, dar ea este și cuvânt tare când Mă apără pe Mine și pe cei ce Mă iubesc în ei și în afara lor cu fața Mea, nu cu față omenească.

O, poporul Meu, cobor pe masa ta cuvânt ca să-ți deschid tainele iubirii Mele în om și să vezi fața ei pe care ți-o arăt prin cuvânt, fiule. Te așez sub acoperământul cuvântului Meu ca și mama Mea Fecioara, care este cu Mine în cuvânt pentru serbarea ei de azi între sfinți și între îngeri și între puteri cerești.

Iubirea este cuvânt dulce atunci când ea se face în om rugăciune, cuvânt de iubire și de slavă pentru stăpânul ei. Ea este cuvânt cu tărie atunci când se face râvnă împotriva celui ce lovește în fața Mea de pe pământ. Ea este cuvânt de înțelepciune de viață atunci când are fii supuși ei pentru slava Mea pe pământ. Iubirea este cuvânt de certare atunci când cei ce intră să stea sub numele ei lovesc în ea pentru iubirea de ei, căci scris este: «*Cu cel îndărătnic Mă voi îndărătnici*». Iubirea este cuvânt de nădejde și de pace pentru fiii cei senini ai ei, pentru cei dulci lui Dumnezeu și fiilor lui Dumnezeu, care sunt iubire precum Dumnezeu este iubire. Ea este dor și cuvânt de dor pentru cei gingași ai ei, prin dor cu bună cuviință și cu aleasă și cerească purtare. Și, iarăși, ea spune că este scris: «*Cu cel cuvios, cuvios voi fi; cu cel ales, ales voi fi*».

Iubirea este floare rară, poporul Meu, și nu se mai găsește pe pământ. Ea nu poate viețui prin spini și prin mlaștini. Ea poate trăi pe loc înalt și înșorit, pe loc senin și pașnic, pe loc fertil, verde și rodnic pentru ea.

O, copii din porți, voi Mă aveți în voi cu fața Mea, cu viața Mea, cu dorul Meu, și prin Mine știți voi să-i spuneți răului rău și frumosului frumos și omului înger sau diavol, așa cum am știut Eu să spun după cum este inima și fața și dorirea omului. Dacă fiii acestui popor nu cunosc fața și cuvântul Meu în voi, ei nu știu să se facă locașe ale iubirii Mele pe pământ. Cine dă să se asemene cu voi prin cele omenești din el, acela greșește, căci Eu, Domnul, nu caut la firea omului, ci caut la Duhul Meu din om, căci Dumnezeu este Duh, și apoi cuvânt și faptă, iar omul este trup, și apoi cuvânt și faptă prin cele ale firii trupului lui. Aceștia rănesc cu cuvân-

tul și cu fapta lor și nu știu aceștia să stea sub duhul iubirii Mele din voi, și care se apleacă să-l ridice pe om din sângele lui, că numai în sângele lui, numai în firea lui se zbate cel ce este firesc și nu duhovnicesc.

Vă mângâi, copii însuspinați în porți, vă mângâi Eu, Domnul, cu durerea cuvântului Meu în suferințele lucrului Meu cu voi și prin voi peste tot poporul acestui cuvânt, că mulți au voit cu voia lor să se adăpostească de răul de pe pământ sub acoperământul vieții cuvântului Meu, care izvorăște din Mine prin voi peste pământ. Le desfac tainele iubirii și fața ei la cei ce sunt numiți sau se numesc poporul Meu.

Iubirea este floare rară, iar mama Mea Fecioară lasă peste tine, poporul Meu, acoperământul ei, cuvântul ei de iubire în ziua ei de serbare în mijlocul tău. Amin, amin, amin.

— **T**u, Fiule scump al meu, ești în mine cuvânt. Iubirea este cuvânt dulce; ea este cuvânt cu tărie; ea este cuvânt cu certare; ea este cuvânt de nădejde și de pace, și este cuvânt de dor, Fiule Izvorule. Ea știe să iubească și știe să pedepsească; ea știe să întărească și știe să dorească; ea știe tot ce este ea peste tot ce este omul, Fiule al iubirii mele pentru Tine și pentru omul iubit de Tine. Amin.

Poporule, poporule al acestui cuvânt de dor după om! Eu îți dau azi o povață aleasă din cele mai nepătrunse puteri ale iubirii, iar tu să iei povața mea. Puterea iubirii este cuvântul Domnului de peste tine. Aceasta este puterea Fiului meu, căci nimeni nu poate să fie puternic decât prin iubire. Povața mea, iat-o, aceasta este: ia ca acoperământ al ființei tale cuvântul Fiului meu de câte ori îl lasă Domnul peste tine. Citește-l în vremea Evangheliei; ia-l ca pe Evanghelie și citește-l, de la un cuvânt până la celălalt care îi urmează. Ia din el tot ce te ține treaz pentru lucrarea lui, că dacă nu-i dai ființă prin citire bisericească, tu faci altceva, tu faci fire a ta, popor al acestui cuvânt care se face peste tine acoperământ ceresc. Dacă tu nu-l iei ca să citești mereu din el ca din Evanghelie mereu proaspăt venită de la Domnul la tine, tu nu-i poți da ființă și viață și mișcare și faptă în mijlocul tău, și te numești disprețuitor de Dumnezeu, neprimitor și nepurtător de Dumnezeu. Citește la vremea Evangheliei la sfințele slujbe, citește spre împlinire cuvântul Domnului care vine la tine, cuvântul de viață. Citește, ca să nu uiți chemarea Domnului și împlinirea peste tine a cuvântului iubirii Lui.

Când Fiul meu era pe pământ printre oameni, oamenii nu-L iubeau, și de aceea nu-L cunoșteau, dar diavoli din oameni se temeau de El, și mărturisindu-L pe El Hristosul Tatălui se rugau la El să nu-i piară pe ei mai înainte să-și sfârșească ei timpul și lucrarea între oameni. Ucenicii Lui când auzeau numele Lui mărturisit de diavoli, se minunau de puterea Lui, căci El era Unul Domn cu putere, și numai așa lucra, iar diavoli din oameni Îl mărturiseau pe El Hristosul Tatălui.

O, popor al acestui acoperământ de cuvânt! Dacă tu nu poți să cunoști taina Golgotei Duhului Sfânt, așează-te supus sub această iubire, ca să cunoști apoi iubirea de pe Golgota Duhului Sfânt, căci pe drumul Golgotei nu se merge oricum, nu se stă oricum, ci se stă cu fiori de Duh Sfânt și cu sudori biruitoare peste toată firea, ca să poată veni învierea, și să se poată rosti cuvântul învierii morților, și să se vestească aceasta din vârful biruinței Golgotei, că frumoasă și dulce este taina Golgotei Duhului Sfânt, taina iubirii, popor al Fiului Cuvântului, și pe această cale trebuie neînfricoșare, prin iubire din cer pe pământ.

Au creștet încoronat cei de pe drumul slavei Golgotei Duhului Sfânt, și nu se poate fără cunună de daruri lucrătoare,

nu se poate pe această măreață cale cu fii ai măririlor cerești pe ea. Povața mea de peste tine este aceasta: citește cuvântul Fiului meu de la o coborâre la alta a Sa la tine; citește-l în vremea citirii Evangheliei; citește-l măcar în fiecare zi, și așează-l peste tine apoi, popor al acestui cuvânt. Nu sta, fiule, fără acest acoperământ, ci tu să stai sub puterea acestor taine ale iubirii, căci fiecare cuvânt al Fiului meu are peste tine slava lui și darurile lui, căci este cuvânt cu dor în el, și tu trebuie să-I dai Domnului ce-ți cere, popor cu nume de fiu. Amin.

Iar Tu, Copil supus sub taina iubirii, de la nașterea Ta din Tatăl Cel fără de ani precum și Tu ești, supus vei sta sub puterea iubirii, Fiule al Tatălui și al meu deodată, și mereu vei învăța pe cei ce iau și pe cei ce nu iau iubirea cuvântului Tău. Iar acum, la sfârșit de timp, eu îi plâng pe cei ce nu știu ce este acest izvor al iubirii, pe toți cei ce Te alungă din ei necunoscându-Te în ei cu fața Ta senină și dulce, că aceștia au uitat când Tu le-ai spus că mâhnirea și mânia sunt păcate asupra Duhului Sfânt, este pedeapsă adusă venirii Tale la om, Fiule Care cauți și tot cauți la om. Dar Tu ești floare rară și scumpă, iar omul este mult și urât, Fiule scump, și nu cunoaște omul tainele și fața iubirii. Eu am stat lângă Tine acum, și am dat poporului Tău povață ca să-Ți mângâi Ție durerea și să-Ți alin lacrima Ta cea multă, care se face izvor de cuvânt peste om, pentru ca să Te faci cunoscut de om, Dumnezeuule tainic. Amin, amin, amin.

— **O**, popor al cuvântului Meu, aș vrea să pot să-ți dau cuvânt, pentru ca să înveți, să pot să-ți dau statură în cuvânt și în faptă, să pot să-ți dau cuvânt pentru credință în darurile duhovnicești, să pot să-ți dau cuvânt pentru roade de Duh Sfânt, poporul Meu. Au împletit îngerii și sfinții la unii din voi coronițe, și aș voi să pot să vi le dau, și să lucrați sub slava lor. La sfârșit se dau coronițe pentru darurile Duhului Sfânt, dar Eu nu pot să fac ca învățătorul de pe pământ, care se uită la fața omului, la rangul omului. Nu pot să fac așa ceva, ci împart după truda celui ce a lucrat darurile Mele peste pământ și în oameni. Pe pământ nu este duh de dreptate, iar în cer locuiește dreptatea și fiii ei. Vă rog pe toți, faceți-vă rost de coronițe, și căutați să învățați mai întâi din ce sunt ele împletite de către îngeri și sfinți, și apoi învățați din ce nu se poate împleti o coroniță. Râvniți la darurile duhovnicești, iar îngerii și sfinții să le vadă în voi lucrând, ca să vă poată împleti din lucrarea lor coroniță, fiilor. Vă va fi rușine prea mult, prea greu dacă nu veți avea coronițe, dacă nu veți strânge rodul darurilor duhovnicești, înțelepciunea cea aleasă, purtarea cea aleasă, cu care se poate lucra rod de daruri cerești. Darurile sfinților se poartă prin văzduh, de la pământ înspre cer, și dau sfinții să caute vrednicie în voi pentru daruri sfinte. Lucrarea Mea cu tine, poporul Meu, trebuie să arate fața cerului pe pământ înaintea oamenilor, ca să poată omul vedea cerurile în care Tatăl locuiește cu Fiul Său și cu sfinții. Amin.

O, fiilor, se zbat îngerii răi să vă facă pe unii din voi asemenea lor, să vă golească inima de Duhul Meu și să stați în duhul vostru ca să vă despartă de Duhul Domnului, Care așteaptă să-Și ia toată împărăția pe pământ. Faceți-vă rost de scăpare uitându-vă la Mine și luând în voi chipul Meu. Nu e bun chipul vostru în voi. E bun chipul Meu în voi, întru sănătate de minte în voi. Sănătatea de minte nu este alta decât mintea Mea în voi, dar faceți-Mi loc în voi. Și dacă nu știți cum, înseamnă că nu ați căutat să învățați aceasta până acum ca să puteți acum avea coroniță împletită de îngeri și de sfinți

pentru învățatura cea aleasă și pentru roadele ei în voi. Râvniți la darurile duhovnicești, fiilor. Amin.

Te las, poporul Meu, sub acoperământul cuvântului Meu și luptă-te, fiule, pentru daruri duhovnicești, ca să ai, și ca să fii copilul Meu, și să te cunosc că ești al Meu și că din ale Mele ai și lucrezi.

Iar voi, copiii cărmaci ai Mei, stați la cărmă, stați cu dreptate, căci iubirea cea cu dreptate este cel mai tare dar duhovnicesc, și cu el Îmi voi întocmi prin voi pământul celor vii, și apoi moștenii lui pe el. Amin, amin.

1/14 octombrie 2005

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Lenea pentru cele duhovnicești vine de la nesupunere. Nimic nu-l osândește pe om decât întunericul din el. Orice lucrare a luminii își are vrăjmașii ei.

Lucrarea îngerească a coborârii cuvântului Meu pe pământ la tine ca să te hrănesc și să trăiești, poporul Meu, această lucrare este slujită în mare slavă de către îngeri în cete, căci cerul își are lucrare îngerească pentru el peste pământ, iar duhul întunericului, potrivnicul lui Dumnezeu, Îmi stă mereu în cale și nu ascultă oricum ca să se dea în lături ca Eu să trec spre tine și să găsec porțile întărite și să-Mi deschidă ele ca să-ți pun masă cerească și să te țin la ea, poporul Meu, și să nu piară din calea Duhului Sfânt sufletul tău și să nu aibă cine să-l dea lui Dumnezeu, de unde el purcede, căci taina cea despre cele zece fecioare, cinci înțelepte și cinci nebune, Eu, Domnul slavei cerești, am spus-o pentru salvarea omului, și am spus-o cu mare durere, și prin ea l-am învățat pe omul credincios numelui Meu cel din Tatăl, să nu se joace cu vasul Său, să nu stea gol, să nu stea el, ci să stea lumină a Mea în el, ca să-l găsec lumină a Mea când Eu mereu, mereu vin, însoțit de îngerii care rostesc mereu, mereu în slavă și în taină peste tine: *«Iată Mirele!»*.

Venirea Mea cuvânt, în slavă de îngeri purtat peste tine, poporul Meu, se desăvârșește în mare, mare frumusețe, cu atât mai mult cu cât îngerii întunericului din om Îmi taie calea spre vasele Mele din care Eu te hrănesc cu viața cuvântului Meu, Îmi taie calea spre locul în care Eu Îmi am sălaș și porți de intrare pentru venirea Mea. Dacă omul i-ar vedea pe îngerii întunericului luptând pentru pierzarea omului ca să nu-l am Eu al Meu pe om, omul s-ar înspăimânta și ar cădea biruit de spaimă mare, și tot așa i s-ar întâmpla și dacă ar vedea slava de heruvimi, de serafimi și de îngeri când Eu vin și lucrez coborârea Mea la om pentru ca să-i dau omului hrană din cer, spre nesticăciunea lui. Eu însă Îmi întăresc calea și Mă așez pe ea cu puterea Mea, din care dau celor purtători de slava lui Dumnezeu întru venirea Sa după om, căci dacă nu M-aș așeza în purtătorii Mei când vin și Mă port peste pământ pentru lucrările Mele cele scrise în Scripturi să le lucrez, atunci Eu, Domnul, aș sta îndurerat ca și îngerii coborârii Mele, care tot așa ar sta. Dar Eu stau puternic, cum sunt, iar puterea Mea îi ține în taina sa și în lucrarea sa pe cei ce Mi-au fost și Îmi sunt scară a cerului, coborâre a Domnului și a sfinților Săi pe pământ la oameni, unde îngerii întunericului își au lucrarea lor potrivnică lui Dumnezeu și omului.

Poporule, poporule hrănit din cer! Cine se hrănește din cer, acela este cer, iar întunericul duhurilor rele nu pătrunde în el. Poporule, poporule umbrit de slava îngerească a coborârii Mele la tine! O, cel ce învață de la Mine să vegheze, și veghează apoi, acela este vas cu untdelemn, iar Eu Mă fac în

acela feștilă arzândă și merg cu ea peste pământ, și Mă fac lumină a lumii când pot să fac aceasta, când pot să fiu în lume ca să fiu lumina ei. O, poporule cu masă din cer înaintea ta, cu vas plin cu Hristos, vas plin cu untdelemn pe masa ta! Să știi că duhul întunericului își ascunde fața, ca să-l primești. Să nu te faci vas al său. Cuvânt al său să nu te faci. Slujitor al său să nu fii, fiule. Învață de la învățătorii tăi de peste tine ce face slujitorul lui Dumnezeu și ce face slujitorul diavolului, potrivnicul lui Dumnezeu. Iată durere fără de hotar. Duhul omenesc al întunericului dă să-și facă dreptate împotriva lui Dumnezeu și a vaselor Mele cele pentru tine, poporul Meu, vasele coborârii Mele la tine, căci acest duh întunecat lovește în porți, împroască, scuipă, hulește cu răzvrătire, vinde și se zbate și se întunecă și dă să-Mi defaimă lucrarea și scara coborârii Mele la tine, poporul Meu, căci vai celui ce nu veghează cu Mirele ceresc pentru venirea și lucrarea Lui! Vai celor ce stau în lume și nu în Dumnezeu! Vai creștinului intrat în poporul Meu care apoi umblă la tainele lucrării Mele ca s-o hulească și s-o vândă! O, nu mai ai tu cum să-L vinzi pe Dumnezeu, tu, cel ce te scoli cu duh de nemulțumire, de răzvrătire, și apoi cu duh de hulă și de vânzare prin limba ta trufașă, care se face mădular al îngerilor întunericului, ca și inima ta în care te ascunzi de Dumnezeu ca să-L defaimi apoi în părți. Eu sunt Cel Atotputernic, iar cine nu știe cine sunt și cum sunt prin lucrarea cuvântului Meu, acela și-a luat mîntea și ochii din cartea aceasta și umblă cu duhul lumii, umblă ca lumea și se face potrivnic lui Dumnezeu.

Nu umbla, poporul Meu, cu potrivnicii lui Dumnezeu. Tu, cel ce vrei să rămâi al Meu, nu umbla cu cel ce se luptă cu Mine și cu tine. Stai cuminte, stai în cuvântul Meu împlinit în tine și peste tine, stai cu cartea aceasta deschisă și stai în carte. Nu sări din cartea aceasta, din barca aceasta, căci războiul cel sfânt e cu atât mai mare cu cât din mijlocul tău se ridică trădători, defăimători și hulitori ai celor sfinți și ai celor sfinte ale Mele. Eu însă am limbă de ucenic destoinic în mijlocul tău, și cu ea te împuternicesc și te îngrădesc și fac hotar între tine și cel ce se desfăce pe sine din trupul acestui popor, și nu Mă tem de om și de fața lui cea pribeagă de Dumnezeu, căci vai celui ce se ascunde de Dumnezeu în mijlocul acestui popor pentru voia lui însăși, pentru lucrul lui însuși! Vai, că acela se face întuneric, și este slujit apoi de îngerii întunericului.

Te-am învățat, poporul Meu, lucrarea îngerească. Deschide cartea și citește ce te-am învățat, căci ți-am spus să nu umbli pe pământ și în staulul Meu, să nu umbli fără de îngeri sau cu inger slab. Te-am învățat să nu vorbești doi câte doi, că acolo își face duhul întunericului cuib, și apoi el se întărește cu întuneric împotriva Mea și a fiilor care stau în lumină. Și iată, te fac atent pentru taina celor zece fecioare, că nu toate au fost înțelepte. Jumătate din ele au fost nebune și n-au vegheat și n-au văzut pe Mire venind, iar când au dat să bată ca să intre după ce s-au dus spre untdelemn străin și cumpărat, nu au mai văzut, nu au mai auzit dinăuntru nunții decât glasul Mirelui, care a spus: *«Nu știi de unde sunteți!»*.

O, creștine care stai cu tine în brațe iar pe Domnul Îl trădezi prin iubirea de tine! Să știi și să nu uiți că ingerul tău păzitor nu este ca tine. El este supus lui Dumnezeu și are semn al stăpânirii pe el, are semnul supunerii pe creștetul său cel îngeresc. Când tu oropsești pe inger, tu nu mai ai stăpân pe Dumnezeu, și nici pe inger, căci ingerul are acoperământ de supunere în fața Stăpânului său, Dumnezeu.

Lenea pentru cele duhovnicești vine de la nesupunere, de la neascultare, de la trufie, de la pofta ochilor, de la pofta

trupului care pofteste fără de Dumnezeu, iar când Duhul Sfânt nu-l mai poate păzi pe om, omul se face slujitor îngerilor întunericului. Dar ca să înțelegi aceasta, poporul Meu, deschide cartea atât cât ți-am dat din ea până acum, căci la desfacerea ei toată, îți vei vedea numele tău numit în ea, și vei sta față în față cu tine însuși prin cartea aceasta, și vor vedea îngerii întunericului și te vor osândi, că nimic nu-l osândește pe om decât întunericul lui, și vai omului ascuns în sine și în om!

Poporule, poporule, întărește veghea și mănâncă untdelemn din cartea Mea cea dătătoare de viață, ca să fii vas plin cu untdelemn și să nu fii lipsit ca să trebuiască să cauți la străini, la cei ce vând, după ce ușa se va închide iar Mirele va intra în camera Sa cu mireasa Lui cea plină cu untdelemn în vasul ei. Poporul Meu, nu cumva să iei în glumă glasul Meu. Glasul Mirelui să nu-l închizi în carte, că vei fi judecat după carte pentru bine sau pentru rău, fiindcă Eu M-am făcut în tine carte, și cu tine sunt în ea, căci am spus tuturor celor îndărătnici: «Nu Eu voi judeca, ci cuvântul Meu cel rostit, acela se va întreba cu cel ce l-a călcat». Amin.

O, poporul Meu, Eu sunt cu sfinții venit, iar cuvioasa Parascheva, fecioara care s-a făcut vas al untdelemnului Meu, priveghează din ceata cuvioaselor, priveghează ca fecioara înțeleaptă și dă să rostească „amin” pentru cuvântul Meu de peste tine la sărbătoarea ei.

— **A**min, amin zic vouă, fii și fiice care aveți pe Dumnezeu Cuvântul lumină de deasupra voastră peste voi: eu n-am ieșit din Domnul după ce m-am născut din iubirea Lui și pentru iubirea Lui. Eu am ieșit din lume, cu totul am ieșit, și apoi am stat în Domnul pe pământ, și m-am făcut lumină a Lui și vas cu untdelemn, și m-am păstrat mireasă curată cu inima și cu trupul și cu cuvântul și cu iubirea și nu L-am trădat pe El pentru altă iubire și nu m-am iubit pe mine, că n-am mai putut aceasta, ci am putut apoi numai pentru El.

Voi, copii ai Domnului, care stați porți ale Lui spre popor, vă amintesc, pentru puterea cea biruitoare cu care stă Domnul în voi, și spun și eu, ca Domnul spun celor ce lovesc în voi: «Cine nu vă primește pe voi, pe Domnul Îl alungă și nu pe voi», și așa pățește cel ce nu-și ține făgăduințele pentru nașterea din nou, uitând de supunere și de ascultare, uitând că omul nu poate să fie înger, nu poate fără de ascultare, nu poate fără de martori ai nașterii lui cea de sus.

Iar cartea Ta cu poporul Tău, Doamne și Mire Care vii cu mireasa cea din cer la mireasa cea de pe pământ, Tu vei citi din cartea Ta și îți vei spăla cu ea și cu adevărul ei obrazul Tău cel lovit de duhul întunericului din cei ce n-au voit și nu voiesc să fie și să stea sub semnul supunerii, semn care se cere la masa Ta de nuntă, semn care va mărturisi pentru Tine pe cei ce sunt ai Tăi, și care asemenea Ție plâng acum, căci orice ucenic desăvârșit este ca învățătorul său, orice mireasă este ca mirele ei și este un trup cu el. Amin, amin, amin.

— **O**, poporule, poporule, Eu, Domnul, și glasul sfinților Mei sunăm cuvântul puterilor cerești peste tine. Se apropie sărbătoarea îngerilor. Dați de veste, voi, cei din porți, că va fi sărbătoare îngerească pentru cei vii ai Mei și pentru cei adormiți ai lor care așteaptă strigarea lor la masa Mea de înviere. Dați de veste să stea tot poporul și mereu să stea sub semnul supunerii, precum îngerii stau în lucrarea Mea cu ei. Uitați-vă la chipul lor din icoane și învățați poporul să se uite la îngerii slavei Mele ca să știe că orice lucrare a luminii își are neconținut vrăjmașii ei, dar își are

veșnic binecuvântarea ei și Dumnezeul ei Cel binecuvântat și sfânt din veci și până în veci, și fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de înviere fără de moarte, căci slava Mea va fi peste ei. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2005

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorătorul de mir

Omul își stă sieși împotriva. Cine nu are ucenici nu este învățător. Cel ce are minte din sine, este om fără tată și fără mamă, și își este sieși stăpân. Neascultarea și nesupunerea sunt păcate mai grele ca vrăjitoria și închinarea la idoli.

O, poporul Meu, grea și dureroasă Mi se face coborârea Mea la tine. Eu sunt Fiul durerii în cer și pe pământ, și prin dureri trec și cobor ca să-ți dau duh dătător de viață și ca să iei dacă nu ai. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, așa îți dau Eu învățătură de viață, iar apoi te povățuiesc și te îndemn să iei de la Mine duh dătător de viață așa cum îți dau Eu să iei, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, că dacă iei altfel, nu se lipește de tine coborârea Mea la tine, iar Eu, Fiul durerii sunt când cobor cu hrană la popor.

De două mii de ani Mă uit pe pământ, și lucrez cu greu, că n-am ajutor să lucrez ca să pun în om viață fără de moarte, căci omul își stă sieși împotriva și nu voiește să învețe taina și apoi puterea pentru nașterea de sus. Tot cerul de sfinți doare fii născuți de sus pe pământ, și care să semene cu Mine la iubire și la credință, căci aceasta înseamnă fii născuți din Dumnezeu. Pe pământ nu este învățătură pentru nașterea de sus a omului, iar Eu, dacă Mi-am întocmit venirea cea de la sfârșitul credinței în Dumnezeu, nu pot să-Mi fac fii cerești din oameni, nu pot, fiindcă nimeni pe pământ nu pricepe taina și lucrarea nașterii de sus a omului ca să se facă omul fiu al lui Dumnezeu pe pământ.

Sunt cu sărbătoare de sfinți mucenici, de fii ai lui Dumnezeu, sărbătoare cu dragoste din cer în ea, căci cei care au iubit cerul pe pământ, s-au făcut la capătul așteptărilor sfinți ai cerului Meu, iar Eu vin cu cerul de sfinți la tine, poporul Meu, și te povățuiesc și te îndemn să stai născut din cer pe pământ, ca să pot fi Eu cât mai mult pe pământ cu fiii, căci cine nu are fii nu este tată, și cine nu are ucenici nu este învățător, și, iarăși, cine nu este învățător nu are ucenici.

O, copii care-Mi așezați cuvântul pe masa poporului Meu! O, fiilor mereu plâpânzi, mereu duruți! Să caute poporul la voi Duhul Meu, Cel dătător de viață, și să învețe darul și harul vieții cea fără de moarte, căci cine încetează să caute, acela se stinge zi după zi tot mai tare și nu mai trăiește viața fără de moarte, ci o trăiește pe cea care este pe pământ în toți cei ce nu se fac fii ai lui Dumnezeu între oameni.

Sunt cu poporul în cuvânt în această zi, și cu prăznuirea mucenicului Meu Dimitrie, iar cu el este ceată de mucenici care ascultă cu duh înlăcrimat de dor cuvântul gurii Mele, Duhul Cel dătător de viață, Care Se naște din Mine ca să nască fii din El, și pentru El fii, nu pentru ei, căci cine nu trăiește pentru Mine, acela trăiește pentru sine, poporul Meu. O, fiilor, vă povățuiesc cu harul vieții veșnice, că aveți cu voi sfinții la masă, și le dau și lor ce vă dau și vouă, ca să hrăniți duhul lor cu taina facerii omului, cu viață pentru fiii lui Dumnezeu pe pământ, atât de mult așteptați de sfinți acești fii.

O, poporul Meu, să ia învățătura Mea de peste voi tot omul care ajunge până la ea, și să simtă că Eu sunt acest cu-

vânt. Cine nu învață viața mereu, acela nu poate avea învățător. Numai cel ce iubește pe Dumnezeu cu toate ale ființei lui, numai acela caută să aibă viață. Viața fără învățător nu este viață de sus, nu este naștere din nou, de sus mereu, ci este minte de sine, om fără tată și fără mamă, om fără învățător, om care nu are prin cine să fie și mereu să fie.

Să nu se bizuie omul oricum pe împărăția cerurilor cu el dacă el nu are învățător. Eu i-am spus omului că împărăția cerurilor este a pruncilor, pentru că numai pruncii știu să stea în ea, numai ei nu pot fără părinți, căci dacă se fac mari, își leapădă părinții, așa cum a făcut Adam prin mintea de sine cu care a stat împotriva Făcătorului său. Vai celui ce se aduce pe sine la Dumnezeu acestei lucrări și nu caută mereu, mereu apoi să învețe ce înseamnă nașterea lui de sus, om născut din nou, om cu învățător peste viața lui și nu tot cu sinele lui peste el. Cel ce vine lângă Mine și lângă cuvântul învățării Mele, să nu vină pentru altceva decât pentru nașterea lui de sus și pentru statura lui de fiu al lui Dumnezeu apoi, iar această minune dacă nu-l cuprinde pe el, dacă nu se cunoaște peste el, acela va trebui să-Mi dea răspuns pentru viața lui. Cine nu are prin cine să fie, acela este stârpitură și tot așa și crește, dar cel ce vine să se nască de sus, din cuvântul Meu de viață dătător, acela dacă nu se naște din nou, fiu după asemănarea Mea, va da apoi un greu și dureros răspuns pentru el înaintea Mea, căci Eu l-am povățuit cu taina vieții Mele în om și i-am dat învățător de la Mine, ca să aibă cine să-i dea viață mereu, iar el mereu să ia, și să caute să ia.

Iată, poporul Meu, taină adâncă în ea îți spun, ca să audă toți cei care iau de la tine învățătura Mea cea cu Duh dătător de viață în ea. Am spus pentru cel ce păcătuiește împotriva Fiului Omului că i se va ierta lui, dar cel ce păcătuiește împotriva Duhului Sfânt, e greu de acela. Iar acum spun pentru atunci și pentru acum și spun așa: cine a păcătuiește împotriva Fiului Omului până să știe că El este Dumnezeu Fiul, acela i se va ierta. Și iarăși spun: cine a păcătuiește împotriva slugii Mele până să știe că sluga Mea este cuvântul Meu și vasul Meu de venire, acela i se va ierta. Amin.

O, poporule, poporule, cu dor și cu durere te învăț să stai sub învățătura Mea și s-o pui peste tine cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu iubire, fiule, căci Eu, Domnul, am spus prin prooroci că neascultarea și nesupunerea sunt păcate mai grele ca vrăjitoria și ca închinarea la idoli și sunt chiar rodul acestora. Te-am povățuit, în multa Mea povață de viață fără de sfârșit peste tine și ți-am spus să păzești în tine viața, să păzești în tine învățătura Mea ca să nu o pierzi, ca să nu te pierzi din ea. Te-am povățuit cum să calci peste puterea diavolului, care te așteaptă mereu pe la toate răspântiile și pe toate căile tale, și ți-am spus să-ți faci semnul sfinte cruce pe tălpile încălțămintelor, și să-l faci cu untdelemn din candelă și cu apă sfințită mereu, ca să biruiești pentru tine, pentru paza vieții tale, și apoi pentru venirea și lucrarea Mea pe pământ prin rodul vieții tale cea cu ascultare și cu supunere față de cuvântul învățării Mele, care te paște și te păzește ca să nu pieri dinaintea Mea, poporul Meu. Dar azi te îndemn cu proaspătă povață să te lepezi de voia ta și să iubești voia Mea, cuvântul Meu împlinit peste tine, căci pe cel ce îl stăpânește voia sa și mintea sa, acela este stăpân și nu poate să fie fiu. Eu nu pot să te fac fiu al Meu oricum ai fi tu, oricum ai vrea tu, ci numai tu poți să te faci fiu al Meu așa cum vreau Eu să fii, și altfel nu este statul înaintea Mea al celor ce se voiesc a fi fiii învățării Mele. Acest cuvânt, împărăție, va fi să fie unul în curând, căci Eu voi birui împărăția morții și pe diavolul

cel viclean, care are putere prin voia omului. Dar Eu voi fi Unul biruitor la sfârșit, și voiesc să-l îndemn pe om să nu rămână în sine, să nu rămână cu duhul diavolului, pe care nu-l cunoaște a fi, dar care este, ci să rămână cu Duhul Meu Cel dătător de viață, Care Se descoperă pe Sine ca să facă din El fii ai lui Dumnezeu pe pământ, și cu ei să biruiesc numai Eu. Amin.

— **O**, numai Tu, Dumnezeule al sfinților Tăi, și voi, voi și eu să Te ajut cu fiască iubire, că noi, sfinții Tăi, suntem mângâierea și ajutorul Tău, și suntem în venirea Ta. Eu nu m-am despărțit de Tine nici când am putut să mă despart, nici când n-am mai putut aceasta. Eu am fost mereu fiul Tău, după ce din dragostea Ta de oameni m-ai născut între fiii oamenilor. Îi spun și eu poporului cuvântului Tău, așa cum și Tu i-ai făcut atenți pe copiii cei din porțile venirii Tale, îi spun că dacă cei ce aud cuvântul Tău îl păzesc pe el, și pe al lor îl vor păzi, căci Tu ai copii învățatori peste fiii poporului Tău, iar cine nu va împlini cuvântul Tău, nici pe al lor nu-l vor primi. O, mi-e tare, tare milă de cei duruți adânc, de cei ce stau porți ale venirii Tale cu hrană de cuvânt la poporul Tău și la toți cei ce vor lua din Duhul Tău Cel dătător de viață.

O, popor al învățării cea de sus, care naște fii pentru ea, și voi, fii ai oamenilor care vă aplecați să luați din hrana aceasta! Nimic nu este mai rău, omule, decât să nu crezi, să nu poți primi adevărul cel despre tine și să nu te urmărească el apoi cu putere ca să te smulgi din tine apoi și să te dai Domnului și fraților Domnului, căci pentru acest adevăr, pentru el și numai pentru el vei da tu seamă în fața Domnului și a mii și milioane de îngeri și nu în fața omului. O, când tu nu poți da seama în tine despre adevărul cel despre tine, oare, cum va fi atunci când vei răspunde Domnului despre tine după ce tu nu ai voit să răspundă cineva în dreptul tău înaintea Domnului, după ce tu nu ai putut să fii al Domnului mai mult decât al tău, mai mult decât cu tine, după ce tu nu ai voit să crezi și să știi viața vieții veșnice?

Iată, omul stă ascuns în sine. Cum va putea el să dea răspuns lui Dumnezeu când va fi să facă aceasta? Dacă tu nu ești împăcat în tine cu aproapele tău și înaintea lui, nesocotindu-l, cum vei putea sta în inima Domnului în același timp, fiule? O, calea împărăției cerurilor e cale cu multă iubire pe ea, cu multă smerenie și umilință, cu multă jertfă pe ea. Ea nu este o cale ca a omului. Dar cum nu aleargă omul să afle și apoi să poată purta această împărăție înăuntrul ființei sale?

O, popor al Domnului, te povățuiesc spre împărăția care este venită la tine și te învață pentru ea. Ai grijă de Domnul, nu de tine, dar să înveți de la învățător această lucrare, căci dacă singur îți dai povață ce să faci, tu ești stăpân, și nu poți să fii și fiu dacă ești stăpân peste tine, de vreme ce nu ascuți pentru lucrarea cea despre tine, cea pentru tine. Cel ce ia îndemn din sine pentru sine, acela este stăpân și nu este ascultător împărăției fiilor lui Dumnezeu, căci fiii au alt veșmânt, au veșmântul ascultării și al supunerii cu fiască iubire, cu statornică credință și cu jertfă necărtitoare, prin puterea Domnului. Amin.

Cel ce voiesc să se facă fiu, acela poate tot ce voiesc Domnul, și aceasta este povața prin care încununez eu din cer sărbătoarea mea între mucenicii care au luat cununa răbdării sfinților spre lauda lui Hristos, Învățătorul Cel bun și sfânt al celor ce văzându-L, urmează Lui pe pământ. Amin, amin, amin.

— **M**ângâiere vouă, o, sfinți mângâioși prin lucrarea voastră care este ca a Mea, Învă-

țătorul sfinților Mei. De două mii de ani am zis că vin curând, și am zis așa ca să-l așez pe cel credincios la veghe, dar iată, împărăția cerurilor este asemenea celor cinci fecioare înțelepte din cele zece care așteptau venirea Mirelui lor. Cele cinci înțelepte erau și gătite după plăcerea Mirelui, nu erau numai fecioare și atât, ci așteptau împlinirea cuvântului Meu prin care am spus: «*Vin curând ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa*».

O, poporul Meu, e multă învățătura Mea de peste tine. Să nu iei puțină din ea, căci cinci din cele zece fecioare au fost nebune și n-au pus peste ele tot ceea ce sunt Eu, tot ceea ce am lăsat Eu să aibă pe ei și peste ei și în ei fiii împărăției care cred acest cuvânt al Meu: «*Vin curând!*».

O, Israele al milei Mele, se apropie de tine sărbătoarea îngerilor. Apropie-te și tu de ei și fă-le bucurie și dă-le lor viața ta, s-o faci ei ca viața Mea, că îngerii Mei au lucrarea împărăției Mele de așezat pe pământ, și au de dezrobii pe cei ce plâng așteptând de veacuri cerul cel nou și pământul cel nou, această taină a vieții veșnice, și care se așează peste tot și peste toate curând, curând. Amin.

Pregătește-te, poporul Meu, și fă îngerilor primirea și așează-ți ființa toată în simțirea aceasta, și fă în tine locaș ceresc de sărbătoare, stând în așteptare, căci Eu și cu îngerii Mei venim curând, curând, și să te găsim așteptând, că vin curând. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2005

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Harul sfinților este umilința de duh. Fericiți sunt cei ce iubesc întristarea după Dumnezeu, plătindu-și bucuria de după ea. Când cade Dumnezeu din om, cerul suferă fără de casă.

Am venit la poporul Meu de pe pământ cu ziua serbării îngerilor. Înaintea Mea și a lor merge căpetenia lor, Mihail arhanghelul, îngerul Meu, și toți ascultă la el și se așează de sărbătoare lângă poporul cuvântului Meu. E ordine cerească în toată suita venirii Mele cu îngerii și cu sfinții. E sărbătoare ca în cer, nu ca pe pământ, iar Eu așa vin când vin la popor ca să-l hrănesc cu cuvânt și cu har din har, și ca să-l înalț spre umilința de duh, care este har al sfinților Mei în cer și pe pământ.

Hai, deschideți-Mi, voi, cei din porți. Eu bat la porți când ajung înaintea lor. Hai, copiii priveghetori, căci fericită este sluga pe care o găsim priveghind pentru venirea Mea. Deschideți-Mi, dar! Eu sunt Cel ce sunt. Vă spun cine sunt când bat venind. Sunt Domnul Iisus Hristos, Domnul îngerilor slăvilor cerești, Domnul sfinților, și sunt Domnul Dumnezeu vostru, iar voi să aveți popor, ca să am Eu ce aveți voi, căci dacă voi nu aveți, nici Eu nu am. Cei ce vă au pe voi între ei și Mine, aceia sunt cei pe care Eu îi am, căci v-am așezat înaintea venirii Mele ca să împărțiți cuvântul Meu și să se strângă lângă el cei ce iubesc să-l împlinescă pe el, căci vai de cei ce știu de la Mine cuvânt și nu-l împlinesc pe el spre slava numelui Meu peste cei credincioși și necredincioși venirii Mele o dată și încă o dată acum două mii de ani și, iarăși, acum, după ce s-au scurs veacurile și pecetele lor, ca să pot să-Mi desfac cartea cea cu șapte pecetei și să lucrez cu ea dreptatea cea pentru Dumnezeu, și pe care oamenii veacurilor au pus-o spre uitare mereu, mereu, căci pe pământ nu e ca în cer și nu se vede ca în cer. Omul stă departe de Dumnezeu pe pământ, și de aceea cerul stă nevăzut de om, dar nu e om care dezbrăcându-și trupul să nu vadă cerul pe pământ și să nu-l

doară adânc și greu depărtarea lui de Dumnezeu și de îngerii lui Dumnezeu, că fără îngerii, omul nu poate avea cuvânt înaintea Mea. Fără îngerii lui Dumnezeu nu se șterge de pe răboj depărtarea de Dumnezeu a omului. Și iată-Mă cu serbare îngerească alături de poporul Meu născut din cuvântul Meu din vremea aceasta.

Glasul Meu cel românesc umple văzduhul de slava cuvântului Meu cel purtat de îngerul Meu, căci Eu fără înger nu pot să fiu înaintea omului. Îngerii sunt fără de trup, și Îmi acoperă trupul între Mine și om, așa cum l-au acoperit când M-am așezat în Tatăl, înălțându-Mă pe îngerii după ce am înviat din răstignire.

Poporul Meu, voiesc să fac bucurie îngerilor. Ei au căpetenie peste ei pe Mihail arhanghelul, îngerul Meu, care este și îngerul poporului Meu. Eu sunt cuvântul lui, iar el este cuvântul Meu.

Am stăruș în mijlocul tău, poporul Meu, și Mă nasc și cresc și Mă împart ție și omului de pe pământ, că am purtători ai Mei pe îngerii și pe cei ce Mă împart ție de lângă tine; ție și omului de pe pământ. Toată îngerimea slavei Mele ascultă de îngerul Meu, iar el ascultă de Mine precum în cer așa și pe pământ.

O, îngerul Meu! Cuvintează! Amin, amin, amin.

— **D**acă Tu poruncești, Doamne, eu împlinesc, și Te slăvesc în cer și pe pământ, cuvântând. Glasul Tău cel românesc este în cuvântul meu, iar eu sunt îngerul Tău, cuvântul Tău, care se face înger peste poporul Tău și al îngerului Tău. Amin.

O, popor slujit de îngerii și de sfinții cerului cel nevăzut de om! Noi suntem cei ce acoperim cu firea noastră cea fără de trup pe Domnul slavei în venirea Lui la tine cu hrană de viață veșnică și cu putere pentru ea. Cel ce voiește să-L vadă pe Domnul slavei, să se ridice deasupra trupului său și să petreacă pe pământ ca unul fără de trup, prin roadele Duhului și apoi prin Duhul Sfânt. Amin.

O, Doamne, aș vrea să-i spun poporului Tău și al meu să-și amintească de cuvântul Tău prin care l-ai povățuit să lucreze ca în cer. Le-ai spus odată la cei ce Te așează cuvânt înaintea poporului Tău, le-ai spus să lase peste fiecare cetate de creștini numai o cârmă, ca să-l păzești de tot vaiul cel dinăuntrul și cel din afara lui pe poporul Tău. Duhul Tău Cel învățător a spus prin prooroci: «*Vai de cetatea cea cu mulți cârmuitori sau fără de cârmuitor peste ea!*». Acestea două sunt același fel de rău, căci cetatea cu mulți cârmuitori nu are cârmuitor, și de aceea este așa, iar cetatea fără de cârmuitor este așa din pricina că mulți se așează în ea să cârmuiescă.

O, Doamne al slavei cea frumoasă a îngerilor și a sfinților Tăi! Frumoasă a fost să fie cârmuirea cea din vremea lui Moise peste poporul Israel. El punea cârmuitori, iar aceia alegeau și ei ajutoare pentru cârmuire bună și nu oricum se alegea la această cerească lucrare. Nimeni nu se alegea pe sine, căci Duhul Tău din Moise lucra însemnând pe cei ce meritau pe Dumnezeu. Dacă însă cei însemnați nu au spre îngrijire dintre cei cu credințioșie de duh, nu pot cei însemnați să facă ordine cerească și cârmuire cu pace și cu folos pentru Dumnezeu precum este între îngerii lui Dumnezeu. Nici un popor, nici o cetate nu scapă de vai peste ea dacă nu știe să aibă cârmuire peste cei din cetate. O, Doamne învățător, să ia pildă de la îngerii, să ia poporul Tău, și să aibă ordine îngerească toate cetățile Tale de nou Ierusalim. De șapte mii de ani îngerii slavei lucrărilor Tale stau cu supunere pentru cuvântul Tău cel rostit de mine în vremea căderii îngerilor, căci

am spus atunci peste îngerii poruncă: «*Să stăm bine, să stăm cu frică și să luăm aminte!*». Această lucrare a supus sub fericirea ei pe îngeri, iar eu am trecut la cârmă și îngerii mi se supun să stea bine și cu frică și cu luare-aminte și așa să lucreze lucrările Tale pe pământ și în cer, în cer și pe pământ, Doamne. O, unde pe pământ nu este tot așa între oameni, Doamne, acolo este vaiul despre care au proorocit cei plini de Duhul Sfânt, dar fi-va așa pe pământ curând, curând, fi-va ca în cer pe pământ. Amin.

— **O**, îngerul Meu cel ascultător și supus Duhului Meu! Am spus ție: cuvintează! Iar tu așa ai făcut, și ai adus poporului Meu taina vieții îngeresti peste el, minunată lucrare a fericirii pe pământ. Dar pentru așa lucrare este nevoie de iubire cerească în om, de înțelepciune cerească în om, de bunăvoință între om și om pentru lucrarea supunerii, care nu este o scădere pentru om, ci o slavă cerească este pentru el și cu el.

O, e tare greu pe pământ, că e mult de când omul a căzut, și tot atât de mult este de când Eu, Domnul, trudesco cu suspin zdrobit în Mine ca să-l pot înțelepți pe om, și apoi să vrea el fericirea, să vrea iarăși, așa cum au voit-o iarăși îngerii care au rămas ai Mei după căderea îngerilor, care s-a întâmplat după ce omul n-a mai iubit supunerea ce îl ținea pe el în fericirea raiului, și pe Mine în om, în casa pe care Eu am zidit-o. Amin.

Iată, strigăm la masa îngerilor pe cei care și-au lăsat trupul în vremea celor șapte mii de ani. Bucuria lor e de neînchipuit, dar și durerea lor pentru cei ce ca și ei în vremea lor nu știu pe pământ să prețuiască pe Dumnezeu, căci omul stă departe de Dumnezeu pe pământ și nu știe durerea care îl va lua în ea apoi. Cei adormiți așteaptă pe Dumnezeu de pe pământ, nu din cer, că ei văd cerul pe pământ, și văd și așteaptă bucuria care îi va lua în ea după ce Eu voi avea pe pământ precum între îngeri lucrare. Amin.

Mângâiați-vă, voi, cei întristați după Dumnezeu! Puțin, puțin, și va fi învierea și lumina ei și mângâierea ei. Fericii sunt cei ce pe pământ iubesc întristarea după Dumnezeu, că aceea își plătesc bucuria care îi va lua în ea apoi. O, mângâiați-vă acum! Însemnatu-M-am peste voi cu glasul îngerului Meu, că vă este pusă masă cu îngerii.

O, este între voi un suflet care strigă. Trâmbița Mea Verginica voiește să fie lăsat să vorbească cel ce strigă. Să nu sfârșim cuvântul cărții de azi, copii din porți, până nu vedem ce este cu cel ce strigă la voi. Acum însă lucrăm ziua serbării îngerilor, și stăm apoi în lucru ca să cercetăm pe cel ce strigă dintre cei chemați la masa îngerească din ziua aceasta de serbare.

Lucrarea aceasta a venirii Mele la tine, poporul Meu, suspină după ea cerul și pământul și iadul, suspină după ea duhurile celor săvârșiți, poporul Meu, iar trâmbița Mea Verginica stă la acest hotar ca să fie mijlocitoare și să aducă pildă de învățat peste oameni, căci oamenii stau departe de Dumnezeu pe pământ, și de aceea cerul stă nevăzut de om.

O, poporul Meu, s-au strâns la sărbătoare cei ce se hrănesc cu cuvântul Meu. Le-am dat ca și vouă glasul arhanghelului, glasul îngerului Meu, învățătură pentru lucrare frumoasă peste tot pe unde sunt cei ce au învățătura Mea și vor să stea în ea. Când cade Dumnezeu dintre om și om, dintre frate și frate, atunci cerul și frumusețea lui suferă fără de casă. De aceea, privegheați, fiilor, să aibă cerul casă între voi și să se vadă cerul pe pământ. Însemnatu-M-am peste voi cu glasul cuvântului Meu pentru serbarea îngerilor. Plecați-vă

genunchii și cereți-Mi mereu duh nou din Duhul Meu. Întăritu-M-am cu semnul Meu peste voi, iar voi întăriți-vă locul din voi pentru Duhul Meu.

Fiilor, fiilor, stați departe de lucrarea diavolului și țineți-l departe de voi, căci v-am învățat mereu să ascultați de tot cuvântul învățaturii Mele de peste voi. Fiilor, fiilor, omul stă departe de Dumnezeu pe pământ, iar voi să stați departe de diavolul și aproape de Dumnezeu, împotrindu-vă diavolului, căci v-am dat arme cerești. Supuneți-vă mereu învățaturii, fiilor. Învățați peste tot pe tot poporul cel ascultător să iubească supunerea precum îngerii o iubesc în cer, spre preafrumoasa fericire a lor, suspinând ei cu ea după fericirea omului care stă departe de Dumnezeu pe pământ, nevăzând cerul cel atât de aproape de el.

Glasul Meu cel românesc este dorit de toți cei care au purtat trup pe pământ, căci cuvântul Meu răcorește toată arșița și tot plânsul lor.

Îngerul Meu străbate peste tot în ziua aceasta și împarte mângâiere și nădejde, dar ajută-Mă, poporul Meu, să biruiesc pe vrăjmașul omului și să-l scot pe om de la supărare, căci tu pentru aceasta ai fost chemat la Mine. Amin, amin, amin.

Rămâneți cu cartea zilei de azi deschisă, copii din porți. Vom sta la masă cu îngerii, și vom slobozi apoi pe cei pomeniți la masa îngerilor Mei, și vom fi mângâietori, căci suntem din Tatăl, fiilor. Amin.

*

O, fiilor din porți, stau cu Verginica la hotarul dintre cele văzute și cele nevăzute, iar ordinea cea desăvârșită a îngerilor Ne însoțește și Ne slujește. Am lăsat să curgă sărbătoarea de azi, și v-am povățuit în ea prin îngeri. Îngerul Meu Mihail a amintit poporului Meu să lucreze și să trăiască după ordinea îngerilor, ca în cer pe pământ. Și iată, cei ce au trecut cu trupul, Mă așteaptă pe Mine de pe pământ, nu din cer, căci toată lucrarea cea pentru mântuirea lor, se lucrează pe pământ, iar cerul răspunde pământului. Amin.

O, Verginico, tu ai o dorință, iar Domnul și îngerii toți ți-o împlinesc, și apoi îi slobozim pe îngeri, dimpreună cu cei chemați la serbare prin pomenirea lor de azi. Între cei ce au trecut cu trupul, tu ai cu tine un glas de suflet strigând prin lucrarea cuvântului Meu care grăiește pe pământ. Care îți este dorința, Verginico?

— **M**-am bucurat între toți îngerii și între cei ce s-au strâns pentru serbarea lor, iar poporul nostru a pomenit pe cei adormiți, și s-au strâns și ei, Doamne, că e mare ascultare între cele ce nu se văd, și ei au venit strigați, și au luat bucuria sărbătorii și bucuria lor din ea și din lucrarea Ta cu poporul Tău. O, ce frumos, ce minunat lucrează cele ce se văd cu cele ce nu se văd, dar omul stă departe de Dumnezeu pe pământ, și de aceea cerul stă nevăzut de om. Aduc cu mine la copiii care ne poartă, aduc strigătul celui ce, dintre cei chemați și pomeniți la masa de azi, strigă la mine ca să dau de veste despre el pe pământ; un suflet din sātuțul meu de naștere, care mă roagă să-i dau parte să spună copiilor noștri care ne aduc pe pământ cuvânt, să-i dea lui alin în suspin. Eu, plină de milă cum am fost și pe pământ, caut și în cele cerești să lucrez mult, și să-Ți aduc rod, Doamne. Și acum grăiesc cu cei din porți, să știe ei apoi ce strigă acest suflet pomenit azi între cei pomeniți.

O, copii veghetori la porți pentru Domnul și pentru sfinți și pentru îngeri și pentru cei ce au trecut cu trupul! Iată, vă spun suspinul celui ce strigă la voi prin mine. Eu îl aud, și

voiesc să fie cunoscută strigarea lui, ca să știe și cei de pe pământ ce mare este această lucrare de cuvânt între cer și pământ. Voi sunteți osteniți de durerile cele pentru lucrarea Domnului și de durerile celor ce așteaptă fără de putere mântuirea și mângâierea lor de la Domnul. Iată, acest sufletel care strigă voiește să puneți înaintea lui mila și iubirea ce le aveți, că el este rănit adânc pentru toate durerile pe care vi le-a adus în neliniștea lui de la voi în vremea statului lui pe pământ, căci voi ați urmat pe placul Domnului calea acestui cuvânt, iar el știind, n-a făcut aceasta, și a fost mereu neliniștit, și v-a adus neliniște. Mă roagă, iată, mă roagă să vă spun vouă că stă înfricoșat, uitându-se la voi cu suspin, căci Domnul a lăsat văzut de el armura în care sunteți voi îmbrăcați, și el suspină cu amar că n-a știut aceasta, fiindcă l-a slujit pe el duhul mândriei și al semeției, și a trăit pe pământ împotrivor vouă pentru calea voastră cu Domnul, după ce Domnul v-a făcut slugi ale Sale. Se mângâie și se răcorește dacă poate să vă dea de știre că suspină cu păreri de rău pentru ranele pe care mereu vi le-a făcut ca unul fără de cunoștință, de credință și de temere de Dumnezeu. Eu sunt cea care vă spun vouă pe cele ce suspină în el, că el nu are cum să treacă acum. Se căiește că v-a lovit, că v-a amenințat, că v-a urât și v-a urmărit ca să vă umple de dureri și de spaima ca unul fără de frică. Îl doare fără de mângâiere că v-a zdrobit de câte ori a putut aceasta, iar acum el vede ce are Domnul peste voi, ce iubire între cei din cer pentru voi, ce slujire aduceți cerului, și cerul vouă, ce lucrare minunată între cei din cer și voi, și el vede acum, și se umple de jale și de păreri de rău. V-a privit cu lacrimi toată ziua serbării de azi. Eu i-am fost ajutor lui, iar el a privit și a suspinat și a plâns să-l ajut să cunoașteți rana lui. Se rușinează înaintea îngerilor că a fost plin de semeție pe pământ, iar mintea lui omenească îl rușinează acum, că la Domnul acestea nu au preț. Ce este de preț la oameni, este fără de preț la Dumnezeu și la îngeri. Acum vă roagă el pe voi să fiți alături lui și să-i dați ce puteați să-i dați și pe pământ dacă ar fi putut fi mic înaintea acestei lucrări de serbare și de mângâiere a celor ce o iubesc pe ea pentru slava ei cerească între oameni. El se uită la voi, la bunătatea și la mila voastră, și îndrăznește, că sunteți miloși. Vă roagă pentru ajutor, că sunteți mari la Domnul. Vă roagă pentru el să-i fiți lui sprijin pentru alinarea durerii duhului lui cel fără de împăcare în suspin, că el nu mai are acum pe nimeni, nici mamă, nici tată, nici soră, nici frate, nici familie, nici prieteni ca să-l poată ajuta pe el. El strigă la voi, iar eu dau această veste pe pământ spre pildă peste toți și pentru toți cei care încă nu pun preț pe această măreață lucrare a Domnului cu voi pe pământ între oameni. Slobozii duhul lui de durerea lui, că îl apasă dureros tot răul ce vi l-a adus prin răutatea lui fără să știe ce har aveți peste voi de la Domnul. Acum numai după voi caută, căci pe pământ v-a prigonit, v-a hulit, v-a rănit, v-a înspăimântat, iar spre sfârșitul trupului lui a lovit mult și cu semeție mare în voi și în poporul Domnului, suflând furtună și amenințare peste voi prin mândria lui semeată, hrănită de duhul împotrivirii. El se răcorește că-și poate arăta pocăința și că este o așa de mare minune lucrarea cuvântului acesta. Vă roagă cu suspin nemângâiat să-i dați putere de mângâiere, să ștergeți dinaintea Domnului rușinea lui și durerea lui, cu inimioarele voastre dulci și duioase pentru orice suflet pierdut de pe calea cea cu slavă a Domnului pe pământ. Eu îi voi spune lui, iar el va primi răcoarea și liniștea și mângâierea, că e tare, tare zbu-ciumat, fiilor copii, când vă vede înaintea Domnului deschizându-I să vă crească și să-și crească poporul și să-l învețe și

să-l ocrotească și să-l slăvească cu slava Lui cerească. Eu îi dau acestui sufletel zdrobit, îi dau de la voi tot ce dorește el să-i dați, iar Domnul să judece cu milă soarta lui și să-i dea din plinul milei Lui, fiilor copii.

Eu, Doamne, am vestit tot strigătul, toată ruga celui ce a strigat spre copiii coborării Tale pe pământ în ziua serbării îngerilor când poporul Tău a adus pomenire pentru cei adormiți. Eu, Doamne, Te rog să-Ți întinzi mângâierea și răcoarea de suflet pentru cel ce a strigat la mine ca să grăiască la porți. Sunt cu el la hotar. Acum slobozește-i pe cei pomeniți, ca să duc la locul lui pe cel ce a strigat, iar Tu să faci cu el minunea de mângâiere și de ușurare, Doamne, că eu sunt trâmbița Ta care strigă peste tot, vestind lucrarea venirii Tale și stând la hotar ca să vii și să dai fiecăruia după fapta sa, și apoi după mila Ta, Doamne, că avem mijlocitori pe pământ, avem copii cu mila și cu lucrarea Ta în ei. Amin, amin, amin.

— **O**, Verginico, tu ești bucurie în cer și pe pământ, că ești mamă, și ai inimă de samarinean. Cei din porți au luat vestea adusă de tine, iar Eu văd inimioarele lor, și mângâi unde se strigă după mângâiere, Verginico, și fericiți sunt cei ce au ca porți această lucrare de venire a Mea, căci poarta aceasta este poarta mângâierii. Amin.

O, copii priveghetori, glasul Meu cel românesc răvășește cerul și pământul. Mihail, îngerul Meu, așează în ordine pe îngeri, după ziua lor de serbare. Îndemnați mereu poporul să lucreze ca în cer, ca între îngeri, și să fie îngerul Meu tot fiul care Mă împlinește în el în poporul Meu, și să asculte precum îngerii ascultă, căci vai de cetatea care nu este cârmuită sau care mulți o cârmuiesc pe ea!

Poporul Meu, ia pildă de la îngeri, fiule, căci lucrarea de cârmuire a lor prin îngerul Meu Mihail, a supus sub fericierea ei pe îngeri când aceștia erau să cadă de la Dumnezeu în urma semeției lui Lucifer. Tu să fii popor cuminte și supus ca îngerii, căci lucrarea Mea de venire pe pământ la tine, și de la tine peste pământul tot, este slujită de îngeri, poporul Meu, și tot așa să fie și de tine slujită, și să Mă ajuți, poporul Meu, să-l biruiesc pe diavol și să scot omul de la supărare, că tu pentru aceasta ai fost chemat la Mine. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2005

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Cel ce lucrează adevărul, stă în lumină cu cele ale sale săvârșite în Dumnezeu. Nimic nu se capătă fără lucrare, ci este măsură pentru măsură. Cel ce ține minte răul, ține pe diavol în minte.

Sunt la hotarul dintre Mine și poporul Meu. Sunt la porți așteptând, și dau să le întăresc, că le găsesc slăbite, dar Eu trebuie să las în carte ziua de serbare a mamei Mele Fecioara, și să dau poporului Meu povață de viață și de dor pentru petrecerea lui cu Mine, pentru viața Mea în fiii poporului Meu. Amin.

O, copii din porți, sunteți neputincioși, fiilor. Aștept din zori să văd putere în voi pentru coborârea Mea. Nu pot să las ziua de serbare să treacă fără s-o las în carte, căci cuvântul Meu de la voi e hrana Mea și a sfinților Mei și a îngerilor Mei. Am venit cu sfinți tămăduitori și cu îngeri întăritori pentru voi, ca să vă așez înaintea Mea, fiilor copii. O, grea Mi s-a făcut coborârea, și mult ajutor Îmi trebuie din cer și de pe pământ ca să vă ajute pe voi să puteți sta înaintea Mea cu pace și cu putere în voi. O, fiilor copii, aveți grijă de sănătatea voastră, și să aibă poporul grijă de puterea voastră, că Eu am

nevoie de voi ca să vin pe pământ cuvânt și să vindec pământul de deșertăciunea cea de la om ieșită, și să împlinesc într-o zi desăvârșit slava lucrării Mele cu voi și vederea ei. Dar am nevoie de popor, iar poporul Meu trebuie să fie înflăcărat de dor și de dragoste, și să știe el că Mie Îmi trebuie dragoste și dor de la om ca să pot să vin și să dau celor iubiți și iubitori plata pentru cei ce lucrând și așteptând M-au iubit și M-au crescut în ei și între ei, arătându-Mă oamenilor și îngerilor din cer. Amin.

O, poporul Meu, vor îngerii să-ți slujească pentru Mine, că mare este plata celor ce au grijă de Mine pe pământ. O, toată ziua am dat să-Mi întăresc porțile ca să pot veni la tine, că le-am găsit fără de putere când am venit în zori. Îți amintesc iarăși de cele cinci fecioare înțelepte care nu numai că au împlinit cele pentru curăție și mântuire, dar M-au și iubit și au și vegheat cu dor și cu credință și cu mare lucrare venirea Mea. Tu trebuie să ajungi să ai har și să înțelegi că fără harul Duhului Sfânt nu poți fi întreg, fiule. Lucrarea harului este încununarea celor ce lucrează cele plăcute de Dumnezeu în om. În toată vremea cuvântului Meu cu tine te-am îndemnat spre har, și spre iubire pentru har, și ți-am spus că nu este de ajuns împlinirea cea cu trupul. Ți-am spus mereu, poporul Meu, să fii plin de har și de iubire din cer, ți-am spus și prin îngeri și prin sfinți, și iată, iarăși îți spune mama Mea Fecioara lucrul tău cel pentru împărăția Mea din mijlocul tău.

O, mamă a Mea, am pus alinare și putere din cer peste neputințele din porți. O, ce sleiți de puteri sunt acești copii, mamă! Dă-le și tu puteri și lasă-te cu glasul serbării tale peste poporul cuvântului Meu, că el trebuie mereu rugat de cei din cer ca să vegheze și să-și întărească iubirea și veghea, mamă. Și acum, așează darul și harul tău peste ei, o, mama Mea! Amin.

— **N**oi, Fiule scump și milos, le aducem puteri la cei ce ne poartă spre popor, dar nu numai de la noi, ci mai mult de la harul poporului Tău au ei nevoie de puteri și de cereri la Dumnezeu pentru venirea Ta, Doamne bun. Noi, Fiule răbdător, le dăm mereu puteri, dar măcar să nu le fie stoarse, să nu le fie zdrobite, ci să le fie înmulțite, Fiule scump. Eu îndemn pe poporul Tău la zile de sărbătoare și de veghe și de creștere, căci trebuie puteri mari de acum, fiindcă vremea e tot mai grea, iar fiii poporului Tău trebuie să învețe să poată împotriva relelor de pe pământ, pe care duhul rău dă mereu să le întărească și să nu piară ele, ci să-l slăbească pe om și să-l ducă mereu la nepăsare, la nelucrare, ba chiar și pe copiii Tăi să-i facă nelucrători cu Tine, Doamne Fiule.

O, popor miluit de Dumnezeu, nu așa să te lași tu, ci să ai grijă mare să nu te lași să fii ca pe pământ. Tu ai atâta învățatură din cer peste tine, dar n-o lăsa de peste tine, popor al învățaturii din cer. O, nu-ți mări răspunsul cel pentru întrebarea împlinirii cuvântului lui Dumnezeu, ci tu să-l îplinești, fiule, că vei fi întrebant de rodul lui din tine. Ai grijă să ascuți pe Domnul. Nu te lăsa sub neascultare, dar pentru ascultare îți trebuie iubire din tine lucrată și nu altfel iubire.

O, fiilor, umiliți-vă unii înaintea altora și prețuiți-vă dacă stați laolaltă. Fiți prieteni înfocați și fiți frați, că nu e bogăție mai mare ca și frații când îi ai. Pe un prieten adevărat, omul începe să-l prețuiască după ce nu-l mai are, și îl doare golul lui. Prețuiți-vă unii pe alții, unii pentru alții. Prețuiște-l pentru tine pe fratele tău, nu pentru el, fiule. Dă-i mâna când ți-o cere, și fă-l să ți-o dea pe a lui, și să vă vadă Domnul mână în mână când vine la voi pentru ca să vă dea hrană, și să vadă apoi rodul ei la voi.

Iubiți adevărul, fiilor, și fiți atenți la ceea ce a spus Domnul și Fiul meu despre adevăr: *«Cel ce lucrează adevărul, vine la lumină, ca să se arate faptele lui că în Dumnezeu sunt săvârșite»*. O, aceasta face frăția între cei născuți de sus. Voi sunteți din cer învățați, și de aceea eu vă îndemn să nu fiți răzbunători, ci să fiți iubitori și înțelepți și iertători și calzi, neașteptând mai mult de la celălalt, ci vouă fiecare cerându-vă mai mult. O, nu stați cu voi în voi, ci dați-vă Domnului și unii altora, ca să vă fie ușoară inima și dragostea inimii, și să-I fie Domnului cald la voi. Ajutați-vă în facerea de bine pentru Domnul, fiilor, ca să puteți iubi lumina, căci Domnul a spus că cei ce fac rele urăsc lumina și nu vin la lumină. O, cine nu-și vedește sufletul său, acela rămâne în rele și nu se lasă spre vindecare, pentru că el nu vine la lumină, ci fuge de ea. Dar voi sunteți învățați de Dumnezeu și știți toate, și pentru toate veți da răspuns cum le-ați împlinit, în voi mai întâi, și apoi unii peste alții, și de aceea vă îndemn, împliniți-L pe Domnul, fiilor. Eu am fost plină de grijă zi și noapte pentru împlinirea Domnului în mine, și de pruncă m-a luat Domnul în Sine și mi-a dat să-L ascult și să-L iubesc și să-L aștept și să-L nasc și să-L urmez pe pământ și în cer, căci am fost cea proorocită pentru ca să-I fiu Născătoare. Voi însă, trebuie să lucrați și mai mult, că nimic nu se dă de-a gata, ci trebuie să fie măsură pentru măsură, iubire pentru iubire; dar învățați și iar învățați și tot mereu să învățați ce înseamnă Dumnezeu și cum să-L iubiți pe El. Învățați unii de la alții, învățați-vă unii pe alții, fiilor.

O, iată ce povață vă dau: citiți cuvântul Domnului, că aveți mult cuvânt, și apoi mărturisiți-l unul altuia întărindu-vă din el. Cereți să vi se dea de lucru la cititul cuvântului, ca să vă învățați să cunoașteți bine și în toată clipa tot cuvântul Domnului, că altfel nu-l puteți împlini, fiilor, ci îl uitați, și uitați apoi de lucrul mântuirii voastre, care se lucrează cu duhul și cu iubirea și nu cu trupul, fiilor. Dați-vă apoi spre cercetare cum citiți și cât înțelegeți și cât împliniți, și căutați să aveți unii pentru alții, unii peste alții lucru sfânt înaintea Domnului, ca să nu stați din lucrul iubirii, din lucrul frăției, care lucrează unul de la altul, unul pentru altul înaintea Domnului, și să nu stați zadarnic împreună în numele Domnului, fiilor. Înțelepciunea iubirii frățești, nici unul să n-o luați din voi înșivă, ci din nevoile iubirii frățești, ca să nu vă scrie diavolul că sunteți iubitori de voi înșivă și nu de frați, fiilor. O, fiecare din voi să-i iubiți pe frați și nu pe voi înșivă, căci cine se iubește pe sine, îl judecă pe fratele său și ține minte răul și nu-L mai ține pe Domnul în minte. Fiți credincioși, fiilor învățați, că iată ce vă spun: cine ține minte răul, ține pe diavolul în minte. Fiți înțelepți, căci harul Domnului lucrează prin iubire, și altfel el nu este în om. Luați în voi adevărul cuvintelor cu har în ele când harul se dă vouă prin cuvântul preotului atunci când el rostește peste voi spunând: *„Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți“*, iar voi la aceste dăruiri răspundeți cu *„Amin“*. Iată, fiilor, harul, dragostea, și Duhul Sfânt Împărtășitorul, acestea trebuie să fie lucrarea voastră, căci voi singuri le spuneți lor: *„Așa să fie“*. O, nu fiți iscușiți numai la lucrul cu mâna, ci fiți iscușiți la această mare lucrare de daruri pline de dor, că dacă nu veți lucra așa, nu veți avea suflet cu pace și cu bucuria harului în el. Harul Domnului trebuie să se facă bucurie și viață în voi, și pentru această lucrare va trebui să dați Domnului răspuns, fiilor. Unde lipsește lucrarea harului, lipsește și rodul frăției cerești dintre voi. Harul are înțelepciune fără de margini, și de la el luați ca să aveți.

O, fiilor învățați de Dumnezeu, cu El trebuie să semănați dacă El vă învață. Citiți psalmii în zile de sărbătoare și cuprindeți-i, ca să vă umiliți unii în fața altora, unii pentru alții, iar seara nu vă culcați oricum. O, nu așa, fiilor, ci culcați-vă îmbrățișați cu Domnul și împăcați cu orice frate, ca să aveți liniște în inimi, și toți să aveți, și unul de la altul să aveți, binecuvântându-vă unul pe altul ca să aveți duh de umilință, fiilor, că iată, greu plătește omul pentru neumilința lui.

O, nu pierdeți timpul în vremea rugăciunii, ci câștigați-l, și să se vadă apoi că nu l-ați pierdut. Stați cu Domnul în vremea rugăciunii, și să se vadă apoi că ați stat cu El la masă și că vă ridicați împlinind ceea ce ați spus Domnului, fiilor. Iată, e ziua mea de serbare, și o petrec punându-vă masă de învățatură, căci vouă vă trebuie multă împlinire a învățaturii Domnului, că nu sunteți oarecare pe pământ, ci sunteți poporul cuvântului lui Dumnezeu. Cutremurați-vă de lucrul pe care îl aveți de împlinit pe pământ înaintea Domnului, și lăsați pe Domnul să stea în voi așa cum este El și nu așa cum sunteți voi, căci Domnul și Fiul meu este Cel blând și Cel smerit cu inima, fiilor. Amin.

Le-am dat glasul serbării mele peste ei, Fiule Doamne. Le-am dat aducerea-aminte a Ta în ei, căci Tu ești Cuvântul peste ei. Dar acum, trimite Tu lângă ei multe puteri cerești, înmulțindu-le puterile umilinței, ca să poți Tu locui înăuntrul lor, Doamne. O, de mila celor ce sunt zdrobiți în porți, eu i-am amintit azi poporului Tău să-și întărească peste el, și în el însuși fiecare fiu, învățătura Ta pe care de atâta vreme le-o dai ca să-și înmulțească în ei harul Tău, că după ei aștepti, Doamne, dar înmulțește Tu în vasul lor iubirea și torța ei, care este dorul, Doamne al celor smeriți. Eu din pruncie am iubit harul Tău, și l-am luat în mine, Fiule Doamne, și apoi Tu ai fost Fiul meu și al harului meu cel lucrător de la Tine, căci Tu mi l-ai dat ca să Te pot purta și să fiu ca Tine și nu ca omul cel fără de harul Tău. Le-am spus lor să fie cu harul Tău în ei. Le-am spus lor să Te cerceteze în ei cercetându-se pe ei pentru harul Tău, Doamne, Fiule al meu și Învățătorul lor. Amin, amin, amin.

— **O**, poporul Meu, se umple cerul și pământul de glasul cuvântului Meu, și îl ascultă cu dor. Fă-te mlădios la glasul Meu, fiule, și întreabă-te cu veghe dacă se cunoaște că peste tine este cuvântul Meu. Este scris că și cerul și pământul trec, dar nu cuvântul Meu. O, poporul Meu, toate cele ce faci tu, pot trece, dar să nu treacă peste tine cuvântul Meu și să-l lași tu neîmplinit apoi, că nu omul, ci Eu te voi întreba cât l-ai iubit, cât l-ai crezut și cât l-ai așezat tu peste tine dacă Eu te-am păstorit cu el ca un Păstor ceresc al tău. Întărește-Mi venirea Mea la tine, poporul Meu, și nimic mai presus decât aceasta să nu prețuiești. Harul Meu și dragostea Tatălui și Duhul Sfânt Împărtășitorul, aceasta să fie lucrarea cea de peste tine, mai întâi și mai presus de toate câte faci tu pe pământ, poporul Meu. O, multe te-am învățat, ca să nu uiți de Mine și de tine, și iar îți spun că dacă pe acestea nu le faci, toate celelalte câte tu faci, și se întorc împotriva, spre durerea ta și a Mea. Întărește-te, dar, și te ridică mare înaintea harului Meu, care și se dă mereu ca să-l lucrezi și ca să fie cu tine, dar tu trebuie apoi să fii cu el în lucrare mărturisitoare și împărtășitoare, ca să-Mi faci ușoară calea spre tine și să Mă arăți pe pământ cu venirea Mea la tine, și mereu să Mă pot da celor ce Mă așteaptă și celor ce nu Mă așteaptă să vin. O, nu fiți nepăsători de harul ce vi s-a dat, fiilor! Amin.

Și acum, copii din porți, Eu, Domnul, vă aduc alinare în neputințe, căci voi așteptați. Mama Mea Fecioara vă aduce

mulțumire că ați pus în carte și înaintea poporului cuvântul sărbătorii ei. Ea a îndemnat poporul spre harul Meu și spre dragostea Tatălui și spre Duhul Sfânt Împărtășitorul. Și acum, aștept și Mă uit să Mă împartă unii altora fiii poporului Meu, ca să-i numesc pe ei fiii credinței sfinte și ai roadelor ei înăuntrul lor și în afara lor. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2005

Sărbătoarea sfintei mucenițe Ecaterina

Carnea și sângele stau fire vrăjmașă iubirii cerești înăuntrul omului. Calea cu Domnul este cu mărturisire pe ea. Cei ce mărturisesc sunt cei sfinți.

Aștept să intru în carte și să împărtășesc poporului Meu duhul mângâierii, și de la el duh întăritor, de la care se nasc bucurii pentru cei din cer în sfântă părtășie cu cei ce sunt dorul cerului pe pământ, căci Eu am spus că graiul cuvântului Meu este mângâierea și hrana Mea și a sfinților Mei și a îngerilor Mei. Amin.

Îmi întăresc cu puterea Mea intrarea, și îți dau, poporul Meu, duh întăritor, născut din duhul mângâierii, și iarăși te rog cu mare așteptare să te hrănești cu mult cuvânt de la Mine, ca să poți să fii întărit prin el și să-ți fie bine pe pământ, căci binele tău și al Meu de nicăieri nu vine pentru Mine și pentru tine decât de la dragostea ta pentru venirea Mea, de la căutarea ta după părtășii cerești, căci dacă tu stai îmbrățișat cu cerul, nu-ți va fi decât bine pe pământ, căci cerul este locul fericirii și al odihnei, și te rog, poporul Meu, să-l ții în mijlocul tău, ca să ne fie cald unii de la alții și să fie adevărată bucuria cerului cea de la tine și să-i bucuri pe sfinți, ca să te ajute ei, poporul Meu.

Cu dor așteaptă sărbătoarea de azi să te mângâie cu cuvântul ei, cuvântul Meu și al sfinților Mei. E zi de dragoste a sfinților, căci sfinții sunt numai dragoste, iar zilele Mele cu tine sunt calea lor și a dragostei lor, a sfinților Mei, care coboară pe pământ cu venirea Mea, poporul Meu. O, mare este dragostea sfinților, iar tu trebuie să cauți cu ei așa cum caută ei după tine, că fără sfinți și fără îngeri lângă tine și-ar fi greu, chiar dacă tu nu poți pătrunde taina acestui adevăr, fiule. O, ai grijă cum petreci și cum vorbești cu sfinții, ca să le dai viață și stat slăvit cu tine și cărări cu ajutor pe ele în tot jurul tău, dar tu trebuie să mulțumești mult de tot lui Dumnezeu și sfinților Lui că ești acum copilul Meu, căci prin așa iubire și recunoștință vei fi cu cerul, și el te va îngriji, te va acoperi, te va hrăni și îți va da mângâierea, și va acoperi de la fața ta tot ce nu este ceresc pe pământ, căci pe pământ e întunericul în care piere omul, iar tu ești cuprins în lumina cuvântului Meu, și multă iubire îți trebuie pe calea luminii, poporul Meu. Sărbătoarea cea de azi te învăluie în lumina învățaturii ei, căci mucenița Ecaterina a fost lumină a Mea peste cei din întunericul în care omul piere, și Mi-a dat Mie rod al lucrării luminii Mele din ea, iar Eu i-am dat ei coroană de dragoste sfântă, și ea a lucrat pe pământ sub slava coroanei primite prin darul dragostei ei, că așa sunt încoronați cei ce iubesc cu iubirea Mea în ei, poporul Meu. Amin.

— **C**oroana mea, cea de mâna Ta pusă pe creștetul meu, Doamne al sfinților Tăi, o pun înaintea poporului Tău, închinându-mă lui pentru dragostea Ta de el și ridicându-l pe el la lucrarea slavei coroanei sfinților care Te-au mărturisit prin sângele lor, prin mărturisirea lor, Doamne și Mire al sfinților Tăi. Cu închinare grăiesc poporului Tău de azi cuvântul Scripturii care spune că întru îm-

părăția Ta carnea și sângele nu pot moșteni decât dacă ele mărturisesc pentru Dumnezeu făcându-se dragoste numai pentru Tine în om, și nu viață a omului în om, Doamne.

O, popor al harului în care Domnul te ocrotește ca să te aibă și ca să te facă asemenea Lui! Carnea și sângele nu moștenesc împărăția lui Dumnezeu, ci stau în om fire vrăjmașă iubirii cerești dinăuntrul omului. E cu mare adâncime această înțelepciune pe care o grăiesc ție, popor al tainelor de sus. Carnea și sângele trebuie să aibă lucrare mărturisitoare lui Dumnezeu, așa cum am lucrat eu împotriva stăpânitorului întunericii în care omul piere. Când trupul pofteste împotriva duhului, carnea și sângele dau acest război, căci omul firesc nu dorește după Duhul Domnului înăuntrul său, iar duhul cel satanicesc nu are a se lupta cu omul cel firesc care-și are cârma în carnea și în sângele lui, în firea lui, prin care își face voia împotriva Duhului lui Dumnezeu în om. Așa fel de înțelepciune am revărsat eu prin mărturisirea mea în duhul înțelepților pământului, care-și aveau de stăpâni voile și mintea lor, iar ei, luând foc și dor în ei prin înțelepciunea duhului meu, au lepădat de la ei rodul minciunii și au luptat pentru ei chiar împotriva lor înșiși, ca să nu se mai piardă ei de pe calea adevărului care încununase inimile lor prin mărturisirea mea cea despre împărăția în care omul se așează după ce își biruiește carnea și sângele, firea cea stricăcioasă, care dă mereu să stăpânească în om, frânând mereu în el lepădarea de sine, pe care a cerut-o Mirele Hristos la toți cei care vor să meargă pe calea noii vieți prin mărturisire. Calea Domnului este cale cu mărturisire pe ea, iar cine n-o are și nu lucrează duhul care mărturisește, acela nu a ajuns la lepădarea de sine, măsura pe care Hristos, Mirele sfinților, o cere celor ce iubesc taina și lucrarea vieții veșnice pe calea acestei împărății.

O, fii ai lui Dumnezeu și ai cuvântului Său, să știți că diavolul nu se războiește cu cei care leapădă voia lui Dumnezeu pentru voile lor, dar el este prins în cursa celor ce iubesc pe Dumnezeu cu multă credință și cu mare umilință a duhului lor înaintea Domnului și a venirii Lui de-a pururi. Noi, sfinții cei mari și cei mici, am biruit pe diavolul prin credința și prin mărturisirea lui Iisus Hristos, Mirele sfinților Lui, iar unde diavolul nu găsește lucrare împotriva lui, el poate acolo prin voia omului care nu și-a biruit firea și nu are a se mai lupta. Sfinții însă au ales voia Domnului prin mărturisirea credinței lor pe care n-a putut-o îndura duhul diavolului, potrivnicul lui Dumnezeu în om. Cel ce nu-L mărturisește pe Dumnezeu, acela își mărturisește statul său în el, dar Domnul este mărturisit de sfinți, așa cum eu, ucenița, și apoi mucenița numelui Lui, am dat de pe tronurile lor pe cei mulți și mari, care până la mărturisirea mea peste ei au domnit în ei nedându-i de lucru diavolului, stăpânitorul peste cei ținuți în întuneric prin care omul piere. Eu însă i-am întărit pe ei în mărturisirea credinței până ce ei au ieșit biruitori, scăpând de gheena pierzării cea de veci, și cu dor i-am dat pe ei Domnului meu iubit, după ce El, cu mare iubire și cu mare dor, întru mine a binevoit cu darurile harului Său, care este coroană pentru sfinți. Amin.

Să le dai, Mire scump, iubire de mireasă, căci eu mă închin cu coroana de pe creștet înaintea poporului Tău pentru dragostea Ta de el, ridicându-l la mare lucrare a harului Duhului Sfânt, după ce el lucrează mult chemarea Ta peste tot trupul, căci Tu ai zis să se lepede de sine cel ce vine după Tine. Înțelepciunea aceasta este pentru sfinți, și tot la fel este și lucrarea ei, Doamne și Mire al sfinților Tăi care au în ei harul iubirii Duhului Sfânt, Duhul Care Își mărturisește pe fiii Săi. Amin.

Voiesc să-ți spun dintre sfinți, să nu amâi pe Domnul, popor al așteptării. Te-a strâns Domnul în chiticele numai pentru El. Nu uita această milă, nu uita că ești dator cu milă, căci din milă de Domnul mulți dintre iubiții Lui I-au adus măreață ascultare, slăvită iubire, și mărturisire prin rod, așa cum eu L-am iubit pe El, uitând de mine pentru mila de El, pentru dorul de El, pentru dragostea mea de El. Amin, amin, amin.

— **O**, ce măreț grăiesc sfinții cu tine, poporul Meu! Ce taină de nepătruns de mintea cea firească a omului îți aduc ei ție înaintea închinându-se ție cu slava Mea din ei! O, nu uita, poporul Meu, să fii treaz în iubire, să fii grai, să fii lucrare de Duh Sfânt, căci harul și adevărul au venit cu Mine la tine, și Eu îți măsoz lucrarea lor și aștept să am mărime în tine așa cum am avut în sfinții care suferind cu trupul M-au mărturisit și Mi-au adus rod însutit. Voiesc, poporul Meu, să fii rodul harului și al adevărului Meu cu care am venit la tine. Se uită sfinții clipă de clipă la tine și așteaptă de la masa ta. Așteaptă sfinții duhul mângâierii, căci toți și toate care așteaptă după Mine și după tine, de pe pământ așteaptă ca Eu să pot, și pe tine te așteaptă toată firea, poporul Meu. Aș slobozi peste tine suspinul ei ca să-ți rodească mila și să ai numai milă în toată clipa, căci Eu și cu cerul de sfinți și de îngeri și toți cei care așteaptă de șapte mii de ani, după mila ta așteaptă, iar cei ce miluiesc cerul, vor fi cei miluiți, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2005

Sărbătoarea de paisprezece ani de la târnosirea Sfintei Sfințelor Noului Ierusalim

Omul slavei deșarte nu știe ce este Dumnezeu. Neamul Domnului va fi întocmit din neamurile de pe pământ care se vor smeri sub slava Domnului.

In cer și pe pământ, în cele ce nu se văd și cele ce se văd, e sărbătoarea grădiniței cuvântului. Sunt paisprezece ani de când Eu, Domnul, și cu voi, fiilor unși în grădină, și cu arhierul Meu, martor dintre cei necredincioși ai venirii Mele, am pus zi de sărbătoare și de sfințire și de pecetluire peste acest cort. Așezați-vă acum și aduceți Domnului rugăciune de mulțumire și de mărime pentru slava Sa cu care a biruit împotriva celor neputincioși care nu știu ce este Domnul în cer și pe pământ ca să se închine Lui în duh și în adevăr, căci din pricina slavei deșarte de pe pământ, și de sub care nimeni nu mai poate scăpa, iată, nu mai știe nici un om ce este Dumnezeu și cum trebuie să stea omul înaintea Sa, căci s-a dus de la oameni frica de Dumnezeu și smerenia care înalță pe om spre Domnul, iar pe Domnul Îl aduce pe pământ. Eu însă v-am luat pe voi în planul Meu cel pentru sfârșitul deșertăciunii omului și v-am îmbrăcat cu podoabele venirii Mele și v-am așezat pentru înființarea cea văzută a grădiniței Sfintei Sfințelor Mele și a zilei pecetluirii ei cu mirul puterii și al sfințeniei Mele, și întru acestea v-am așezat pe voi. Iar acum îmbrăcați-vă cu podoabe sfinte și ridicați înaintea Mea rugă și mulțumire pentru această zi de biruință, și în taina smereniei de duh bucurați-vă inimioarele și întăriți-vă unii pe alții, că sunteți plăpânzi și firavi, fiilor. Eu, Domnul, așez peste voi duh întăritor și vă înviorez, căci sunteți fiii venirii Mele, și venirea Mea e cu greu lucrată, iar vouă vă trebuie mereu și mereu puteri de sus, fiilor. Dați-vă unii altora puteri de sus. Fiți dulci în toată clipa. Fiți dulci, fiilor. Duhul umilinței îl înalță pe cel blând și smerit cu inima. Fiți lucrători și suflați de-a pururi putere peste duhul și peste trupul celor ce

sunt poporul Meu cu care Mă sprijin în dureri și în bucurii, în încercări și în biruința cea peste ele, și în zile de slavă pentru biruința Domnului, fiilor unși. Fiți copii dulci, ca să ia cerul de la voi mângâiere, și nici o neputință să nu vă biruie pe voi. Amin.

Și acum, ridicați înaintea Mea zi de sărbătoare, rugă de mulțumire și, așezând duh de putere și de sfințenie și de biruință peste vasul cu apă de pe masă, stropiți grădinița, fiilor, și stropiți-vă pe voi și împrejurimile de la voi și pe poporul cuvântului Meu, și aduceți Domnului inimioarele voastre ca să le încălzească și să le umple de dulcele ceresc, ca să dați mângâiere cerului, iar cerul să vă dea vouă duhul mângâierii care să vă dea întărire și lucrare prin ea.

Sunt la voi cu apostolul Andrei, sunt cu zi de sărbătoare pentru grădinița Mea cu voi. Întăriți-vă pentru intrarea Mea, ca să așez în carte cuvântul acestei zile de aducere-aminte a împlinirii Mele cu voi, a lucrării cuvântului Meu peste pământ, a venirii Mele cu slava cuvântului Meu peste toate neamurile pământului, și voiesc să fac din ele neamul cerului pe pământ, și vă am pe voi pentru propovăduirea împărăției cu care am venit ca să Mă fac cunoscut cu ea peste pământ. Fiți numai pentru Mine în toate câte voi iubiți și lucrați. Fiți dulci, și unul altuia dați-vă puteri, că vă dau duh întăritor. Aveți cu toții grijă de cărarea Mea spre voi. Întăriți calea Mea, fiilor. Inimioarele voastre, toate, să stea îmbrățișate și să stea dulci și să nu piardă căldura lor, și nici un greu să nu le slăbească pe ele. Fiți în unire sfântă. Umpleți-vă de dragostea Mea și unii altora dați-vă puteri cerești, căci Eu cu voi sunt, și vă ocrotesc cu mare dor, și am mare grijă de voi, și cu multă răbdare și iubire vă am în grija Mea, iar sfinții și îngerii se poartă după voi mereu, ca să vă întărească puterea ca să fiți slava Mea și mângâierea Mea să fiți.

Binecuvântat să fie cuvântul de rugăciune, de mulțumire și de slavă pentru ziua aceasta de sărbătoare, și vom așeza în carte tot cuvântul zilei, fiilor. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 2005

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Bucuria sfinților este venirea lor cu Domnul. Nu este jertfă mai mare ca iubirea dintre om și Dumnezeu.

Mă fac cale a sfinților, că scris este în Scripturi că Eu cu sfinții vin, iar Scripturile trebuiesc împlinite, poporul Meu. Ziua Mea de serbare cu voi este și a sfinților Mei, că ei nu au altă bucurie și altă răsplătire a dragostei lor decât lucrarea Mea de venire cu ei, ca să lucreze ei cu Mine și să ne fim unii altora de mângâiere.

Apostolul Andrei a stat martor din cer în ziua pecetluirii grădiniței Mele cu voi, copii ai începutului cel nou, căci țara venirii Mele s-a întocmit la începutul cel dintâi și, iarăși, la venirea Mea întrupat pe pământ, iar acum Eu iarăși o întocmesc și Mă slăvesc în ea cu sfinții Mei.

Sărbătoresc lângă ziua grădiniței cuvântului Meu pe apostolul Andrei. El vă întărește cu binecuvântarea venirii Mele cu sfinții și vă dă de lângă Mine cuvânt. Amin, amin, amin.

— **O**, Doamne al ucenicilor Tăi, întărește puterea și pacea celor mai mici ai Tăi de azi, că ei trebuie să ne poarte și să ne ajute. Ei trebuie să ajute și cerul și pământul; și pe noi, și pe oameni, Doamne. Sunt cei mici, dar Tu ai lucrat peste ei cu puterea Ta, și ei Ți-au întocmit grădinița Ție și lor, la cuvântul Tău cel rostit peste ei.

I-ai mângâiat, i-ai întărit acum paisprezece ani, iar ei Te-au ascultat fiindcă au crezut. O, mângâie-le credința și puterea lor cu Tine ca să poată, Doamne. Eu am fost și sunt lângă Tine martorul zilei pecetluirii cu numele Tău și cu harul Tău a grădiniței din care Tu Te slăvești peste pământ cu slava cuvântului Tău, cu venirea Ta, cu hrana Ta pentru cei ce se pregătesc pentru Tine.

O, ucenici mici, dați-vă puteri și mângâieri unii altora. Fiți dulci, așa cum Domnul vă învață, că frumos Își învață El ucenicii, și tot așa a lucrat și cu noi acum două mii de ani. Fiți mângâietori, căci voi sunteți hrăniți cu Duhul Sfânt Mângâietorul, și vă stau în ajutor sfinții și îngerii. Așa să stați și voi în ajutorul Domnului, și să-I fiți Lui mângâiere mai înainte de orice lucru faceți voi pe pământ. Acum paisprezece ani L-ați ajutat și v-ați așezat stâlpii venirii Lui cu grădinița cuvântului Lui, pe care a întocmit-o cu voi pe pământ între oameni, precum este scris în Scripturi. Fiți mereu casa și grădinița Lui și dați-I mângâiere. El este Învățătorul ucenicilor Lui. Fiți ucenici cu Învățător. Fiți mici înaintea Lui, ca să vă fie El învățător, căci cei mari de pe pământ nu învață de la El. Zidiți iubire în voi pentru El. Zidiți-vă mereu, fiilor, ca să aibă Domnul casă în voi, și să lucreze El în ea iubirea Lui, iar voi să-I dați iubire.

Tu, Doamne, întărește-i, că sunt mici, și alină toate neputințele lor și adu-le vreme dulce și mângâieri și puteri, ca să ai Tu sprijin de la ei. Întărește-le credința și râvna și mila pentru Tine, iar harul Tău să le fie lucrare și veșmânt, că Tu întru ei ai binevoit. Amin.

— **E**u sunt Învățătorul ucenicilor Mei. Rugăciunile sfinților Mă mângâie, poporul Meu. Așa să Mă mângâie și tu de pe pământ, și să-Mi ții mereu calea, și să ai grijă de ea zi și noapte, ca să ai lucrare frumoasă și scumpă înaintea Mea, poporul Meu. Mai înainte de orice îndeletnicire a ta întărește în mijlocul tău puterea Mea, statul Meu cu tine și statul tău cu Mine, că acestea îți trebuiesc ție și Mie, iar celelalte îți vor fi ușor de lucrat, căci Eu îți voi da ție ajutor, poporul Meu. Eu mereu vin să te întăresc, iar tu să ai grijă mare de pacea din mijlocul tău, că ea este alifia ta și a Mea, cuibul Meu cel blând de la voi, fiilor, dar nu uitați să fiți dulci, să fiți înțelepți la gândire și la vorbire și la iubire, fiilor, că nu e jertfă mai mare ca iubirea dintre voi și Mine, dintre voi și voi, și nici o putere nu poate mai mult ca și iubirea dintre cei ce sunt copiii Mei pe pământ. Amin.

În ziua sărbătorii grădiniței cuvântului Meu, Eu v-am mângâiat pe voi și v-am dat putere să fiți mângâietori. Trâmbița Mea Verginica stă aproape cu sărbătoarea ei să vă mângâie cu harul ei cel plin de milă. O, copii ai milei Mele, fiți dulci și fiți sprijin unul altuia, și fiți Mie locaș cald de venire, că Eu pentru aceasta v-am născut, și numai cu iubire v-am crescut. Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 2005

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Cei din morminte aud glasul de acum al Domnului. Trâmbița Virginia a fost locul și timpul venirii Domnului la sfârșit de timp. Lucrarea milei cea plină de iubire va face răscumpărarea făpturii.

În a treia zi de sărbătoare a pecetluirii grădiniței Sfintei Sfintelor, grădinița cuvântului Meu și a fiilor lui, Eu, Domnul, sunt la hotarul dintre Mine și poporul Meu cu trâmbița Mea, cu Verginica, vasul venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl. În trupul ei M-am sălășluit Eu cu cuvân-

tul acum, la a doua Mea venire, iar gura ei a fost glasul trâmbiței Mele. Amin.

O, poporul Meu, frumoasă a fost chemarea omului la Mine în vremea trâmbițării Mele din acest cort, din vasul Meu Verginica. Glasul ei era ca și al Meu, dulce și duios, dar și cu durerea Mea în el. Duhul Meu din ea era îndurerat, și așa mângâiam pe cei pe care-i chemam la masa Mea. Îmi ascundeam durerea și îi mângâiam pe mulți, ca să-i ajut spre împărăția Mea. O, e prea veche rătăcirea omului, și omul nu mai știe ce este viața, și nici moartea nu mai știe ce este, bietul de om. Atâta iubire am izvorât Eu prin această trâmbiță a venirii Mele, de s-au mișcat toți cei din morminte bucurându-se de venirea Mea cuvânt pe pământ, fiindcă toți au așteptat acest timp pe care Eu l-am anunțat acum două mii de ani că va veni, și am spus: «*Vine vremea să audă cei din morminte glasul Fiului lui Dumnezeu*». Toți cei care de la începutul omului au adormit, toți au așteptat vremea în care am ajuns Eu cu tine, popor al acestei Scripturi, iar oamenii de pe pământ nu știu ce lucrez Eu azi în mijlocul tău, căci iată, împlinesc făgăduința cea făcută acum două mii de ani, și omul nu cunoaște vremea și semnele ei.

Această trâmbiță a fost locul și timpul venirii Mele pe pământ pentru cei morți și pentru cei vii, pentru sfinți și pentru oameni. Ea a fost gura suspinului Meu, glasul prin care Eu Mi-am întocmit cărare și ucenici ca și acum două mii de ani, căci cele ce au fost iarăși sunt.

O, popor al venirii Mele, e mare Scriptura vremii tale, și pe care Eu am vestit-o când M-am întrupat în Fecioară și M-am făcut Om. Uită-te tu cum vin sfinții din cer la masa Mea de cuvânt în mijlocul tău. E mare sărbătoare pentru cei din cer venirea Mea cu ei la tine, dar tu ești mititel și cuprinzi prea puțin taina celei mai mari împliniri, taina cea de la sfârșit, venirea Mea cu cer nou și cu pământ nou peste timp, Scriptura despre care au vorbit proorocii prin Duhul Meu Cel Sfânt, poporul Meu. Cu omul cel de la sfârșit lucrez cele mai mari împliniri, la care se uită toți cei care au fost pe pământ în toate veacurile, și iată, am pregătit vas în care M-am așezat cu cuvântul Meu, care a fost și la începutul facerii, și tainic am lucrat și lucrez, că am mlădițe, și este scris că atunci când ele înfrunzesc, Domnul este aproape, la uși.

O, trâmbița Mea cea de dinaintea slavei Mele cerești! O, Verginica Mea, mare taină ai fost pe pământ, iar acum privești de lângă sfinți, din cer, la ea, la rodul ei, la rodul Meu prin tine, și Îmi dorești cu mare dor toate împlinirile pentru odihna Mea. Mama Mea Fecioara mult te mângâie, fiică ascultătoare, că mereu ți-a mângâiat durerea pe care o aveai mereu de la focul care ardea în trupul tău, Duhul Fiului ei, cuvântul Meu cel ca focul, căci foc am adus pe pământ când am venit să Mă folosesc de vasul tău, ca să curăț în el tot ce este străin de Dumnezeu pe pământ, și cuvântul Meu arde în el și cu el toată pleava, ca să rămână grâul, ca să răscumpăr pe om din păcat și să-l dau Tatălui Meu grâu curat. Tainic lucrez, căci nu este credință pe pământ, dar Eu lucrez prin cei puțini și credincioși așa cum am lucrat și acum două mii de ani cu câțiva ucenici care Mi-au împărțit tainica Mea trăire cu omul pe pământ.

O, trâmbița Mea, deschide-ți glasul, căci cei mai mici ucenici ai Mei și ai tăi Ne ascultă și Ne împart peste pământ de la margini la margini. Amin, amin, amin.

— **S**e uită sfinții la mine, Doamne, și se uită la cei mici ai noștri, pe care i-am cuprins în taina și în harul venirii Tale, ca să-i avem cale a Ta și a sfinților Tăi. Măicuța Ta scumpă îi mângâie în toată truda lor cea

de sub venirea Ta, așa cum pe mine mereu m-a mângâiat și mi-a adus puteri sub multa mea sarcină, cuvântul venirii Tale, pe care ea atâta l-a dorit să vină pe pământ, căci Îți dorea venirea și ziua Ta de odihnă în om, și fii credincioși, ca să Te poarte ca să vii.

Mă mângâie sfinții pentru ziua mea de serbare când am intrat între cei din cer spre slava Ta și a lucrării Tale pe pământ. Îi mângâi și eu, de lângă Tine și de lângă sfinți, pe cei micuți care sunt poporul venirii Tale. Îi învăț să prețuiască această taină care îi cuprinde pe ei jos pe pământ și sus în cer, căci cerul este pe pământ cu toate cele de sus pentru ocrotirea poporului Tău și a tainei lui cu Tine.

O, fii ai Cuvântului Hristos, o, fii micuți, sunteți cei din urmă, dar Fiul lui Dumnezeu este veșmântul vostru, paza voastră și slava voastră. Fiți mereu, mereu slava Lui, căci sfinții cerului cel nevăzut văd această slavă, și se încălzesc și se mângâie la ea. Fiți plini de iubirea care vă înveșmântă în ea. Dați Domnului statul cel mai slăvit în voi și între voi. Să nu spuneți că sunteți mici și că nu puteți sau că nu pricepeți. Dacă spuneți că sunteți neînsemnați și mici, nu uitați că Domnul a spus că a celor mici este împărăția care nu se vede de cei de pe pământ, împărăția cerurilor. Stați cuprinși în taina aceasta și lăsați-vă cuprinși. Învățați să vă bucurați așa. Învățați iubirea cea multă, cea fără de timp. Învățați taina venirii Domnului și nu ieșiți din ea, ci stați îmbrăcați cu ea, cu slava venirii Lui, slavă care se face cuvânt pentru cer nou și pământ nou, slavă așteptată de la începutul făpturii, fiilor.

Ți-a spus Domnul că te privesc îndelung sfinții, și așteaptă de la masa ta duhul mângâierii, și ți-a spus că te așteaptă toată firea și că ar da să slobozească suspinul ei ca să-l auzi și ca să ai numai milă în toată clipa. După mila ta așteaptă firea, popor al venirii Domnului, căci răscumpărarea făpturii se face cu lucrarea milei cea plină de duh de iubire, nu de jertfă, fiilor.

O, copii ai poporului sfânt! Domnul v-a povățuit cu dor să fiți dulci. De la lucrarea milei vine această lucrare de har. Tot și toate, după mila ta așteaptă, popor al harului cel pentru sfârșitul așteptării cea cu suspin a făpturii toată de la început și până azi. Cu dor însusinat aștept și eu slava ta, mila ta, și ea va cuprinde în ea îmbrățișarea făpturii care așteaptă învierea a toate câte au fost în Dumnezeu, și Dumnezeu în ele. Povețele Domnului sunt dulci. Așezați-vă în ele și întrebați-vă unii pe alții de frumusețea veșmântului vostru și ajutați-vă și lucrați-vă unii altora veșmânt frumos, și nu vă lucrați singuri veșmântul slavei. Nu uitați să fiți dăruitori, să fiți îngerași gingași, și să nu fiți ca oamenii nici în gândire, nici în grăire, nici în iubire, ci să fiți ca îngerii din cer, și să pătrundeți poava Domnului cea din rugăciunea domnească în care spune să fiți precum în cer pe pământ. Așteaptă Domnul și sfinții Săi să Se odihnească de osteneți în leagănul milei și al iubirii de la voi, iar pentru ziua mea cu sfinții și cu voi în sărbătoare pe pământ, dați-I Domnului slavă, fiilor. Amin, amin, amin.

— **O**, popor al milei Mele, să te pătrundă glasul și harul trâmbiței Mele, și să lucrezi ca un ucenic, căci taina de ucenic este ca el să fie ca învățătorul său de la care a învățat darul vieții, viața milei și a iubirii cerești pe pământ. E zi de mângâiere, iar mângâierea înseamnă putere, și apoi har lucrător. E zi de slavă, iar cuvântul zilei a fost cu slavă în el, cu mare slavă. Slava zilelor Mele cu tine dă să se ridice și să mărturisească pe pământ taina acestei slave. Duhul îndumnezeirii să pătrundă în tine de la Mine, și să fii copil îndumnezeit, și toți ca unul, pentru taina dumnezeirii

Mele în voi, așa să lucrați și așa să fiți răsplătiți pentru lucrul vostru cel spre slava Mea de peste voi, fiilor.

Acum, fiii cei unși în grădiniță, să ridice în mijlocul tău rugăciune și slavă pentru sărbătoarea trâmbiței Mele împreună cu tine, poporul Meu. Clipele rugăciunii tale să te pătrundă, să te înnoiască, și apoi vor vedea neamurile pământului că ai fost poporul Meu cel adevărat în iubire și în graiul ei de rugăciune și de slavă, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2005

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Pentru lucrarea milei trebuie har, iar harul se dobândește prin credință neclătinată. Cei miloși nu caută să fie singuri.

Îmi întăresc cu pacea Mea și cu duhul mângâierii calea coborârii Mele la tine, poporul Meu, ca să te scriu mereu cu Mine, mereu în cartea Mea cu tine, și să ia sfinții și îngerii hrana pe care o pun Eu pe masa Mea cu tine, pentru tine și pentru cei cerești, fiule. Eu ți-am spus mereu că între sfinți e dor mare și tot mai mare pentru cuvântul Meu de pe masa ta, iar tu să prinzi fiori cerești când știi cu cine stai la masa cuvântului Meu, și să-ți fie precum în cer pe pământ, și să am putere de la tine prin harul Meu de peste tine, iar harul se dobândește în om prin credință neclătinată, poporul Meu. Toți cei care sunt acum cu cerul, prin credința lor cea fără de clătinare au ajuns sfinți pe pământ și cu puterea Mea în ei, după ce Îmi dădeau Mie locaș în ei, dar prea puțin a fost numărul lor față de multul neam omenesc. Prea puțini M-au pus la încercare ca apoi să Mă descopăr în ei înaintea oamenilor. Arhiepiscopul Nicolae, sfânt al darului milei, M-a aplecat mereu spre cei năpăstuiți de neputințe și de lipsuri pe pământ, iar Eu M-am slăvit prin credința lui. El n-a lucrat nimic mai mult ca și credința în Mine, iar Eu l-am ales și l-am slăvit pe el pentru slava Mea și nu pentru el, căci el era smerit cu inima și cu fapta credinței lui, și Mă voia numai pe Mine slăvit, iar pe oameni, ajutați în neputințele lor, căci era milos.

O, poporul Meu, lucrarea milei este tot ce mai așteaptă de pe pământ cerul și pământul, dar pentru această lucrare trebuie mare har. Arhiepiscopul Nicolae a strălucit înaintea Mea cu darul milei, iar acum, în ziua serbării lui se așează cu Mine la masa cuvântului Meu din mijlocul tău. Amin, amin, amin.

Sunt fiul milei Tale, Doamne al celor credincioși, căci eu am crezut în puterea Ta, adevărind-o pe ea peste oamenii neputincioși și lipsiți, ca să se aducă ei Ție mulțumire și să lase peste pământ vestea puterii Tale în cei credincioși care Te-au voit cu oamenii pe pământ ajutându-le lor. Tot ce ai adus pe pământ, a fost lucrarea milei Tale. Te-ai adus Tu Însuși pe pământ, ca să dai multă milă la cei credincioși și la cei necredincioși, dar ai stat mereu de-a dreapta Tatălui, ca să ascuți de El, și Te-ai făcut pe pământ Cel binecuvântat de sfinți. Ai venit și vii mereu cu milă după om, iar omul trebuie să se curețe de trufie înaintea milei Tale și să plângă după Tine în el, și să facă omul rod, Doamne, rod de milă și de credință, fiindcă așteaptă cerul și pământul milă de pe pământ, o, Doamne blând și milos prin smerenia Ta.

O, popor al milei Domnului, nu poți fi copil milos decât prin darul cel sfânt al smereniei. Mila nu lucrează darurile ei dacă nu este smerenie mereu în cel purtător de har. Rugăciunea ta fă-o cu milă, și să nu fii părtinitor, căci Domnul lucrează după atotcunoașterea Sa, lucrează drept prin rugăciunea ta și prin înțelepciunea ei, care te face lucrător asemenea Lui, cu răbdare și cu milă în lucrarea ta cu El.

Îți dăruiesc darul și harul milei cerești și nu omenești, căci mila cerească aduce rod Domnului, iar mila omenească aduce omului, dar tu ești înțelept prin învățătura Domnului cea de peste tine, și mare lucrare este lucrarea ascultării, care te poartă numai lângă Dumnezeu, popor al milei Domnului.

Arhiepiscopul iubire și binecuvântare așez cu Domnul pe creștetul fiilor unși în grădina cuvântului. Harul milei mele să fie în lucrările lor, că eu, binecuvântare le dau, iar ei să poarte, căci sunt binecuvântați. Amin, amin, amin.

— **L**ucrarea și cuvântul sfinților Mei se fac pildă de credință și de milă și de iubire cerească peste tine, poporul Meu, iar tu să urmezi mila și iubirea lor pe pământ înaintea Mea, căci iubirea cerească se naște din milă cerească, se naște din Dumnezeu, ca să fie pe pământ și să-și dea unii altora fiii lui Dumnezeu, și să fie ei plini de har pe pământ. Amin.

O, aveți grijă de voi, copiii lucrători, și îmbrăcați-vă în nori de îngeri, ca să fiți ocrotiți ca sfinții. Nu fiți singuri nici la rugăciune, nici la lucru, nici pe cale, ci unii altora dați-vă puteri și ocrotiri, și fiți miloși ca Mine, Domnul Dumnezeu vostru, căci Eu am ascultat de Tatăl, și așa am lucrat peste om și peste pământ. Învățați și iar învățați lucrarea harului ceresc, căci Eu din nou vă îndemn: fiți dulci, fiți copii dulci, fiilor. Căutați să semănați cu Mine, că Eu am fost copil dulce înaintea Tatălui, și numai voia Lui am făcut-o, și cu umilință am lucrat lucrarea Lui.

Harul sfinților Mei să vă dea vouă har, iar iubirea Mea din voi să-l încălzească și să-l facă roditor între voi, ca să Mă arăt cu rod din voi în cer și pe pământ, și să Mă bucur cu voi înaintea Tatălui.

Fiți plini de har lucrător de la unul la altul, iar mila cerească să vă fie vouă lucrare dulce, căci Eu v-am spus, și cu milă v-am îndemnat: fiți dulci, copii ai milei Mele, ca să-L bucurăm pe Tatăl, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2005

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Domnul lucrează peste pământ după puterea omului. Mila este izvor pentru mângâierea durerii.

Înlăcrimat și neputincios cu duhul ca un om, pășesc pe calea Mea spre tine, căci calea e cu neputințe pe ea, poporul Meu. Dau să prind putere, dar Eu pe pământ lucrez după puterea omenească, fiindcă fără om Eu nu lucrez. Când Îmi duceam crucea, Îmi era greu, ca unui om, căci pentru om o duceam, fiindcă omul nu și-o ducea, și Îmi era greu de tot, dar când Mă gândeam la cei preaindurați, preazdrobiți pentru durerea Mea, puteam pentru ei, și mila de ei Îmi dădea puteri, Mă întărea mult, fiindcă mila este cea mai mare putere a lui Dumnezeu și a omului, și este izvor pentru mângâierea durerii. Mă pornesc să te îmbrățișez cu sărbătoarea sfântului Meu, arhiepiscopul Spiridon, și ți-l dau de pildă pentru viața ta cu Mine, că el a fost iertător, milos și mult credincios și a petrecut în el cu harul puterii credinței și a faptelor ei, fiindcă numai Eu puteam și trăiam în el, prin dragostea și prin puterea credinței lui. E slab și neputincios drumul cuvântului Meu, dar îți dau îndemn prin arhiepiscopul Meu. Ia, fiule, și așează-te lângă dragostea sfinților și fă în tine locaș al puterii lor și al lucrării credinței, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— **T**u, Doamne, ești izvorul milei pentru cei care cu dureri și cu neputințe lucrează pe pământ venirea Ta și vestea venirii Tale și mângâierea Ta

peste om. Îi dau poporului Tău îndemn și îi spun așa: nu uita, nu te lua cu ziua și cu lucrul ei, popor al milei Domnului. Nu te lua cu orice lucru pe care îl lucrezi ca apoi să uiți de îndemmurile Domnului puse peste tine și pentru tine. O, nu așa, căci Domnul te învață, iar tu, ca un ucenic și, mai mult decât atât, ca un fiu, de Tatăl tău trebuie să ascuți, de tot cuvântul Lui. Ai grijă de viața ta; de viața ta cu Domnul, și fă-L pe El să simtă de la tine că Îl ai pe El Dumnezeu, și fii înțelept ca să știi ce lucrare trebuie să lucreze acum fiii lui Dumnezeu pe pământ. Învață lucrarea dragostei, popor al venirii Domnului; învaț-o bine, și ia din Scripturi lecția ei, și n-o lua din tine, ci ia-o din locul de unde ea se aprinde. Adu-ți aminte mereu, mereu de lucrarea dragostei, fiule din urmă, că Domnul are nevoie de aceasta, și nu tu. Tu trebuie să fii sluga Domnului în zilele Lui cu tine, și nu Domnul trebuie să fie sluga ta. Iată, Domnul îți slujește mereu prin mila Lui de tine, ca să ai ce-ți trebuie pentru viață pe pământ, dar fii cu inima plină de recunoștință și stai ca un fiu milos și credincios în curțile Lui și dă-I Lui slujire cerească și vezi cum stai în lucrarea dragostei, ca să ai credință și neclătinare apoi, popor al milei Domnului. Cere-I Lui mereu, mereu. Cere-I ceea ce El ți-a făgăduit să-ți dea și să-I dai, că ți-a făgăduit să-ți dea și să-I dai viață fără de moarte, iubire fără răgaz. Cer pe pământ să fii pentru lucrările Domnului scrise în Scripturi pentru vremea Lui cu tine, că e cu tine venirea Lui, dar nu te învăța cu ea, ci stai cu sfială de fiu înaintea Lui și slujește-I prin darurile dragostei fierbinți, așa cum ucenițele Lui Îi slujeau cărării Lui spre oameni, și așa I-au slujit până peste înviere, iar pentru învierea Lui, ele s-au ridicat cu mult dor, cu mare credință, cu dragoste de mireasă și cu neodihnă în iubirea lor cea jertfitoare și arzândă în ele ziua și noaptea, iar focul lor le ținea în Domnul și Îi hrănea mila Lui și Îi dădea puteri pentru viața omului, pentru care El a suferit sub cruce și a biruit pentru om. Eu te îndemn, binecuvântându-te cu arhierescă dorire, să întetești în tine focul dragostei de Dumnezeu, poporul meu, așa precum fecioarele care Îl doresc pe El se hrănesc cu dor și trăiesc cu dor, desființând înăuntrul lor hotarul dintre ele și Mirele lor, Domnul Cel iubit, pentru Care ele se hrănesc cu dor și se sfințesc prin el, iubindu-L pe Domnul. Amin.

Voi, fii unși în grădina Domnului din zilele acestea, fiți tari cu duhul și cu rugăciunea și cu darul iubirii, și înțețiți în popor darul duhului frăției cerești, căci Domnul poate acolo unde sunt împreună și cu El fiii venirii Lui. Amin.

— **O** voi, sfinți veniți în serbări cerești cu Mine! O, mare a fost mărirea Mea în voi, iar voi ați fost slava Mea. Dați puterile voastre fiilor poporului Meu, ca să aducă ei rod, și cereți din mijlocul lui mereu, mereu împlinirea slavei făgăduințelor Mele cele pentru venirea Mea și pentru împărăția cerului nou și a pământului nou, după cum Eu am făgăduit celor ce Mă iubesc. Amin.

Iar tu, poporul Meu, lucrează-te pentru Mine, lăsându-te lucrat, și stai în lumină, ca să fii lumină, fiule. Arată-Mi că Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău. Arată-Mi că tu ești poporul Meu, arată-Mi prin lucrarea ta cea pentru Mine și nu pentru tine, că Eu pentru Mine te-am întocmit. Arată-Mi că ești poporul Meu și că Eu stau în mijlocul tău, și să vadă aceasta cerul și pământul, și să se facă noi prin harul Meu lucrător în tine, că Eu nu pentru tine, ci pentru Mine te-am luat la sânul Meu cel duos, ca să înveți de la Mine lucrarea și harul milei dumnezeiești, care îți sfințește ființa și dorul din ea, dorul după Dumnezeu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2005

Praznicul Nașterii Domnului

Lucrarea ucenicilor adevărați este Duhul Sfânt lucrător și roditor de ucenici. Iubirea ucenicului aduce mângâiere Domnului și nu omului. Maica Domnului a fost ucenic desăvârșit.

Iți cânt, poporul Meu, cântarea cu care îngerii cei vestitori din noaptea nașterii Mele pe pământ le-au cântat păstorașilor de la oi, spunându-le să se coboare în cetatea Betleem ca să Mă afle născut din Fecioară și să Mă vestească peste veacuri apoi, că am venit de la Tatăl ca să dau jertfa mântuirii omului și să aduc împărăție veșnică, nepricepută de mintea omului care nu poate pătrunde tainele lui Dumnezeu. Îți cânt, poporul Meu, îți cânt cu îngerii nașterii Mele: slavă lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, întru cei de sus, în cer, și jos pe pământ pace, iar în mijlocul tău voia Mea între frate și frate, spre slava Mea și a ta, poporul Meu. Îmi mângâi cu tine zilele slavei numelui Meu, în cer sus, și pe pământ jos. Îmi mângâi cu tine duhul sărbătorilor și dau să-ți întăresc duhul ca să Se sălășluiască în el Duhul Sfânt Mângâietorul. De două mii de ani M-am lăsat cu El peste pământ, după ce înviind M-am așezat iarăși de-a dreapta Tatălui, dar nu ia omul din El. Din El au luat și iau numai ucenicii Mei, dar doare la cer că taina de ucenic al Meu nu se suie la mintea și la inima celor ce se numesc pe ei înșiși așa pe pământ. Unii altora își dau acest nume cei ce îmbracă haină de slujitor al cerului pe pământ, și doare la cer această fățarnicie, iar nașterea cea de sus nu se prinde de ei, de vreme ce ei nu Mă iubesc măcar cât pe ei înșiși.

Sărbătoarea zilei nașterii Mele, sunt cu ea între voi, căci voi sunteți poporul cuvântului Meu de acum, care vine și tot vine să nască iarăși lumea. Sunt cu voi, sunt cu zilele nașterii din nou a lumii, sunt Cel născut în cetatea Betleemului Iudeii acum două mii de ani din mama Fecioara, și sunt Cel ce Mă nasc cuvânt în această cetate în care v-am adunat pe voi la glasul cuvântului Meu care vestește nașterea din nou a toate câte au fost făcute, și care trec și tot trec de când omul trece și nu voiește să rămână și să lucreze lucrarea Mea.

Mi-am întărit cu Duhul Sfânt Mângâietorul intrarea Mea în carte ca să fiu cu tine în serbare de naștere, poporul Meu. Mi-am întărit copiii care-Mi sunt cărarea Mea de la cer la pământ, de la Tatăl la om. Voiesc să pot mai mult, că mult trebuie să pot, și mult trebuie să poți și tu pentru puterea Mea, poporul Meu, că lumea are drumul ei, după cuvântul Scripturii care spune: «*Cel ce se spurcă, să se spurce și mai departe, că toate sfârșitu-s-au*».

Grăiesc cu Tatăl între cei din cer, între sfinți și între îngeri, și Ne spunem despre mângâierea pe care o avem de la coborârea Noastră în mijlocul tău, popor al cuvântului Duhului Sfânt Mângâietorul, pe Care Îl așteaptă Domnul de la tine să Se mângâie cu tine, căci L-am trimis acum două mii de ani peste ucenici, ca să fiu până la sfârșitul timpului cu ucenicii Mei, până la tine, poporul Meu de azi, iar tu să ai mare grijă să înveți, și bine să înveți lucrarea și iubirea de ucenic. Nimic nu aștept Eu de la tine decât iubire de ucenic, mângâiere de fiu, căci ți-am dat putere să te faci fiu al Meu și M-am unit cu tine, una cu trupul tău M-am făcut, și așa ți-am dat putere, iar tu să lucrezi cu ea și să n-o lași să stea, că Eu în Tatăl nu-Mi sfârșesc lucrarea, și nici El în Mine, fiindcă puterea nu stă. Nici o putere nu stă din lucru, iar ție Eu ți-am dat putere, și pentru Mine ți-am dat; ți-am dat ca să împlinesc cu sprijinul tău Scripturile venirii Mele cu toate câte ele au de împlinit, ca să împărătească apoi între cer și pământ scaunul mării Mele, împărăția mângâierii peste cei mântuiți care au crezut și cred

Scripturile care s-au împlinit și se împlinesc cu putere și cu slavă și cu înnoirea a toate câte sunt făcute de Dumnezeu și de fiii lui Dumnezeu care sunt pe pământ voia Mea. Amin.

O, dulce mama Mea, tu Mă mângâi cu mare mângâiere în ziua aceasta de serbare a Mea și a ta. N-am găsit mângâiere de pe pământ în ziua când tu M-ai născut pe pământ din Duhul Sfânt la porunca Tatălui, Care M-a sălășluit în trupul tău ca să Mă naști și să Mă numesc pe pământ Fiul Omului. Adâncă a fost taina aceea când Pilat a spus la cei ce Mă priveau încununat cu spini: «*Iată Omul!*». Mi-ai purtat durerea vieții, mama Mea, iar Eu ți-am purtat-o pe a ta. Îndurerați am fost de la naștere și până la Tatăl, și până azi, mamă. Tu ai fost atâta de supusă, mereu, mereu ai fost așa, și erau atâta de puțini cei ce-ți știau mărirea! O, dacă vrei, învață-Mi poporul frumusețea vieții tale, viață de copil supus tuturor, fără de judecată peste om. M-ai iubit cu cea mai de sus iubire, dar nu ți-a trecut niciodată prin inimă judecată pentru cei ce te-au înjosit, pentru cei ce M-au dat crucii și morții, mamă. Te-a durut și n-ai judecat, căci tu ai iubit. Pentru iubire te-ai născut, și așa M-ai arătat oamenilor, prunc, și apoi Om desăvârșit. E sărbătoarea Mea și a ta, și suntem în mijlocul ucenicilor cei mai mici, dar ucenicii Domnului trebuie să fie mari în taina de ucenic, trebuie să fie ca tine, mamă. Tu ai fost ucenic desăvârșit. Iubirea cea de sus a fost tot ce ai avut, tot ce ai lucrat, tot ce ai dăruit, iar Eu, Fiul tău, am fost Stăpânul tău, că tu ai știut de unde sunt Eu, și L-ai cunoscut pe Tatăl în Mine, și pe Mine în Tatăl, că ai fost ucenic desăvârșit, mamă.

O, să-i lăsăm spre zi de sărbătoare de naștere a Mea, și apoi tu să le fii lor ca și Învățătorul tău și să-i înveți taina fiilor lui Dumnezeu, mamă și mireasă a Mea. Amin.

O, poporul Meu, îndulcește-te cu roadele Duhului Sfânt Mângâietorul, că Eu îți cânt cu îngerii cântarea cea din noaptea nașterii Mele, și Mă aude Tatăl, și se mângâie sfinții la glasul Meu de peste tine. Învață ce să lucrezi și ce să nu lucrezi, învață de la cei ce au de la Mine peste tine învățătura Mea, și să crești ca din Scripturi, poporul Meu, iar învățătura lor s-o ai și s-o îplinești ca mama Mea Fecioara, căci ea așa a iubit pe Dumnezeu, așa a împlinit ea iubirea cea de sus. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2005/7 ianuarie 2006

Soborul Maicii Domnului

Fiii lui Dumnezeu sunt cei ce seamănă cu Dumnezeu. Domnul așteaptă de pe pământ pe Duhul Sfânt Mângâietorul.

Hai, dulce mama Mea, e ziua Mea și a ta. În ziua nașterii Mele între oameni Eu M-am făcut Fiul tău după ce îngerul Gavriil cu nouă luni înainte te-a bucurat cu vestea că tu Mă vei naște copil și voi fi Fiul tău. Am fost Fiul Tatălui Savaot, născut din El mai înainte de vecii, iar apoi Duhul Sfânt Mângâietorul, ființa Tatălui și a Mea, S-a sălășluit în pântecul tău cel fecioresc, și după vremea sorocită M-am născut copil pe pământ, și de atunci neamul cel credincios Ne sărbătorește pe Noi cu cântări de naștere, mamă, cu bucuria mântuirii lor, că Eu apoi am împlinit răscumpărarea din moarte a omului, moarte pe cruce, tributul plătit morții ca să-l scot pe om din moartea cea veșnică, mamă, și, dacă vrea omul să creadă în Mine desăvârșit, să nu mai moară omul, mamă, căci Eu am spus, și nu îplinește omul ce am spus, căci am spus așa: «*Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată*». Noi însă am trăit cu duhul și cu sufletul și cu trupul toată durerea omului căzut, că atât de mult am

iubit Noi, mamă, și cu credința Noastră fără de meteahnă am suferit pe pământ pentru mântuirea omului din moarte, căci pentru aceasta am venit din cer.

Această dulce grăire este pentru ucenici. Tu ai avut iubire de ucenic desăvârșit, căci iubirea cea de sus a fost tot ce ai avut tu, tot ce ai lucrat și tot ce ai dat în jur, mamă. Învață-Mi poporul iubirea vieții tale și frumusețea ei de copil supus tuturor cu iubire și cu răbdare, că tu ai știut de la Duhul Sfânt plata răbdării sfinților, și voiesc, ca și tine voiesc și Eu, să aibă plată de la Dumnezeu poporul Meu și să lucreze pentru ea așa cum tu ai lucrat și ai trăit și ai iubit și te-ai sfințit pentru Duhul Sfânt, dulce mama Mea. Amin, amin, amin.

— **T**aina fiilor lui Dumnezeu, o, scump copilul meu, o, Doamne și Stăpân al meu, aceasta voiesc eu să trezesc în inima fiilor poporului Tău. Le-ai dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu. Fiii lui Dumnezeu sunt născuți din Dumnezeu și trebuie să semene cu Dumnezeu. Tu ai spus că cine nu se va naște de sus nu poate moșteni lucrare de fii cerești, lucru de ucenic desăvârșit. Numai cei născuți din Tine au lucrare și plată de ucenic. Numai cei ce înțeleg iubirea Ta cu care Te-ai dat în brațele morții pentru dragostea de om pentru ca să-l faci pe om asemenea Ție, numai aceia nu stau fără cruce, Fiule al suferinței cea pentru iubirea celor ce se nasc din durerile suferinței Tale pentru om. Ferice celui ce crede în Tine și care nu moare niciodată, căci sunt ca îngerii cei ce cred în Tine, copil venit pe pământ ca să nimicești moartea și ca să-i arăți omului iubirea și taina ei care-l naște pe om de sus, de unde este veșnicia vieții, Fiule, copil al Tatălui și al meu. Lacrima bucuriei, când Te văd cu Tatăl grăind între cei din cer despre mângâierea care ne vine de la coborârea noastră în mijlocul poporului Tău, mă aduce să le amintesc celor ce au numele Tău prin acest cuvânt de peste ei că Duhul Sfânt Mângâietorul așteaptă de lângă ei să vină peste Tatăl și peste Tine și peste toți cei ce au acum trupuri cerești în cer, și să-i mângâie pe ei, să mângâie ei cerul lui Dumnezeu, Fiule plin de dor de ucenici desăvârșiți prin iubirea cea de sus, așa cum eu am iubit pe pământ.

O, copii ai cuvântului Fiului meu! Stă lângă voi Duhul Sfânt Mângâietorul ca să meargă mereu, mereu la Dumnezeu de la voi cu mângâiere, ca să poată Domnul cu voi să stârpească moartea de peste om și să aducă învierea morților, și viața mângâierii din cer pe pământ. Moartea nu este mângâietoare, ci îl înșeală pe tot omul cu dulcele ei mincinoase, până ce omul este cuprins de plata ei cea plină de dureri. Viața însă este mângâiere fără de sfârșit, iar durerea cea pentru plata mângâietoare este lucrarea ucenicilor desăvârșiți, care ca și mine au ca bogăție a vieții iubirea cea de sus, care se face mângâiere în om și pentru om. Nu dați din inimile voastre această bogăție, căci Fiul meu v-a spus: «*Fiți dulci și stați învăluți în nori de îngeri ca să fiți ocrotiți ca sfinții, și fiți copii dulci, că Eu am fost copil dulce la Tatăl și la mama Mea, și voia lor am făcut-o, și cu umilință dulce am lucrat lucrarea de ucenic desăvârșit prin răbdarea cea de sus*». Amin.

O, copii ai nașterii de sus, așa v-a îndemnat Fiul meu Cel iubit, întru Care Tatăl a binevoit cu voia Lui. Binevoiți și voi întru El cu voia voastră cea dulce Lui, dar învățați lucrarea de ucenic desăvârșit uitându-vă în viața mea. Eu am fost dulce la grai și la faptă și la iubire și la purtare, iar viața mi-a fost jertfă a duhului meu cel umilit, cel plin de milă pentru Dumnezeu și pentru om. O, dulce mi-a fost cuvântul și n-am îndurert cu gura mea, ci numai am mângâiat și am împărțit taina cerului sfânt, iubirea cea de sus în tot jurul meu în toată clipa, ziua și noaptea, căci plămada mea a fost

plămada de ucenic desăvârșit, de iubire cu milă și cu dor și cu mântuire în ea. Beți din izvorul vieții mele și lăsați-vă plămădiți din aluatul ființei mele. Fiți un duh cu cei ce vă sunt de la Domnul lumină călăuzitoare a mântuirii sufletelor și a duhurilor și a trupurilor voastre. Gândiți în voi cu iubirea lor de Dumnezeu și de oameni. O, frumos vă mai învață din Domnul și din Scripturile Lui acești fii-copii! Să nu-i îndure-rați, fiilor. Lucrați înaintea lor așa cum am lucrat eu între toți cei în care Domnul m-a așezat ca pildă de viață și de iubire a Lui în mine. Dați putere celor ce vă poartă pe calea cea împărătească să vă poată purta cu duioșie, cu mângâiere, dar fiți fiii Duhului Sfânt Mângâietorul, că eu vi L-am născut pe Domnul și vi L-am dat vouă de viață și v-am iubit ca la sfârșit când iubirea cea de sus ia foc pe pământ ca să lumineze peste cei fără de viață, fără naștere din cer, și ca să știe și ei cea mai de sus iubire, iubirea cea de sus, cea din Dumnezeu.

O, fii ai poporului cel cu nume sfânt, fiți sfinți la inimă și la grai și la faptă și la dăruire cu milă și cu iubire, că Domnul Dumnezeu vostru sfânt este, copii ai nașterii de sus. Amin, amin, amin.

— **O**, dulce mama Mea, ce dulce îți este grăirea, căci tu ești ucenic desăvârșit al Învățătorului tău, Iisus Hristos, Fiul tău, pilda omului nou, venit de la Tatăl între oameni. Amin.

O, poporul Meu, Eu, Domnul Dumnezeu tău, M-am născut în peșteră și am fost culcat în paie și am crescut sărac de cele de pe pământ, ca să nu iubesc lumea aceasta cu toate ale ei care trec. Am fost Dumnezeu desăvârșit pe pământ, precum Tatăl este. M-am arătat oamenilor așa cum am trăit și am iubit ca să știe omul cum să fie și cum să-L iubească pe Domnul pe pământ și nu pe sine, iar de sine să se lepede și să fie ca Domnul. Am dat pe mama Mea Fecioara înaintea oamenilor, chip al ucenicului desăvârșit în iubire, umplându-i ea pe oameni de dorul după Mine, Fiul și Dumnezeul ei. Așa să fii tu, poporul Meu, și să înveți taina vieții veșnice, taina lucrării de ucenic al Domnului pe pământ, că am în mijlocul tău fii-copii pe care tu să-i ajuți să fie așa cum Îmi place Mie cu învățătura lor peste tine. Nu-i apleca, ci ridică-i de sub greu și primește-Mă pe Mine din ei, că ei calea vieții ți-o arată și au de lucrat la viața ta, poporul Meu. Amin.

Sărbătoarea nașterii Mele s-o iubești, Ierusalime nou, căci învierea Mea în om este lucrarea care vine după nașterea Mea în inima omului și în fapta lui, iar biruința cea veșnică o știe a lucra în tine Duhul Sfânt Mângâietorul, Învățătorul și minunea celor mântuiți, poporul Meu, doritul Meu Ierusalim, mângâierea Mea cea de pe pământ, căci Duhul Sfânt Mângâietorul, de pe pământ este așteptat să-L mângâie pe Domnul și să-L așeze Domn și Mântuitor peste pământ. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2005/8 ianuarie 2006

Sărbătoarea sfântului mucenic și arhidiacon Ștefan

Duhul trufiei omului nu poate peste Dumnezeu. Împărăția Domnului este în cei ce știu să fie ca pruncii. Cei din morminte sunt pregătiți pentru înviere și pentru mărturisirea cuvântului venirii Domnului.

Te cuprind iarăși în cuvânt, Ierusalime mic. Tu ești micuț, dar taina Mea cu tine este mare, poporul Meu. Sunt așa de puțini între cei de pe pământ care dau să înțeleagă taina Mea cu tine, căci cei ce ar fi să înțeleagă întreg ar trebui să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie și ție prin

lepădare de sine, adică prin părăsirea slavei deșarte, care nu-l lasă pe om să dea de la el vremelnicia și duhul lumii și să se facă el credincios și sfânt și bogat în faptele credinței sfinte. Cu tine însă Mă mângâi, și mângâi tot cerul de sfinți și de îngeri când vin în mijlocul tău cuvânt. E hrana celor din cer cuvântul Meu de peste tine, e rodul așteptării lor, e Domnul pe pământ cu sfinții și cu îngerii, iar credința ta Îmi întărește calea spre tine, și apoi tu Mă dai la toți cei ce s-au deprins cu venirea Mea la tine, cu glasul Meu care naște iarăși lumea. Mare bucurie și mângâiere se lasă de la cuvântul Meu de azi peste toți cei care M-au iubit sau nu M-au iubit în vremea celor șapte veacuri de când lumea cea văzută s-a întocmit la cuvântul Meu, iar Eu sunt cuvântul Tatălui Savaot.

Minunat și mult am lucrat în vremea lui Moise pentru biruința Mea pentru poporul Israel cel de atunci și care căzuse rob în Egipt ca plată a păcatelor lui, plata trufiei, și de la ea, a neubirii și a netemerii de Dumnezeu. Și dacă Israel a plâns cu umilință și cu pocăință, Eu i-am ridicat izbăvitor iscusit în credință și în umilință și Mi-am arătat prin el mila Mea de Israel, care plângea așteptându-Mă să-i întind mâna și să-l iau iarăși la sânul Meu. I-am grăit lui Moise și i-am spus tot ce voi face prin mâna Mea cea tare și prin mâna lui pentru cei ce plâng strigându-Mă să-i izbăvesc. Minunat a lucrat puterea Mea împotriva puterii omului trufaș care stăpânea peste poporul Meu cel robit în Egipt din pricina fărâdelegilor lui. Milostivirea Mea însă Îmi este trezită atunci când pocăința și umilința strigă la Mine din om ca să-Mi arăt pentru el slava Mea dumnezeiască, putere cu care omul nu se poate lupta, ci se lasă învins, căci omul nu poate ceea ce numai Dumnezeu poate.

O, minunată și multă este, iarăși, lucrarea cuvântului Meu de azi, Ierusalime, poporul Meu, căci tu ai crezut că Eu sunt Cel ce grăiesc cu putere, ca un Dumnezeu, și iată, te cuprind mereu în cuvânt, iar taina Mea cu tine e mare, căci așa este la sfârșit ca să pot Eu lucra cu înțelepciunea Mea facerea lumii, căci toate s-au stricat și sunt supuse stricăciunii după ce le-am făcut și după ce trufia a intrat în om și l-a smuls din brațul Meu. N-a fost însă să Mă las biruit și să nu am om cu credință în Mine din vreme în vreme, ca să-i arăt adesea omului că Eu sunt Dumnezeu adevărat și minunat și că omul este om și nu poate peste Dumnezeu, oricât de mult l-ar sluji duhul trufiei lui, duh care a căzut din cer peste om când omul a zguduit prin trufia lui lumea îngerilor și când îngerul cel mare a slujit trufiei din om pierzându-și întâietatea și ascultarea de Dumnezeu Făcătorul.

Și, iarăși, poporul Meu, minunat și mult este cuvântul Meu de peste tine, ca să te deprind mereu, mereu că tu ești poporul Meu și că Eu sunt Dumnezeul Cel adevărat, Domnul și Stăpânul tău Care te învață să fii credincios și cuminte și să ascuți cuvântul Lui care vine să facă iarăși lumea cea de sus și lumea cea de jos, și apoi totul să fie una, precum a fost la început. Amin.

Am la masa ta cu Mine cuvânt de serbare și de mângâiere a sfinților, poporul Meu. Mucenicul Ștefan, mistuit de râvna cea pentru Mine, Dumnezeul Cel adevărat în cer și pe pământ, s-a smerit pe sine și M-a înălțat pe Mine înaintea celor trufași care nu știau să slujească pe Dumnezeu după adevăr, și căroră Eu le-am stat cu putere împotriva pentru trufia lor, și ridicându-Mi ucenici din cuvântul Meu de peste mulțimile care-Mi urmau învățătura cea plină de putere, am biruit semeția celor ce domneau peste lume în numele Meu, și M-am mărturisit Domn și Stăpân prin gura ucenicilor Mei căroră le-am dat Duhul Meu râuri de ape vii, izvorâte din râul

vieții după ce le-am dat harul și darul credinței sfinte pentru umilința inimii lor cu care ei M-au cuprins și M-au mărturisit apoi. Mucenicul Ștefan prin minunea mărturisirii lui și-a dovedit înaintea celor plini de sine înțelepciunea lui cea din Scripturi pentru venirea Mea pe pământ ca să judec lumea cea din întuneric chemând-o la lumină Eu Însumi, întrupat în Fecioară, și născut între oameni, și crescut până la vârsta de săvârșită, și apoi, ucenicii Mei prin care am lucrat cu Duhul Meu fapte mari, mărturisitoare prin Scripturi despre slava Celui drept judecând ei lumea prin cuvântul mărturisirii lor, căci lumea a fost judecată când Eu am venit de la Tatăl acum două mii de ani împlinind toate cele scrise despre Mine în Scripturile lui Moise, în prooroci și în psalmi.

O, poporul Meu, nu pot fi cuvinte care să poată mărturisi bucuria sfinților Mei, mărturisitori în vremea lor, când Mă văd ei pe Mine cuvânt de facere din nou a lumii, cuvânt în mijlocul tău. Iubirea Mea de tine îi umple și pe ei de Duhul Meu, de iubirea Mea, căci sfinții sunt asemenea Mie și de aceea Mă văd ei cum sunt, și tot așa lucrează și ei peste tine. Am ceată de sfinți mucenici la masa Mea cu tine și mereu te povățuiesc să înveți să le dai lor din bunul Meu, să fii primitor de oaspeți cerești, căci cu cerul vin când vin la tine, și pun masa când vin.

Împarte-te sfinților, poporul Meu, și fă-le duh de bucurie dinspre tine spre ei, că mare le-a fost așteptarea și lacrima după împărăția Mea cu ei pe pământ ca să răscumpăr sângele lor pentru care ei strigă și cu dor așteaptă să Mă vadă Împărat pe pământ, cu împărăție peste sfinți, căci a celor sfinți care au știut să iubească și să creadă ca niște prunci, a acelora este împărăția iubirii, împărăția lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este iubire, poporul Meu, și așa sunt și sfinții care te binecuvintează pe tine în cer și pe pământ vestindu-te că ești poporul venirii Mele, casa Mea de întoarcere după două mii de ani de așteptare a Mea și a lor. Amin.

— **E**u, Doamne scump și mare în cer și pe pământ, Te mărturisesc cu aceeași râvnă când n-am tăcut cu cuvântul cel despre dumnezeirea Ta până ce, rușinați, cei ce și-au recunoscut vina m-au ucis cu pietre, că așa fac cei ce nu-și pot purta vina din pricina trufiei lor pământeste și omenești. Îți mărturisesc poporul care Te-a primit acum când ai venit a doua oară de la Tatăl, și pe care l-ai ocrotit atât de mult secerând prin îngerii Tăi ocrotitori pe toți cei care au pândit viața lor cu Tine în vreme de mare necredință și de deșertăciune și de vremelnicie cum n-a mai fost pe pământ de când Tu ai întocmit veacurile și curgerea lor. Le spun celor trufași care stau pe scaunul dreptilor din voia lor, nu din voia Ta, le spun că au fost și ei judecați acum prin venirea Ta, căci i-a găsit venirea Ta mâncând și bând, însurându-se și măritându-se, uitând ei de Scripturile Tale care spun că toți cei care se vor învrednici de veacul Domnului, aceia nu se însoară și nu se mărită, căci sunt ca îngerii și nu mai pot să moară de vreme ce se fac fii ai învierii. Tu ești Cel ce ai spus această Scriptură peste cei ce Te ispiteau pentru desfrânarea lor. Iată, iarăși lumea a fost judecată, căci Tu ai venit, iar lumea și cei de peste ea care stau pe scaun de drepti ai Tăi, sunt fiii veacului acesta, care se însoară și se mărită și nu se învrednicesc de veacul cu care Tu vii pentru cei ce trăiesc ca îngerii, și apoi pentru cei ce vor învia din țărâna pământului și vor sta pe picioarele lor. O, nu știu ce-i așteaptă cei ce Ți-au pus sub obroc venirea Ta de acum și pe poporul slavei venirii Tale. Se clatină din zi în zi mai mult statul lor și slava lor deșartă și trufia lor de a se numi pe ei înșiși și unii pe alții slujitori ai dreptății peste cei fără de păstori de ai Tăi.

Curând, curând împărăția lor nu va mai fi, și se va ridica un popor drept și se va adăuga venirii Tale cu sfinții, că Tu așa ai spus că vii când vei veni. Și ai venit, Doamne, și tainic este cuvântul venirii Tale, iar glasul Tău de peste poporul Tău acesta îl aud morții din morminte și se pregătesc pentru porunca îngerului Tău care îi va scula, și ei vor mărturisi la toți cei vii cuvântul acesta cu care Tu îi hrănești pe cei mici ai Tăi, și la care masă de cuvânt doresc sfinții și îngerii și vin cu Tine, după cum Tu ai proorocit acum două mii de ani.

Mă aplec cu supunere de ucenic și Îți dau toată slava, cu glasul duhului meu mărturisitor că am avut bucuria și mângâierea să Te mărturisesc și acum, la sfârșit, că ești Cel drept, Cel viu în vecii vecilor după ce toți cei care nu Ți-au cunoscut venirea acum două mii de ani au făcut cu Tine tot ce a fost scris să faci ei, și apoi Tu ai înviat și ai judecat lumea numai prin învierea Ta, și ești în Tatăl, și Tatăl este în Tine, și Dumnezeu stă în mijlocul dumnezeilor, iar sfatul Lui împlinește cuvântul lui Dumnezeu care spune: «*Noi le fac pe toate!*». Amin, amin, amin.

— **O**, poporul Meu, Mă mărturisesc sfinții în cer și pe pământ, dar omul trufaș este nesimțitor. M-au mărturisit și dreptii și păcătoșii când am venit lucrând de la Tatăl, dar cei trufași și-au păstrat aluatul din care s-au născut, căci tatăl lor este diavolul.

Întărește-ți credința și iubirea și stai înaintea Mea, Ierusalime. Pune, fiule, masă pentru Mine de câte ori Eu vin să pun pe ea pentru tine și pentru sfinți și pentru toți cei ce se vor învrednici de veacul Domnului, precum scrie în Scripturi. Înțelepțește-te și umblă drept pe calea Mea cu tine. Așează-te sub lucrarea harului și să prinzi drag și dor pentru darul vorbirilor sfinte și cerești la care să Se strângă Domnul și sfinții și să-ți adauge har peste har, și să fii tu lucrare de har și rod de har pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2005/9 ianuarie 2006

Sărbătoarea sfântului Vasile cel Mare

Legăturile sufletești stau împotriva legăturilor duhovnicești, care-i leagă de Dumnezeu pe oameni. Firea nu e bună între om și om, ci e bun Duhul Domnului. Mărturisire de dincolo de mormânt: arhiepiscopul Vasile Târgovișteanul profetește peste biserica lumii.

Cu dumnezeiască dragoste, cu duioșie dulce Îmi aștern peste pământ glasul cuvântului Meu. De fiecare dată Îmi întăresc cărarea, iar puterea Mea se așează în porți ca să poată ele ține cerul pe pământ, căci cerul e greu pe pământ, cu multa lui lucrare din zilele acestea, zilele Fiului Omului. Amin.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, așa botez Eu, Domnul, inima celui credincios care se lasă cu totul pentru Mine între fiii oamenilor. Voi petrece în mijlocul tău praznic de Bobotează curând, Ierusalime al Meu de azi, românul Meu popor, că Eu ți-am spus ție că numele de român va fi luat de tot cel care se va lăsa prin acest cuvânt al Meu de peste tine înfiat și crescut și statornic în Tatăl, în Fiul și în Duhul Sfânt, numele Domnului Dumnezeului tău, Domn și Stăpân din veci și până în veci, și Care vine curând cu veacul cel veșnic ca să-l așeze pe pământ nou și să împărătească în veci după voia Lui. Amin.

Se vor strânge multe suflete la praznic de Bobotează ca să ia din harul cuvântului Meu, care mângâie și întărește inima omului, și să ducă cu ei apă binecuvântată și sfințită, care sfințește toate prin harul Duhului Sfânt, poporul Meu. Astăzi

însă Mă aştern cuvânt pe masa ta cu Mine ca să ne amintim de smerenia Mea şi a mamei Mele Fecioara, că ea M-a luat în braţe şi M-a dus, după datina legii lui Israel, M-a dus la templul Domnului ca să fiu tăiat împrejur în trup şi ca să Mă dovedească ea Fiu al poporului Israel în mijlocul căruia am venit de la Tatăl şi de la Duhul Sfânt născut din Fecioară, precum era scris în prooroci, precum trebuia să vin.

M-au aşteptat apoi la templu după patruzeci de zile Simeon cel bătrân de ani şi Ana proorociţa. Simeon M-a luat din braţele mamei Mele Fecioara şi M-a numit mântuirea Domnului, gătită peste popoare, şi luminează peste neamuri, spre vestirea poporului Israel în mijlocul căruia Eu am răsărit, căci poporul Israel era poporul Domnului pe pământ din pricina părinţilor lui, Avraam, Isaac şi Iacov. M-a luat bătrânul Simeon în braţe la patruzeci de zile de la naşterea Mea şi a văzut cu ochii lui pe Mântuitorul lumii şi a mărturisit împlinirea Scripturii venirii Mele prin mama Fecioară, iar Ana proorociţa a vestit prin duhul proorocii că Eu voi fi spre ridicarea şi spre coborârea multora din Israel. Şi aşa a fost şi atunci, şi aşa este şi acum, căci înţelepciunea celor ce înţeleg este căzută ca şi omul, şi aşa lucrează omul cu ea, şi nu poate să-şi întărească cu ea umiliinţa şi credinţa şi să se vindece de duhul îngâmării în care a căzut omul după ce nu L-a mai iubit pe Dumnezeu cu tot sufletul şi duhul şi inima şi trupul lui.

O, poporul Meu, e zi de praznic a Domnului şi Învăţătorului tău Iisus Hristos, şi e zi de serbare de sfinţi, şi am la masă cu tine pe arhiereul Vasile cel Mare, care a dat celor credincioşi Mie domnia cea nefurată, pe cele cereşti, petruindu-le peste oameni prin înţelepciunea lui cea de sus, cea plină de dorul cel de sus. El a înţeles cu mare înţelepciune porunca vieţii veşnice, căci sfinţii Mei ştiu cum să-L iubească pe Dumnezeu şi cum să-i iubească pe fiii lui Dumnezeu şi pe oameni.

Când Eu i-am spus lui Israel să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima lui, din tot sufletul şi cugetul lui, el n-a înţeles această înţelepciune a iubirii cea din Dumnezeu. Când omul Îl iubeşte aşa şi nu altfel pe Dumnezeu, numai atunci ştie el cum să-L iubească pe aproapele lui, şi apoi pe el însuşi pentru Dumnezeu. Cel ce nu iubeşte pentru Dumnezeu cu iubirea lui, acela nu înţelege ce am spus Eu când am spus: «*Să iubeşti, Israele, pe Dumnezeu din tot sufletul tău, din toată virtutea ta, din tot cugetul tău şi din toată inima ta, iar pe aproapele tău să-l iubeşti ca pe tine însuşi*». O, nu ştie omul ce înseamnă acest tot pe care Eu i l-am cerut lui pentru iubirea lui de Mine, şi de aceea am venit Eu acum două mii de ani şi am spus: «*Cel ce vine după Mine, să se lepede de sine şi, luându-şi crucea, aşa să-Mi urmeze, aşa să fie urmaşul Meu*», şi am mai spus că Eu cu aceştia voi fi până la sfârşitul timpului. Amin.

O, poporul Meu, cel ce se leapădă de sine, acela este cel ce Mă iubeşte pe Mine cu înţelepciune spre folosul mântuirii multora aşa cum a făcut bătrânul Simeon şi proorociţa Ana, care au trăit pentru Dumnezeu cu toată fiinţa lor, aşteptându-L ca să-L mărturisească apoi, şi L-au mărturisit, şi au luat rodul şi cununa mântuirii. Sufletul celui ce Mă iubeşte cu toată fiinţa lui, cu totul lui, acela este legat numai de Dumnezeu cu sufletul din el, iar duhul din el mărturiseşte pe Domnul şi se leagă duhovniceşte cu aproapele său pentru Dumnezeu.

Iată, poporul Meu, ce înţelepciune las Eu azi peste tine. Legăturile sufleteşti dintre oameni îi leagă pe oameni de oameni, iar legăturile duhovniceşti dintre oameni Îl leagă pe Dumnezeu de oameni, şi pe oameni de Dumnezeu, şi aceasta este înţelepciunea poruncii lui Dumnezeu pentru iubirea din-

tre om şi Dumnezeu, şi aceasta trebuie să fie pe pământ. Şi va fi. Amin.

O, poporul Meu, te îmbrăţişează sfinţii, fiule. Mare le este dorul când Eu vin cu ei la tine. Le este dor sfinţilor să Mă mărturisească, şi să te mărturisească pe tine şi masa cuvântului Meu din mijlocul tău, la care ei vin şi mărturisesc împlinind ei Scriptura venirii Mele cu sfinţii în zeci de mii, că unii după alţii vin când Eu vin cu sărbătoare de sfinţi la masa ta. Arhiereul Vasile cel Mare a legat pe oameni de dragostea de Dumnezeu, înţeleptându-le lor duhul şi sufletul şi cugetul după ce el s-a lepădat de sine şi de lume luându-şi crucea şi iubindu-Mă aşa cum Eu am poruncit celui ce voieşte să Mă urmeze pe pământ şi să fie urmaşul Meu şi moştenitor al împărăţiei Mele în el. Aşa lucrează el şi dintre cei cereşti, căci sfinţii au înţelepciunea Mea, iar ea este duh iubitor de oameni, duh care îi învaţă pe oameni harurile mântuirii luându-Mă pe Mine Mântuitor al lor.

E zi de sărbătoare de sfinţi, şi te mărturiseşti sfinţii, poporul Meu, iar Eu rostesc binecuvântare pentru lucrarea lor cea din cer. Amin, amin, amin.

— **E**u, Doamne mare, Te mărturiseşti Arhiereul Tatălui Savaot, Arhiereu din veac şi până peste toţi vecii după rânduiala lui Melchisedec, după planul cel tainic al Tatălui. Sunt cu ceata de arhierei la masa cuvântului Tău în mijlocul poporului Tău. Mă mângâi în venirea Ta cu sfinţii, şi binecuvintez prin mâna Ta şi prin mâna mea pe cei unşi ai Tăi din vremea aceasta, şi pe care vremea aceasta nu-i cunoaşte ai Tăi precum nici pe Tine nu Te-a cunoscut vremea aceea când ai stat pe pământ cu oamenii lucrând lucrarea cea tainică a Tatălui, Care Te-a născut din El din vecii, şi apoi din mamă Fecioară la plinirea vremii când Tu ai venit şi Te-ai născut copil ca să-l chemi pe tot omul să iubească taina de copil şi s-o îmbrăţişeze, ca să poată omul să fie copilul Tatălui precum Tu ai fost şi eşti.

Îţi binecuvintez poporul cu binecuvântările Tale şi îi spun că sunt astăzi în cuvânt peste el cu arhiereul care a stat pe scaunul bisericii din cetatea Târgoviştei, căci el este mărturisitor din cer pentru lucrarea cuvântului Tău, pe care acum o vede şi o cunoaşte în toată slava ei.

Dar acum dăm odihnă porţilor Tale, iar poporului îi lăsăm duhul sărbătorii Tale şi sărbătorii mele, iar apoi, iarăşi lăsăm în cartea Ta cuvântul Tău şi al sfinţilor Tăi şi al mărturisitorului Tău care are acum trecerea prin Tine să grăiască peste biserica de pe pământ, şi pe care dă s-o ajungă lovitura pietrei pe care ea a aruncat-o în lucrarea cuvântului Tău şi a fiilor ei care stau de-a dreapta Ta.

Binecuvântată să fie ziua de praznic a Domnului Dumnezeului tău şi a sfinţilor Lui, popor al venirii Domnului. Şi iarăşi vei fi îmbrăţişat în cuvânt pentru cartea cea de azi. Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul, iubesc duhul mărturisirii şi Mă măresc în sfinţii Mei, şi iau, şi dau, ca să aibă ei harurile mărturisirii, că pe pământ nimeni nu poate să creadă fără de mărturisirea sfinţilor Mei. Şi iarăşi ne vom aşeza, copii veghetori, ca să aşternem în cartea cea de azi tot cuvântul ei. Amin, amin, amin.

*

Am stat cu voi şi cu sfinţii Mei în duh de praznic ceresc, şi vă voiesc cu mult lucru duhovnicesc între voi şi Mine, şi pe toţi vă voiesc aşa, copii ai venirii Mele. Guriţele voastre să se sfinţească mult, mărturisind slava Mea cu voi, iubirea Mea de peste voi, viaţa voastră care să

crească în Mine, după cum învățați mereu, mereu și tot mai mult să stați cu ea în Mine, și unii pe alții să vă sprijiniți, unii altora să vă dați creștere, și cu duh dulce și ceresc să vă hrăniți, căci firea omului nu e bună între om și om, dar Duhul Cel ceresc Îl crește pe Domnul între frații cei de un sânge cu El, și le sfințește tot înlăuntrul lor: și gura lor, și cuvintele lor, și tot ce-i înconjoară pe ei de jur împrejur. Amin.

Am spus vouă că Mă mărturisesc sfinții, fiilor, numindu-Mă copilul Tatălui, ca să fiți și voi ca Mine. Arhiepiscopul Vasile cel Mare, cu duhul milei lui, are în ceata de arhiepiscop veniți cu el în venirea Mea pe cel ce mărturisește că a stat mai bine de șapte ani pe scaunul bisericii din cetatea Târgoviștei, iar după încă aproape șapte ani, iarăși, de când i-am luat scaunul pentru că n-a îmbrățișat lucrarea cuvântului Meu și pe voi, el vă mărturisește dintre cei cerești arhiepiscop că sunteți poporul Domnului, purtând de la Mine peste voi taina descoperirii fiilor lui Dumnezeu, așteptați de toată făptura de când Eu am întocmit cerul și pământul și pe om, iar omul apoi a zguduit de la locul ei toată făcerea Mea, căci s-a semețit în el, și nu s-a umilit sub mâna și sub iubirea Creatorului său.

Dau glas arhiepiscopului cel venit în venirea Mea cu sfinții în ziua pomenirii sfântului Meu, arhiepiscopul Vasile cel Mare, care are acum mărturisitor lângă el pe cel ce a stat mare pe scaunul bisericii din cetatea Târgoviștei, și iată, îl așează cu binecuvântare arhiepiscopă mărturisitor acum, căci biserica din care el a venit la cer se clatină cu putere mare de pe temelii, căci vai cetății pe care oamenii o zidesc pe nisip și nu pune și nu păstrează ca temelie a ei sfințenia, barca de salvare pe care Eu am așezat-o ca să fie pe pământ când am venit acum două mii de ani ca să așez între oameni credința cea de sus, din cer, și împărăția ei. Amin, amin, amin.

— **C**redința cea din cer, Dumnezeule, Doamne al poporului Tău de azi, fiul cel mic al neamului român, o, nu este în biserica din lume credința cea din cer. Credința cea din cer, când ea este în biserica cea de un nume cu Tine, eu o asemăn cu apa cea sfântă în care peștii din ea nu mor niciodată, Doamne Care m-ai miluit de m-ai luat de pe pământ ca să mă pomenești în cer prin gurițele fiilor Tăi de la Pucioasa, cetatea pe care Tu Ți-ai așezat munte înalt de pe care rostești legile facerii din nou a lumii, după dreptatea Ta.

Cu duh de umilință crească mă fac mare în cuvânt peste biserica neamului român, care ar fi trebuit să asculte numai și numai de Tine dacă Tu ai ieșit cu apa cea vie a râului vieții ca să adăpi cu ea pământul, iar el să se facă nou prin apa spălării, prin focul Duhului Sfânt, glasul gurii Tale care se face râu din cer, căci cincizeci de ani ai cuvântat din cer pe vatra poporului român. Dau cei străini de acest pământ român să-l ia ei, pentru slava Ta de peste el, pentru cuvântul venirii Tale cu bucuria cerului pe pământ. Dar altfel va fi decât caută omul fărădelegii să lucreze în ascuns peste planul Tău care este purtat în mâna Ta, și prin care numai Tu vei birui.

Iată, Doamne, cei ce lovesc în această piatră se sfârâmă în ea, iar pe cei peste care ea cade, aceia se fac puzderii, după cum au scris proorocii Tăi prin Scripturi. Eu le amintesc acum, după ce am pășit în al șaptelea an de la plecarea mea de pe pământ pentru necredința mea care atât de greu m-a pedepsit apoi pe pământ, și le spun la toți cei ce se numesc pe ei înșiși și unii pe alții arhiepiscop și preoți ai bisericii Tale, dar sunt săraci de Tine așa cum am fost eu, săraci de credință și de sfințenie fără de care nimeni nu vede și nu este cu Domnul, le spun că duhul mărturisirii Tale prin fiii poporului Tău cuvânt peste ei, le dă acum de veste că cele vechi trec cu tros-

net, și rămâne ceea ce Tu ai așezat pe pământ biserică sfântă, Biserica Noul Ierusalim, și ea va fi mare precum Tu ești, iar ceea ce așezi Tu este al Tău, precum ceea ce oamenii dau să așeze în numele Tău, acelea trec cu trosnet, precum este scris în Scripturi. Amin.

Voi, cei ce încă vă credeți mari cu Dumnezeu între oameni; voi, arhiepiscop între români, veni-va vremea, și a și venit, să vedeți zilele Domnului, căci le-ați făcut să vină peste voi, prin lăcomia voastră de slavă deșartă pe care și eu am căutat-o pe pământ, căci scrie în Scripturi: *«gelozia e și decât iadul mai groaznică, precum iubirea e mai tare ca moartea»*. Așa l-am gelozit eu pe arhiepiscop Irineu, prin care Domnul a așezat la înălțime biserica Sa de nou Ierusalim în mijlocul neamului român, iar voi acum îl țineți pe acesta ascuns, pedepsit, înjosit. Dar vine vremea cea pentru voi, așa cum a venit și pentru frații lui Iosif cel alungat din casa tatălui său de către frații lui, iar el răbdând prin iubire, Domnul l-a ridicat, și a fost el salvator pentru neamul lui Israel până ce Domnul prin mâna Lui așezată pe creștetul proorocului Moise a scos casa lui Israel din robia străinilor.

Iată ce rușine cade peste voi! Batjocură și dezbinare, necredință și lipsa temerii de Dumnezeu, îngâmfare și rușine, aceste feluri de lucrări se văd între voi, arhiepiscop și preoți cu nume de români. Nu voiți să credeți că numele de român va rămâne numai pentru sfinți și pentru cei ce se vor sfinți pentru Domnul, nu pentru oameni, dar veți crede văzând cumpăna aceasta în mâna lui Dumnezeu. Mărturisesc mărturie adevărată dintre arhiepiscopii cei sfinți pe pământ și în cer, căci cei ce au fost arhiepiscopii Domnului pe pământ, au fost cei sfinți, nu cei păcătoși.

Eu mărturisesc vouă dintre cei din cer, căci am fost miluit cu mare milă, pentru stăruința rugăciunilor și a jertfelor inimilor poporului Domnului, de la Pucioasa, și vă spun că nu este pace fără Domnul. Ca și proorocia cea din Scripturi vă spun și eu citând din ea: *«Nu este pace fără Domnul»* și nu va fi, căci voi ați stricat de tot toate legile Domnului, precum și eu le-am stricat, și am fost tăiat și aruncat în focul suferinței, și din foc strigam așa, și cu pocăință strigam: *«Măhnit e duhul în mine, și inima mea stă încremenită înlăuntrul meu, că făcutu-m-ai să locuiesc în întuneric, ca și morții cei din veac, dar tind către Tine mâinile mele și sufletul meu; degrab auzi-mă și fă să aud mila Ta, că spre Tine nădăjduiesc sufletul meu, Doamne»*.

O, oameni ai bisericii de pe vatra poporului român! Toți cei care n-au iubit și n-au împlinit cuvântul cel de azi al Domnului, Care Și-a așezat munte înalt de pe care cuvintele, aceștia au căzut toți, în fel și chip, în sabia mâniei Domnului. Eu, din ceata arhiepiscopilor cei sfinți pe pământ și în cer, și care m-au luat, în zi de praznic sfânt, mărturisitor peste voi acum când voi lucrați război grăbind ziua mâniei Domnului peste casa voastră, eu vă amintesc cuvântul Scripturii care spune: *«Nu este pace fără Domnul»*.

Faceți pace între voi și Dumnezeu, că aveți rugător cu Duhul Sfânt în el și cu trecere la Domnul pe arhiepiscopul cel ales de El, și care și pentru mine a mijlocit ca să fiu curățit și iertat prin biserica Lui cea de nou Ierusalim. Faceți pace între voi și Domnul dacă voiți să nu vedeți căzând peste voi foc și pucioasă, ziua mâniei Domnului.

Eu am mărturisit din cer peste voi și v-am grăit vouă acum că nu este pace fără Domnul. Amin, amin, amin.

— **I**ar eu, sărbătoritul cel de azi între ceata cea din cer a arhiepiscopilor Tăi, Te slăvesc pe pământ cu lucrare din cer, după cum am și făcut, căci noi, sfinții

Tăi, suntem miloși ca Tine, Doamne, și așteptăm învierea celor ce vor rosti apoi morților din morminte să se scoale și să stea pe picioarele lor, căci glasul Tău se aude în mormintele lor. Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul celor sfinți, Mă fac cunoscut pe pământ prin duhul mărturisirii, duhul care lucrează mărturisind din cer și de pe pământ. Iar tu să stai de-a pururi în întâmpinarea Mea când vin, că iată, tu ești unealta Mea, cheia cu care Eu închid și deschid, poporul Meu. Închid gura celor ce hulesc, și o deschid pe cea care mărturisește, și iată, Eu sunt Cel ce închid și deschid, și nu este Dumnezeu afară de Mine, și adevărat este cuvântul Scripturii care grăiește și spune: «Nu este pace fără Domnul». Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2006

Praznicul Botezului Domnului

Împlinirea Scripturilor are nevoie de rostire de cuvânt peste pământ. Omul s-a făcut greu pentru Dumnezeu, căci s-a făcut Lucifer. Arhiepiscopul Irineu este așteptat de Domnul ca să-l împace pe om cu Tatăl ceresc.

Cu mare sărbătoare cobor cu sfinții și cu îngerii pe pământul român, în mijlocul căruia Eu am sălaş al venirii Mele și tron al cărții Mele cea de la sfârșit de timp. Amin.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Mă aștern în carte cu praznic de Bobotează, cu har din cer peste apele fântânilor grădinilor cerești din curțile Mele, din grădinile Domnului. Ți-am vestit, popor al Meu care îngrijești și gătești serbări pentru cei din cer pe pământ, și ți-am spus că se vor strânge multe suflete ca să audă glasul Meu care sfințește toate, și să ia apă binecuvântată și sfințită prin cuvânt, și să stropească din loc în loc pământul, și să se bucure cerul pe pământ la lucrarea apei sfințită prin cuvânt, căci ea va lucra cu puterea tainei locului Meu de aici de unde Eu, Domnul, am așezat biserica Mea pe piatră și am pecetluit-o prin cuvântul Meu și al arhiepiscopului Meu din zilele acestea acum cincisprezece ani când am întocmit văzut locul și chivotul Sfintei Sfințelor Noului Ierusalim pe vatra poporului român, unde Eu iarăși Mi-am făcut popor ca să-l am la venirea Mea și să-Mi las în mijlocul lui cartea judecății făpturii. Amin.

Vă cuprind în duh de Bobotează pe voi, cei adunați la izvorul vieții, la Iordanul vieții. Cuprindeți și voi, cu inima din voi și cu fiori de Duh Sfânt, cerul Meu de sfinți și de îngeri cu miile de mii, care de jur împrejur, sus și jos, în dreapta și în stânga stau și slujesc ziua aceasta de praznic, sfințirea, cu pecetea harului Duhului Sfânt prin cuvântul Meu și al unșilor grădinii Mele de azi, sfințirea apei grădinilor și curțiilor în care Eu, Domnul, Mi-am așternut taina împărăției fiilor lui Dumnezeu, ivirea acestei taine pe pământ, și pe care oamenii care își zic biserică a Mea pe pământ n-au avut darul să o cunoască și să se bucure de ea. Ei fac altceva pe pământ, nu fac lucrarea Mea, nu lucrează Scripturile Mele cele de apoi. Ei lucrează ca oamenii și nu ca Dumnezeu, pentru că s-au așezat ei înșiși, nu Eu i-am așezat să fie ceea ce ei zic că sunt. Aici însă cuvântul Meu este la cârmă, și aceasta înseamnă împărăția lui Dumnezeu și nu a omului. Aici Eu, Domnul, cuvintez cuvânt și îl împlinesc peste tot pământul, căci taina împlinirii Scripturilor venirii Mele cu sfinții acum, la sfârșit de timp, are nevoie de rostire de cuvânt, de popor credincios cuvântului Meu și de sfințenia duhului, a sufletului și a trupului

lui celor ce au fost scriși să fie taina fiilor lui Dumnezeu pe pământ, taină așteptată de șapte veacuri, de când duhul omului s-a despărțit de Duhul lui Dumnezeu nemaiascultând pe Făcătorul lui.

O, e mare zi de sărbătoare, e mare lucrare îngerească, e mult norod nevăzut, iar Eu, Domnul, împreună cu voi, unșii Mei în grădinița cuvântului Meu de azi, rostesc cuvânt și spun: se binecuvintează și se sfințesc cu puterea harului Duhului Sfânt Mângâietorul apei fântânilor grădinilor și curțiilor Mele cu voi. Se binecuvintează prin stropirea cu aceste ape pașii celor ce au venit pe timp cu ger și cu așternut alb, de nea, ca să ia cu ei apă sfințită de Dumnezeu și de sfinții de sus și de jos, prin cuvânt, cu mare slujire de îngeri, cu miile de mii; iar cei ce iau apă în vasele lor, să stropească pământul peste tot, și să-și stropească mormintele neamului lor cel adormit, că tot și toate așteaptă pe Domnul pe pământ, prin împlinirea cerului nou și a pământului nou, potrivit făgăduințelor Lui și dreptății Lui. Amin.

O, popor al curților Mele, tu ai trudit cu dăruire ca să pregătești Domnului și suitelor Lui cerești și la toți cei care au venit cu pasul praznic de Bobotează, și iată, ai pregătit: Domnul cu cei din cer, iar tu, de pe pământ, și vei așeza la masă pe cei purtați de Duhul spre izvorul vieții. Te povățuiesc, ca și până acum, să fii copil, poporul Meu, și să fii cuminte și ascultător așa cum sunt Eu înaintea Tatălui Meu; să fii copil cuminte și cu Dumnezeu și cu omul, ca să vadă omul că tu lucrezi frumos și că nu faci ca Lucifer, care s-a vrut deasupra lui Dumnezeu, așa cum toți slujitorii de pe pământ care se numesc ai Mei fac lucrarea lor și a omului, și nu pot aceștia asculta de Dumnezeu, de Scripturile Lui și ale sfinților Lui care L-au urmat pe El pe pământ întărind temelie bisericii, așa cum Eu i-am învățat pe ei, pe sfinții Mei, poporul Meu, și așa cum te învăț azi și pe tine să fii fiul lui Dumnezeu, Scriptură așteptată de sfinți pentru răscumpărarea dreptății lor cu care au lucrat dreptatea Mea în fiecare timp până la tine.

O, e tare, tare greu omul, și nu-l mai pot duce. Sunt mulți care nu sunt ușori nici pentru sufletul lor, dară pentru al altora, dară pentru Dumnezeu, poporul Meu! Dacă iubirea Mea i-a învățat pe oameni și le-a spus: «Iubiți-vă unii pe alții precum v-am iubit Eu», în Mine trebuia să se strângă toată iubirea celor ce iubesc ca Mine. Dar omul s-a făcut Lucifer, și Mi-e tare, tare greu omul. Mi-e greu să-l duc la Tatăl pe om, și nu pot să-l împac pe om cu Tatăl.

Am așezat pe pământ om binevestitor, arhiepiscopul mărturisitor al acestei lucrări de împăcare a omului cu Tatăl, și Mi l-au ascuns arhierii lumii de azi. Ei în loc să-l fi îmbrățișat pe el ca pe alesul Domnului între ei, ca pe înțeleptul cel de la Mine, așa cum a făcut preotul Eli când Eu l-am ridicat pe Samuel pentru Israel când fiii lui Eli nu mai ascultau de Dumnezeu, lucrând ca Lucifer înaintea Mea, ei, arhierii lumii de azi, au uitat să știe că înțelept este cel ce nu face păcat și îngâmfare, și este cel credincios și cu duhul temerii de Dumnezeu în el.

O, cum să-l împac pe om cu Tatăl? E tare greu omul. E greu omul din lume și nu-l mai pot duce. L-am ales pe cel ales al Meu dintre arhierii lumii, ca să-l împace pe om cu Tatăl, căci am cuvântul Meu peste pământ, și de la Tatăl îl iau și îl grăiesc, ca un Fiu ascultător de Tatăl Său. Am trimis la aceștia pe cel ce a stat arhiepiscop peste cetatea Târgoviștei, ca să mărturisească el dintre arhierii cei cerești, dar ei auzind se fac că nu aud și crezând se fac că nu cred, și zic că morții sunt morți dacă nu mai sunt pe pământ. Pe Samuel l-a sculat vrăjitoarea din Endor ca să-i spună lui Saul cuvânt de învățătură în greul

lui cel mare, și cu voia Mea a fost aceasta. Pe arhiereul Vasile, care a stat peste cetatea Târgoviștei luptându-se șapte ani împotriva Mea, lucrând lucrarea lui Lucifer peste lucrarea cuvântului Meu, pe acesta l-am adus Eu ca să le spună el arhierilor și preoților că se vor prăbuși unii peste alții dacă nu vor lua peste ei duhul proorociei, cuvântul Celui drept, Care este scris să vină să nască iarăși lumea. Amin.

Vin din cer pe pământ să-l ajut pe om spre Tatăl, dar e tare, tare greu omul. O, cum să-l mai port, oare? Te povățuiesc, poporul Meu, să ridici spre Mine duh de rugăciune pentru toate fângăduințele pe care le am de așezat încă pe pământ ca să Mă aștern cu toată puterea înaintea celor necredincioși care-și văd de ale lor numindu-se ei păstori peste biserica lor. Mi-e dor, Mi-e tare dor de arhiereul Meu cu care am lucrat lângă voi. Mi-l țin supus lor, Mi-l țin pitit, dar vine vremea cea slăvită a Mea, iar slava celor ce și-au făcut împărăție a lor pe pământ sub nume de biserică și încă își mai fac, îi va părăsi pe ei această slavă a lor.

Iar Eu, Domnul, stropesc pământul cu lacrimi și picur din ele peste apele de la voi, iar voi stropiți peste pământ cu apa cuvântului Meu sfințitor în care Eu picur lacrima Mea cea de sub greul pe care-l am, că Mi-e tare, tare greu omul, fiilor.

E praznic de Bobotează, iar pe voi vă așteaptă poporul cel adunat să-l încălduriți în casele Mele cu voi, să-l așezați la masă, că a străbătut drum lung și greu, fiilor. Încălziți-le inimile la toți cei care s-au adunat la Iordanul cuvântului Meu, căci voi stați din partea Mea înaintea lor, iar Ioan, nașul Meu de botez, le spune lor: «Cuvântul acesta este Mielul lui Dumnezeu, Care a spălat păcatele lumii atunci când a murit pentru om, și cu sângele Lui le-a spălat». Amin.

O, poporul Meu, stau cu Ioan la hotar, căci cuvântul lui așteaptă odată cu sărbătoarea lui, iar tu încăldurește-l pe cel ce a străbătut drumul până la Mine și până la tine, căci tu ești unealta Mea, mărturisorul Meu, și dă-i celui ce vine la Mine și la tine, dă-i lui duh dătător de viață, căci acesta este rodul care iese din lucrarea omului nou, născut de sus, după chipul și asemănarea Mea pentru dragostea Mea în numele iubirii pe care Eu am pus-o peste om când cu foc scriind-o pe piatră am lăsat-o peste pământ pentru om. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2006

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Poporul cuvântului a fost ales pentru lucrarea mărturisirii. Când fărădelegea se va sfârși, satana nu va mai lucra, iar Domnul îl va ridica la locul de unde a căzut prin trufia lui Adam. Cel ce-și biruiește trupul este biruitorul lumii.

La hotarul dintre sărbătoarea Bobotezei și cea a botezătorului Meu Ioan, Eu, Domnul, așez în cartea Mea de azi iarăși sărbătoare, iarăși venirea Mea, căci sunt Învățătorul celor ce cu credincioșie despart întunericul de lumină și îl dau de la ei și merg pe calea Mea cea cu lumină. Amin.

O, cum să nu-i învăț, cum să nu-i îndemn pe cei ce M-au ales pe Mine ca viață a lor? Este scris că «*viața este lumina oamenilor, iar lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a cuprins-o pe ea*», iar Eu când după înviere M-am așezat iarăși de-a dreapta Tatălui, L-am rugat pe Tatăl și I-am spus: «*Tată, ucenicii Mei sunt în lume, dar nu sunt din ea. Cât am stat cu ei i-am păzit Eu de cei dușmani Mie și lor. Păzește-i Tu de acum, Tată, și fă ca iubirea Noastră să fie desăvârșită în ei, și să fie ei una, precum Noi suntem, Tată*».

Amin. Așa a lucrat și botezătorul Ioan când el își sfârșea lucrarea pentru care venise pe pământ, căci pentru vestirea Celui drept s-a născut Ioan, și M-a vestit botezându-Mă în Iordan cu apă, iar Tatăl M-a botezat cu Duhul Sfânt, trimițându-L deasupra Mea în chipul porumbelului, și a grăit Tatăl și a zis prin Duhul Sfânt: «*El este Fiul Meu iubit, întru Care binevoiesc*». Amin. M-a mărturisit Ioan că el scade pentru ca Eu să cresc, și a spus celor cărora Mă vesteau: «*Vine Unul după mine Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii, și Acela vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc, și va sta cu lopata în mână și Își va curăți aria Sa, și Își va strânge grâul în hambar, iar pleava, în foc nestins*».

O, poporul Meu, despre duhul mărturisirii voiesc mereu, mereu să te povățuiesc. Legea lui Moise și proorocii Scripturii și psalmii M-au mărturisit că voi veni. Și iată cum vin. Vin până ce voi sfârși desăvârșit lucrarea de «*cer nou și de pământ nou*», așa cum a spus Scriptura aceasta.

O, poporul Meu, învață de la sfinți și de la Mine și de la Tatăl, învață să Mă mărturisești, că la această lucrare ai fost chemat. Sfinții M-au mărturisit pe Mine, iar Eu i-am mărturisit pe ei prin cuvântul Meu, așa cum l-am mărturisit pe Ioan, botezătorul Meu, și i-am mărturisit pe sfinți prin semne și minuni, de la Mine și până în vremea ta când cu mână tare te-am păzit ca să te am popor mărturisor, că mare, mare a fost paza și biruința Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh pentru paza ta cea din cer pe pământ ca să nu te vatăme nimeni și să Mă mărturisească Eu în mijlocul tău, și Tatăl și sfinții să Mă mărturisească, iar tu să vestești cele ce Noi din cele cerești mărturisim ca să împlinim Scriptura împărăției cerurilor pe pământ nou stărpind fărădelegea de peste tot, iar când ea nu va mai fi în mintea și în fapta oamenilor, atunci nici satana nu va mai avea de lucru și își va sfârși și el lucrarea sa prin om, și omul își va sfârși și el lucrarea lui prin satana, iar Eu, Domnul, îi voi așeza la locul lor cel dintâi pe îngerii care au căzut slujind duhului semeției omului cel zidit de mâna Mea din pământ, și în care am suflat apoi duh de viață ca să-l am împărăție a Mea, bucurie și desfătare a lui Dumnezeu și a îngerilor Lui.

Acum două mii de ani Ioan M-a mărturisit la Iordan și a spus: «*Iată Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii!*». El a mărturisit atunci că Eu voi spăla cu sângele Meu vărsat pe cruce păcatul omului și suferința cea de veci a păcatelor lui. Le-a spus oamenilor să se lase de păcate mărturindu-le mai întâi, căci cu gura se mărturisește, iar cu inima se crede, și Dumnezeu Își arată mila Sa către cei ce știu să se ridice din moarte.

O, botezătorule al Meu, așa Îmi învăț Eu mereu poporul, așa îl mărturisească Eu pe el că este poporul Meu. Amin.

— **D**ar, Doamne, eu voiesc să-i spun lui despre Scriptura care spune că sfinții vor judeca lumea. Eu am fost om sfânt, și așa am judecat eu lumea. Toți cei care sunt sfinți cu duhul și cu sufletul și cu trupul, au judecat lumea, și ei nu mai sunt din lume când stau în mijlocul ei.

Lumea este judecată în însuși trupul omului. Tot cel ce scoate din el duhul lumii, acela a judecat lumea. Este însă o și mai mare judecată a lumii. Tu și eu și toți sfinții mărturisorii care au rostit cu gura lor păcatele lumii, au fost apoi să cadă în chinuri, căci lumea pentru păcatele ei i-a omorât pe sfinți, deși ea a fost judecată atunci când ea Te-a judecat pe Tine și Te-a dat crucii ca să mori, dar nimeni n-a știut atunci, din cei din lume că Tu ești mântuirea lor atunci și acum când ai venit și iarăși Ți-ai așezat biserica pe piatra ei cea dintâi și

ai pus la lucru taina învierii morților și lucrare stăruitoare pentru iertarea păcatelor făpturii, de la începutul ei și până la cei mai mici ucenici ai Tăi prin care azi Te mărturisești în lung și în lat cu cuvântul venirii Tale pentru învierea morților, pentru cer nou și pământ nou, și pentru dreptatea care va fi apoi darul sfinților Tăi care au biruit în ei lumea. Amin.

O, popor ocrotit de harul lui Dumnezeu! Dacă ești așa de ocrotit, tu trebuie mult să lucrezi și să-L mărturisești pe Domnul, Care vine la tine, și să nu te bucuri cu bucuria ta, ci să-L bucuri pe Domnul când faci aceasta, căci eu n-am avut niciodată altă bucurie decât lucrarea pentru care am venit, căci nu eu eram lumina despre care mărturiseam, ci Domnul, pe Care eu și cu Tatăl și cu Duhul Sfânt L-am arătat la Iordan în chip minunat prin lucrarea Duhului Sfânt și prin glasul Tatălui Duhului Sfânt. Amin.

Din zi în zi mai mult te învață Domnul, și te învață învățătorii tăi cei de la El să te îndeletnicești tot mai desăvârșit cu lucrarea mărturisirii lui Dumnezeu Cuvântul, popor mărturisitor, chemând oamenii la viață, la lumină și la înțelepciunea cea de sus. Trebuie să începi cu iubirea, și apoi cu gândirea, și apoi cu mărturisirea, slăvind venirea Domnului prin aceste toate lucrări, căci voi, fiii acestui popor, trebuie să fiți la fel în toate ale Domnului, și ale voastre apoi, și să primiți mereu, mereu lucrarea păcii Lui peste voi și între voi, ca să puteți prin ea.

Nu este pace fără Domnul. În toate ale voastre îndeletniciri și mărturisiri să aveți și să lucrați prin pacea cea din Dumnezeu. Fiți mlădioși și creșteți în roadele Duhului. Părăsiți-vă pe voi și dați loc Domnului în voi. Așa să învețe să trăiască cei ce aud învățătura cerului de peste voi, căci orice apă bună și vie își are locul izvorului, și din el izvorăște ea peste mulți pe pământ. Amin.

Am petrecut cu Domnul și cu îngerii și cu voi praznicul Bobotezei. Am stat smerit, căci Domnul S-a mărit în cuvânt peste voi. El însă mi-a dat apoi lucru peste voi.

Creșteți în har și înmulțiți-vă și umpleți pământul și stăpâniți-l avându-L pe Domnul de Stăpân. Amin. Să fie cuvânt proorocesc acest cuvânt, iar Tu, Doamne al celor sfinți, pecetluiește puterea de împlinire a cuvântului meu rostit peste poporul Tău de azi, căci făgăduințele Tale toate, sunt mari, și apoi sunt veșnice, Doamne, Mieluțule jertfit și Cel veșnic viu. Amin, amin, amin.

— **O**, M-am slăvit peste tine cu sărbătoarea botezătorului Meu, poporul Meu. Slăvește-Mi venirea, fiule, și tot poporul Meu să se cunoască, să se vadă, din lucrarea mărturisirii lui, că din același izvor se adapă, și același gând lucrează, și înfăptuiește apoi.

Pace ție, Ierusalime nou, căci scris este: «Nu este pace fără Domnul». Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2006

Duminica vameșului și a fariseului. Sărbătoarea sfinților trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan

Cel blând și smerit cu inima se face odihnă și cale a Domnului. Lepădarea de sine așează în om iubirea harului ceresc. Cei fără de învățătură nu au umilință și nici lucrare.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Se așează cuvânt în carte ca să-Și păstorească poporul. Amin, amin, amin.

Cobor cu hrană de cuvânt, și cobor putere pentru ca să pot să te păstoresc, poporul Meu, dar tu să nu uiți că puterea

cea mai bună, cea mai mare pentru venirea Mea la tine stă în puterea iubirii tale și a statorniciei în iubirea ta pentru Dumnezeu și pentru venirea Sa. Eu te-am povățuit mereu pentru toate ale tale dinspre tine spre Mine, ca să fie toate plăcute Mie, și numai așa ele sunt apoi ale Mele de la tine, și numai așa tu îți strângi la Mine pentru ca să ai. Eu fără tine nu pot strânge nimic pentru tine, și de aceea te așez mereu la masa Mea cu hrană de cuvânt pe ea, că fără hrană nu poate sufletul, așa cum nici trupul nu poate.

Când Eu l-am făcut pe om i-am făcut și hrană, dar mai întâi l-am povățuit să Mă asculte ca pe Ziditorul său, și așa să lucreze și așa să păzească tot ceea ce Eu i-am dat să facă și să aibă. Acum, la nașterea din nou a lumii, după ce omul M-a îndurerat vreme de șapte mii de ani, Mă așez din nou cuvânt peste tot și peste toate, căci am zis prin Scripturi: «*Noi le facem pe toate!*». Și iată, încă o dată lucrez om din cuvânt, ca să ia omul învățătură de facere și să stea sub ea și să Mă primească de Păstor, că vreau să fiu Păstor, și după dreptate să fiu, și vreau, poporul Meu, să înveți tu de la Mine facerea ta, ca să încep cu tine, fiindcă de aceea te-am făcut Eu pe tine popor al Meu în zilele acestea ale nașterii din nou a lumii. Ia învățătură din pilda cea pomenită azi după așezarea cea din părinți. Ia și învață de la Mine să fii popor frumos și să-Mi dai ceea ce ai de la Mine, că Eu am venit pe pământ și M-am făcut Om, și așa i-am arătat omului cum să fie și cum să lucreze și cum să iubească pe Dumnezeu, și am spus acum două mii de ani să fie omul ca Mine, blând și smerit cu inima, iar cine este așa, acela găsește calea, găsește pe Dumnezeu, bate și i se deschide lui.

Blând și smerit cu inima a venit înaintea Mea vameșul, rugându-Mă să fiu milos cu el, iar Eu am făcut dreptate inimii lui cea cu aplecare și cu zdrobire în ea recunoscându-și neputințele lui față de cele plăcute lui Dumnezeu.

Pe pământ omul își poartă cu greu truda cea pentru viață, dar dacă e blând și smerit cu inima, el vine cu inima la Mine și cere pentru el mila Mea, cere cu inima zdrobită dacă e blând și smerit cu inima. Fariseul însă nu poate să facă tot așa când stă înaintea Mea ca să Mi se arate că este. El, știind calea și toate cele plăcute lui Dumnezeu, aduce Mie, zice el, pe cele plăcute Mie, și bate la ușa Mea ca să-Mi arate pe cele împlinite de el precum am arătat Eu calea cea bineplăcută Mie, dar Eu am spus pentru calea omului cu Mine: «*Cel ce se smerește pe sine, se va înălța, iar cel ce se înalță pe sine, va fi smerit, căci Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har*». Amin.

Iubirea de Dumnezeu trebuie să fie har ceresc în om, poporul Meu. Pe ea o au numai cei ce se leapădă de sine, iar Eu i-am spus omului: «*Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*». O, greu mai înțelege acest har omul care dă să vină după Mine și la Mine. I-am spus omului să-Mi urmeze Mie dacă se leapădă de sine pentru ca să vină după Mine. De două mii de ani am spus acest cuvânt, și de două mii de ani cei ce dau să vină după Mine se fac farisei între Mine și ei, căci omul nu are har, nu are iubire de Dumnezeu pentru Dumnezeu, ci are pentru sine, și Mă scoate pe Mine dator pentru calea lui înspre Mine. Eu însă îi spun acum omului că nu va găsi calea Mea decât cel ce este ca Mine, blând și smerit cu inima, mergând zdrobit în el pe calea cea cu slavă pe ea, pe calea cea cu smerenie ca a Mea așa cum vameșul își bătea inima zdrobindu-și-o înaintea Mea ca să-l miluiesc pe el pentru neputințele lui.

Iubirea de Dumnezeu se face har ceresc în om, și se împarte, și Îl împarte pe Dumnezeu când ea este ca Dum-

nezeu în om. Vin la tine, poporul Meu, cu arhieriei cei serbați azi, ca să te învețe ei iubirea cea plină de har ceresc, lucrătoare de Dumnezeu pe pământ. I-am iubit pentru lepădarea de sine a lor și i-am înălțat pe pământ pentru harurile Duhului Sfânt, ca să le lucreze ei pe ele înaintea oamenilor și să vadă oamenii calea Mea cea cu smerenie pe ea, căci cel ce știe să se lepede de sine, acela știe să-Mi și urmeze Mie. Amin, amin, amin.

— **N**oi, Doamne blând și smerit cu inima, de aceea Te-am iubit, și cine Te iubește, după dreptate Te iubește, căci Tu ești blând și smerit cu inima, și așa îl înveți pe om iubirea, lepădarea de sine care se face în om iubire a harului ceresc. Cine Te află cu adevărat, acela se leapădă de sine, Doamne, așa cum am lucrat noi de Te-am îmbrățișat mângâindu-Te pe drumul Tău cel greu în căutarea omului pierdut de Tine, iar de noi am uitat și Ți-am slujit lucrării Tale înaintea oamenilor, căci am avut înțelepciunea firii, care ne-a ajutat să cunoaștem lumina și să vedem întunericul care stă pe pământ peste om, căci omul nu este blând și smerit cu inima și nu poate cu Tine omul, și poate cu el, și apoi Îți mulțumește Ție pentru cele lucrute de el, căci cel ce nu se smerește, acela știe să se înalțe pe sine înaintea Ta și a oamenilor, Doamne. Slava Ta cea plină de har ne-a dat nouă azi cuvânt în venirea Ta cu sfinții Tăi la poporul Tău din mijlocul căruia înveți învățătura Ta ca să aibă toate neamurile pământului de unde să ia și să știe să umble pe căile Tale, pe căile iubirii cerești, iubire cu har ceresc în ea.

Binecuvântăm pe fiii cei unși în grădinița cuvântului Tău pentru lucrarea Ta de azi peste pământ și scuturăm peste ei harurile iubirii cerești ca să lucreze ei prin slava aceasta și să învețe mereu ca niște copii ascultători de Dumnezeu, căci cei fără de învățatură nu au umilință, nu au lucrare, Doamne. Le dăm lor întărire duhului și sufletului și trupului. Le dăm din iubirea noastră cea plină de har ceresc, căci cu ea am lucrat noi pe pământ după ce am părăsit veacul acesta trecător și ne-am făcut slujitori ai Tăi, ai harurilor Tale, ca să-i ajutăm pe oameni să Te cunoască după adevăr. Dar cei ce sunt ai Tăi pe pământ nu sunt iubiți de oameni, căci duhul îngâmfmării, duhul de fariseu îi stăpânește pe oameni, și nu știu ei să se lepede de sine pentru calea Ta așa cum noi am urmat Ție între oameni.

Noi Îți aducem rugă plină de milă pentru cei de sub povara venirii Tale cuvânt și învățatură de viață pe pământ. Dă-i poporului Tău de azi har ceresc în iubirea lui cea pentru Tine ca să poată el să-Ți sprijine cu puterea Ta lucrarea venirii Tale după două mii de ani cuvânt pe pământ. Amin.

Te învățăm, popor al venirii Domnului, să înveți de la Domnul tot ce tu faci și împarți. El este blând și smerit cu inima, iar tu să fii ca El. Înălță-ți inima spre El prin rugăciune smerită și blândă, și așa să-ți împarți în jur inima ta, căci cel ce se leapădă de sine, se face iubire pentru Dumnezeu, har ceresc, cu iubire în el pentru Dumnezeu și pentru om, ca să vină pe pământ Domnul și cu sfinții Săi întru împărăție veșnică precum este scris. Amin.

Tu, Doamne, binecuvintează intrarea și ieșirea sfinților Tăi, și dă-i poporului Tău har ceresc, că pe pământ e greu, dar cerul Tău e dulce și se face mângâiere și putere pentru cei ce Te iubesc cu har ceresc în iubirea lor. Amin, amin, amin.

— **O**, sfinți iubiți și slăviți de iubirea cu care M-ați slujit pe pământ! Dați mângâieri și tămăduiri și puteri și biruință sfântă poporului venirii Mele, căci ruga voastră Eu o iau și o împlinesc spre slava Mea peste

poporul Meu și peste pământ, ca să ia omul învățatură de viață. Amin.

Iar tu, poporul Meu, adu-Mi mereu rugăciune cu har ceresc în ea, cu fierbinte dor în ea, ca să pot cu tine să le înnoiesc pe toate câte Eu le-am făcut și să așez cu totul împărăția Mea în mijlocul tău și să vină cei însetați și să găsească la tine râul vieții, și să învețe omul viața Mea în el și calea lui cu Mine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2006

Praznicul Întâmpinării Domnului

Fără pace este greu și pe pământ și în cer. Cele ascunse între om și om sunt întuneric, fie ele bune ori rele. Umilința este aceea care îl nimicește pe diavol. Fără Domnul între om și om e timp cu război.

Nu este pace fără Domnul, așa ți-am amintit Eu nu demult în cuvântul Meu de peste tine, Ierusalime, doritul Meu popor. Iar tu mai mare lucrare între toate câte tu lucrezi și simți să nu uiți să faci, ca să-Mi poți face tu Mie cărare spre tine, și să-ți poți face ție cărare spre Mine, popor al venirii Mele, că fără pace e greu, e tare, tare greu pe pământ, și e greu mare în cer dacă pe pământ la tine nu e pace. Fiți plini de duhul păcii sfinte, fiilor, că Eu am în mijlocul vostru mereu, mereu praznicul cuvântului Meu, care Mă aduce la voi a doua oară de lângă Tatăl pe pământ, ca să fac pace între Dumnezeu și om, între om și Dumnezeu, că fără Domnul nu este pace, fiilor. Amin, amin, amin.

Pe pământ nu este pace, căci pacea cea adevărată este pacea Mea, și de aceea am spus Eu ucenicilor Mei: «*Pacea Mea o dau vouă, și nu precum vă dă lumea vă dau Eu*». O, poporul Meu, în lume nu poți da de pacea ta, că nu este pace în lume. În lume este desfrânare, și omul nu mai poate fără această înșelare peste el. Dar tu, iubitul Meu Ierusalim, întâmpină-Mă cu inimioarele tale pline de pacea Mea, că Eu pacea Mea o dau ție, ca să Mă iubești prin ea, ca să poți prin ea prin vremea cea înșelătoare de azi, poporul Meu. Hai să ne facem întâmpinarea, tu Mie, iar Eu ție, și întâmpină-Mă cu pacea Mea în inimioara ta, și altă pace tu să nu cauți, și altă odihnă tu să nu prețuiești, că dacă tu nu pătrunzi taina păcii Mele, ești fără de pace, și îți este greu, și Îmi este Mie greu în mijlocul tău. Învață din zori și până în zori că nu este pace fără Domnul. De pe pământ nu căuta să Mă iei, și ia-Mă din cer, fiule, că pe pământ nu este pacea Mea, fiindcă omul poate numai cu pacea lui, numai cu mintea lui, numai cu voia lui. Tu însă întâmpină-Mă și ia-Mă în tine cu pacea Mea, cu lucrarea Mea, cu cuvântul Meu, căci cuvântul acesta este spre ridicarea sau spre coborârea multora, fiindcă Eu sunt Cuvântul. Învață să folosești spre pacea Mea din tine ceea ce Eu ți-am spus acum, și să-ți fie cuvântul Meu de peste tine ori spre ridicarea ta spre Mine cu iubirea și cu dorul și cu lucrarea de Duh Sfânt în inimioara ta, ori spre coborârea ta spre duh de umilință ca să Mă primești în tine și să te fac Eu după chipul și asemănarea Mea prin aplecarea ta, prin ascultarea ta, poporul Meu, căci peste lume nu e tot așa cu acest cuvânt al venirii Mele, ci el este spre ridicarea și spre coborârea multora, dar în alt fel decât îți hărăzesc Eu ție spre pacea Mea din tine, spre cumințenia duhului tău pentru întâmpinarea Mea, și este ori spre ridicarea ta spre lucru mult pentru Mine, ori spre coborârea ta spre duh de umilință ca să te pot povățui când ai nevoie de Dumnezeu în sufletul tău, că multe pe pământ îl încearcă pe cel ce îmbrățișează calea cea îngustă spre Mine, calea cea întregă prin adevărul ei. Amin.

O, poporul Meu, întâmpină-Mă ca să te povățuiesc, că pot, fiule, iar tu să poți să Mă primești. Eram prunc de patruzeci de zile când M-au întâmpinat în templu bătrânul Simeon și Ana proorocița, iar ei M-au ridicat pe brațele lor și au spus că Eu voi fi spre ridicarea și spre coborârea multora din Israel, și așa a fost, fiindcă duhul proorociei este unul duh adevărat. Amin.

Cel ce Mă primește cu toate ale Mele, acela se ridică pentru ele și prin ele, iar cel ce nu Mă primește așa, acela se coboară spre cele ale lui lovind cu ele în ființa Mea cea blândă, care așteaptă coborâtă în jos de inima și de mintea celui ce nu Mă primește pe Mine pentru inima și pentru mintea lui. O, poporul Meu, nu este pace fără Domnul. O, poporul Meu, nu este minte fără de Domnul în mintea celui ce nu seamănă cu Dumnezeu, Care este blând și smerit cu inima precum i-am învățat Eu pe ucenicii Mei să fie ca să-Mi poată fi ucenici, ca să Mă pot odihni Eu în ei cu duhul credinței neclătinate, și apoi să pot Eu în ei și nu ei, că unde poate omul și unde știe omul, nu pot Eu și nu știu Eu, căci Eu sunt blând și smerit cu inima înaintea omului, iar cel ce este tot așa, acela Mă primește și se ridică să fie casă a Mea, casa păcii Mele, locaș al odihnei Mele în om și lucrare a Mea din el peste pământ, lucrare ca a Mea, nu ca a omului, lucrare cu smerenie, căci Eu numai celor smeriți le dau harul Meu. Amin.

M-au dus mama Mea Fecioara și tatăl Meu Iosif, M-au dus la templu ca să Mă închine lui Dumnezeu, căci mama Mea și tatăl Meu este Dumnezeu Tatăl, și Lui M-au adus la patruzeci de zile cei ce M-au primit de la Dumnezeu spre creștere după ce M-am născut din Fecioară pe pământ. Simeon și Ana M-au întâmpinat, că Mă așteptau, iar Eu L-am întâmpinat pe Tatăl, Care M-a primit din brațele celor ce Mă purtau, și care au proorocit purtându-Mă pe brațe că Eu voi fi spre ridicarea și spre coborârea multora, și voi fi lumină spre descoperirea neamurilor și spre slavă poporului lui Dumnezeu, și mântuire gătită înaintea feței tuturor popoarelor. Amin.

Cu duh de întâmpinare plină de dor și de credință cu dor ia în duhul tău Duhul Meu, poporul Meu, că Eu pacea Mea o dau ție, și nu precum ți-o dă lumea ți-o dau Eu. Lumea are duhul ei, iar Eu te-am povățuit să iei Duh Sfânt, și pe Acesta nu-L poți găsi din lume, oricât ar da ea să te înșele că are în ea Duhul Meu. Ți-am spus că omul care nu umblă pe căile Mele nu poate lucra cu Duhul Meu, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și nu am nimic în lumea aceasta decât pe Tatăl Cel ceresc și pe cel ce se face locaș al Meu și al Tatălui Meu pe pământ, locaș al păcii Mele. Amin.

O, fiule poporul Meu, învață-te să faci voia Mea cu duhul tău. Din zori și până în zori caută să fii odihna Duhului Meu, dar nu uita că Eu Mă odihnesc în cel blând și smerit cu inima, în cel ce se umilește, în cel ce se arată umblând în lumină, căci cele ascunse în om și între om și om nu sunt lumina, ci sunt întuneric, fie ele bune, fie ele rele și fără de pacea Mea în ele. Eu vreau să stau în mijlocul tău și să fac sfat, căci acolo este locul Meu și Duhul Meu, dar când Duhul Meu dă de duhul omului, Eu Mă încurc în lucru și ies și stau în Tatăl, căci sunt blând și smerit cu inima, și nu sunt ca omul cel născut din om și care este învățat ca pe pământ, fără Duhul Domnului în el.

O, fiilor, aveți grijă de învățătura Mea de peste voi, că prin ea v-am învățat mereu să ieșiți din duhul lumii ca să nu beți din duhul ei, din vinul ei și să vă îmbătați din el fără să știți că așa faceți. O, fiilor, stați în Duhul Meu, căci Eu prin ucenicii Mei v-am povățuit să nu părăsiți adunarea voastră

laolaltă în Duhul Meu. Dar fiți mari cu credința și cu atenția cea cu har ceresc în ea, căci sunt două feluri de adunări laolaltă, și una este în Duhul Meu și se cunoaște că este așa, iar cealaltă este în duhul vostru și se cunoaște că este așa. Din tot ceea ce iese din voi și dintre voi se cunoaște ce este adunarea voastră laolaltă. Cu cât sunteți mai smeriți, cu atât sunteți mai cerești, și atunci poate Duhul Meu între voi, căci Domnul le dă harul Său la cei smeriți, și se înmulțește har din har în mijlocul celor smeriți, celor săraci cu duhul și în care locuiește numai împărăția cerurilor, fiilor. Îndeletniciți-vă să fiți săraci cu duhul, că de pe înălțime de munte am rostit Eu această lucrare pentru cei ce se vor face împărăție a Mea între oameni. Cei săraci cu duhul sunt plini de harul Meu, harul credinței sfinte, harul umilinței cerești și nu oricum umilință, căci dacă umilința voastră nu nimicește pe diavolul, stăpânitorul întunericului din om, nu este aceea umilința. Iar Eu, Domnul, vin în întâmpinarea voastră și prin toate strămtorile prin care treceți cu Mine și Eu cu voi, vă întâmpin cu pacea Mea, pacea cea din timpul zbuciumului, și vă spun: Pace vouă! Nu este pace fără Domnul. Fără Domnul este război, chiar dacă omul nu înțelege că război este timpul cel fără de Domnul în om și între om și om.

Pace vouă! Nu este pace fără Domnul chiar dacă nu se arată a fi război, dar unde nu este Domnul, duhul cel rău este în război cu omul prin toate câte nu pricepe omul din cele ascunse ale duhului rău între om și om.

Pace vouă! Nu vă răniți unii pe alții, ci mângâiați-vă. Întâmpinați-vă unii pe alții din zori și până în zori cu Duhul Sfânt Mângâietorul, pe Care L-am dat Eu să fie lucrare peste ucenicii Mei și între ucenicii Mei pe pământ.

Pacea Mea o dau vouă, și după lucrarea ei dintre voi vine tot ce aveți voi trebuință pentru Mine și pentru voi cu Mine, iar cea mai mare bogăție pe care voi o aveți între voi și pentru voi să vă fie ea Duhul Sfânt Mângâietorul, de la Care vine toată darea cea bună și tot darul desăvârșit, fiilor. Această iubire este de la Mine peste voi. Așa vă întâmpin Eu în zi de praznic de întâmpinare, iar voi întâmpinați-Mă blânzi și smeriți cu inima, ca să Mă vedeți, căci scris este: «*Vor fi asemenea Lui și Îl vor vedea cum este*»; veți fi asemenea Mie și veți avea pacea Mea, chipul și asemănarea Mea din zori și până în zori în cuvânt, și apoi în faptă, fiilor, spre întâmpinarea zilelor Mele cu voi, și ale voastre cu Mine. Amin.

Tu, poporul Meu, prin ceea ce iubești și cuvintezi și făptuiești nu uita să fii asemenea Mie, nu uita să fii popor frumos înaintea Mea, în întâmpinarea Mea, nu uita să fii ca Domnul tău, blând și smerit cu inima, poporul Meu. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2006

Duminica fiului risipitor

Cel ce nu ia cuvinte din Dumnezeu, își risipește mintea și viața. Adevărata smerenie este cea statornică. Lucrarea postului de cele ce îl spurcă pe om, este mai mare ca lucrarea postului de bucate.

O, poporul Meu, Eu, Domnul, sunt Păstorul tău, și voiesc de la tine să te hrănești cu hrana cea de la Mine, că Eu mereu ți-o dau, mereu te povățuiesc, mereu te îndemn, căci Domnul tău este fără de sfârșit. Amin.

Ți-am spus în cea din urmă povață a Mea peste tine să fii copil blând și smerit cu inima, și ți-am amintit că nu este pace fără Domnul, și am dat să înțelegi că fără Domnul în

toate ale omului e război, chiar dacă omul nu înțelege că timpul lui cel fără de Domnul în om și între om și om e război în timpul acela. Eu voiesc de la tine să înveți tot ce-ți dau să faci, și în toată vremea să grăiești frate cu frate tot cuvântul Meu de la un cuvânt la altul, și așa să petreci tu între Mine și tine, între frate și frate, fiule hrănit din cer. Cel ce nu stă în Tatăl cu mintea lui, acela își risipește mintea și statul lui în Tatăl, dar tu ești învățat de Dumnezeu să fii blând și smerit cu inima ca să poți să stai în Tatăl tău cu inima ta, că iată, pilda cea din Scriptura pomenită azi de duhul bisericii lui Hristos arată că fiul care nu a stat în tatăl cu mintea și cu inima în chip blând și smerit și-a risipit mintea și a fost furat apoi din brațele tatălui său și i-a spus tatălui că așa a făcut, și s-a dus apoi de la tatăl său, după ce și-a cerut dreptul său de fiu ca să fie al lui, ca să nu mai aibă tată dacă a vrut să fie liber de tatăl său.

Te învăț, poporul Meu, să stai cu inima în Duhul lui Dumnezeu, ca să ai tată, fiule, și ca să nu te smulgă nimeni din Tatăl și din statul tău în El. Mă uit în cuvântul pe care ți l-am dat și văd îndemnul Meu peste tine, căci v-am spus, fiilor, să nu vă răniți unii pe alții, ci să vă mângâiați și să vă întâmpinați unii pe alții, din zori și până în zori cu Duhul Sfânt Mângâietorul Cel între voi, și pe Care Eu L-am dat să fie lucrare peste ucenicii Mei și între ucenicii Mei pe pământ.

O, mângâiați-vă unii pe alții cu lucrare de Duh Sfânt, ca să aveți duh blând și smerit, fiilor. Lucrarea Duhului Sfânt Mângâietorul, dacă este lucrată între voi, ea vă ține în Tatăl, și nimic nu vă poate lua din El, căci cel ce nu ia minte și lucrare din Tatăl, acela se risipește cu mintea și se face fiu risipitor de viață din cer.

O, fiilor, viața din cer este frumoasă între om și om, iar cel ce o iubește pe ea, acela este blând și smerit cu inima și se face cuvânt cu cele din cer în el și Îi dă Tatălui cinste și mulțumire pentru viața lui, și nu uită să-L iubească pe Tatăl, căci viața cea din cer în om are pentru ea pe Tatăl ceresc. Amin.

O, poporul Meu, Mă uit ca un Păstor, Mă uit în tine și între frate și frate, Mă uit de la un cuvânt al Meu la altul ca să văd cum te așezi în el, cum iei din el, cum faci din el peste tine, iar Eu te îndemn mereu, mereu să-ți îndulcești viața cu dulcele cuvântului Meu, că Eu cu dulce te hrănesc, fiindcă așa este Dumnezeu în cer, și tot așa este și pe pământ când El Se împarte între fii. Cuvântul cel dintre fii să fie ca al Meu, cu dulce în el, ca să se cunoască fiii Tatălui pe pământ și în cer când cerul privește la voi, fiilor. Povața Mea e dulce, căci sunt Păstor, și sunt izvor de milă și de blândețe, și sunt cuvânt. Așa să fiți și voi, fiilor, că dacă nu vă faceți cuvânt unii peste alții pentru tot ceea ce lucrați voi pentru Mine și pentru voi, dacă nu grăiți între voi, se bucură duhul rău și vă aduce gâlcevi, fiilor. O, îndemnați-vă unii pe alții în duhul dragostei cerești pentru tot ceea ce faceți voi cu duhul și cu trupul, căci voi sunteți hrăniți cu învățătură din cer ca să nu vă lase Tatăl să vă risipiți cu mintea, căci cel ce nu este plin de Dumnezeu, acela se risipește pe sine din Tatăl și uită să se poarte în chip fiesc înaintea Tatălui.

O, poporul Meu, câtă dragoste am avut Eu pentru om! L-am învățat pe om învățându-Mi ucenicii. Am grăit în pilde ca să ia din ele învățătură de viață tot omul care voiește să se îndeletnicească peste el cu lucrarea vieții. Lucrarea vieții nu are omul de unde s-o știe decât de la Dumnezeu, iar Eu M-am făcut Păstorul tău, căci te-am făcut popor al Meu ca să lucrez cu tine și peste tine lucrarea vieții, fiule. Cel ce are această înțelepciune, acela se face copil al lui Dumnezeu pe pământ,

și se face cuvânt de viață, cuvânt dulce, căci viața cea din cer în om este cuvânt dulce, este cuvânt, poporul Meu.

Faceți-vă cuvânt unii peste alții, unii pentru alții, unii de la alții pentru lucrarea vieții, ca să trăiască între voi această lucrare și iubirea ei. Întăriți-vă unii pe alții cu această lucrare, căci Eu așa vă doresc să fiți. Dați-vă unii altora iubirea Mea, că Eu torn mereu apă la rădăcina vieții voastre cu Mine, ca să cresc Eu în voi, cu Duhul Meu Cel blând și smerit; Eu și nu voi, fiilor. Eu vreau să fie între voi ca și între cei din cer, iubire fără de sfârșit în lucrarea ei, Dumnezeu fără de sfârșit în voi și între voi și voi cu lucrare ca a Sa. Amin.

Eu grăiesc ca Dumnezeu, poporul Meu, iar dacă Eu sunt Dumnezeul tău, voiesc să văd că tu te uiți la Mine și că așa lucrezi și tu, și că Mă ai Învățător al tău, iar cel ce măsoară aceasta să fiu Eu, și să fiu povățuitorul tău, că Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, și sunt blând și smerit cu inima, și sunt plin de milă pentru toată făptura cea căzută și care Mă așteaptă din mijlocul tău s-o izbăvesc pe ea, s-o ridic pe ea. Amin.

O, poporul Meu, e greu fără Dumnezeu pe pământ, iar dacă omul nu vrea să mai audă de la Dumnezeu, nu pot să iau greul de pe el. Dar pe tine te povățuiesc mereu, ca să fiu cu tine pe pământ și să nu-ți fie greu, că fără Dumnezeu e greu pe pământ, poporul Meu. Am o inimioară scumpă între voi care Îmi spune cu duhul ei tânjitor după Mine: „Doamne, Doamne, ajută-mi să nu mă învăț cu Tine, dar nici fără de Tine cu mine, Doamne“.

O, poporul Meu, cel ce se învață cu Dumnezeu, acela nu-L mai ascultă, nu-L mai iubește, nu-L mai primește așa cum așteaptă Domnul de la cei iubiți de El. Iar cel ce nu se învață fără Domnul, acela Îl are pe Domnul de iubire a sa și se face cuvânt, ca și Domnul, și se face casă a Domnului, și se face unealtă a Domnului prin ascultare cu iubire în ea, în chip blând și smerit înaintea Mea, Cel ce măsoară inima omului, căci scris este: «*Mai înainte de a judeca Domnul, omul să nu judece peste cele ce sunt în om*», căci Domnul este Cel ce face aceasta. Amin.

Fiilor, fiilor, îngăduiți-vă unii pe alții în iubire, în Dumnezeu, fiilor, dar pentru aceasta trebuie să grăiți unii cu alții și cu iubire să grăiți, iar în voi înșivă să nu grăiți, căci ceea ce grăiți în voi înșivă vă vatămă pe voi, și apoi vatămă în părți. Grăiți unii cu alții și să vă știți unii altora inimioarele ca să învățați să fiți cu Dumnezeu, să vă dați lui Dumnezeu unii pe alții. Rugați-vă unii pentru alții, fiilor. Uitați-vă la ne-iubirea fiului din pilda spusă de Mine și azi pomenită, căci el când i s-a pus la încercare iubirea și iertarea s-a supărat și a judecat fără de milă, fără de iubire pentru cel ce s-a smerit de la faptele lui rătăcite de tatăl lui. Cel ce greșește, acela se smerește dacă este fiu, iar smerenia aduce har, aduce pe Dumnezeu în om. Să nu fie apăsător cel ce se smerește cu adevărat, căci adevărata smerenie este numai aceea care rămâne cu statornicie în om apoi. Amin.

Tu, poporul Meu, să nu fii fără de Mine întru smerenia ta, căci cei cu adevărat smeriți sunt cei ce au harul lui Dumnezeu peste ei. Tu, poporul Meu, să Mă lași pe Mine să știu și să spun, iar tu să știi să iubești așa, ca să ai tată pe Domnul, fiule. Ai grijă, când postești cu trupul, să faci aceasta pentru suflet și nu pentru trup, căci Eu sunt Dumnezeul celor sfinți și îi învăț pe ei pacea Mea și lucrarea ei care are plată de la Dumnezeu peste om. Pe toate cele bune ale tale să le faci pentru Dumnezeu și nu pentru tine, și îți vei agonisi în Mine pe toate cele bune ale tale. Amin.

O, Ierusalime, poporul Meu, se vestește peste om vremea postului pentru întâmpinarea învierii Mele dintre morți,

dar oamenii nu știu care este lucrarea postului de bucate, precum omul nu știe care este lucrarea postului de cele care-l spurcă pe om, și care ies din om spre vătămarea lui și a altora din jurul lui. O, poporul Meu, tu să Mă ai pe Mine cu tine în toată vremea și să stai cu masa întinsă între Mine și tine, căci omul care se hrănește din cuvântul Meu, acela este cel ce știe, iar cel ce auzind nu se hrănește, acela este cel ce nu știe să stea cu Dumnezeu pe pământ.

Ia-Mă în viața ta mereu, și pe masa ta mereu, poporul Meu, că Eu Mă dau celor ce Mă primesc, iar cei ce Mă primesc sunt cei ce Mă dau împărțindu-Mă așa cum sunt Eu spre pildă de viață veșnică în om, și între oameni din om, căci Eu, Domnul, locuiesc în cei ce Mă iubesc purtându-Mă și arătându-Mă în ei așa cum sunt Eu, așa cum M-am arătat că sunt, Fiu ascultător de Tatăl, blând și smerit cu inima, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 februarie 2006

Duminica înfricoșatei judecăți

Ziua judecății va fi înfricoșată pentru cei ce se vor pedepsi de înseși faptele lor necurățate de peste ei. Faptele sfinților vin după ei și vor împodobi masa nunții Mirelui ceresc. Fericiți sunt cei chemați și bogați de faptele vieții veșnice.

Cu duh de blând Păstor, așa grăiesc cu tine când pentru viața ta cu Mine Mă fac cuvânt de lângă Tatăl și din Tatăl, și te păstoresc ca să știi tu cum să trăiești, blând și smerit cu inima, ca și Păstorul tău Cel ceresc, poporul Meu. O, de câte ori știi că Eu vin la tine cuvânt pentru hrana vieții tale cu Mine, tu să Mă aștepti veghind și să-Mi așterni cale cu pace între tine și Mine și în mijlocul tău, că Eu așa te-am povățuit. Coborârea Mea e grea pentru cei ce stau sub ea, dar duhul păcii tale Mă ajută când vin, iar calea Mea spre tine Mă ține atunci pe ea cu pace, și Mă ține, poporul Meu.

O, ai grijă de pacea dintre tine și Mine, ai grijă de ochiul Meu care nu-și ia privirea de peste tine. Ai grijă să nu lacrimizezi ochiul Meu, căci cu el te privesc și te păzesc de orice rău când el dă să-ți șubrezească statul tău pe picioare, statul tău cu Mine și statul Meu cu tine, căci tu ești casa venirii Mele acum, la sfârșit de timp, Ierusalime care ești scrisă să-Mi fii popor și venire a Mea. Amin.

Venirea Fiului Omului întru slava Sa, și toți sfinții și îngerii cu El, șezând El pe tronul slavei și adunând înaintea Lui toate neamurile, această lucrare este cu tine, și despre care Eu spuneam ucenicilor Mei vorbindu-le în pilde și vestindu-le împărăția cerurilor și venirea Mea. Cuvântul Meu de peste tine adună toate neamurile în fața tronului slavei Mele, tron de heruvimi pe care stau și cuvintez cuvântul Meu peste pământ. Nu-i nimic dacă omul de pe pământ nu are vreme să stea înaintea venirii Mele, a cuvântului Meu rostit din cele cerești peste tot pământul. Nu-i nimic dacă nu găsesc credință pe pământ când Eu acum vin precum am spus că voi veni întru slava Mea cu toți sfinții și îngerii. Dar Eu vin pentru că am spus că vin, și vin așa cum am spus că vin, și adun toate neamurile înaintea cuvântului Meu rostit de pe tronul slavei Mele, iar lângă tronul Meu, toți sfinții și îngerii, așa cum Eu am grăit acum două mii de ani în mijlocul ucenicilor Mei ca să descopăr lor toate tainele Mele pentru venirea Mea cu judecata făpturii, pentru înnoirea lumii prin cuvântul care curge ca râul din gura Mea până ce va ieși de sub apa lui cer nou și pământ nou și popor nou, seminție făgăduită lui

Avraam, fiul credinței, pildă a fiilor lui Dumnezeu, credincioși și adevărați ca și Domnul lor. Amin.

O, poporul Meu, tot ce le-am spus Eu ucenicilor Mei le-am spus ca să le împlinesc, și nu de altceva le-am spus, și iată, cu tine încep aceste împliniri pe care atunci le grăiam în pilde. Te povățuiesc, fiule, să deschizi larg Scripturile Mele de atunci și să vezi în ele venirea Mea și să înveți toată împlinirea tainelor spuse de Mine atunci, căci toate se împlinesc, toate cele spuse despre împărăția cerurilor, despre statul Meu în mijlocul oamenilor, despre venirea Fiului Omului întru slava Sa, și toți sfinții și îngerii cu El, șezând El pe tronul slavei Sale și adunând înaintea Lui toate neamurile. Amin.

Scriptura, poporul Meu, este cartea care se împlinește, este cartea cea adevărată pentru că ea se împlinește, iar tu să ai veghe mare pentru deplina ei împlinire, pentru venirea Fiului Omului, și să stai mereu pregătit ca fecioarele înțelepte înaintea venirii Mirelui și a nunții Lui cu tine înaintea neamurilor toate.

Masa cuvântului Meu din mijlocul tău are la ea sfinții și îngerii, căci singur Eu nu umblu, și frumos mai umblu Eu în mijlocul tău, poporul Meu! Mă uit la cei ce-Mi stau cale de venire a Mea, cât de dulce, cât de viu, cât de cald și de frumos te învață cum să umbli și tu înaintea Mea dacă Eu așa de frumos umblu în mijlocul tău, și cu atât de mult popor ceresc mereu, mereu în tine și la masa Mea cu tine, masa nunții Fiului lui Dumnezeu, poporul Meu. O, oare, ce ai face tu, ce ai fi tu dacă Eu ți-aș deschide când și când mari ochii tăi pentru această vedere cerească a umbletului Meu frumos în mijlocul tău cu mult popor ceresc de sfinți și de îngeri, cu Ierusalimul cel ceresc care și-a plătit cetățenia cât a stat cu trupul pe pământ lucrând mult pentru loc lângă Mine în cer? loc pregătit de Mine după ce M-am dus la Tatăl, ca acolo unde sunt Eu, să fie și ai Mei care se aleg pentru Mine și care se scriu în Cartea Vieții Mielului prin faptele lor care vin cu ei împodobind cu ele masa Mea.

O, poporul Meu, este amintită în ziua aceasta ziua înfricoșatei judecăți. Dar pentru cine va fi ea înfricoșată? Va fi așa pentru cei ce se vor pedepsi de înseși faptele lor strânse de ei împotriva lor, iar pe cei drepti și sfinți, răsplătiți pentru cele strânse pe masa nunții Mele ca podoabe de nuntă, căci faptele sfinților vin după ei, precum este scris. O, totul este veșnic, fiilor, căci Eu Însumi am spus: *«Vor merge cei necredincioși și răi la osânda veșnică, iar dreptii, la viața veșnică»*.

Poporul Meu, nu știe omul cel bogat pământeste, nu știe, săracul, cum să-și strângă în cer când el caută să-și strângă așa. El nu știe pe ce cale ajung la Domnul faptele bunătații lui. El nu știe de cei prea mici ai Mei de pe pământ. Cei ce sunt ai Mei sunt cei ce-Mi slujesc Mie și nu loruși, sunt cei ce slujesc bogaților și înțelepților pământului pentru ca să vadă aceștia calea împărăției cerurilor, și pe Mine cu cei prea mici ai Mei pe pământ în mijlocul neamurilor de pe el, așteptându-i pe bogați să vină la masa Mea și să umble întru poruncile Mele ca să-i pot Eu pomeni pe ei între cei de-a dreapta Mea în împărăția Mea. Dar Eu îi strig acum, și iarăși le spun lor despre înfricoșata judecată.

O, fii ai oamenilor! Voi, bogați și înțelepți pământeste! Numai cei ce știu să se facă din capre oi, numai aceia îi pot afla pe cei prea mici ai Mei, cercetându-i apoi pe ei în necazurile lor cele pentru Evanghelia Mea care este vestită prin ei de la margini la margini, ca apoi Eu să vin, și ca nimeni să nu

poată spune că n-a știut că vin sau că n-am venit și n-am bătut peste tot să Mi se deschidă ca să intru și să cinez cu cei ce primesc darul credinței în venirea Fiului Omului întru slava Sa, și toți sfinții și îngerii cu El, șezând pe tronul slavei Sale și adunând înaintea Lui toate neamurile; ca să nu zică nimeni că n-a știut venirea Mirelui la mireasă și masa nunții Lui la care au fost chemați toți, toate neamurile de pe pământ. Amin.

O, fii ai oamenilor! Tot ce iubiți și trăiți voi, totul este deșertăciune și goană după vânt, precum este scris, dar împărăția Mea este veșnică, iar voi spre ea nu știți calea. Iată-Mă în mijlocul unui popor neluat în seamă de voi, cei ce vă cheltuiți vremea de pe pământ fără de faptele vieții veșnice. Veniți și vă suiți spre muntele învățaturii și luați de pe masa Mea viață veșnică pentru voi, căci fața lumii trece, dar cuvântul Meu și fiii lui cei credincioși rămân în veac, rămân cei ce se sfințesc pentru Mine. Amin.

Eu am făcut cerul și pământul, o, fii ai oamenilor! Eu sunt Cel ce v-am dat sufletul. Eu sunt Cel ce sunt, iar numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, și cu el Mă scriu înaintea voastră să vă chem de-a dreapta Mea învățându-vă să căutați mai întâi învățătura faptelor vieții veșnice, și apoi să stați înaintea venirii Mele, căci Eu vin. Amin.

Iar tu, Ierusalime numit de Mine popor al venirii Mele, fă-Mi cale spre neamuri ca să le învăț Eu calea, adevărul și viața și să cunoască ele venirea Mea, iar pe tine să te știe calea Mea cu care Eu umblu de la margini la margini ca să-i adun pe cei aleși, și care sunt ai Mei, așteptându-Mă ei să-i adun. Amin, amin, amin.

13/26 februarie 2006

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Lumea lucrează numai vremelnicie, numai sfârșit pe pământ. Duhul întinericului acestui veac îl ține pe om în duhul rătăcirii de Dumnezeu. Când poate omul, nu mai poate Domnul.

Cu Duhul Sfânt Mângâietorul cobor în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu, și cu El te povățuiesc, și cu El te întăresc, și cu El suflu peste tine înviorare mereu, ca să pot Eu cu tine și ca să poți tu cu Mine peste pământ cu Duhul Meu, cu facerea din nou a lumii, că nu mai este decât sfârșitul lumii peste tot pe pământ, fiindcă lumea cea fără de Dumnezeu își lucrează numai sfârșit, numai vremelnicie, căci ea nu așteaptă veșnicia și nu are cine să-i spună despre ea, iar Eu vin cu ea pe pământ și n-am cui să-i spun de ea și n-am cui să i-o dau.

Mă mângâi cu tine în suspinul Meu, poporul Meu. Suspini cu tine, căci te-am învățat să semeni cu Mine și să suspini și tu după om, că mare este rătăcirea omului de pe pământ, iar Eu, Domnul, am în mijlocul tău venirea Mea după om, lucrarea Mea de strigare după fiecare om, ca să vină omul pe calea luminii și să stea pe ea, și ca să scape el de duhul întinericului acestui veac, care îl ține pe om în duhul rătăcirii de Dumnezeu.

Eu vreau să-l trag pe om înapoi la Tatăl. Când am plecat la Tatăl ca să Mă așez iarăși de-a dreapta Lui, în ascultare de El, după înălțarea Mea între cele cerești, am spus că dacă Mă voi duce îi voi trage pe toți la Tatăl. Dar Mie nu Mi-e milă numai de cei ce M-au iubit și Mă iubesc și Mă așteaptă mereu cu dor, ci Mi-e milă de tot sufletul de pe pământ, și Mi-e milă, și suspin după om. Dacă omul ar suspina după Mine, Eu n-aș mai purta atâta suspin, dar omul nu știe ce este

suspiniul Domnului, plânsul Duhului Sfânt Mângâietorul, Duhul cu Care Eu vin pe pământ ca să-l învăț pe om Duhul lui Dumnezeu, și să scape omul de duhul lui care îi aduce și lui și Mie durere și suspin. Așa a pățit omul cel zidit de mâna Mea în vremea facerii cea de la început, după ce am făcut cerul și pământul și toate podoabele lor. A lăsat omul pe Dumnezeu și s-a luat după duhul său și nu s-a mai întors înapoi la Mine ca să-i dau iarăși viața Mea în el, statul Meu în el, și el să-Mi dea Mie viața și să-Mi dea iubirea din care Eu l-am zidit pe el.

Cu mare dragoste l-am zidit pe om. Cu mare dragoste te zidesc pe tine acum, la sfârșit de timp, poporul Meu. Cu mare, mare dor suflu Duh Sfânt peste ființa ta, ca să te înveți tu mereu, mereu cu ființa Mea în tine, cu Duhul Sfânt Mângâietorul, Care te învață iubirea Mea, Care împarte cu tine suspinul Meu cel după om. Îmi amintesc cu durere și cu lacrimi în mijlocul tău ziua când l-am pierdut pe om și când el a pierdut grădina raiului în care Eu l-am așezat după ce l-am zidit. L-am zidit ca să am mângâiere de la el, așa cum un părinte își face un copil ca să se mângâie cu el și de la el. Omul însă s-a depărtat de Tatăl său și de mama sa și s-a alipit cu femeia sa și s-a despărțit de Cel ce l-a făcut pe el. O, nu mai are omul mângâiere pe pământ, și în zadar caută să aibă, în zadar își face fii omul. Totul e numai minciună pe pământ, și omul nu știe să se mai întoarcă la Dumnezeu. Eu însă vin cu Duhul Sfânt Mângâietorul, căci le-am zis celor ce Mă iubeau: *«Dacă Mă duc la Tatăl, nu vă voi lăsa orfani, ci alt Mângâietor vă voi trimite ca să vă învețe și ca să fie cu voi în lume».*

Duhul Sfânt este Cel ce S-a împărțit pe Sine prin prooroci, și n-a fost pământul fără Dumnezeu pe el, dar omul n-a mai avut ochi și urechi spre Dumnezeu, căci a căzut pe pământ, iar Eu vin să-l ridic și să-i dau înapoi raiul, că pentru om am făcut raiul, poporul Meu.

Cu lacrimi și cu suspin nemângâiat a părăsit omul raiul după ce călcase legea iubirii lui Dumnezeu, iar acum, Eu, Domnul, voiesc de la om, cu lacrimi și cu suspin să caute după locul lui din rai, căci raiul a fost făcut, și este, precum Dumnezeu este și Se poartă după om să-l cheme înapoi în rai, în viața Duhului Sfânt Mângâietorul, căci Eu nu l-am lăsat orfan pe om dacă M-am așezat ascultător de-a dreapta Tatălui ca să fiu voia Lui și nu a Mea, și ca să ia omul pildă de la Mine și să stea de-a dreapta Mea și să Mă prețuiască, și ca să-l prețuiesc și Eu, și să-l păzesc de vrăjmășia duhului potrivnic lui Dumnezeu și care l-a luat pe om din brațul Meu, din raiul cel făcut pentru om ca să fie al Meu omul.

O, poporul Meu cel călăuzit de șoapta Duhului Sfânt Mângâietorul! Când poate omul, nu mai poate Domnul. Învață-te din Mine, poporul Meu, că Eu stau de-a dreapta Tatălui pentru ca să învăț, și la El Mă uit când lucrez, căci fiul care seamănă cu tatăl, acela este mângâierea tatălui, dar nu este pe pământ această minune. Și iată, pe Mine M-au iubit cei ce nu întrebau de Mine când am venit de la Tatăl între oameni. Cei rătăciți cu viața au venit și M-au aflat și M-au iubit, iar cei ce se numeau fii M-au judecat ca pe un om, căci nu M-au iubit dacă n-am semănat cu ei, și au stat orbi pentru venirea Mea cea de atunci, și despre care ei știau prin prooroci.

Vin după om Eu Însumi, că nu mai vede omul calea care să-l ducă spre pacea lui, spre odihna lui cea de după alergarea cea multă a lui. Vin și stau cu cuvântul Duhului Sfânt în calea omului, numai să Mă cunoască omul. Dacă omul voiește, Mă cunoaște, iar dacă nu voiește, el nu-și deschide ini-

ma și urechea ca să cunoască șoapta Mea, suspinul Meu cu care plâng pe urma omului ca să-i aduc împăcarea cu Tatăl, și apoi să-i dau mâna și să-l trag la Tatăl, unde îl așteaptă îmbrățișarea cea de tată și bucuria cerului pentru întoarcerea omului la Tatăl. Amin.

O, Tată Savaot, umblu suspinând după om ca să-l aduc la Tine, Tată, așa cum am spus că voi lucra atunci când M-am tras de lângă ucenici și când le-am spus că merg la Tine ca să-i trag pe toți la Tine, la Tatăl Meu, ca să fim iarăși în fericire cu omul, Tată. Iată, Îți cer cu rugă din mijlocul poporului care Ne primește ca pe Dumnezeu, și Te rog din mijlocul lui și cu el Te rog să împlinești Scriptura nașterii din nou a lumii. Te rog pentru inimă nouă în om, Tată, că Mi-e dor de dragostea Mea în om, ca să-Ți aduc înapoi omul, Tată, ca să-l trag la Tine și să fie omul.

Plânge omul cel zidit de mâna Mea, plânge după tot omul care s-a născut din om, și se roagă la Tine și la Mine să-i dau inimă nouă omului de azi, ca să se facă salvator omul cel de azi și să asculte de Dumnezeu așa cum ascult Eu de Tine, Tată, că Îți sunt Fiul iubit, iar Tu faci voia Ta prin Mine, fiindcă Eu așa voiesc și așa Îți sunt Fiul iubit. Amin.

— **O**, Fiule cu duh de copil, Tu ești Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și cu duh de copil al Meu lucrezi ca și Mine, iar Tu ai știut taina aceasta cerească atunci când ai spus că dacă omul nu se va face copil, nu va intra în împărăția lui Dumnezeu, nu va avea în el împărăția lui Dumnezeu.

Duhul de copil ca și Duhul Tău, Dumnezeule-copil, aceasta îi doresc Eu, Tatăl, poporului cuvântului venirii Tale după două veacuri când iarăși vii pe pământ după om pentru ca să-l faci iarăși pe om după chipul și asemănarea Noastră, Dumnezeule-copil. Te-am coborât pe pământ și le-am spus tuturor că ești Fiul Meu, și tot așa le spun și azi tuturor: El este Fiul Meu, și întru El Eu sunt și Eu binevoiesc, iar în El este Duhul Sfânt Mângâietorul, cuvântul Tatălui și al Fiului pentru nașterea din nou a lumii, căci Eu și cu Fiul Meu iarăși lucrăm și noi le facem pe toate, precum este scris să se împlinească acum, la sfârșit. Amin, amin, amin.

— **O**, fii ai oamenilor, vă grăiește Tatăl și Fiul, Fiul și Tatăl din mijlocul poporului venirii Domnului pentru facerea din nou a lumii. Lăsați-vă chemați, lăsați-vă aleși, că vine Domnul pe pământ ca să-i aleagă pe cei credincioși venirii Lui și să le dea loc pregătit, ca acolo unde este El, să fiți și voi, dar faceți-vă ucenici ai venirii Mele de la Tatăl la voi și după voi.

Lăsați-vă de duhul acestui veac, căci duhul lumii este duhul cel vrăjmaș lui Dumnezeu și nimeni nu poate să facă cele ale lui Dumnezeu dacă nu este chemat, ales și credincios, dacă nu este trimis de Dumnezeu, după ce seamănă cu Dumnezeu unul ca acela. Veniți la lumină, ieșiți la lumină, căci viața înseamnă Dumnezeu, dar învățați taina vieții. Postiți de tot ce este rău și întunecat și hrăniți-vă cu Duhul Sfânt Mângâietorul, căci Eu am spus tuturor că omul nu trăiește dacă mănâncă numai pâine, ci trăiește dacă se hrănește cu cuvântul cel ieșit din gura lui Dumnezeu. Și iată masa Mea! Luați din ea și hrăniți-vă cu duhul vieții veșnice și faceți-vă fii ai lui Dumnezeu, plini de har și de adevăr, închinându-vă Domnului. Pregătiți-vă viața și hăinuța ei hrănindu-vă cu Duhul Sfânt Mângâietorul, și stați ca unii care așteaptă pe Stăpânul lor să vină și să le aducă bucuria veșniciei lor, cerul cel nou și pământul cel nou pentru cei ce învață de la Dumnezeu, așa cum Eu învăț de la Tatăl, și de la El iau și vă dau. Amin, amin, amin.

Iar tu, poporul Meu Ierusalim, binecuvintează numele Meu de pe creștetul tău și cinstește-L pe Domnul vestindu-I venirea Lui la tine, și de la tine spre toate neamurile pământului, din cele patru unghiuri, ca să vină ele spre muntele învățaturii și să ia și să se facă fii ai lui Dumnezeu, cu har și cu adevăr în ei, iar Eu să le fiu lor Dumnezeu. Amin.

Pace ție, Ierusalime nou! Păstrează-te în hăinuță nouă. Harul și adevărul Meu să fie lucrarea ta, ca să lucrăm lucrarea Tatălui și să vadă neamurile pământului lumina Mea de peste tine, cuvântul Meu care cheamă și sfințește pe tot cel ce va crede și se va mântui crezând și împlinind în el împărăția Mea.

O, poporul Meu, nu uita să lucrezi peste tine putere pentru Mine, și să mângâi și să întărești venirea Mea la tine, și să fii copil al Tatălui Meu, așa precum sunt Eu. Amin, amin, amin.

20 februarie/5 martie 2006

Duminica întâi a Postului Mare, a drepteii credințe

Unde nu este voia Domnului, este voia omului. Credință este aceea care împlinește împărăția cerurilor pe pământ. Între frați trebuie potrivire.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt îți întărește duhul păcii tale și puterea iubirii de Dumnezeu, care întărește puterea ta și calea ta cu Mine, popor cu nume nou. Vin cuvânt în cartea Mea cu tine ca să-ți dau pacea Mea. Pace ție! Nu este pace fără Domnul, și de aceea Mă dau ție ca să Mă ai, și îți zic cu dor: Pace ție! Amin.

O, poporul Meu, întărește pacea Mea în mijlocul tău, căci odihna Mea din tine îți aduce ție tot ce trebuie să ai și să poți și să fii. Învățătura Mea îți aduce mereu îndemn să fii odihna Mea, să fii popor al ascultării și să iubești să faci voia Mea, căci cuvântul Meu de peste tine te învață de multă vreme să fii tu cerul pe pământ în mijlocul oamenilor, iar când nu va mai fi nici o fărâma de lumină pe pământ, tu să fii cerul Meu și lumină să fii peste tot pământul și de șapte ori mai mult să strălucești, iar pentru această lucrare este mult de lucrat și cu multă iubire trebuie să te înveți să fii lumină, să fii putere de la Dumnezeu, poporul Meu, și să nu lași jos puterea Mea din tine, că Eu trebuie să împlinesc prin tine toată voia Mea cea pentru înnoirea a toate. Amin.

Iată câtă credință îți trebuie, Ierusalime! Eu din zi în zi mai mult vreau să le spun sfinților cerești că mare este credința ta, iar tu umple-ți de pacea Mea calea ta cu Mine și ai grijă de Mine, poporul Meu. Când tu ai grijă de Mine, toate câte trebuie să ai și să faci tu, acelea vin de la grija ta de Mine, nu de la grija Mea de tine.

Dau să te povățuiesc tot mai cu putere, tot mai cu dor spre începutul cel ceresc, ca iar să fie acest început pe pământ, dar tu trebuie să te îndemni frate pe frate spre acest început, că Eu ți-am spus mereu că în cer nu e ca pe pământ. Ai grijă de cer pe pământ, Ierusalime nou, și tot și toate îți vor veni în ajutor și se vor așeza în slujba Mea și a ta pentru împărăția Mea din tine și din mijlocul tău, dar Eu te-am învățat să ai unire mereu și numai un gând de-a pururi, ca să fie cerul păcii în mijlocul tău, iar Dumnezeu să strălucească în tine și din tine, căci scris este despre «cetatea care nu va avea trebuință de soare, nici de lună ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o, iar făclia ei este Mielul, și neamurile vor umbla întru lumina ei, iar împărății pământului vor aduce la ea mărirea lor». Amin.

O, poporul Meu, tu trebuie să fii pe pământ taina vieții, taina cerului, iar puterea credinței tale este taina care te ajută spre această împlinire, că Eu aștept cu mare dor, spre vederea ta și a neamului de pe pământ, cerul cel nou și pământul cel nou, cale dulce, cale netedă, iubire fără seamăn pe ea în cei ce o au pe ea pe calea aceasta.

O, Ierusalime așezat pe pământ prin cuvântul Meu, voiesc să iau de pe tine tot greul tău, toată apăsarea care te obosește pe cale, și voiesc să fii popor ales între popoare așa cum este scris despre tine în Scripturi. Îți dau putere de înțelepciune pentru împlinirea lucrării Mele cu tine ca să înțelegi că tu lucrarea Mea o ai de lucrat pe pământ. E greu pe pământ, dar în mijlocul tău voiesc să nu fie greu, ci voiesc să-ți fie ușor și ție și Mie, dar trebuie multă, multă împărăție a cerurilor în curțile Mele cu tine, ca să vadă sfinții în mijlocul tău Scriptura Mea prin care am spus la ucenicii Mei să fie peste ei precum în cer voia Mea pe pământ, iar Eu să le dau lor pâinea și pacea și paza Mea peste ei.

Credința ta, poporul Meu, aceasta să fie: precum în cer așa și pe pământ, așa cum am hărăzit Eu prin cuvântul Scripturii cea rostită pentru ucenicii Mei, căci pe pământ e numai lume peste tot, și e ca pe pământ, fiindcă unde nu este voia Mea cu voia omului, nu este cerul pe pământ. Iată, nici un fel de credință nu-ți trebuie ție decât să crezi Scriptura aceasta pe care am sortit-o Eu la cei ce se sfințesc pentru Dumnezeu, și prin care am zis: «*Precum în cer așa și pe pământ*», iar tu să ai toată înțelepciunea acestei Scripturi care taie de la tine apăsarea grijilor vieții, dând Tatălui toată grija aceasta, numai să porți tu pe pământ grija împărăției cerurilor în tine și în mijlocul tău, poporul Meu, și să lucrezi tu cerul pe pământ în orice faci, în orice grăiești, în orice iubești, căci iubirea și viața ta Eu trebuie să fiu. Amin.

Te-am povățuit mereu, poporul Meu, să ai grijă de pacea ta, de puterea ta, de sănătatea ta, și unul altuia să vă dați și să vă lucrați acestea, ca prin aceste cerești lucrări să fiți la fel, să gândiți la fel, și de la mijloc să luați apoi din ele și să aveți, dar toate în Domnul lucrate, precum în cer așa și pe pământ, poporul Meu.

Aveți mare și multă grijă să vă potriviți unii cu alții, fiilor, și să aveți înțelepciunea Mea pentru această lucrare, că unde nu este așa, nu este unire, iar unde nu este ca în cer, e greu pentru Dumnezeu, poporul Meu.

Iubiți cerul, fiilor, dar iubiți-l cum l-au iubit și cum îl iubesc cei din cer. Nu vă întrebați unii pe alții cum să faceți lucrarea aceasta, ci doar îndemnați-vă unii pe alții la lucrarea și la credința aceasta, căci așa este drept să credeți voi, și tot așa să și lucrați. O, Mi-e milă de voi, fiilor. Sunteți strânși de greutate și de lipsuri, că e greu pe pământ, iar Eu voiesc să fiți voi cer pe pământ și să aibă Tatăl grijă de voi prin împărăția lui Dumnezeu din voi și dintre voi. Îndeletniciți-vă să lucrați mult cer în toată clipa mișcărilor voastre și a odihnei voastre, și nu uitați Scriptura Mea cea despre păsările cerului și despre crinii câmpului, căci cine uită de ea, nu are putere de credință spre împlinirea ei.

O, poporul Meu, nu poate fi o mai bună credință ca aceea care împlinește împărăția cerurilor pe pământ între oameni. Nu vă uitați afară, că afară sunt toți cei care iubesc minciuna și toate câte vin de la ea peste fiii oamenilor care au pierdut împărăția lui Dumnezeu după ce au dat-o de la ei ca să-și facă ei împărăție a lor pe pământ; afară sunt toți cei ce iubesc minciuna și faptele deșertăciunii și ale fărădelegilor ei.

Prindeți puteri pentru adevărul împărăției Mele cu voi. Din zi în zi tot mai desăvârșit îndemnați-vă unul pe altul

pentru împlinirea adevărului împărăției Domnului cu voi, iar aceasta este ceea ce am spus Eu când am spus: «*Precum în cer așa și pe pământ*». Folosiți-vă tot mai mult, tot mai cu dor, tot mai cu iubire de cele lăsate de Mine între cer și pământ, de cele rostite de Mine peste om, ca să pot Eu împlini cu voi Scriptura de cer nou și de pământ nou, care vă dă pacea cea desăvârșită, fiilor. Citiți Scripturile acestei împliniri care așteaptă să se așeze pe pământ în chip văzut și trăit pe vecii. Inimioarele voastre și aluatul lor și dorul Meu din ele să fie locașul Meu din voi, odihna Mea în voi, și stați strânși uniți în Unul, Domnul vostru, toți cei ce vă potriviți unii cu alții pentru cele cerești, și căutați peste tot să fie potrivire întregă între cei ce stau în buchețele din loc în loc între cei culeși de Mine ca să fie cu Tatăl și cu Fiul și cu Duhul Sfânt pe pământ. Amin.

Trebuie potrivire între frați, fiilor. În toate locașurile pregătite de Dumnezeu pentru ai Săi trebuie potrivire între frați ca să poată Domnul să fie în mijlocul lor din loc în loc peste tot pe unde am Eu pe poporul Meu. Fiți înțelepți pentru împlinirea aceasta peste tot pe unde Eu, Domnul, am împărăție a Mea, și lucrare cu duh blând și smerit să stea în tot lucrul și locul pe unde Eu Îmi doresc dorul odihnei Mele. Aceasta este credința pe care voiesc Eu s-o aveți și să faceți fapta ei, ca să găsească lucrarea ei, să găsească mereu, mereu credință pe pământ și prin ea să vin mereu să-Mi păstoresc pe poporul Meu de peste tot, iar poporul Meu este cel ce se face odihnă a Mea. Amin.

O, copii îngreuiți de grijile cele pentru poporul Meu! Pentru cei de sub greu e mai greu, dar împărăția Mea din voi și dintre voi vă face sarcina ușoară, fiilor. Învățați-vă să cereți sprijinul de la Domnul și de la sfinții Săi, căci voi aveți lucrare mare de lucrat peste poporul cuvântului Meu și peste pământ. Și iată, binecuvintez cu mare iubire lucrarea vestirii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani pe pământ acum, la sfârșit de timp, și cartea Mea cu voi se va împărți apoi peste tot spre mărturia lucrării Mele cu voi. Binecuvintez iubirea și truda voastră și vă dau puteri proaspete și vă dau ajutor să dați în toate cele patru unghiuri ale pământului vestirea cărții cuvântului Meu, și apoi vom așeza cartea Mea înaintea oamenilor de pe pământ și vor crede în Dumnezeu neamurile pământului. Amin.

Toată iubirea și truda cea pentru vestirea locului Meu cu voi și a cărții cuvântului Meu v-o binecuvintez în ziua aceasta, și toată ascultarea voastră o pun înaintea Tatălui pentru plata ei cea de la Dumnezeu. Grăiesc în taină, căci așa este lucrarea Mea cu ucenicii Mei care înțeleg grăierea Mea. Mă aplec și vă mulțumesc pentru ascultare, pentru trudă, pentru credință, pentru iubire, iar rodul vă va bucura. Amin.

O, copii de sub greu venirii Mele! Învățați să petreceți mereu, mereu praznicul împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Grăbiți Scriptura cea de cer nou și de pământ nou pe pământ, căci pe voi vă am de ajutor. Locurile Mele cu voi sunt vârful de munte înalt, și voiesc să fiți mereu pe potriva acestei taine, fiilor trudiți și trudituri. Fiți toți ca unul ca să fiți voia Mea, căci voia Mea e una. Aduceți Mie mereu iubirea Mea din voi și slăviți-Mi slava Mea cu voi mulțumindu-Mi de-a pururi pentru mila Mea de voi.

Aduceți peste voi puteri și împliniri de la Mine prin trăirea voastră ca în cer, fiilor. Toți peste tot să fiți cerul pe pământ, și la fel să faceți și să lucrați această taină. Fiți blânzi și smeriți cu inima, copii ai poporului Meu, și dați-vă unii altora puteri din cer învățând lucrarea cerului pe pământ, dar

faceți-Mi loc larg în voi, și între voi apoi, căci înțelepciunea Mea cea de sus stă să vă umple, și voi să v-o dați unii altora apoi, fiilor. Amin, amin, amin.

27 februarie/12 martie 2006

Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din Sevasta

Facerea omului este mereu prin dureri. Nașterea cea de sus aduce trăiri cerești între frați, iar taina sfinților este răbdarea care nu-l îndreptățește, ci îl înțelepțește pe om.

Ezi de sărbătoare de sfinți muceniciți pentru numele Meu, pentru slava credinței Mele în om. Eu, Domnul, Îmi fac cărare spre tine, Ierusalime al cuvântului Meu. Pacea Mea cea vindecătoare de toate câte apasă peste tine, pacea Mea ți-o dau ție, și prin ea tu să nu uiți că ești poporul Meu și că Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău. Mângâierea Mea ți-o dau, că tu ești mereu sub povară. Lucrarea cuvântului Meu este făcătoare de cer nou și de pământ nou, iar facerea este mereu cu dureri, și greu de tot se apleacă omul sub ea, că el este învățat cu cele de pe pământ și cu greu se ridică omul pentru facerea Mea.

Din timp în timp am avut pe sfinți și pe mucenici ca pildă de facere a omului născut de sus, dar omul care alunecă mereu în sine și în cele ca pe pământ uită de nașterea lui din Dumnezeu, uită de Făcătorul a toate, iar ca să nu uite îi trebuie dragoste de trăiri cerești omului, îi trebuie veghe dulce, credință cu dor și faptă cu iubire, toate într-o răbdare cea de sus învăluite, căci taina sfinților este răbdarea, de la care vine toată înțelepciunea, toată puterea cea pentru Dumnezeu pe pământ în om. Amin.

Răbdarea cea de sus nu-l îndreptățește pe om, ci îl înțelepțește spre iubire, spre leagănul cel sfânt al vieții omului, poporul Meu. Cei serbați azi în duh de biserică mărturisitoare pentru sfinți au avut răbdarea iubirii, iubirea răbdării, și au avut credința că sunt ai lui Dumnezeu pe pământ, și au arătat că nu este Dumnezeu mai mare ca Dumnezeuul lor chiar dacă împărății pământului prin orbirea sufletului lor au crezut mereu că ei sunt stăpâni oamenilor și că oamenii trebuie să dea totul pentru ei.

O, poporul Meu, Eu am făcut cale bine deslușită spre Mine pentru om acum când vin cuvânt la tine. L-aș vrea pe om mai văzător, mai iubitor, mai adevărat pentru Dumnezeu, dar cele de pe pământ îl despart pe om de Dumnezeu. Te-am luat din lume și te-am făcut popor al cuvântului Meu și te-am așezat în calea omului ca să te ia omul de cale a lui spre Mine și ca să găsească omul pe Dumnezeu și să-L iubească și să uite apoi pe cele care-l despart pe om de cer, și să se folosească de ele pentru împărăția Mea cu omul și nu așa cum face el până ce îl uită pe Dumnezeu, Făcătorul a toate câte sunt cu adevărat.

O, Ierusalime, ai grijă mai mult decât de toate grijile tale, ai grijă de pacea Mea din mijlocul tău ca să pot să lucrez cu pace, și cu putere de la pace lucrul cel greu al ființei cărții cuvântului Meu. Nici o lucrare pe care tu o lucrezi nu trebuie să umbrească pacea Mea din mijlocul tău, ci ajută-Mă, poporul Meu, să pot lucra și să pot apoi să Mă odihnesc de această lucrare și să le dau apoi putere și întărire și pace și lucru peste tine la cei ce veghează calea ta spre Mine și calea Mea spre tine, popor al cuvântului Meu. Tu ești popor al cuvântului Meu, și de el trebuie să ai tu cea mai mare grijă, și de la această grijă îți vor veni toate câte trebuie pentru lucrarea cuvântului Meu și pentru tine cu Mine, poporul Meu.

O, nu-ți dau prea mult cuvânt în ziua aceasta de sfinți sărbătoriți, căci toți sfinții au de lucrat la lucrul păcii și al puterii pentru ființa cărții cuvântului Meu, pentru întărirea și paza și veghea peste această mare împlinire. Nu uita de îndemnul unii de la alții spre rugăciune, spre pace, spre trăiri cerești și spre tot ce ține cerul în mijlocul tău, poporul Meu. O, nu uita cuvântul Meu de peste tine. Să fii blând și smerit cu inima, fiule al zilelor Mele cu tine. Să fii treaz pentru împărăția Mea din mijlocul tău, pentru Domnul Dumnezeuul tău. Să fii înflăcărat pentru cele ce îți cer să fii, poporul Meu.

O, cere-Mi har mult, ca să-ți dau și ca să ai umiliția duhului prin el, Ierusalime. O, ține-Mi cald locul Meu din tine și locul Meu din mijlocul tău și nu uita că ești al Meu și nu al tău, Ierusalime al harului. Amin.

Cheamă-Mă, poporul Meu, și ține-Mă lângă tine. Vindecă-te cu Mine de toate neputințele tale, de toate lipsurile tale, că Eu sunt ajutorul tău. Nu tu, și Eu sunt Cel ce pot pentru tine, dar dă-Mi mereu viață în mijlocul tău, în inima ta și între frate și frate, precum Domnul iubirii te-a învățat să fii, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2006

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci

Domnul are nevoie de ajutor de la om sub crucea venirii Lui. Ascultarea de Dumnezeu este iubirea cea desăvârșită.

Ne însemnăm în carte cu sărbătoarea crucii, căci crucea Mea a adus sărbătoarea mântuirii celor credincioși lui Dumnezeu, poporul Meu. Vremea postului de dinaintea sărbătorii Învierii Mele are la mijlocul ei sărbătoarea crucii, biruința cea dulce prin cruce, că Mie Mi-a fost dulce crucea și drumul ei cu Mine la gândul că Mă voi face prin ea Mântuitorul omului.

O, poporul Meu, dă-I Domnului iubirea ta de El. Eu ți-am dat iubirea Mea ție, iar tu să-Mi dai iubirea ta și s-o faci dulce ca să Mă mângâi tu cu ea pe drumul Meu cu tine, iar Eu să am loc lângă tine și să te ocrotesc sub mantia Mea, prin duhul ascultării tale, căci ascultarea de Dumnezeu este iubire, poporul Meu.

Voiesc de la tine să-Mi fii de sprijin în truda Mea cea grea de la cer la pământ, de la Tatăl spre tine, poporul Meu. Duh de pace să fie în mijlocul tău și să te faci mereu mângâierea Mea și sprijinul Meu, ca să-Mi fie și Mie și ție ușor pe pământ și să lucrez cu tine nașterea din nou a lumii și să-L bucurăm pe Tatăl mângâindu-ne așteptarea, Ierusalime mic, căci Tatăl lucrează cu Mine și cu cei mici ai Mei. Așează-te înaintea Tatălui, că și Eu Mă așez, și hai să cerem putere de biruință pentru Mine și pentru tine, și hai, poporul Meu, să lucrăm și să primim prin rugăciune, că Eu ceream la Tatăl și primeam. Amin.

Voiesc să vă dau sănătate trupurilor, că e crucea grea și e vremea rea, iar voi sunteți sub povara venirii Mele, fiilor. Cereți cu Mine de la Tatăl. Să cerem puteri și vindecări de neputințe, și ajutați voi trăirea Duhului Domnului între voi. Țineți-L pe Domnul aproape și stați în Domnul. O, nu stați în voi. Stați în Domnul, fiilor, ca să stea Domnul în voi, că voi sunteți mici și neputincioși fără Domnul. Eu cer la Tatăl putere și sănătate pentru voi mereu, și Mă rog cu voi acum Tatălui și zic: vino, Tată, în ajutorul lor, căci Tu ești întru Mine, iar crucea Mea cu ei să le fie spre sănătate, spre vindecare de neputințe și spre pacea duhurilor lor, Tată. O, ajută-le

puterea, întărește-i pe ei în duhul ascultării de Dumnezeu; sporește iubirea din ei, căci viața Mea le-o dau și cu dor îi pregătesc pe ei pentru ziua iubirii Noastre de ei, Tată. Amin.

— **O**, Fiule mântuitor! Mila Mea de ei e ca și mila Ta, căci Tu ești în Mine. Unii de alții să avem milă; Noi de ei, și ei de Noi, Fiule mângâietor. Sărbătoarea crucii să le aducă lor sfinți și îngeri tămăduitori de neputințe, ca să le întărim puterea în lucrul lor cel greu pentru ființa cărții Tale, a cuvântului Tău de la sfârșit de timp, Fiule Care vii cuvântând pe pământ, pe masa nunții Tale din mijlocul neamului român. Eu, Tatăl, sunt în Tine. Eu, Tatăl, le dăruiesc prin Tine mângâiere și putere și tămăduiri peste neputințele lor, că ei sunt firavi, dar Noi suntem Dumnezeu lor și ajutorul lor pe drumul venirii Tale acum, la sfârșit de timp, Fiule Mântuitor. Amin.

— **O**, Tatăl Meu și al lor! Dragostea Noastră să fie în ei, Tată, ca să fie ei asemenea Nouă. Duhul mângâierii Noastre este pentru ei, Tată, și îl dăm lor. Amin.

O, fiilor plăpânzi, primiți puteri, primiți vindecări de neputințe. Primiți, că Eu, Domnul, vă dau, iar voi stăruți în rugăciune, ca așa lucrează iubirea dintre Mine și voi, dintre voi și Mine, fiilor. Lacrimile voastre văzute și nevăzute Eu le așez înaintea Tatălui ca să le dăm ajutor celor ce plâng în rugăciunea lor.

Stați în Domnul, fiilor. Desăvârșiți-vă în lucrarea de ucenici și fiți numai ai Mei, ca să fiți vrednici de împărăția Mea în voi. Lăsați-vă Mie și întăriți viața voastră în Domnul și în lucrările Lui, ca așa și nu altfel sunt ucenicii, și veți avea nume și plată de ucenici, fiilor. Amin.

Binecuvântată să vă fie vremea postului de dinaintea sărbătorii învierii Mele. Binecuvântată să vă fie pacea Mea în voi și sănătatea Mea în voi, și a voastră în Mine, fiilor. Eu vă dau puteri, iar voi să luați și să învățați viața Mea în voi. Amin.

O, poporul Meu, ai grijă de lumina Mea din mijlocul tău, căci întunericul cel din afară este vrăjmaș pe Mine și pe tine, dar tu ești învățat de Dumnezeu să fii lumină și s-o păzești pe ea și pe tine în ea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

13/26 martie 2006

Praznicul Bunevestiri

Domnul Se mângâie numai cu cuvântul. Nu se face singur raiul odihnei Domnului cu omul. Împărăția Domnului este pe pământ cu cei ce o lucrează să fie.

Eu, Domnul Dumnezeu tău, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Mă așez cu praznic sfânt în mijlocul tău, Ierusalime al venirii Mele la sfârșit de timp. Bunevestirea venirii Mele, aceasta înseamnă cuvântul cu care Eu Mă scriu pe pământ sprijinindu-Mă cu tine, poporul Meu. Mă binevestesc cu venirea Mea de la margini la margini, dar greu îi mai este omului să înțeleagă ce este și cum este Dumnezeu, și greu îi vine și creștinului să priceapă de ajuns petrecerea Mea pe pământ cu omul și petrecerea omului cu Mine pe pământ. Iată vremea acestei Scripturi, și ea nu este înțeleasă pe pământ, iar Eu, Domnul, rostesc și iar rostesc cuvântul bunevestiri, ca nimeni să nu poată spune că pe neștire voi arăta adevărul cuvântului acesta. Amin.

Mai înainte de prima Mea venire pe pământ ca să lucrez în mijlocul oamenilor și să-i ajut spre Dumnezeu, am

fost vestit prin slugile Mele și prin prooroci cinci mii de ani și mai bine. Acum Mă vestesc Eu Însumi strigând de cincizeci de ani și mai bine, doar, doar Mă va auzi omul ca să-Mi deschidă și să Mă creadă cine sunt și să-Mi ajute lucrului Meu de bunăvestire, că Mă vestesc cu împărăția cerurilor pe pământ și curăț pământul din loc în loc cu Duhul Sfânt și cu foc, dar nu găsește locaș Duhul Sfânt, că omul nu-L dorește, ci găsește loc focul, căci focul este iubit de om și cu trupul și cu duhul. Duhul Sfânt însă este Cel ce judecă peste tot, și unde El nu-și găsește sălaș, lasă în urma Lui judecata cu focul care curăță fărădelegea de pe pământ, căci scris este despre Mine prin gura lui Ioan Botezătorul: «*Domnul va boteza cu Duh Sfânt și cu foc*». Amin.

Te binevestesc, poporul Meu, că Eu sunt Dumnezeuul tău, și iată, Mi-am trezit străjerii și i-am întărit în porți ca să intru la tine cu praznic de bunăvestire și să Mă mângâi prin vorbirea Mea cu tine, că Eu numai cu cuvântul Mă mângâi. Dacă Eu Mă numesc Cuvântul, nu pot să Mă mângâi decât cu ceea ce sunt Eu. Numai cu cuvântul dintre Mine și tine, dintre tine și Mine, numai așa Mă mângâi. Îți dau mereu această mângâiere, ca să te înveți cu ea și ca să înveți s-o lucrezi între tine și Mine, între frate și frate, că Eu am spus ucenicilor Mei că nu-i voi lăsa orfani, ci le voi da pe Duhul Sfânt Mângâietorul ca să fie cu ei în veac. Amin.

O, poporul Meu, să nu stai fără mângâiere. Eu numai cu cuvântul Mă mângâi. Când vin în mijlocul tău și cuvintez peste tine, Mă mângâi, și voiesc să crească duhul mângâierii și voiesc să înveți bine și să iubești mult duhul mângâierii, că fără el omul este om și nu este copil născut din Dumnezeu. Prin tot cuvântul Meu cu care vin și te mângâi Eu te învăț să fii ca Mine și nu ca omul, căci omul este învățat ca pe pământ și nu ca în cer. Te rog mereu să-ți amintești, poporul Meu, că tu trebuie să faci raiul pe pământ, și cu duh mângâietor să lucrezi ziua și noaptea această lucrare, și s-o păzești să fie, că de șapte mii de ani așteaptă omul această minune iarăși pe pământ.

O, nu e bine să cadă din rai omul. Nu e bine să iasă din rai omul, căci Adam a căzut, și a trăit apoi ca pe pământ, nu ca în rai. Această lucrare însă se face numai cu o unealtă, cu Duhul Sfânt Mângâietorul, poporul Meu. Nu se face singur raiul odihnei Mele cu omul și a omului cu Mine. La început i-am făcut Eu omului tot ce avea să-i hrănească fericirea, dar acum nu va mai fi așa. Acum lucrez cu omul, și nu pot lucra nimic fără om, iar omul trebuie să fie templu al Duhului Sfânt Mângâietorul, și aceasta să lucreze el. Amin.

«*Împărăția lui Dumnezeu nu vine în chip vădit*», Eu așa am spus. Nu e om pe pământ care nu ar veni dacă ar vedea cu ochii lui împărăția lui Dumnezeu pe pământ, îngrămădindu-se să apuce loc în ea fără să știe bietul de el pentru cine este ea, căci ea este a celor ce o lucrează ca să fie ea apoi. Iată, de aceea am spus Eu că împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru, copii ai nașterii de sus.

O, fiilor, să fie înăuntrul vostru împărăția Mea, și lucrați totul ca Dumnezeu, căci trâmbița Mea v-a învățat pe voi să lucrați cu călăuză, uitându-vă după cei mai cerești între voi și urmându-le iubirea lor cerească din care Eu Mă hrănesc dintre voi. Voiesc să Mă hrăniți toți cu hrana cu care Eu Mă hrănesc și voiesc să Mă binevestiți peste pământ cu împărăția cuvântului Meu între voi. Cuvântul Meu este împărat peste voi când voi îl împliniți întru totul, fiilor, iar voi atunci sunteți fiii împărăției lui între voi. Eu am venit acum două mii de ani să arunc foc pe pământ, și iată, așa am lucrat și la sfârșit,

și voiesc să stați în baia acestei iubiri de Duh Sfânt și să se încălzească cerul și pământul la flacăra Mea dintre voi. Un picuț mai avem de trudit la lucrul cel așa de greu al cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani pe pământ acum, și vom da în părți acest foc care a ars din Dumnezeu în mijlocul Israelului Meu cel nou la sfârșit de timp în mijlocul neamului român, din care Eu, Domnul, Mi-am crescut un popor de ucenici.

O, fiilor, dulce și cerească a fost ascultarea mamei Mele Fecioara când Tatăl a trimis la ea pe arhanghelul Gavriil ca s-o vestească despre nașterea Mea din ea. Numai în focul iubirii a trăit mama Mea pe pământ, și tot așa este și în cele ce nu se văd, căci împărăția Mea și a sfinților Mei nu este în chip vădit, ci este între cei de o lucrare cu ea.

O, mamă a Mea, o fărâmiță de putere dulce dă-le celor ce trudesc la ființa cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, și dă-i poporului Meu bunăvestire, mamă. Amin, amin, amin.

— **L**a glasul Tău, Fiule Doamne, eu mă așez și împlinesc. Fie mie după cuvântul Tău. Amin.

Lucrarea Duhului Sfânt Mângâietorul, cu care Fiul meu suflă peste pământ de cincizeci de ani sprijinește-o tu acum și pururea, popor al nașterii de sus. Ai grijă de cei vlăguți la lucrul cel de Duh Sfânt în mijlocul tău și ajută cu tot ce poți tu mai frumos și mai dulce să ridicăm această sarcină și s-o împlinim peste pământ. Toți sfinții stau așezați la lucru pentru această bunăvestire a Fiului lui Dumnezeu, Care vine pe pământ cuvânt deasupra neamului român, iar acest neam ales trebuie trezit din somnul lui, ca să audă el apoi glasul bunevestiri, glasul Domnului pentru nașterea din nou a lumii. Stai treaz cu duhul și cu iubirea, popor al jertfei bineplăcute Domnului, și nu uita să nu te iubești pe tine, ci numai pe Dumnezeu, Care este viața ta, precum El este viața sfinților Lui. Cuvinte dulci să se nască în voi de la unul la altul, iar lucrarea păcii să întrecă tot ce lucrați voi. Smerenia inimii să facă loc în voi Duhului Domnului, căci Duhul Domnului nu rănește, nu caută ale Sale, fiilor, ci caută ale Duhului Sfânt Mângâietorul, căci așa este Domnul între cei iubiți ai Săi.

Mă doare să văd între voi răni de la cuvinte necântărite bine. La voi să fie numai cuvântul mângâierii, căci mărirea voastră este de la Domnul, dar fiți blânzi și smeriți cu inima ca și Fiul meu, căci El așa v-a învățat și așa vă învață. Amin, amin, amin.

— **O**, mamă învățătoare prin iubirea cea din tine! Tot așa Îmi învăț și Eu fiii. Mă uit mereu la ei și între ei și voiesc să se învețe cu Mine între ei în toate ale lor lucrare, mamă.

O, copii ai viței nou lucrate. Aveți grijă de Dumnezeu, și Dumnezeu va avea grijă de voi. Deprindeți-vă cu Duhul Domnului în gând și în faptă. Din zi în zi mai mult ridicați spre cer acest fel de viață și de iubire. Dacă vă răniți unul de la altul, Eu plâng, fiilor, plâng între voi, plâng în cel rănit. Vreau numai să Mă bucurați. Unul altuia să Mă dați și să Mă bucurați. Amin.

Rostesc binecuvântare cu putere în ea, cu putere de Duh Sfânt pentru noi puteri peste cei ce se îngrijesc de ființa cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani și mai bine, ca apoi Eu să-Mi desfac slava Mea peste pământ și peste inima omului. Cinci mii de ani și mai bine am lucrat prin cei ce M-au slujit pe pământ ca să-l vestesc pe om că vin, și am

venit și M-am dat omului de viață. Așa fac și acum, căci cuvântul vieții se face carte și se împarte în lung și în lat vestindu-Mă pe Mine că am binevestit împărăția Mea peste om.

Iubire multă și cerească voiesc să stea la lucru în mijlocul tău, popor al harurilor Duhului Sfânt, și din ea să-i înfrunți pe cei de sub povară, că povara venirii Mele e grea de tot și vă cer să credeți aceasta și să Mă mângâiați sub povară, fiilor.

Iată, stau în mijlocul tău cu praznic de bunăvestire, poporul Meu. Toate păsările cerului cântă lui Dumnezeu și se roagă pentru toată făptura și se așează pe pământ ca să-l binecuvinteze pe om cu binecuvântarea tainelor cerești în care ele stau și trăiesc. Cântă și tu, Ierusalime, că toate păsările cântă. Cântă, fiule, și te vei asemena păsărilor cerului. Strânge-ți și tu hrana așa cum ele își strâng de pe pământ și din văzduh, și din inimă în inimă să poți să dai Domnului tău slavă, din crenguță în crenguță, din mlădiță în mlădiță, ca să fii ascultător în viță și să crești din ea și ca ea, poporul Meu. Împărăția Mea din mijlocul tău nu se vede bine acum, dar se va vedea bine, și multe păsări vor cânta în ea, și multe turme se vor adăpa din izvoarele ei, numai tu să poți lucra și să trăiești precum în cer pe pământ, popor al venirii Domnului la sfârșit de timp.

Pace ție, Ierusalime, și multă pace și putere din cer să ai în mijlocul tău pentru ființa cărții cuvântului Meu care se va așeza în sfeșnic curând, curând, poporul Meu. Amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2006

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvivoasei Maria Egipteanca

Cel ce mângâie se mângâie mângâind. Duhul umilinței se face sălaş al Domnului în om.

Eu, Domnul Dumnezeuul tău, Mă fac peste tine mângâiere, Ierusalime. N-am altă mângâiere decât să te mângâi pe tine și calea Mea cu tine, căci cel ce mângâie se mângâie mângâind. Așa este lucrarea și rodul mângâierii, poporul Meu, dar Eu, Domnul, plâng în cer și pe pământ de la omul care a luat tainele cerești și a făcut din ele pământ peste el și cruce grea pentru Mine, și Eu plâng sub ea pentru om.

Vin la tine și Mă așez pe masa ta hrană de cuvânt ca să-ți hrănesc sufletul, fiule, și să te învăț că sufletul are nevoie de multă hrană ca să însemne el Dumnezeu slăvit în om. Vin cu sfinții, poporul Meu, că lor le este tare dor de masa Mea cu tine. Eu îi așez să stea și să lucreze; le dau din masa Mea cu tine și îi pun să lucreze lângă tine, și iată lucrarea mângâierii. Amin.

O, multă și dulce este lucrarea mângâierii cerești, și fericit este cel ce se deprinde cu acest mare dar al Duhului Sfânt Mângâietorul. Toți sfinții M-au mângâiat pe pământ și au plâns bucurându-se în părtașia lor cu Mine, că pe pământ nimic, nimic nu este adevărat în afară de Dumnezeu, poporul Meu. Fericiti și sfinți sunt cei ce știu cum să-L aibă pe Dumnezeu de viață a lor, că aceia sunt cei ce Mă mângâie pe Mine cu tot ce am Eu în ei prin dorul lor de Mine. Dorul de Dumnezeu se face din dor mult, iar mângâierea este rodul lucrării lui. Ți-am dat cuvânt despre cântul păsărilor, poporul Meu. Dis-de-diminează ele se trezesc în cântul lor și una pe alta se mângâie pentru slava Mea de la ele, căci sufletul lor nu-L cunoaște decât pe Dumnezeu de Stăpân, iar pe om, lucru al

mâinii Mele și apoi al Duhului Meu lucrător în om născut de sus.

Cerul este domnia Mea, iar pământul este așternut al Meu. Ca și al păsărilor cerului, tot așa este și statul Meu între cer și pământ, iar ele mult Îmi grăiesc cu graiul lor cel ceresc și îngeresc, căci îngerii lucrează mult prin chipul lor, prin cele curate ale Mele între pământ și cer. Amin.

O, poporul Meu, stau la masă cu tine și cu sfinții Mei. Sfânta Maria Egipteanca este mângâiată în mijlocul cetii cuvioaselor din cer, că astăzi este ziua ei de serbare și de pomenire între sfinți. De când Eu cobor cu sfinții la tine, mângâierea lor e multă, iar plata lor se zorește să vină desăvârșit, căci cerul cel nou și pământul cel nou, aceasta înseamnă plata sfinților care așteaptă de șapte mii de ani descoperirea fiilor lui Dumnezeu pe pământ, cei care Mă aduc pe Mine cuvânt de facere din nou a lumii, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— **O**, Doamne al poporului Tău în cer și pe pământ! Mângâierea mea și ceata mea pe pământ după ce m-am dat Ție cu viața mea am avut-o de la păsările cerului. Ele au fost mângâierea mea și ceata mea în locul cel depărtat de lumea oamenilor. Vorbeam mult cu ele, și ele vorbeau mult cu mine, că ele au grai, Doamne, iar cei ce se sfințesc pentru Tine știu limbile păsărilor și taina lor și lucrarea lor între pământ și cer. Nu poate nimeni fără de mângâiere, iar taina aceasta este prea puțin, prea puțin pătrunsă de duhul omului, căci omul pe pământ vede cu ochii lui tot ce îl desparte pe el de Tine, și nu mai au vedere ochii lui și nu-L mai vede omul pe Dumnezeu nici cu ochii duhului, Doamne al celor sfinți care s-au făcut și se fac Ție templu, cer nou și pământ nou, o, Doamne.

Eu câtă vreme am fost om pe pământ, am crescut eu în mine, dar nu creșteam, ci cădeam mereu prin duhul mării de sine, care îl ține pe pământ pe om. Dar după ce am ieșit dintre oameni și din mijlocul deșertăciunilor oamenilor, eu am scăzut, iar Tu ai crescut prin scăderea mea, dar nu scădeam, ci creșteam prin Tine, prin duhul umilinței, care îl face pe om sălaş al Tău pe pământ. Așa hrană aduc eu pe masa poporului Tău cel micuț și pe care Tu îl ai ca pe cel mic prin care Te împarți cu împărăția Ta peste cei sfinți în cer și pe pământ care Te așteaptă, Doamne.

O, popor al venirii Domnului cu sfinții! Te vor sfinții Lui să întărești între pământ și cer glas de Duh Sfânt și cuvânt mângâietor, căci cei ce mângâie se mângâie mângâind. Petrecerea mea pe pământ după ce m-am născut din nou din frica de Dumnezeu care mi-a înțeleptit duhul minții, această petrecere a mea apoi a fost înconjurată de păsările cerului care mult îmi culegeau lacrima mea și așa mi-o și ștergeau. Domnul Dumnezeu meu și al tău să te mângâie pe tine, popor de la sfârșit, și nu uita că toți sfinții îți așteaptă lucrarea și toată firea îți sărută urmele ca să ia din duhul tău, iar duhul tău să fie Duhul lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, Care iarăși naște lumea. Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul, când aud cuvântul sfinților la masa Mea cu tine, aștept de la tine mângâierea pentru ei, poporul Meu, că ei au sfințit pământul cât au stat pe el, și le-a fost mamă pământul. O, mult aș vrea să te învăț să crezi cu putere, din zi în zi mai cu putere că Domnul Dumnezeu tău poate și lucrează tot ceea ce este scris în Scripturi pentru cerul cel nou și pentru pământul cel nou, și pe care cu tine trebuie să le întocmească spre vedere. Cuvântul bucuriei cerești învață-l mult și mănâncă-l mult, căci inima și mintea și gura îți sunt făcute pentru Domnul, precum

păsările cerului pentru Domnul lucrează și pentru bucuria sfinților și a omului. Taina bucuriei este slava lui Dumnezeu între cer și pământ. Dă-I slavă Domnului și mângâie-L, poporul Meu. Din zi în zi tot mai aprins să te lași cu duhul, ca să pot Eu să Mă așez desăvârșit peste tine cu toate harurile venirii Mele, care îți vor da ție pe toate cele veșnice, dar tu să iubești înțelepciunea și măsura ei în toate ale tale cu Mine, în toate ale Mele cu tine și să nu uiți de viața cuvântului Meu în duhul, în trupul și în sufletul tău, poporul Meu. Amin.

Iar și iar rostesc cu putere binecuvântările cerului și ale pământului pentru zidirea ființei cărții cuvântului Meu. O, fiilor, ar fi să uitați cu totul de voi ca să fiți sprijinul Meu pentru această mare împlinire. Lucrați totul cu armonie în cuvânt și în faptă. Fiți atotcuprinzători și cu totul dăruitori pentru Domnul și unul pentru altul, ca sfinții, fiilor. Primiți în inimi iubirea Mea și pacea ei. Dați Domnului cântări de slavă și dulce iubire să-I dați, și uitați-vă mult în cuvântul Meu, ca să stați în lucrarea lui peste voi, și unii pe alții ajutați-vă să fiți împărăția Mea, fiilor, și în toată vremea să fiți mângâierea Mea, căci cel ce mângâie se mângâie mângâind. Amin, amin, amin.

27 martie/9 aprilie 2006

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Fața omului îi vădește inima, iar fapta lui îi vădește iubirea sau ne iubirea. Domnul este mereu pe cruce, căci omul nu-și caută pe Dumnezeu slăvit în el. Cel ce se semețește este numai trup. Domnul își face din greu ucenici mărturisitori. Cartea cuvântului de la sfârșit, va stârni împotriviri și mulți se vor lumina și, iarăși, mulți vor rămâne în întuneric.

Esărbătoarea florilor și a ramurilor, poporul Meu Ierusalim. Faceți-vă Mie flori și ramuri, fiilor, că în toată vremea v-am udat ca să fiți împărăția Mea. Uitați-vă în Evanghelia Mea care spune despre lucrarea împărăției cerurilor și căutați-vă bine potrivea duhului și a trupului și a sufletului; uitați-vă și învățați viața împărăției Mele cu voi și faceți-vă Mie flori plăcut mirositoare, ca să pot veni pe vreme dulce mereu la voi, iar voi să Mă binecuvântați ca pe Cel ce intră mereu în Ierusalim pe calul Lui cel alb și să Mă slăviți ca pe Împăratul vostru, fiilor.

Când am intrat în Ierusalim cu trupul Meu cel blând stând pe mânzul asinei, M-au binecuvântat cei ce erau adunați la sărbătoarea stâlpărilor, după cum a fost scris să se împlinescă, dar tot aceia M-au trimis apoi spre dureri și M-au blestemat cu moarte pe cruce, iar Eu prin moartea Mea i-am binecuvântat ridicând pe umerii Mei vina lor, durerea cu care ei M-au împuns.

O, poporul Meu, e mare deosebire între un om și între un fiu al lui Dumnezeu, care este blând și smerit cu inima ca și Dumnezeu lui. Fiecare om se arată cine este, iar fața îi vădește inima, precum fapta îi vădește iubirea sau ne iubirea lui.

O, poporul Meu, e mare deosebire între floare și spin. Dacă ar fi fost flori binemirosoare cei ce Mi-au cântat osana în ziua de Florii, ei nu s-ar fi făcut spini după câteva zile ca să-Mi împletească Mie cunună de spini. Mi-au intrat spinii în frunte și Mi-a curs sânge din trupul Meu; Mi-a curs și pe drumul crucii și Mi-a curs și pe cruce. Cu nimic nu Mă puteau alina cei ce Mă iubeau suferind adânc în ei când Îmi priveau spinii de pe frunte, și apoi trupul Meu răstignit cu cuie pe cruce. Mie însă Îmi era milă de cei ce Mi-au sângerat sufletul

și trupul, de cei ce Îmi făceau suferință Duhului Meu Cel blând și smerit. Îmi era milă de cei vinovați, de cei aspri la inimă și la faptă, iar de cei ce sufereau pentru durerile Mele sângerându-Mă întristam cu întristarea cea după Dumnezeu, întristarea care aduce harul durerii.

Măreață a fost durerea zilei de sărbătoare a intrării Mele în Ierusalim ca un Dumnezeu binecuvântat, precum era scris în Scripturi să fie în ziua aceea. Ziua aceea a fost măreția durerii cea de dinaintea crucii Mele cea făcută de om, căci ramurile și osanalele aveau să se facă apoi spini și blesteme prin aceleași mâini și guri care Mă purtau și Mă binecuvântau în ziua stâlpărilor. Iată, așa este omul, poporul Meu. El nu știe cu duhul lui ce este floare și ce este spin, ce este slăvire și ce este pedeapsă, iar Domnul Dumnezeu este blând și smerit cu inima în fața omului care nu poate să fie ca Dumnezeu. Sărbătoarea este durere, iar durerea este sărbătoare, dar omul nu știe ce este floare și ce este spin, iar Eu Mă smeresc în toți cei care plâng pentru durerea Mea, căci durerea este floare, iar lacrima ei este hrana ei, și floarea plânge, dar omul nu plânge, căci duhul omului nu știe ce este floare și ce este spin. Duhul lui Dumnezeu însă știe, și Se face floare plăcut mirositoare și Se face lacrimă a ei în cei ce sunt fericiți plângând, și ca Dumnezeu plângând pentru om.

E sărbătoarea Floriilor, poporul Meu, și iată, sărbătorile sunt dureri, așa cum a fost pentru Mine sărbătoarea stâlpărilor și a laudelor aduse Mie de cei ce M-au sortit apoi crucii. Pe tot drumul crucii Mi-a sângerat fruntea, și picături din trupul vieții Mele curgeau pe calea iubirii Mele pentru omul care nu Mă iubește cu duhul lui. De când am venit de la Tatăl pe pământ și până azi la a doua Mea venire, numai pe drumul crucii și numai pe cruce am stat, și numai așa stau, căci Dumnezeu slăvit nu vrea omul să aibă. I-am spus poporului cel hrănit vreme de cincizeci de ani cu cuvântul strigării Mele după om, i-am spus așa: «*Te vor judeca florile, fiule, că ele au miros atâta de frumos!*». Dar poporul cel hrănit s-a semețit, căci cel ce se semețește este numai trup, și numai așa lucrează, și aceasta înseamnă că el s-a semețit și nu M-a iubit, ci s-a iubit pe sine în toată vremea, lucrându-și lui și unul altuia în toată vremea, iar Mie nu.

O, Mă lupt din greu să am ucenici, poporul Meu. O, e greu pe pământ, mereu ți-am spus aceasta, iar Eu Mă lupt în Mine Însumi, căci omul are altceva de lucrat pe pământ, și Eu lupt din greu să am ucenici cu lucru ceresc în ei, cu lumină din Lumină în ei, ca să luminez cu ei lumea acum când vin și tot vin pe pământ cu venirea Mea.

Iar și iar te povățuiesc să fii blând și smerit cu inima, poporul Meu, și clipă de clipă aș vrea să-ți tot spun aceasta, iar tu să împlinești așa, ca să pot Eu cu lucrarea Mea cerească în mijlocul tău. E Domnul îndurerat, poporul Meu, și trage din greu să-și ridice între pământ și cer cartea cuvântului Său cel de cincizeci de ani în mijlocul poporului român. Ea va fi semnul care va stârni împotriviri între oameni, și mulți vor căuta lumina și o vor cunoaște și, iarăși, mulți vor rămâne în întunericul lor, în faptele lor cele fără Dumnezeu pe pământ.

E Domnul îndurerat, Ierusalime. Lucrează-I mângâiere, poporul Meu. Inimile voastre să fie dulci ca florile, că e sărbătoarea Floriilor, fiilor. Îmbrăcați-vă cu puterea iubirii. Nu vă răniți unii pe alții, ci dați-Mă pe Mine unul altuia, și atunci Eu am grijă de voi. Amin.

O, poporul Meu, fericiți sunt și vor fi cei curați cu inima, iar aceștia sunt cei ce văd pe Dumnezeu și se fac asemenea Lui, și aceasta înseamnă această Scriptură. O, ce frumos

M-au iubit cei ce au plâns pentru Mine pe drumul suferinței Mele când spini Îmi sângerau fruntea și când sulița ostașului Mi-a luat puterea vieții, ca apoi să Mă pregătesc pentru învierea Mea, și cu ea să Mă duc să le-o dau celor ce Mă așteptau de cinciseci de ani, căci Eu am venit pe pământ ca să aduc învierea morților. Amin. Iată, și acum va fi ca atunci, și te vor mărturisi cei din morminte, Ierusalime de azi, așa cum sfinții, îmbrăcați în trupurile lor, M-au mărturisit pe Mine acum două mii de ani ca să lase pe pământ adevărul dumnezeirii Mele, Dumnezeu răstignit de om, și înviat din răstignire pentru învierea celor adormiți. Amin.

Acum las în mijlocul tău pacea Mea, poporul Meu, și s-o găsească în tine, și să te găsească lucrând întru ea, Ierusalime al venirii Mele. Amin, amin, amin.

3/16 aprilie 2006

Praznicul Învierii Domnului

Cei fără de putere sunt cei umiliți care-I dau Domnului locul din ei. Omului îi trebuie duioșie și cuvinte din cer. Țara română nu va ieși de sub dureri până ce nu va pune pentru ea mijlocitor la Domnul pe arhiereul Irineu. Regele Mihai, îndurerat pentru țară, este mângâiat prin cuvânt din cer. Domnul grăiește cu conducătorul României, Traian Băsescu

In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, precum în cer așa și pe pământ să fie, căci viața omului este din Mine în om, iar omul este dator cerului pentru viața din el, pentru viața trupului lui care este de pe pământ.

Mă întăresc ca un Dumnezeu adevărat ce sunt, și lucrez cu putere, căci cuvântul Meu este puterea lui Dumnezeu, și fericiți sunt cei neputincioși, cei slabi, cei firavi, cei doborâți de puteri, căci când ei sunt așa, Eu sunt Cel ce pot atunci. Când omul este tare în el, Eu nu mai pot prin el pe cele ale Mele, dar când el este slab, Eu sunt puterea cea din el și cea de peste el, prin blândețea și prin umilința lui cu care el se așează înaintea Mea ca să pot Eu peste el. Amin.

Te îmbrățișez, poporul Meu, cu zi de praznic de înviere. Amintirea învierii Mele, dacă și-ar aminti omul de această zi și de toate câte au însoțit-o pe ea pentru adevărul Mea de Fiu al Tatălui Savaot, întrupat pe pământ, atunci omul ar vorbi despre ziua aceasta și s-ar minuna cu tot adâncul ființei lui și s-ar face Dumnezeu prin har, că mare este harul care s-a arătat în ziua aceea peste pământ și peste om. O, îi trebuie duioșie omului, dar cel mai mult îi trebuie minte din cer, minte de sus, căci cine nu se naște de sus, acela este ca și cei de pe pământ, iar mintea lui îl ține numai și numai pe pământ.

E praznic de înviere în cer și pe pământ, dar ca să fie aceasta precum în cer pe pământ, omul ar trebui să fie cu Dumnezeu pe pământ în toate ale acestui praznic ceresc, și să fie viu omul, ca și Dumnezeu viu, și să fie înviat dintre toți morții omul, precum Eu sunt, și să fie înger dumnezeiesc între pământ și cer, precum Eu sunt. Amin.

O, popor al cuvântului Meu! Cuvântul Meu te-a făcut pe tine popor al Meu. El are în el duhul nașterii de sus peste om. El are în el duh de înviere, și prin el toate se fac noi și trec cele vechi când duhul cuvântului Meu este făcător. Dar când omul stă înaintea suflării gurii Mele, când el stă fără de facerea lui din acest cuvânt făcător de om, atunci omul rămâne în cele vechi ale lui din părinți și nu se lasă născut de sus, de vreme ce el auzind nu aude și crezând nu se face om născut de sus prin roadele acestui cuvânt.

O, Ierusalime, cum să fac să pot pe pământ ca și în cer? O, țara română este sub focul cel curățitor pe care l-am rostit că va pogori peste ea pentru spălarea pământului venirii Mele cu taina împărăției cerurilor pe pământ. Am adus pe pământ botezul cu Duhul Sfânt și cu foc, dar țara Mea își vede de tot ce nu înseamnă Dumnezeu, iar Eu, Domnul, am pus-o la albit și la lămurit, căci am în mijlocul ei cuvântul Meu cel de cincizeci de ani, iar ea doarme când Eu nuntesc în ea praznic de înviere, masă de Duh Sfânt pe vatra ei. Am vestit cu cuvânt de foc să-l scoale ea pe alesul Meu din ea și să se roage el pentru ea ca s-o împac cu Mine pe ea și s-o aduc mai întâi la pocăință și apoi la înviere. Am în mijlocul ei pe alesul Meu Irineu, cel prin care Eu Mi-am așezat pe pământul ei biserică lucrătoare de Duh Sfânt peste ea. De mult i-am dat ei veste să-l scoale pe cel ce este așezat de Mine mijlocitor pentru ea ca să-i dau pe ea hăinuța neprihănirii prin pocăința ei de depărtarea ei de Dumnezeu, și nu Mă voi milostivi de ea până ce ea nu-l va așeza înaintea Mea pe acest fiu pe care l-am sortit s-o împace cu Dumnezeu pe ea, pe țara Mea română. A venit regele ei, unsul Meu de peste ea, și M-a întrebat de ce atâta durere, de ce atâta suferință pe țara Mea și a lui? Eu i-am răspuns lui că ea este țara venirii Mele a doua oară pe pământ și că Eu o spăl de toată murdăria ei ca s-o pregătesc să fie pământ al învierii și al slavei Mele peste popoare. Eu i-am răspuns regelui ei că dau în ea pentru că ea dă la spate strigarea Mea și Îmi ține în obezi pe cel ales de Mine peste ea ca să se roage pentru ea, pentru nașterea ei de sus, pentru pocăința ei și pentru îmbrăcarea ei în veșmântul Duhului Sfânt. Amin.

O, țara Mea, câtă vreme nu te vei ridica să-Mi scoli din obezi pe cel așezat de Mine rugător pentru tine, câtă vreme el va sta închis și nesuflând cu gura lui peste tine împăcarea ta cu Mine, câtă vreme îl vor ține pe el în întuneric cei care se dau a fi biserică a Mea în timp ce ea umblă de capul ei înaintea Mea și nu după viața Mea cea plină de har, câtă vreme acest ales al Meu va sta fără lucrul Meu cel pus peste el pentru tine, țara Mea cea de la sfârșit de timp, atâta timp vei suferi tu, și acesta este răspunsul pe care Eu îl dau regelui tău care plânge la Mine pentru iertarea ta, pentru duh de mângâiere peste tine, țara Mea română, țară a Mea și a lui. Iată, în tine umblă de capul lor cei mari care se numesc biserică a Mea și a ta în tine, dar biserică a Mea este omul cel plin de Duhul Sfânt, de cuvântul Duhului Sfânt peste noroade. Își caută ranguri pe pământul tău mai-marii bisericii din tine, iar din pricina rătăcirii și a îngâmfarilor lor vine mânia Mea peste tine, precum este scris în Scripturi.

O, scoală-te spre înviere, țara Mea, scumpă România Mea! Scoală-te și trezește-l pe cel ce doarme închis în obezi! El are căluș la gură ca să nu vorbească și ca să nu se mai audă glasul lui peste coline ca să înverzească și să înflorească ele sub ploaia cuvântului Meu care pe toate iarăși le face, căci este scrisă în Scripturi această nouă facere a lumii. Puteam cu duhul mângâierii să te nasc de sus, țara Mea, dar tu nu cunoști șoapta mângâierii Mele care-ți pregătește ție nașterea cea din nou ca să fii nou-născuta Mea peste popoare, o, țară a strălucirii! Se vor scula din așteptarea lor proorocii care te-au vestit a Mea ca să-și primească ei apoi moștenire în tine. Se va scula proorocul Daniel, prin care Eu, Domnul, te-am vestit că vei fi pe pământ și că mulți te vor zdrobi ca apoi tu să renaști și să semeni cu Mine; acest prooroc se va scula ca să-și primească în tine bucuria pentru care el a crezut și a așteptat.

O, sunt cu taina praznicului învierii peste tine, țara Mea de la sfârșit de timp. În tine este Domnul Împărat prin

cuvânt. Împărăția ta peste pământ nu este din lumea aceasta, ci este de sus, din cer, și este scris despre tine să fii regină peste popoare prin cuvântul Meu cel din mijlocul tău. Cuvântul Meu din tine este râul vieții. El odrăsleşte viață din cer peste pământ, și este împărat, căci el este cuvântul Duhului Sfânt, și are în tine praznicul cincizecimii lui. De cincizeci de ani plâng cu rău de Duh Sfânt peste tine, țară a venirii Mele, iar omul de pe pământ care a aflat de alegerea ta dă să se slăvească el peste tine. Eu însă cobor în zi de praznic de înviere a Mea și a ta epistolă a Duhului Sfânt și te chem să bei din râul vieții. Albia lui e din cer și până pe pământ, din cele nevăzute până în cele văzute, din lumea cea nevăzută până în cea văzută. Izvorul lui este gura Mea și grădinița peste care Eu, Domnul Cuvântul, grăiesc din mijlocul tău. Scoală-te la glasul Meu și împacă-te cu Mine și scoală-l pe cel ce va rosti înaintea Mea actul tău de pocăință și nașterea ta din cuvântul Meu care curge în mijlocul tău, căci tu ești țarina cea cu coamoară în ea, iar Eu sunt sărac de om în mijlocul tău.

Grăiesc peste cel așezat la cârma ta, țară română, și îi spun așa: Nu uita tu, cel ce stai cârmaci al corăbiei Mele, al țării Mele română regină, nu uita că Eu am biruit prin fierbintele rugăciuni, prin ridicarea mâinilor către Mine ale celor ce sunt fiii lui Dumnezeu în neamul român, fiii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani peste pământul român, căci Eu le-am spus în ziua când am biruit pentru tine, să ceară la Mine ca să te așez cârmaci al corăbiei Mele pe care stă scris: țara română, și apoi am biruit, și tu stai acum cârmaci prin planul Meu. Apleacă-te și ia din gura Mea. Sunt cu epistolă de Duh Sfânt peste țara română. Ea este acum sub biciul mâniei Mele ca s-o curăț de păcatul fărădelegii de pe ea și s-o am mireasă spălată pentru praznic de înviere și de venire a Mea cu masă de veac nou pe vatra ei. Mă doare crucea pe care Mi-o apasă mai-marii bisericii pe umerii Mei grei de păcatul de pe pământ. Geme pământul cu geamăt de durere pentru păcatele de pe el. Vreau să împac pământul cu cerul, și pe om cu Tatăl Savaot, ca să-i trag pe toți la Tatăl, așa cum am făgăduit acum două mii de ani că voi face. Aștept pe cel făgăduit de Mine pentru neamul român și pentru salvarea popoarelor apoi. Îl aștept pe cel ales de Mine, pe alesul Meu Irineu, fiu al neamului român, fiu scump Mie și sfinților Mei, îl aștept să se scoale din somn și să rostească venirea milei Mele peste țara română, că ea este bătută din pricina celor ce stau peste ea din partea Mea, zic ei. Mai-marii bisericii nu fac voia Mea, ci fac voia lor și își caută scaune și ranguri, dar Eu nu i-am trimis pe ei să facă aceasta, ci ei de la ei s-au așezat în locul Meu cu lucrarea lor. Pe cel ales de Mine însă, Eu l-am ales dintre ei și l-am trimis spre ei, dar ei nu l-au primit, și l-au pus în lanțuri și i-au pus căluș la gură ca să nu se mai audă glasul lui cel dulce care cheamă omul la Mine și la slava Mea din mijlocul neamului român. Dau de veste peste țara română că Eu, Domnul, îi aștept pocăința și credința și sfințenia ei și umblatul ei pe cărările Mele, ca să vin cu mântuirea ei și cu veac nou peste ea, căci oamenii din ea n-au putere să-i dea ei izbăvirea, fiindcă Eu nu împlinesc planurile omului, ci pe ale Mele le împlinesc. Amin. Iar celui ce i-a luat locul alesului Meu Irineu îi dau de veste și îl rog în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh să-l scoată din legături pe cel ales de Mine și să-l așeze rugător și mijlocitor pentru țara română, iar Eu îl voi auzi pe el și voi coborî milă și slavă peste acest pământ și peste neamul de pe el. Vai celor ce zădărnicesc planurile Mele cele din veac întocmite, căci de la întemeierea lumii am întocmit Eu slava țării române la sfârșit de timp, țară care Mi-a

pus masă la venirea Mea acum de la Tatăl ca să fac iarăși lumea și să stau pe scaun de judecată și de facere și să rostesc cuvântul Meu peste pământ.

Iată istoria cuvântului Meu cel de cincizeci de ani pe vatra neamului român! Și vor auzi mulțime de popoare și vor veni la închinare și vor bea din slava Mea și vor lua înviere și duh de mărturisire apoi.

Iată cartea cuvântului Meu cu care sărbătoresc praznic de cincizecime al lui pe pământul român! Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și al mamei Fecioară, am împlinit cincizeci de ani de cuvânt pe vatra poporului român (1955-2005, n.r.). Vor auzi popoare și se vor apropia, dar țara română este în mâna Mea. Nimeni fără Dumnezeu nu va mai dăinui peste ea. Mă las cu epistolă de Duh Sfânt peste ea, iar ție, celui pus cârmaci peste ea, îți spun să iei aminte la cuvântul gurii Mele, căci marea e tulbure, iar tu trebuie să ai putere de la Mine și să stai cârmaci treaz la cârma corăbiei Mele, căci prin ea voi mântui lumea din păcate și voi așeza veac nou pe

pământ, nou Ierusalim voi așeza, precum este scris în Scripturi. Nu fi necredincios, ci credincios, căci Eu aștept glasul celui ce va ridica rugăciune la Mine din fața poporului român, și lui îi voi împlini ruga pentru mângâierea și pentru învierea și pentru salvarea acestui neam. Amin.

Acum te las sub duh de înviere, țara Mea. Am grăit peste tine în zi de praznic a amintirii învierii Mele, căci stau în mână cu planul cel ceresc ca să-l împlinesc, iar în el este scrisă slava ta cea de la Mine și praznicul învierii tale și a ființei tale celei noi la sfârșit de timp. Tu vei fi după chipul și asemănarea Mea prin cei ce vor fi neamul Domnului pe pământul tău, căci în mâna Mea stă soarta ta, iar Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu și Mă vestesc peste tine cu numele Meu cel nou, scris în Scripturi acum două mii de ani, iar în aceste Scripturi scrie așa: «*Și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu*». Amin, amin, amin.

10/23 aprilie 2006

